HANNU RAJANIEMI

THE QUANTUM THIEF

"The best first SF novel I've read in years. Hard to admit, but I think he's better at this stuff than I am." —Charles Stross

Hannu Rajaniemi

Hoţul cuantic

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Hannu Rajaniemi s-a născut în 1978 la Ylivieska, Finlanda, dar a trăit mare parte din viaţă în Marea Britanie şi a scris în limba engleză. A studiat matematica la Universitatea Cambridge şi a obţinut un doctorat în fizică matematică la Universitatea din Edinburgh. În septembrie 2010 prestigioasa editură Gollancz din Marea Britanie şi apoi TOR din Statele Unite i-au cumpărat şi publicat volumul de debut, *Hoţul cuantic,* numai pe baza primelor 20 de pagini din manuscris. Un an mai târziu, cartea a fost nominalizată la Premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut şi este considerată atât de critici, cât şi de fanii literaturii *science fiction* unul dintre cele mai bune debuturi din ultimii ani. În 2012 a apărut *The Fractal Prince,* volumul al doilea al seriei, iar în 2014 s-a publicat a treia carte, *The Causal Angel*. În prezent, Hannu Rajaniemi locuieşte în California.

Cuprins

Pentru Nana

„… vine o vreme când nu te mai recunoşti printre toate aceste schimbări, ceea ce este foarte trist. Acum mă simt pesemne ca omul care şi-a pierdut umbra…”

Maurice Leblanc, *Evadarea lui Arsène Lupin*

1
Hoţul şi dilema prizonierului

Ca de obicei, înainte ca eu şi războmintea să ne împuşcăm reciproc, încerc să fac conversaţie.

– Toate închisorile sunt la fel, nu crezi?

Nici măcar nu ştiu dacă mă poate auzi. Nu are organe auditive vizibile, doar ochi, sute de ochi omeneşti la capătul unor pedunculi care îi înfloresc din corpul ca un fruct exotic. Pluteşte în aer de cealaltă parte a liniei luminoase care ne desparte celulele. Uriaşul revolver Colt argintiu ar arăta ridicol în membrele sale manipulatoare subţiri ca nişte crengi, dacă nu m-ar fi împuşcat deja de paisprezece mii de ori cu el.

– Închisorile sunt cum erau înainte aeroporturile pe Pământ. Nimeni nu vrea să se afle aici. Nimeni nu *trăieşte* aici. Suntem doar în trecere.

Astăzi pereţii închisorii sunt din sticlă. La mare înălţime deasupra noastră se află un soare asemănător celui real, dar nu întocmai, ci mai palid. În jurul meu se întind cât vezi cu ochii milioane de celule cu pereţii şi podeaua din sticlă. Lumina filtrată prin suprafeţele transparente se reflectă pe podea în culorile curcubeului. Cu excepţia reflexiilor multicolore, celula mea e goală, ca şi mine de altfel: gol-puşcă, la fel ca în ziua în care am venit pe lume, fiindu-mi lăsat doar pistolul. Uneori, când câştigi, îţi dau voie să schimbi lucruri mărunte. Războmintea a avut succes. Are flori imponderabile care îi plutesc prin celulă, bulbi roşii, mov şi verzi crescuţi în nişte bule de apă, ca nişte versiuni animate ale propriului organism. Narcisistă nesuferită.

– Dacă am avea toalete, uşile s-ar deschide spre interior. Nimic nu se schimbă.

Ei bine, acum *chiar* încep să rămân fără replici.

Războmintea îşi ridică încet arma. Pedunculii care îi susţin ochii i se arcuiesc. Aş prefera să aibă un chip: mă irită felul în care se holbează la mine cu pădurea aceea umedă de globuri. *Nu contează. De data asta o să*

funcţioneze. Îmi îndrept uşor arma în sus, mişcarea trupului şi a încheieturii simulând poziţia pe care aş adopta-o dacă aş intenţiona să apăs pe trăgaci. Toţi muşchii îmi strigă *cooperare. Haide. Muşcă momeala. Sincer. De data asta o să ne împrietenim…*

Pupila neagră a armei sale clipeşte fulgerător. Degetul îmi zvâcneşte pe trăgaci. Se aud două bubuituri ca de tunet. Mă trezesc cu un glonţ în cap.

Nu te poţi obişnui niciodată cu senzaţia de metal încins penetrându-ţi ţeasta şi ieşind pe partea cealaltă. Este simulată cu o precizie extraordinară. Un tren incandescent traversându-ţi fruntea, sângele cald stropind în toate părţile şi creierii împrăştiaţi pe umeri şi pe spate, un frison şi, în cele din urmă, bezna, când totul *se opreşte.* Arhonţii închisorii Dilema vor să simţi asta. Este educativ.

Educaţia este esenţială în Închisoare. La fel şi teoria jocurilor: matematica luării deciziilor raţionale. Când eşti o minte nemuritoare cum sunt Arhonţii, ai timp berechet să fii obsedat de asemenea lucruri. Nu e deloc surprinzător că Sobornostul – colectivul de upload care conduce Sistemul Solar Interior – i-a însărcinat să se ocupe de închisori.

Repetăm acelaşi joc iar şi iar, în diferite variante. Un joc arhetipal îndrăgit de economişti şi matematicieni. Uneori e jocul laşului: suntem automobilişti într-o cursă pe o şosea interminabilă, gonind unul spre celălalt, şi trebuie să decidem dacă să virăm sau nu în ultima clipă. Uneori suntem soldaţi prinşi în toiul unui război de tranşee, aflaţi faţă în faţă la marginile opuse ale zonei-tampon. Iar uneori se întorc la varianta clasică şi ne transformă în prizonieri – prizonieri de modă veche, interogaţi de bărbaţi nemiloşi – care trebuie să aleagă între trădare şi codul tăcerii. Astăzi preferă armele. Nici nu vreau să-mi imaginez ce urmează mâine.

Revin brusc la viaţă ca un elastic; clipesc. Există în mintea mea o fractură, o muchie nefinisată. Arhonţii îţi schimbă câte puţin structura neuronală de fiecare dată

când îţi recapeţi cunoştinţa. Susţin că acest instrument darwinian de ascuţit mintea poate şlefui în cele din urmă orice prizonier, transformându-l într-un colaborator reabilitat.

Dacă celălalt trage, iar eu nu o fac, sunt terminat. Dacă tragem amândoi, doare puţin. În cazul în care cooperăm, e sărbătoare pentru amândoi. Doar că există întotdeauna impulsul de a apăsa pe trăgaci. Teoria susţine că după confruntări repetate vom dezvolta un comportament de cooperare.

Mai am nevoie de câteva milioane de runde şi o să devin Cercetaş.

Cum să nu!

După ultima partidă, scorul meu e o durere surdă în oase. Şi eu, şi războmintea am atacat. Mai sunt încă două partide în runda asta. *Nu e suficient. La naiba.*

Cucereşti teritoriu jucând împotriva vecinilor. Dacă la finalul fiecărei runde scorul tău este superior celui al vecinilor, câştigi şi eşti recompensat cu dubluri ale propriei persoane, care îi înlocuiesc – şi îi şterg – pe perdanţii din jurul tău. Nu mă descurc prea bine azi – două atacuri duble până acum, ambele cu războmintea – şi dacă nu întorc cumva situaţia în favoarea mea, o să dispar de-a binelea.

Îmi evaluez opţiunile. Două dintre careurile din jurul meu – cel de la stânga şi cel din spate – conţin copii ale războminţii. În cel din dreapta se află o femeie: când mă întorc cu faţa spre ea, peretele dintre noi dispare şi este înlocuit cu linia albastră a morţii.

Celula ei este la fel de goală ca a mea. Stă ghemuită în mijloc, cu genunchii strânşi la piept, înfăşurată într-o haină neagră ca o togă. O privesc curios: nu am mai văzut-o până acum. Are o piele foarte bronzată care mă duce cu gândul la Oort, un chip asiatic migdalat şi un trup compact, puternic. Îi zâmbesc şi îi fac cu mâna. Ea mă ignoră. Se pare că Închisoarea interpretează asta drept cooperare de ambele părţi: îmi simt punctajul urcând puţin, încălzindu-mă ca o duşcă de whisky. Peretele de sticlă se ridică din

nou între noi. *Măi, să fie, ce uşor a fost.* Dar tot nu este suficient pentru a învinge războmintea.

– Hei, ratatule, spune cineva, nu e interesată. Are opţiuni mai bune în jur.

În celula rămasă se află o copie a mea. Poartă un tricou alb de tenis, pantaloni scurţi şi ochelari de soare reflectorizanţi supradimensionaţi şi stă tolănit într-un şezlong, lângă o piscină. În poală are o carte: *Le Bouchon de cristal.* E şi una dintre preferatele mele.

– Te-a bătut iarăşi, spune el, fără să se sinchisească să-şi ridice privirea. Iarăşi. Cât mai e scorul acum? Te-a bătut de trei ori consecutiv? Ar trebui să ştii până acum că strategia ei se ghidează tot timpul după principiul „dinte pentru dinte”.

– *Aproape* am reuşit de data asta.

– Toată treaba asta cu memoria falsă a cooperării e o idee bună, spune el. Numai că, vezi tu, n-o să funcţioneze niciodată. Războminţile au lobi occipitali diferiţi de cei standard şi flux dorsal nesecvenţial. Nu poţi s-o păcăleşti cu iluzii vizuale. Păcat că Arhonţii nu dau puncte pentru efort.

Clipesc.

– Stai puţin. Cum se face că tu ştii toate astea, iar eu nu?

– Credeai că eşti *unicul* le Flambeur de aici? Mai sunt şi eu prin preajmă. În fine, mai ai nevoie de zece puncte ca s-o baţi, aşa că treci încoace şi dă-mi voie să te ajut.

– Sigur, deşteptule, dă-te mare acum.

Mă apropii de linia albastră, răsuflând uşurat pentru prima oară de când a început runda asta. Se ridică şi el, scoţându-şi de sub carte pistolul automat lucios.

Ţintesc cu arătătorul spre el.

– Pac, pac! spun eu. Cooperez.

– Foarte amuzant, zice el şi-şi ridică arma rânjind.

Reflexia mea dublă în ochelarii lui de soare e mică şi goală.

– Hei, hei! Doar suntem împreună în asta, nu?

Iar eu care credeam că am simţul umorului.

– E doar un joc de noroc cu miză grasă, nu?

Se aude un clic. Zâmbet fermecător, celulă minuţios decorată, mă face să mă simt în largul meu, îmi aminteşte de mine însumi, dar, într-un fel, ceva nu e tocmai în ordine…

– Ah, la dracu'!

Fiecare închisoare îşi are zvonurile şi monştrii ei, iar locul ăsta nu e cu nimic diferit. De la un rebel zoku cu care am colaborat o vreme am auzit de legenda anomaliei. Ultradezertorul. *Chestia* care nu cooperează *niciodată* şi scapă basma curată. A descoperit un defect în sistem, de care profită pentru a apărea întotdeauna sub înfăţişarea *ta.* Şi dacă nici în tine nu poţi avea încredere, atunci în cine să mai ai?

– A, da! spune Ultradezertorul şi apasă pe trăgaci.

Cel puţin de data asta nu e războmintea, îmi trece prin cap când mă loveşte tunetul luminos.

Iar apoi nimic nu mai are noimă.

În vis, Mieli mănâncă o piersică pe Venus. Pulpa e dulce şi zemoasă, puţin amăruie. Se întrepătrunde în mod delicios cu gustul lui Sydän.

– Neruşinato, spune ea, răsuflând greu.

Se află într-o bulă cuantică la paisprezece kilometri deasupra Craterului Cleopatra, o mică oază de umanitate, sudoare şi sex de pe marginea unei râpe aspre din Maxwell Montes. Afară şuieră vânturi de acid sulfuric. În lumina chihlimbarie a păturii de nori, filtrată prin învelişul diamantin de pseudomaterie, pielea lui Sydän capătă o nuanţă arămie. Palma ei se mulează perfect pe mons veneris, odihnindu-se puţin mai sus de sexul încă umed al lui Mieli. Aripi moi îi fâlfâie leneş în burtă.

– Ce-am făcut?

– Multe. Asta te-au învăţat pe tine în *gubernie?*

Sydän îi zâmbeşte în felul ei ştrengăresc, iar colţurile ochilor i se încreţesc.

– De fapt, nu am mai făcut asta de mult, spune ea.

– Vezi să nu!

– Şi ce-i cu asta? E foarte plăcut.

Cu degetele mâinii rămase libere Sydän trasează contururile argintii ale fluturelui tatuat pe pieptul lui Mieli.

– Nu face asta, spune Mieli.

I se face deodată frig.

Sydän îşi retrage mâna şi îi atinge obrazul lui Mieli.

– Ce s-a întâmplat?

A terminat de mâncat pulpa fructului; nu a mai rămas decât sâmburele. Îl mai ţine puţin în gură înainte să-l scuipe. E un obiect mic şi aspru, cu suprafaţa gravată cu memorie.

– Nu eşti cu adevărat aici. Nu eşti reală. Te afli aici doar ca să n-o iau eu razna în Închisoare.

– Şi funcţionează?

Mieli o trage mai aproape şi o sărută pe gât, simţindu-i gustul sudorii.

– Nu chiar. Nu vreau să plec.

– Tu ai fost mereu cea puternică, spune Sydän, trecându-şi degetele prin părul lui Mieli. A sosit momentul.

Mieli se agaţă de ea, de senzaţia familiară a trupului ei. Simte şarpele din pietre preţioase de pe piciorul lui Sydän apăsându-se cu putere pe pielea ei.

Mieli. Vocea pellegrinei în capul ei se simte precum un vânt rece.

– Încă puţin…

Mieli!

Trecerea este dificilă şi dureroasă, ca şi cum ar muşca din sâmburele de piersică – aproape îşi sparge dinţii în miezul tare al realităţii. O celulă de închisoare, lumina falsă, palidă, a soarelui. Un zid de sticlă, iar dincolo de el, doi hoţi stând de vorbă.

Misiunea. Luni întregi de pregătire şi execuţie. Dintr-odată e perfect trează, iar planul i se derulează în minte.

– *A fost o greşeală să-ţi ofer amintirea aceea*, spune pellegrina în capul ei. *E aproape prea târziu. Acum dă-mi drumul, mă simt prea înghesuită aici.*

Mieli scuipă sâmburele de piersică în direcţia peretelui

de sticlă, care se spulberă ca gheaţa.

Mai întâi, timpul încetineşte.

Glonţul îmi pătrunde adânc în craniu, provocându-mi o durere ascuţită, ca de la îngheţată. Dincolo de linia albastră, Ultradezertorul a rămas împietrit cu arma în mână, ca o statuie.

Peretele de sticlă din dreapta se sparge. Cioburile plutesc în jurul meu, licărind în soare ca o galaxie de sticlă.

Femeia din celulă se îndreaptă iute spre mine. Păşeşte cu o hotărâre care trădează un scenariu repetat vreme îndelungată, ca un actor care tocmai a auzit replica pe care o aştepta pentru a reacţiona.

Mă măsoară din cap până-n picioare. Are părul negru, tuns scurt, iar pe obrazul stâng are o cicatrice: doar o linie neagră, precisă şi geometrică pe pielea ei bronzată. Are ochi verde-deschis.

– Azi e ziua ta norocoasă, spune ea. Ai ocazia să furi ceva.

Îmi întinde mâna.

Durerea mea de cap provocată de glonţ se intensifică. În galaxia de sticlă din jurul nostru apar tipare cunoscute, aproape ca un chip familiar…

Zâmbesc. *Desigur. E visul de dinaintea morţii. O eroare în sistem: durează doar puţin mai mult. Închisoare defectă. Uşile toaletelor. Nimic nu se schimbă.*

– Nu, spun eu.

Femeia din vis clipeşte.

– Eu sunt Jean le Flambeur, spun eu. Fur numai ce vreau şi când vreau. Şi o să părăsesc locul ăsta când o să vreau eu, nici o clipă mai devreme. De fapt, chiar îmi place aici…

Mi se împăienjenesc ochii de durere, nu mai văd nimic; totul devine alb. Încep să râd.

Undeva în visul meu, cineva râde cu mine. *Dragul meu Jean,* spune o altă voce, atât de familiară. *O, da, nu încape îndoială. Pe acesta îl luăm.*

O mână de sticlă îmi atinge obrazul chiar în momentul în

care creierul meu artificial decide în sfârşit că e timpul să mor.

Mieli ţine în braţe hoţul mort: e uşor ca un fulg. Pellegrina se scurge din sâmburele de piersică în Închisoare, ca o undă de căldură. Se întrupează într-o femeie înaltă îmbrăcată într-o rochie albă, purtând un colier de diamante, cu părul pieptănat atent în valuri castanii, tânără şi bătrână în acelaşi timp.

– *Aşa mă simt mai bine,* spune ea. *Nu e destul loc în capul tău*. Îşi întinde braţele cu voluptate. *Acum hai să te scoatem de aici, înainte să observe ceva copiii fratelui meu. Am treabă aici.*

Mieli se simte inundată de o forţă exterioară şi saltă în aer. Se înalţă din ce în ce mai sus, simţind curenţii de aer alunecând pe lângă ea, şi pentru o clipă se simte ca şi cum ar locui în casa Bunicii Brihane şi ar avea din nou aripi. Nu după mult timp, Închisoarea devine o reţea de mici pătrate sub ei. Careurile îşi schimbă culoarea, precum pixelii, formând modele infinit de complexe de cooperare şi atac, ca nişte fotografii…

Chiar înainte ca Mieli şi hoţul să traverseze cerul, Închisoarea se transformă în chipul zâmbitor al pellegrinei.

A muri e ca şi cum ai traversa un

deşert, gândindu-te la ce să mai furi. Întins pe nisipul fierbinte, cu soarele dogorindu-i în spate, băiatul urmăreşte robotul de la marginea câmpurilor de panouri solare. Robotul arată ca un crab în culori de camuflaj, ca o jucărie de plastic, însă în interiorul său se ascund lucruri de valoare, pentru care Ijja Chiorul e gata să plătească o sumă frumuşică. Şi cine ştie, poate că Tafalkayt o să-l numească din nou fiul său dacă se comportă ca un bărbat din familie…

N-am vrut niciodată să mor într-o

închisoare, un loc murdar din beton şi metal, plin de duhori râncede şi de bătăi. Îl usturǎ buza spartă. Citeşte o

carte despre un om asemenea unui zeu. Un bărbat care poate face orice pofteşte, fură secretele regilor şi împăraţilor, îşi bate joc de reguli, îşi poate schimba înfăţişarea şi nu are decât să întindă mâna pentru ca diamantele şi femeile să îi cadă în poală. Un bărbat cu nume de floare.

Nu pot să sufăr momentul în care te prind.

Îl ridică din nisip cu violenţă. Soldatul îi trage una peste faţă cu dosul palmei, iar apoi ceilalţi îşi pregătesc puştile…

nu e la fel de distractiv ca atunci când

furi de la o minte de diamant. Zeul hoţilor se ascunde în interiorul pulberii de gânduri cristalizate prin combinaţii cuantice încâlcite. Îi toarnă la minciuni minţii de diamant până când aceasta este convinsă că este unul din gândurile proprii şi îl lasă să intre,

sus…

Oamenii, numeroşi, au creat lumi care strălucesc şi scânteiază parcă doar pentru el, iar el nu are decât să întindă mâna să le apuce.

E ca şi cum ar muri. Iar a ieşi e ca

o cheie răsucindu-se în broască. Barele de metal se dau la o parte. O zeiţă păşeşte înăuntru şi îl anunţă că este liber.

Să te naşti.

Paginile cărţii se răsfoiesc.

Inspir adânc. Mă dor toate. Lucrurile au dimensiuni discrepante. Îmi acopăr ochii cu nişte mâini uriaşe. În spatele pleoapelor îmi scapără fulgere. Muşchii sunt o reţea de cabluri de oţel. Îmi curge nasul. În stomac simt un gol arzător.

Concentrează-te. Transform paraziţii senzoriali într-un bolovan ca aceia de pe Argyre Planitia, mare, grosolan şi neted. În interiorul propriei minţi, mă întind pe o sită şi mă scurg prin ea, dezintegrându-mă în granule fine de nisip roşu şi căzând prin ochiuri. Bolovanul nu mă poate urma.

Deodată se face din nou linişte. Îmi ascult pulsul. E

neverosimil de *regulat:* fiecare bătaie este asemenea ticăitului unui mecanism perfect.

Miros estompat de flori. Curenţi de aer îmi gâdilă părul de pe antebraţe şi din alte locuri – încă sunt gol. Imponderabilitate. De jur împrejur, prezenţa inaudibilă, însă palpabilă a cerebromateriei. Şi o altă fiinţă umană în apropiere.

Ceva îmi gâdilă nasul. Mă scarpin şi deschid ochii. Un fluture alb zboară înspre lumina puternică.

Clipesc. Mă aflu la bordul unei nave – o navă-păianjen oortiană, după câte îmi pot da seama – într-un spaţiu cilindric lung de circa zece metri şi cu un diametru de cinci metri. Pereţii sunt transparenţi şi au nuanţa murdară a gheţii de cometă. În interiorul pereţilor se află suspendate sculpturi tribale ciudate, ca nişte caractere runice. Bonsai sferici şi piese de mobilier colţuroase imponderabile plutesc în jurul axei centrale a cilindrului. Dincolo de pereţii navei se întinde bezna înstelată. Şi peste tot zboară fluturi mici şi albi.

Salvatoarea mea pluteşte în apropiere. Îi zâmbesc.

– Domnişoară, îi spun, cred că eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Vocea mea sună parcă de departe, însă o recunosc. Mă întreb dacă mi-au reparat faţa.

De aproape, pare în mod autentic extrem de tânără: ochii ei verzi limpezi nu au acea privire reîntinerită care a văzut totul. Poartă acelaşi veşmânt simplu ca în Închisoare. Pluteşte într-o poziţie aparent relaxată, dar înşelătoare, cu picioarele netede destinse, însă pregătite, ca un practicant al artelor marţiale. Un şirag de pietre preţioase multicolore i se încolăceşte în jurul gleznei stângi, urcându-i în sus pe picior.

– Felicitări, hoţule, spune ea. Ai evadat.

Vorbeşte pe un ton scăzut şi calm, care trădează însă o urmă de dispreţ.

– Sper ca asta să fie într-adevăr realitatea. N-am de unde să ştiu dacă asta nu e cumva doar o nouă variaţie a

Dilemei. Arhonţii au fost destul de consecvenţi până acum, însă nu eşti paranoic în cazul în care *chiar* te-au întemniţat într-un iad virtual.

Senzaţia de plăcere care mi se iveşte între picioare îmi îndepărtează cel puţin o parte din îndoieli.

– Scuze. A trecut o vreme, spun eu, observându-mi erecţia cu un interes detaşat.

– Da, e limpede, spune ea încruntându-se.

Are o expresie ciudată pe faţă, un amestec de dezgust şi excitaţie: îmi dau seama că probabil receptează activitatea biotică a acestui corp, iar o parte din ea simte ceea ce simt eu. Am deci de-a face cu încă un gardian.

– Crede-mă, ai scăpat. A necesitat un efort considerabil. Desigur, în Închisoare au mai rămas vreo câteva milioane de dubluri ale tale, deci poţi să te consideri norocos.

Apuc unul dintre mânerele axei centrale şi mă deplasez în spatele unui bonsai, acoperindu-mi goliciunea precum Adam. Un roi de fluturi îşi ia zborul dintre frunze. Efortul fizic îmi creează o senzaţie ciudată: muşchii noului meu corp încă nu s-au trezit de-a binelea.

– Domnişoară, am un nume.

Îi dau mâna pe deasupra bonsaiului. Mi-o strânge cu ezitare. Eu i-o strâng cu fermitate. Expresia îi rămâne neclintită.

– Jean le Flambeur, la dispoziţia ta. Deşi ai perfectă dreptate: sunt un hoţ.

Îi arăt şiragul pe care îl purtase la gleznă. Mi se agită în palmă ca şi cum ar fi viu: un şarpe din pietre preţioase.

Face ochii mari. Cicatricea de pe obraz i se înnegreşte. Şi dintr-odată, mă aflu în infern.

Sunt un punct imaterial suspendat în mijlocul beznei, incapabil de vreun gând coerent. Mintea îmi este prinsă într-o menghină. Ceva mă *strânge* din toate părţile şi nu-mi dă voie să gândesc, să-mi amintesc sau să simt. Este de o mie de ori mai rău decât Închisoarea. Durează o veşnicie.

Apoi revin la realitate, gâfâind, cu stomacul întors pe dos, vomitând bilă în fărâme plutitoare, dar incredibil de

recunoscător pentru fiecare senzaţie.

– Nu ai să mai faci asta niciodată, spune ea. Corpul şi mintea ta sunt de împrumut, înţelegi? Fură ce ţi se cere, şi poate că ţi se va permite să le păstrezi.

Bijuteria şerpuitoare i se află din nou încolăcită în jurul gleznei. Muşchii obrajilor îi zvâcnesc.

Instinctele ascuţite în Închisoare îmi spun să-mi ţin gura şi să nu mai vomit, dar omul florilor din mine simte nevoia să vorbească, iar eu nu-l pot opri.

– E prea târziu, zic eu cu respiraţia tăiată.

– Ce?

Cuta care îi apare pe fruntea netedă, ca o tuşă de penel, o face să pară şi mai frumoasă.

– Sunt reabilitat. M-ai scos prea târziu. Acum sunt un altruist evoluat, *mademoiselle,* o fiinţă plină de bunăvoinţă şi iubire pentru semeni. Nici n-aş putea concepe să iau parte la vreun soi de activitate criminală, nici chiar la cererea încântătoarei mele salvatoare.

Îmi aruncă o privire inexpresivă.

– Foarte bine.

– Foarte bine?

– Dacă tu nu-mi eşti de niciun folos, va trebui să mă întorc pentru un alt exemplar. *Perhonen,* te rog, pune-l pe ăsta într-o bulă şi aruncă-l afară.

Ne privim fix pentru o clipă. Mă simt stupid. Am petrecut prea multă vreme în trenul atacului şi cooperării. E timpul să cobor. Eu sunt primul care îşi întoarce privirea.

– Aşteaptă, spun eu încet. Acum că tot veni vorba, se poate să-mi fi păstrat totuşi nişte instincte egoiste. Le simt revenind chiar acum, în timp ce vorbim.

– Mă gândeam eu că aşa stă treaba, spune ea. În fond, se presupune că eşti incorigibil.

– Deci ce-o să se întâmple acum?

– O să afli, spune ea. Eu sunt Mieli. Aceasta este nava mea, *Perhonen.*

Face un gest cuprinzător cu mâna, arătând de jur împrejur.

– Atâta vreme cât te afli aici, noi suntem zeiţele tale.

– Kuutar şi Ilmatar? întreb eu, indicând zeităţile oortiene.

– Poate. Sau Omul Întunecat, dacă preferi.

Zâmbeşte. Amintirea locului în care m-a ţintuit înainte mă face într-adevăr s-o privesc întrucâtva ca pe întunecatul zeu oortian al vidului.

– *Perhonen* o să-ţi arate cabina ta.

După ce hoţul se retrage, Mieli se întinde în carlingă. Se simte epuizată – deşi biotul trupului ei – care a aşteptat-o luni întregi împreună cu *Perhonen* – îi transmite că este complet odihnită. Însă disonanţa cognitivă e şi mai gravă.

Am fost chiar eu în Închisoare? Sau a fost o alta?

Îşi aminteşte săptămânile interminabile de antrenament, zilele de timp-lent subiectiv în costumul cuantic, pregătindu-se să comită o crimă doar ca să se lase prinsă de Arhonţi şi să pătrundă în Închisoare: eternitatea petrecută în celulă, cu mintea înfăşurată într-o amintire de demult. Evadarea violentă, azvârlită în cer de pellegrină, iar apoi trezirea într-un nou trup, tremurător şi fraged.

Şi toate astea din cauza hoţului.

Iar acum mai trebuie să suporte şi cordonul ombilical cuantic care o leagă de corpul pe care l-a făcut pentru el pellegrina, prezenţa constantă şi surdă a gândurilor lui. Se simte de parcă ar sta lungită lângă un străin, simţindu-i fiecare mişcare, fiecare zvâcnire prin somn. Fără îndoială că zeiţa din Sobornost avea să facă ceva de felul acesta, care să o ducă la nebunie.

A atins bijuteria lui Sydän. Furia o ajută puţin. *Şi nu, nu e doar din cauza lui, e şi din cauza ei.*

– L-am cazat pe hoţ, spune *Perhonen.*

Cel puţin vocea ei caldă în capul ei este ceva ce îi aparţine doar *ei,* nu a fost pângărită de Închisoare. Ia unul dintre micile avataruri albe şi îl ţine în palme: se zbate, dă din aripi şi o gâdilă, simţindu-l asemenea unui puls.

– Te simţi copleşită de iubire? întreabă nava glumind.

– Nu, spune Mieli. Doar că mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, spune nava.

Fluturele îşi ia zborul din mâna ei şi i se roteşte deasupra capului.

– A fost groaznic să te aştept singură.

– Ştiu, spune Mieli. Îmi pare rău.

Dintr-odată simte o pulsaţie în interiorul craniului. Are o muchie aspră în minte, de parcă ceva a fost tăiat şi lipit la loc. *M-am întors aceeaşi persoană?* Ştie că ar putea să ia legătura cu metacortexul ei din Sobornost, să-i ceară să identifice senzaţia, să o izoleze şi să scape de ea. Dar asta nu este ceea ce ar face un războinic oortian.

– Nu te simţi bine. Nu ar fi trebuit să te las să pleci, spune *Perhonen.* Nu ţi-a făcut bine deloc să te duci acolo. Nu ar fi trebuit să te pună să faci asta.

– Şşş, spune Mieli. O să te audă.

Dar e prea târziu.

– *Navă dragă,* spune pellegrina. *Să ştii că eu am întotdeauna grijă de copiii mei.*

Pellegrina se află acolo, plutind deasupra lui Mieli.

– *Fetiţă neascultătoare,* spune ea, *nu-mi foloseşti darurile cum trebuie. Dă-mi voie să arunc o privire.*

Se aşază graţios lângă Mieli, picior peste picior, ca şi cum s-ar afla în gravitaţia terestră. Apoi îi atinge obrazul lui Mieli şi îi caută privirea cu ochii ei căprui, adânci. Degetele îi sunt calde, cu excepţia inelului rece care se atinge de cicatricea lui Mieli. Îi inspiră parfumul. Ceva *se roteşte,* nişte mecanisme precise se învârtesc până când se fixează perfect. Şi dintr-odată îşi simte mintea netedă precum mătasea.

– *Nu-i aşa că e mai bine acum? Într-o zi ai să înţelegi că e bună calea noastră. Să nu te preocupe cine e cine şi să realizezi că toţi sunt de fapt tu.*

Dispariţia disonanţei este ca apa rece peste o arsură. Alinarea bruscă este atât de intensă, încât aproape izbucneşte în lacrimi. Dar nu poate să facă asta în faţa *ei.* Aşa că doar îşi deschide ochii şi aşteaptă, gata să se supună.

– *Nu primesc nici măcar un mulţumesc?* spune pellegrina. *Nu-i nimic*. Îşi deschide poşeta şi scoate un cilindru mic, alb, pe care îl pune între buze; din capătul aprins emite un miros greţos. *Spune-mi, aşadar: ce părere ai de hoţul meu?*

– Nu sunt îndreptăţită să spun asta, spune Mieli încet. Trăiesc pentru a sluji.

– *Bun răspuns, dar cam anost. Nu-i aşa că e chipeş? Haide, fii sinceră. Chiar mai poţi să tânjeşti după mica ta amoreză pierdută, când ai pe cineva ca el prin preajmă?*

– Chiar avem nevoie de el? Pot să mă descurc singură. Lasă-mă să te slujesc, cum am mai făcut-o şi înainte…

Pellegrina zâmbeşte cu buzele ei perfecte, roşii precum cireşele.

– *Nu şi de data asta. Tu eşti, dacă nu cea mai puternică dintre slujitorii mei, cu siguranţă cea mai loială. Ascultă-mă întocmai, iar loialitatea îţi va fi răsplătită.*

Apoi dispare, iar Mieli rămâne din nou singură în carlingă, cu fluturi dansându-i în jurul capului.

Cabina mea nu e mult mai mare decât o debara. Încerc să ingurgitez un milkshake cu proteine făcut de faberul din perete, însă noul meu corp încă nu reacţionează prea bine la mâncare. Sunt nevoit să petrec ceva vreme la buda spaţială: un săculeţ cu mişcări autonome, care iese din perete şi ţi se fixează direct pe fund. Se pare că pentru navele oortiene confortul nu e o prioritate.

Unul dintre pereţii curbaţi are suprafaţa lucioasă, aşa că îmi privesc reflexia feţei în timp ce îmi desfăşor activităţile fiziologice nedemne, însă necesare. Pare *greşită*. În teorie, totul este aşa cum trebuie: buzele, ochii ca ai lui Peter Lorre (după cum mi-a spus o iubită, cu secole în urmă), tâmplele cu gropiţe, părul scurt, puţin cărunt şi rărit, aşa cum îmi place să-l port, corpul uscăţiv, deloc special, oarecum în formă, smocul de păr de pe piept. Dar nu mă pot abţine să nu clipesc în timp ce îl privesc, ca şi cum aş vedea puţin în ceaţă.

Cu atât mai neplăcută este senzaţia asemănătoare pe care o am în cap. Când încerc să-mi amintesc ceva, mă simt de parcă aş zgândări cu limba un dinte care se clatină.

Mă simt ca şi cum mi s-ar fi furat ceva. Ha!

Încerc să-mi abat atenţia de la asta admirând priveliştea. Peretele meu dispune de suficientă putere de amplificare vizuală pentru a vedea Închisoarea Dilema în depărtare. Este un tor diamantin de aproape o mie de kilometri în diametru, însă din unghiul acesta arată ca un ochi cu o pupilă sclipitoare printre stele, holbându-se direct la mine. Înghit în sec şi clipesc pentru a nu-l mai vedea.

– Te bucuri că ai scăpat? întreabă vocea navei.

Este o voce feminină, care se aseamănă puţin cu a lui Mieli, însă sună de parcă ar fi mai tânără. În împrejurări mai fericite, mi-ar plăcea să o întâlnesc pe posesoarea acestei voci.

– Nici nu-ţi poţi imagina. Nu e un loc prea vesel, zic eu oftând. Am toată recunoştinţa pentru căpitanul tău, deşi deocamdată pare să fie cam încordată.

– Ascultă, spune *Perhonen,* habar n-ai prin ce a trecut ca să te scoată de acolo. O să fiu cu ochii pe tine.

Este o observaţie interesantă, pe care o pun deoparte pentru a reveni asupra ei mai târziu. *Cum* a reuşit să mă scoată de acolo? Şi pentru cine lucrează? Dar fiindcă e prea devreme pentru astfel de întrebări, nu fac decât să zâmbesc.

– Ei bine, orice sarcină ar avea pentru mine este *în mod cert* mai uşoară decât să mă împuşc în cap o dată pe oră. Eşti sigură că şefa ta nu se supără dacă vorbeşti cu mine? În fond, sunt un maestru criminal manipulator şi aşa mai departe.

– Cred că mă descurc cu tine. În plus, nu e chiar *şefa* mea.

– Aha.

Oi fi eu de modă veche, însă treaba cu sexualitatea om-gogol m-a deranjat încă din tinereţe, iar obiceiurile vechi mor greu.

– Nu e nimic de felul *acela,* spune nava. Suntem doar prietene. În plus, ea m-a creat. De fapt, nu pe *mine,* ci nava. Sunt mai în vârstă decât par, să ştii.

Mă întreb dacă accentul ei este autentic.

– Am auzit de tine, să ştii. Mai demult, înainte de Colaps.

– Nu ţi-aş fi dat nici cu o zi mai mult de trei sute de ani. Erai o admiratoare?

– Mi-a plăcut furtul de la uzina de exploatare solară. A avut stil.

– Stilul a fost întotdeauna ţelul meu în viaţă, zic eu. Apropo, nu pari să ai nici cu o zi mai mult de trei sute de ani.

– Vorbeşti serios?

– Sigur, luând în considerare ce am văzut până acum.

– Vrei să dăm o tură pe aici? Mieli nu ar avea nimic împotrivă, e ocupată.

– Cu mare plăcere.

Sigur e femeie – poate că o parte din şarmul meu a supravieţuit închisorii. Dintr-odată simt nevoia să mă îmbrac: mă simt vulnerabil vorbind cu o entitate feminină fără să fiu acoperit măcar cu o frunză de smochin.

– Se pare că avem destul timp să ne cunoaştem mai bine. Poate după ce îmi faci rost de nişte haine, ce zici?

Mai întâi, *Perhonen* îmi confecţionează un costum. Materialul este prea moale; nu-mi place să port cerebromaterie, însă, văzându-mă într-o cămaşă albă, pantaloni negri şi o haină mov-închis, încep să-mi recapăt cât de cât simţul identităţii.

Apoi îmi arată spimescopul. Brusc, lumea capătă o nouă direcţie. Păşesc înăuntru, în afara propriului corp, deplasându-mi punctul de vedere în spaţiu pentru a vedea nava din exterior.

Am avut dreptate: *Perhonen* este o navă-păianjen oortiană. Este formată din module separate, legate între ele cu nanofibre, zone de locuit care se rotesc în jurul unei axe centrale, ca o maşinărie dintr-un parc de distracţii, pentru a

crea o gravitaţie simulată. Firele formează o reţea prin care modulele se pot deplasa asemenea păianjenilor pe o plasă. Pânzele cuantice arată impresionant: sunt nişte inele concentrice, subţiri ca nişte baloane de săpun, confecţionate din atomi artificiali, întinzându-se pe o distanţă de câţiva kilometri în jurul navei şi având capacitatea de a capta atât lumina solară, cât şi mezoparticule de pe Magistrală şi spirale de lumină.

Mă uit pe furiş şi la propriul trup, iar acum sunt într-adevăr impresionat. Imaginea din spimescop este extraordinar de minuţioasă. O reţea de puncte cuantice sub piele, computere proteomice în fiecare celulă, computroniu dens în oase. Aşa ceva nu putea fi realizat decât în lumile din *gubernia* din apropierea soarelui. Se pare că salvatorii mei lucrează pentru Sobornost. Interesant.

– Parcă pe *mine* voiai să mă cunoşti mai bine, spune *Perhonen* vexată.

– Bineînţeles, zic eu, numai că vreau să mă asigur că sunt prezentabil. În Închisoare nu petreci prea mult timp în compania doamnelor.

– Apropo, de ce te aflai acolo?

Dintr-odată mi se pare uluitor că nu m-am gândit la asta de atâta vreme. Am fost prea preocupat de arme, trădare şi cooperare.

De ce mă aflam în Închisoare?

– O fată drăguţă ca tine nu ar trebui să se sinchisească de asemenea lucruri.

Perhonen oftează.

– Poate că ai dreptate. Poate că n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Lui Mieli nu i-ar plăcea asta, dacă ar afla. Dar n-am mai avut pe nimeni *interesant* la bord de atâta amar de vreme.

– Într-adevăr, nu pare să fie o zonă prea animată pe aici, observ eu, arătând spre câmpul de stele care ne înconjoară. Unde suntem?

– În centura Troienilor Neptunieni. La mama naibii, în mijlocul pustietăţii. Am aşteptat aici multă vreme, de când

s-a dus să te aducă pe tine.

– Mai ai multe de învăţat despre viaţa de criminal. Aşteptarea este esenţa. Plictiseală întreruptă de momente de pură groază. Cam ca în război.

– Ah, în război a fost mult mai bine, spune ea entuziasmată. Am participat la Războiul Protocolului. Mi-a plăcut la nebunie. Trebuie să gândeşti atât de *repede.* Am făcut nişte lucruri incredibile: am furat o lună, ştii? A fost nemaipomenit. Metis, chiar înainte de Erupţie: Mieli i-a pus o bombă-strangelet[1] înăuntru pentru a o scoate de pe orbită; ce focuri de artificii, nici nu-ţi poţi imagina…

Nava tace dintr-odată. Mă întreb dacă şi-a dat seama că a dezvăluit prea multe informaţii. Dar nu e asta; atenţia i-a fost captată de altceva.

În depărtare, printre pânzele lui *Perhonen,* vectorii spimescopului şi numele unor habitate îndepărtate, se vede un soi de bijuterie de puncte luminoase, o stea în şase colţuri. Măresc perspectiva: sunt nişte nave negre, zimţate şi colţuroase, iar la provă au sculptate câte şapte figuri – aceleaşi chipuri cu care este decorată orice structură aparţinând Sobornostului – Fondatorii: regi-zei cu un trilion de supuşi. Pe vremuri ieşeam să beau cu ei.

Arhonţii vin după noi.

– Orice ai fi făcut, spune *Perhonen,* se pare că te vor înapoi.

---

[1] Strangelet – particulă ipotetică exotică, ultragrea, reprezentând clustere de quarcuri (n. red.).

2
Hoţul şi Arhonţii

Ce am făcut?

Lui Mieli îi bate inima să-i spargă pieptul, în timp ce se instalează în carlingă. *Ceva a mers prost în Închisoare. Dar totul s-a petrecut exact ca în simulări. Atunci de ce ne urmăresc?* Activează autismul de luptă pe care i l-a integrat pellegrina în corp. O înfăşoară ca o pătură rece, transformând lumea din jur în vectori şi puţuri gravitaţionale. Mintea i se întrepătrunde cu a lui *Perhonen,* gândind foarte rapid.

Obiecte: *Perhonen.*

Asteroizi Troieni dispersaţi, concentraţi în jurul lui 2006RJ103, un bolovan de două sute de kilograme, locuit de sintoviaţă cu gândire lentă.

Închisoarea, o gogoaşă de diamant la treizeci de secunde-lumină în spatele lor, originea vectorului actual al lui *Perhonen,* densă, întunecoasă şi rece.

Navele-lamă ale Arhonţilor, apropiindu-se rapid cu 0,5 g, o forţă de acceleraţie delta-v mult mai ridicată decât acceleraţia domoală a pânzei solare a lui *Perhonen*. În spimescop, flăcările motoarelor lor cu antimaterie se văd ca nişte coloane incandescente de mezoni şi raze gamma în plină retrodifuziune.

Magistrala, la douăzeci de secunde-lumină distanţă, următorul lor obiectiv. Un torent continuu de nave, una dintre puţinele suprafeţe invariabile ale vechii probleme a mecanicii lui Newton în privinţa Sistemului Solar, o arteră gravitaţională care îţi permite să călătoreşti rapid şi uşor, doar cu un impuls lejer. Un liman sigur, aflat prea departe.

În regulă, îşi spune Mieli inspirând adânc. *Modul de luptă.*

Tehnologia Sobornostului din interiorul coralului de safir oortian se trezeşte la viaţă. Nava-păianjen se reconfigurează. Modulele împrăştiate se adună la un loc, mişcându-se de-a lungul firelor de legătură, şi se sudează,

devenind un con dens şi compact. Wingleturile cuantice se transformă dintr-un material perfect reflectorizant într-un scut de protecţie de duritatea diamantului.

Chiar la timp, înainte să fim loviţi de nanomisilele Arhonţilor.

Prima salvă este doar un şir de impacturi abia simţite, ca nişte fulgi, care nu izbutesc să penetreze scutul. Însă următoarea serie se va adapta şi se va optimiza şi tot aşa, iar procesul se va repeta până când va ceda fie software-ul, fie hardware-ul scutului. Iar după aceea…

– *Trebuie să ajungem la Magistrală.*

Motoarele din mintea ei simplifică ramurile teoretice ale jocului ca o drujbă cu lama de diamant. Există numeroase căi pentru a ieşi din asta, aşa cum un cântec oortian are mai multe înţelesuri, iar ea nu trebuie decât să găsească una singură…

O nouă rafală, nenumărate ace de lumină în spimescop. Iar de data aceasta, unele reuşesc să pătrundă. Dintr-unul din modulele de depozitare înfloreşte o excrescenţă diformă de safir. Calmă, o ejectează şi o priveşte îndepărtându-se şi continuând să se metamorfozeze încet, ca o tumoare malignă, formând organe ciudate care atacă scutul lui *Perhonen* cu spori de dimensiuni moleculare, până când aceasta o carbonizează cu laserele antimeteorit.

– Asta a durut, spune *Perhonen.*

– Mă tem că asta o să doară şi mai tare.

Arde dintr-un foc întreaga energie delta-v din antimateria de rezervă, propulsând nava în puţul gravitaţional superficial al asteroidului 2006RJ103. Trupul lui *Perhonen* geme în timp ce antiprotonii din inelul magnetic de depozitare se transformă în jeturi fierbinţi de plasmă. Redirecţionează o parte din energie pentru a intensifica forţele de fuziune ale tuburilor de materie programabilă din fuzelaj.

Perhonen urlă de jur împrejurul lui Mieli, însă autismul îi permite acesteia să se concentreze exclusiv pe ceea ce are de făcut. Gândeşte o torpilă cuantică în jurul strangeletului

din micul arsenal al lui *Perhonen* şi o lansează în direcţia asteroidului.

În spimescop se vede o mică scânteie, precum şi raze gamma şi barioni exotici. Apoi blocul de stâncă izbucneşte într-o fântână de lumină, un fulger interminabil. Ecranul se căzneşte să facă faţă, însă în cele din urmă nu mai arată decât purici, după care se stinge. Zburând orbeşte, Mieli întinde din nou aripile lui *Perhonen.* Vântul de particule provocat de moartea ciudată a asteroidului îi smuceşte şi îi azvârle în direcţia Magistralei. Acceleraţia o face să se simtă grea, dintr-odată, iar structura de safir a navei cântă în jurul ei.

După câteva clipe, ecranul porneşte din nou şi filtrează bruiajul cauzat de particule şi de toată nebunia. Mieli îşi ţine răsuflarea: din bulgărele de flăcări care se extinde încet în urma lor nu-şi face însă apariţia nicio navă neagră colţuroasă. Fie au fost consumate de flăcări, fie le-au pierdut urma în toată zăpăceala subatomică. Dezactivează autismul pentru a savura o clipă de triumf.

– Am reuşit, spune ea.

– Mieli… Nu mă simt prea bine.

Prin fuzelajul navei începe să crească o pată neagră, iar în centrul ei se află un mic ciob negru, rece şi întunecat. Un nanomisil al Arhonţilor.

– Scoate-o din mine.

După dezactivarea autismului, frica şi repulsia au un gust oribil şi scârbos de fiere.

– Nu pot. Nu mai pot s-o ating. Are gustul Închisorii.

Mieli strigă o rugăciune în minte, în porţiunea atinsă de zeiţa din Sobornost, însă pellegrina nu răspunde.

De jur împrejurul meu, nava moare.

Nu ştiu exact ce a făcut Mieli, dar dacă e să mă iau după nova în miniatură care a luminat spaţiul acum câteva minute, duce o luptă pe cinste. Însă acum prin safirul pereţilor se infiltrează o pânză de păianjen neagră. Aceasta este tactica Arhonţilor: se injectează în interiorul tău şi te

transformă *pe tine* într-o Închisoare. Simt un miros de rumeguş ars pe măsură ce naniţii îşi croiesc drum, din ce în ce mai repede, doborând toate sistemele imunitare pe care le activează nava. Se aude şi un zgomot puternic asemenea trosnetului unui incendiu forestier.

Era prea frumos ca să dureze, presupun. Aşa-mi trebuie! Încerc să-mi amintesc fiorul pe care l-am simţit atunci când i-am furat bijuteria lui Mieli. Aş putea s-o iau cu mine. Sau poate nu este totul decât un alt vis înainte de a muri. Nici nu am plecat. Iar asta a fost de la început doar o închisoare în interiorul închisorii.

Apoi aud o voce batjocoritoare în cap.

– *Jean le Flambeur, renunţă. Închisoarea te-a înfrânt. Meriţi să te întorci acolo. Nu eşti cu nimic diferit de războminţile înfrânte, jucăriile demente ale Sobornostului şi morţii uitaţi. Nici măcar nu-ţi mai aminteşti toate isprăvile şi aventurile. Tu nu eşti el, ci doar o amintire care-şi închipuie că este...*

La naiba, asta nu se poate! Întotdeauna există o scăpare. Nu eşti niciodată într-o închisoare decât dacă *crezi* că eşti. O zeiţă mi-a spus asta.

Şi dintr-odată ştiu exact ceea ce am de făcut.

– Navă!

Niciun răspuns. *Fir-ar să fie!*

– Navă! Trebuie să vorbesc cu Mieli!

Tot nimic.

Cabina începe să se încingă. Trebuie să acţionez. Afară, aripile lui *Perhonen* sunt în flăcări, ca o auroră boreală capturată, arzând în spaţiu, în jurul nostru. Nava accelerează atât de mult, încât acum are o gravitaţie proprie de cel puţin o jumătate de *g.* Dar orientarea este dată peste cap: *dedesubt* se află undeva spre capătul posterior al camerei centrale. Ies din cabină împleticindu-mă, apuc mânerele axei şi încep să mă lansez spre carlingă.

Se simte o rafală de căldură, căreia îi urmează o lumină dogoritoare: un segment întreg al cilindrului se desprinde

învârtindu-se înspre vidul de sub noi. Singurul lucru care mă desparte de vid este un perete ca un balon de săpun din puncte cuantice care îşi face pe neaşteptate apariţia. Însă este prea târziu pentru a mai putea extirpa infecţia. Fragmente încinse de safir se rotesc în vârtejuri prin aerul din jurul meu: un astfel de ciob, ascuţit ca o lamă, îmi zgârie antebraţul, lăsând în urmă o dâră sângerândă.

Aerul este încins acum şi peste tot duhneşte a rumeguş ars. Pata neagră din pereţi se extinde: nava arde, transformându-se în altceva. Încep să mă caţăr cu inima zbătându-mi-se de parcă însuşi cocoşatul de la Notre Dame ar trage clopotele în pieptul meu.

Prin safir reuşesc să văd în interiorul carlingii: ceaţa utilitară învârtindu-se nebuneşte ca un val de căldură şi Mieli suspendată în interior, cu ochii închişi. Bat în uşă cu pumnul.

– Deschide!

Nu ştiu dacă i-a fost compromis deja creierul. Ar putea să se afle deja în Închisoare, după toate aparenţele. Însă dacă asta nu s-a întâmplat încă, am nevoie de ea pentru a ieşi teferi din situaţia asta. Încerc să mă sprijin de stâlp şi să lovesc uşa cu călcâiul. Dar toate încercările mele sunt zadarnice dacă ea sau nava nu-i comandă safirului programabil să se deschidă.

Safir. Îmi amintesc expresia chipului ei atunci când m-am trezit excitat. Citeşte datele biotice ale acestui corp în care mă aflu, dar probabil le filtrează şi le elimină. Doar dacă nu cumva există un prag…

Of la dracu'! E mai uşor dacă nu ezit. Apuc un ciob lung şi ascuţit de safir din aer şi mi-l înfig cât de tare pot printre oasele metacarpiene ale mâinii stângi. Aproape că îmi pierd cunoştinţa. Ciobul zgârie oasele atunci când intră printre ele, rupându-mi tendoanele şi venele. E o durere cumplită, roşie şi neagră şi necruţătoare, de parcă aş da mâna cu Satana. Simt miros de sânge: îmi ţâşneşte din rană, se prelinge pe mine şi se scurge lent în vidul de sub mine, în picături mari cu forme nefireşti.

Este pentru prima dată când simt durere reală de când am ieşit din Închisoare şi e o senzaţie straşnică. Mă uit la ciobul albastru care îmi iese din mână şi izbucnesc în râs, până când durerea devine insuportabilă şi îmi vine să urlu.

Cineva îmi trage o palmă puternică.

– Ce naiba crezi că faci?

Mieli se uită la mine cu ochii mari din pragul carlingii. *Cel puţin a simţit asta.* În jurul nostru plutesc fogleţi[2] utilitari inerţi, iar praful cenuşiu contribuie la haosul în mijlocul căruia ne aflăm: mă duce cu gândul la cenuşa care cade peste un oraş în flăcări.

– Crede-mă, îi spun rânjind ca un dement şi sângerând, am un plan.

– Ai zece secunde.

– Pot să-l extirp. Îl pot păcăli. Mă pricep să fac asta. Ştiu cum gândeşte. Am stat acolo *multă* vreme.

– Şi de ce aş avea încredere în tine?

Ridic mâna sângerândă şi smulg din ea bucata de safir. Urmează o durere orbitoare, mult mai intensă, şi un zgomot ca un plescăit.

– Pentru că, şuier eu scrâşnind din dinţi, mai degrabă îmi înfig asta în ochi decât să mă întorc acolo.

Se uită drept în ochii mei pentru un moment. Apoi, în mod surprinzător, zâmbeşte.

– De ce anume ai nevoie?

– Drepturi de administrator pentru corpul ăsta. Ştiu de ce e în stare. Am nevoie de o capacitate de calcul mult mai ridicată decât cea standard.

Mieli trage adânc aer în piept.

– Fie. Numai scoate-l pe nemernicul ăla din nava mea.

Apoi închide ochii, iar ceva în capul meu face *clic.*

Sunt *administratorul,* iar corpul meu este arborele lumii – un Yggdrasil. În oase am mecanisme de diamant, în celule, tehnologie proteomică, iar encefalul, un adevărat creier al Sobornostului la scară de *raion,* este capabil să conducă

---

[2] Foglet – ansamblu ipotetic de roboţi minusculi care pot crea replica unei structuri fizice (n. red).

lumi întregi. Propriul meu psihic uman din interiorul său nu face nici măcar cât o singură pagină din biblioteca din Babel. O parte din mine, partea care zâmbeşte, se gândeşte imediat la evadare, folosind această maşinărie nemaipomenită pentru a lansa o porţiune din ea în spaţiu şi pentru a-mi lăsa eliberatorii pradă temnicerilor. O altă parte mă surprinde spunând *nu.*

Mă deplasez prin nava muribundă, căutând nanomisilul; acum nu mai sunt ca o maimuţă neîndemânatică, ci alunec lin prin aer propulsat de propriile puteri, ca o navă spaţială miniaturală. *Acolo,* mă anunţă simţurile mele amplificate: ascuns într-un modul de fabricaţie de la celălalt capăt al cilindrului, un punct din care se răspândeşte materia-Închisoare.

Cu un singur gând, realizez o copie locală a spimescopului lui *Perhonen.* Îi comand cărnii de safir a navei să se deschidă. Devine un gel umed şi moale. Îmi vâr mâna adânc înăuntru, apuc misilul şi îl scot. Este minuscul, nu cu mult mai mare decât o celulă, însă are forma unui dinte negru cu rădăcini ascuţite. Corpul meu îl prinde cu nişte tentacule cuantice. Îl ridic la nivelul ochilor: este atât de mic, însă conţine cel puţin o minte de Arhonte, care caută încontinuu obiecte pe care să le transforme în închisori.

O bag în gură, muşc cu putere şi înghit.

Arhontele e mulţumit.

Preţ de o clipă a detectat o imperfecţiune, atunci când a simţit gustul hoţului, o senzaţie de neconcordanţă, de parcă ar fi fost doi Hoţi într-unul singur.

Însă lucrurile sunt ciudate în afara Închisorii-Mamă: aici jocurile nu sunt pure. Bătrâna fizică este urâtă şi imperfectă, nu ca jocul Arhonţilor, perfect în simplitatea sa, însă captând întreaga matematică în toată indeterminabilitatea ei. De aceea, misiunea sa este să transforme materia aceasta într-o altă Închisoare, pentru a spori puritatea Universului. Asta este ceea ce Tatăl lor,

Inginerul-de-Suflete, i-a programat să iubească. Este calea către o lume mai bună.

Iar aceasta este o materie foarte bună de transformat într-o Închisoare. Îi lasă gura apă anticipând gustul modelelor pe care le vor crea Dilemele reiterate. Copytatăl său a descoperit un model de trădare care are gust de îngheţată cu nuci pecan: o familie de strategii de replicare ca un flyer în Game of Life. Poate va găsi şi el ceva nou aici, pe această mică tablă de joc proprie.

Departe, extrem de departe, copyfraţii lui îi şoptesc prin legătura-qupt, plângându-se încă despre senzaţia oribilă de *nefiresc* experimentată când au aflat de evadarea hoţului şi a *celuilalt* – anomalia. Le spune că totul s-a rezolvat cu bine, că se va întoarce în Închisoarea-Mamă în curând şi va aduce cu el ceva nou.

Priveşte în jos la grila de celule unde trăiesc micii hoţi şi fluturii şi femeile oortiene atunci când îi descoperă în materia dulce. Jocul va reîncepe în curând, dintr-o clipă-ntr-alta.

Va avea gust de şerbet de lămâie, îşi închipuie Arhontele.

– Magie, îi spun. Ştii cum funcţionează trucurile magice?

Am revenit la forma mea umană. Amintirea simţurilor extinse şi a capacităţii de calcul mi se şterge încet, însă tot o mai simt asemenea durerii-fantomă a unui mădular amputat. Şi desigur, acum am în interiorul meu un Arhonte funcţional, întemniţat în propriile-mi oase, într-o stare de congelare computaţională.

Stăm într-unul din modulele strâmte de depozitare, care se roteşte în jurul unui fir de legătură pentru a crea senzaţia de gravitaţie, în timp ce nava se repară singură. Însă de jur împrejurul nostru se află un râu sclipitor de nave spaţiale, împrăştiate de-a lungul a mii de kilometri cubi, dar care se văd mărite prin pielea lui *Perhonen:* nave rapide supermecanizate din generaţia zoku care ard combustibil în neştire, în cazul lor fiecare zi de traseu parcurs echivalând

cu o mie de ani; calmonave asemenea unor balene, purtând sori verzi şi miniaturali în interiorul lor, gândosnopuri ale Sobornostului agitându-se peste tot ca nişte licurici.

– De fapt, e destul de simplu – are de-a face cu neuroştiinţa. Direcţionarea atenţiei într-un punct greşit.

Mieli mă ignoră. Aranjează între noi o masă mică, pe care se află specialităţi oortiene: bizare cuburi liliachii transparente, sintoviaţă fremătândă, feliuţe de fructe multicolore tăiate cu precizie – create de un faber priceput – şi două pahare mici. Mişcările ei sunt formale şi reţinute, aproape ritualice. Continuând să mă ignore, scoate o sticlă dintr-un compartiment din perete.

– Ce faci? o întreb.

Mă priveşte lipsită de orice expresie.

– Sărbătorim, spune ea.

– Chiar aşa, ar trebui, îi spun eu zâmbind larg. În orice caz, mi-a luat multă vreme să descopăr asta: poţi încă să induci orbire perceptivă în minţile Sobornostului, îţi vine să crezi? Nimic nu se schimbă. Aşa că i-am schimbat stimulii senzoriali, am conectat-o la o simulare bazată pe spimescopul lui *Perhonen.* Are în continuare impresia că face o Închisoare, doar că foarte, foarte încet.

– Aşa deci.

Se uită la sticlă încruntându-se, încercând să-şi dea seama cum s-o deschidă. Mă irită lipsa ei de interes pentru planul meu genial.

– Vezi? Aşa funcţionează. Uite!

Ating o lingură, o apuc uşor, fac o mişcare ca şi cum aş strânge-o în palmă, în timp ce lingura îmi cade deja în poală. Apoi ridic amândouă mâinile şi îmi deschid palmele.

– A dispărut.

Clipeşte uluită. Închid iar pumnul stâng.

– Sau poate s-a transformat.

Îl deschid, iar în palmă mi se zvârcoleşte brăţara de la glezna ei. I-o întind ca pe o ofrandă. Ochii îi fulgeră, însă întinde mâna încet şi mi-o ia din palmă.

– Nu vei mai atinge asta, spune ea. Niciodată.

– Promit, îi zic eu, vorbind serios. De acum înainte suntem profesionişti. De acord?

– De acord, spune ea cu o încordare în voce.

Inspir adânc.

– Nava m-a informat ce ai făcut. Ai trecut prin focurile iadului ca să mă scoţi de acolo. Ce anume îţi doreşti cu atâta fervoare, încât să faci aşa ceva pentru mine?

Nu răspunde. În schimb, desface dopul sticlei cu o mişcare bruscă.

– Ascultă, îi spun, în legătură cu oferta ta... M-am gândit mai bine. O să fur orice ai nevoie. Indiferent pentru cine lucrezi. O s-o fac chiar după metodele tale. Îţi sunt dator. Poţi să-i zici o datorie de onoare.

Toarnă vinul în pahare. Lichidul auriu este vâscos, aşa că durează ceva. Când termină, îmi ridic paharul.

– Închinăm pentru asta?

Ciocnim paharele, ceea ce necesită o îndemânare deosebită în condiţii de gravitaţie redusă. Bem. *Thanisch-Erben Thanisch, 2343. O aromă discretă de chibrituri pe care o au sticlele mai vechi: uneori este numită Thaddeusatem – respiraţia lui Thaddeus.*

De unde ştiu asta?

– Nu de *tine* am eu nevoie, hoţule, spune Mieli, ci de cine *erai* înainte. Iar asta este primul lucru pe care trebuie să-l furăm.

Mă uit fix la ea, trăgând în piept respiraţia lui Thaddeus, şi odată cu mirosul mă năpădeşte o amintire. Ani şi ani în care am fost altcineva se scurg în mine

ca vinul într-un pahar. „Corp plin mediu, robust, cu o undă de nerăbdare”, spune el privind-o prin paharul de Riesling ca o lumină lichidă, şi zâmbeşte. „Cui îi zici tu că are un corp plin?” întreabă ea râzând, iar el îşi spune că ea îi aparţine lui.

Însă, de fapt, el este cel care îi aparţine ei ani îndelungi, ani de iubire şi vin, petrecuţi în Oubliette.

El – eu – a ascuns-o. Stenografie mentală. Efectul Proust.

Undeva unde Arhonţii nu ar putea s-o găsească, o amintire asociativă decodată de un miros, peste care nu ai putea să dai vreodată într-o Închisoare unde nu se mănâncă şi nu se bea niciodată nimic.

– Sunt un geniu, îi spun lui Mieli.

Nu zâmbeşte, dar îşi îngustează uşor ochii.

– Marte, aşadar, spune ea. Oubliette.

Mă trece un fior. Evident, nu am prea multă intimitate în acest corp şi nici în propria minte. Un nou panoptic, o nouă închisoare. Însă în comparaţie cu ultima închisoare în care am fost, aceasta este mult mai plăcută: o femeie frumoasă, secrete, o masă gustoasă şi o mare de nave care ne poartă către aventură.

Zâmbesc.

– Locul uitării, spun eu ridicând paharul. Pentru noi începuturi!

Bea şi ea odată cu mine, în tăcere. În jurul nostru, pânzele lui *Perhonen* despică spaţiul ca nişte lame, purtându-ne de-a lungul Magistralei.

3
Detectivul şi rochia de ciocolată

Isidore este surprins că fabrica de ciocolată miroase a piele. Maşinile de conşare umplu spaţiul cu un zgomot ce reverberează în pereţii din cărămidă roşie. Din tuburile de culoarea untului se aude un bolborosit. Cilindrii se mişcă înainte şi înapoi în cuvele de inox, frământând masa de ciocolată dinăuntru şi eliberând arome cu fiecare mişcare cleioasă şi regulată ca bătaia unei inimi.

Pe podea, într-o baltă de ciocolată, zace cadavrul unui bărbat. O rază palã de lumină marţiană matinală pătrunzând printr-o fereastră înaltă îi oferă înfăţişarea unei sculpturi în ciocolată a suferinţei: o pietá încleştată, cu tâmple găurite şi o mustaţă rară. I se vede albul ochilor, pe care îi are încă deschişi, însă restul trupului este acoperit de un strat de lichid lipicios maroniu şi negru vărsat din cazanul pe care îl strânge la piept, ca şi cum ar fi încercat să se înece în el. Şorţul şi hainele sale albe arată ca un test Rorschach de pete întunecate.

Isidore exocaută, accesând exomemoria din Oubliette, care îi permite să recunoască chipul bărbatului ca şi cum ar fi al unui vechi prieten. *Marc Deveraux. A treia încarnare ca Nobil. Ciocolatier. Căsătorit. O fiică.* Acestea sunt primele date, ceea ce îi provoacă un fior pe şira spinării. Ca întotdeauna în primele momente ale unui mister, se simte ca un copil care desface un cadou. Există un înţeles aici, ascuns sub straturi de ciocolată şi moarte.

– Urâtă treabă, spune o voce hârâită, sunând ca un cor, care îl face să tresară.

Este Gentlemanul, desigur, care stă sprijinit în baston de partea cealaltă a cadavrului. Ovalul metalic şi neted al feţei îi sclipeşte o secundă în lumina soarelui, creând un contrast puternic cu mantaua lungă din catifea şi cu jobenul de un negru intens.

– Când m-ai chemat aici, spune Isidore, nu credeam că este vorba doar de un alt caz de piraterie gogol.

Se străduieşte să adopte un ton nonşalant, dar ar fi nepoliticos să-şi mascheze complet emoţiile cu gevulot, astfel că nu reuşeşte să-şi stăpânească o undă de entuziasm. Este abia a treia întâlnire cu tzaddik în persoană. Să lucreze cot la cot cu unul dintre justiţiarii cei mai respectaţi din Oubliette i se pare încă asemenea unui vis împlinit din copilărie. Şi totuşi, nu s-ar fi aşteptat ca Gentlemanul să-i ceară să lucreze cu el la un caz de furt mental. Tocmai copierea minţilor celor mai luminate din Oubliette de către agenţii Sobornostului şi alte părţi interesate este ceea ce tzaddikii au jurat să împiedice.

– Te rog să mă scuzi, spune Gentlemanul. O să mă străduiesc să găsesc ceva mai *neobişnuit* data viitoare. Uită-te mai bine.

Isidore îşi scoate lupa creată de zoku, primită cadou de la Pixil – un disc neted de cerebromaterie cu mâner de alamă – şi priveşte prin ea cadavrul. În jurul lui se trezesc brusc la viaţă venele, materia cenuşie şi analizele celulare, arheologia unui metabolism mort, plutind pe lângă el ca nişte organisme marine exotice. Exocaută din nou, de data aceasta informaţiile medicale care nu îi sunt cunoscute, şi se înfioară la uşoara durere de cap provocată de înglobarea tuturor faptelor în memoria sa de scurtă durată.

– Un soi de… infecţie virală, spune el încruntându-se. Un retrovirus. Lupa mă informează că neuronii lui au o secvenţă genetică aberantă provocată de o arheobacterie. Cât mai durează până vom putea să vorbim cu el?

Isidore nu e niciodată încântat să interogheze victimele crimelor: memoria lor este întotdeauna fragmentată, iar unii dintre ei sunt refractari la ideea de a renunţa la obsesia intimităţii, tradiţională în Oubliette, nici chiar pentru a ajuta la rezolvarea propriului asasinat sau a unui caz de piraterie gogol.

– Poate niciodată, spune Gentlemanul.

– Cum adică?

– Acesta a fost un upload optogenetic de tip cutie neagră. Foarte brutal: probabil că omul a avut dureri

cumplite. Este un truc vechi dinaintea Colapsului. Pe vremuri foloseau şobolani. Infectezi ţinta cu un virus care îi sensibilizează neuronii la lumina galbenă. Apoi îi stimulezi creierul cu lasere ore în şir, pentru a capta căile de transmisie şi antrenezi o funcţie de cutie neagră pentru a le reproduce. De la asta provin găurile acelea din craniu. Fibre optice. Tentacule de upload.

Cu mâna înmănuşată, tzaddikul dă la o parte cu grijă părul rărit al ciocolatierului: pe scalp se află nişte puncte mici negre la distanţe de câţiva centimetri unele de altele.

– Metoda asta produce cantităţi uriaşe de date redundante, însă reuşeşte să treacă de gevulot. Şi bineînţeles, îi răvăşeşte întreaga exomemorie. Îl ucide, ca să spunem aşa. Acest corp a murit în cele din urmă de tahiaritmie. Oamenii de la Resuscitare lucrează la următorul lui corp, însă nu sunt prea multe speranţe dacă nu aflăm unde au fost transferate datele.

– Înţeleg, spune Isidore. Ai dreptate, chiar *este* interesant pentru un caz de piraterie gogol.

Isidore nu-şi poate stăpâni o notă de dezgust în voce când pronunţă cuvântul *gogol:* un suflet mort, mintea încărcată a unei fiinţe umane, înrobită şi forţată să îndeplinească diverse sarcini – un blestem pentru orice locuitor din Oubliette.

În general, pirateria gogol – upload fără ştiinţa victimei, furtul minţii acesteia – se bazează pe inginerie socială. Piraţii câştigă în mod insidios încrederea victimei, ciobindu-i bucată cu bucată scutul de gevulot până când ajung suficient de departe pentru a le ataca mintea cu forţă brută. Dar în cazul acesta…

– Au tăiat nodul gordian. O abordare simplă şi elegantă.

– Eu nu aş folosi cuvântul *elegant* pentru asta, băiete.

În tonul tzaddikului se simte o undă de mânie.

– Ai vrea să vezi ce i s-a întâmplat?

– Să văd?

– L-am vizitat mai devreme. Oamenii de la Resuscitare lucrează la el. Nu e o privelişte prea plăcută.

– Ah.

Isidore înghite în sec. Moartea este mai puţin oribilă decât ceea ce se întâmplă *după,* iar palmele încep să-i transpire gândindu-se la asta. Dar dacă vrea să devină până la urmă un tzaddik, nu-şi poate permite să se teamă de lumea subterană.

– Sigur, dacă crezi că e util.

– Bun.

Tzaddikul îi transferă exomemoria, deschizându-şi ambele mâini. Isidore o acceptă, gâdilat pentru o clipă de intimitatea gestului. Şi dintr-odată îşi aminteşte că s-ar fi aflat într-o încăpere cu Oamenii de la Resuscitare îmbrăcaţi în robele lor negre, în spaţiile subterane unde reintegrează minţi din exomemorie în trupuri proaspăt confecţionate. Ciocolatierul recreat, întins în cuva plină cu substanţă sintobiotică, arată de parcă ar face o baie. Dr. Ferreira a atins fruntea siluetei înţepenite cu Decantorul ornamentat din alamă. Pleoapele i s-au ridicat brusc, dezvelindu-i albul ochilor, după care au urmat urletul strident, mişcarea necontrolată a membrelor, trosnetul mandibulei dislocate…

Lui Isidore i se face greaţă de la mirosul de piele.

– Este ceva… monstruos.

– Din nefericire, este ceva foarte omenesc, spune Gentlemanul. Însă mai există o speranţă. Dacă izbutim să găsim datele, dr. Ferreira e de părere că i-ar putea elimina paraziţii din exomemorie şi l-ar putea readuce la starea iniţială.

Isidore inspiră adânc. Aşteaptă ca furia să i se dizolve în apele calme ale misterului.

– Dar ţi-ai dat seama de ce te afli tu aici?

Isidore cercetează împrejurimile cu simţul lui de gevulot – conştienţa acută a oricărui cetăţean din Oubliette referitoare la setările de securitate ale materiei inteligente din jurul său. Fabrica îi dă o senzaţie *alunecoasă*. Încercarea de a accesa exomemoria pentru a afla ce s-a întâmplat aici este la fel de futilă ca încercarea de a apuca aerul cu mâinile.

– Acesta era un loc foarte intim pentru el, spune Isidore. Nu cred că ar fi împărtăşit gevulotul nici măcar cu membrii apropiaţi ai familiei.

Trei drone sintobiotice mici intră în încăpere, arătând ca nişte păianjeni supradimensionaţi, îndemânatici, coloraţi în verde şi violet aprins, şi umblă la manetele şi cadranele maşinii de conşare. Zgomotele care imită bătăile inimii încep să se audă ceva mai tare. Una dintre drone se opreşte pentru a-l examina pe Gentleman, atingându-i uşor haina cu picioarele subţiri ca nişte fuse, însă tzaddikul o împunge tare cu bastonul, iar creatura se retrage numaidecât.

– Corect, spune Gentlemanul.

Face un pas înainte, aflându-se acum atât de aproape de Isidore, încât acesta îşi poate vedea reflexia deformată în chipul oval şi argintiu al tzaddikului. Părul ondulat îi stă vâlvoi, iar obrajii îi ard.

– Nu avem alt mod de a reconstitui ce s-a întâmplat aici, decât prin metodele tradiţionale. Şi, oricât de ciudă mi-ar fi s-o recunosc, se pare că tu ai talentul necesar pentru asta.

De aproape, tzaddikul are un miros dulceag ciudat, ca de condimente, iar masca de metal pare să emane căldură. Isidore face un pas înapoi şi tuşeşte pentru a-şi recăpăta vocea.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă, desigur, spune el, prefăcându-se că se uită la Ceas – un disc simplu de cupru cu o singură limbă, prins în jurul încheieturii, numărându-i clipele pe care le mai are de trăit până să devină Tăcut.

– Sper să nu dureze prea mult, spune el, tremurul din voce ştirbind însă efectul de nonşalanţă. Trebuie să ajung la o petrecere în seara asta.

Gentlemanul nu răspunde, dar Isidore îşi poate închipui zâmbetul cinic de sub mască.

O altă maşinărie din fabrică prinde viaţă, bolborosind. Aceasta pare mult mai sofisticată decât maşinile de conşare din inox. Liniile ornamentale din alamă sugerează un design din epoca regatului: este un faber. Un braţ

mecanic complex dansează deasupra unei tăvi metalice, creând un şir regulat de picromigdale din câteva mişcări graţioase cu o rază atomică, de parcă le-ar picta cu un penel. Dronele împachetează dulciurile în nişte cutii mici şi le transportă în altă parte.

Isidore îşi ridică sprâncenele în semn de dezaprobare: nu te-ai aştepta ca un meşter tradiţional din Oubliette să se folosească de tehnologie. Însă ceva din aerul maşinăriei se potriveşte cu forma pe care o simte luând naştere în mintea sa. O examinează mai îndeaproape. Tava este acoperită de fâşii subţiri de resturi de ciocolată.

– Pentru început, desigur, voi avea nevoie de orice alte detalii mai dispuneţi, spune el.

– Asistenta lui spune că a găsit cadavrul.

Cu un deget alb înmănuşat, printr-un gest rapid ca un bobârnac, Gentlemanul îi transmite lui Isidore o co-amintire scurtă: un chip şi un nume. Şi-o aminteşte ca pe o cunoştinţă pasageră. *Siv Lindström. O faţă oacheşă şi frumuşică, păr brunet coafat într-un vârtej de cacao neagră.*

– Şi familia a acceptat să stea de vorbă cu noi… Ce faci?

Isidore bagă în gură o bucăţică din ciocolata rămasă pe tava faberului, exocăutând cât de repede poate şi tresărind la durerea de cap provocată de amintirile străine, amintiri care îi permit să recunoască gustul slab, amărui, de fructe de pădure şi acel *terroir* neobişnuit, specific solului din Valea Nanedi. Este ceva *în neregulă* cu fragilitatea pe care o simte. Se apropie de corpul ciocolatierului şi gustă din ciocolata din cazanul pe care îl ţine în braţe. Gustul aceleia este, desigur, exact aşa cum trebuie.

Forma poveştii ciocolatierului îi răsare pe neaşteptate în minte, un contur după altul, ca acele *picromigdale* cu câteva clipe în urmă.

– Detectez, spune Isidore. Mai întâi aş vrea să vorbesc cu asistenta.

Mergând împreună înapoi spre oraş, Isidore şi Gentlemanul traversează Parcul Ţestoasei.

Acest simplu fapt este în sine o mărturie a succesului

ciocolatierului. Clădirea din cărămidă roşie, cu o frescă uriaşă înfăţişând boabe de cacao, este plasată într-una dintre cele mai râvnite zone ale oraşului. Parcul, un spaţiu verde cu dealuri joase, unduitoare, întins pe o suprafaţă de aproximativ trei sute de metri, este susţinut de o platformă robotică mergătoare, asemenea tuturor părţilor îmbinate ale Oraşului. Câmpurile verzi sunt punctate din loc în loc de vile înalte, graţioase, din epoca Regatului, pe care tinerii bogaţi în Timp din Oubliette le restaurează şi le reintegrează în peisajul oraşului. Isidore n-a putut pricepe niciodată nevoia unora din generaţia lui de a-şi cheltui rapid Timpul pe bunuri materiale şi servicii, petrecându-şi vieţile de Nobili într-o scurtă opulenţă pasageră, înainte de lunga perioadă de muncă istovitoare ca Tăcuţi. Mai ales când există mistere de elucidat.

Deşi parcul este un spaţiu deschis, nu este o agora; păşind pe cărările presărate cu nisip, trec pe lângă mai mulţi oameni ascunşi de gevulot, cu ceaţa lor de confidenţialitate strălucind ca roua dimineţii pe întinderile de iarbă din jurul lor.

Dorind să rămână singur cu propriile gânduri câteva clipe, Isidore iuţeşte pasul, cu mânecile paltonului trase peste mâini pentru a le apăra de frig. Având picioarele lungi, reuşeşte de obicei să se îndepărteze de ceilalţi, însă Gentlemanul ţine pasul cu el aparent fără efort.

– **Te plictiseşti, nu-i aşa?**

Quptul lui Pixil vine brusc. În afară de vocea ei, îi aduce un mănunchi de alte senzaţii: un gust de espresso, mirosul ciudat, prea curat, al coloniei zoku.

Isidore îşi masează inelul de cuplare pe care îl poartă pe arătătorul mâinii drepte: un fir argintiu cu o mică piatră albastră, care vorbeşte direct cu creierul său. Încă nu s-a obişnuit cu metoda zoku de quptare. Trimiterea mesajelor direct, de la creier la creier, printr-un canal cuantic de teleportare, i se pare o modalitate de comunicare murdară şi indiscretă în comparaţie cu metoda de co-amintire din Oubliette. Aceasta din urmă este mult mai subtilă: introduci

mesaje în exomemoria destinatarului, astfel încât acesta îşi *aminteşte* informaţia, mai degrabă decât să o primească. Dar, ca tot ceea ce ţine de Pixil şi de poporul ei, este o chestiune de compromis.

– **Nu-mi vine să cred. Amicul tău tzaddik pocneşte din degete şi tu mă laşi baltă să mă pregătesc singură pentru petrecere, iar acum te plictiseşti.**

– **Nu mă plictisesc,** protestează el prea repede, realizând imediat că nu este replica potrivită.

– **Foarte bine. Dar să ştii că nu mai vorbesc niciodată cu tine dacă nu ajungi aici la timp.** Quptul soseşte împreună cu o neîndoielnică senzaţie erotică de material fluid pe piele, ca o mângâiere**. Încerc să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Probez haine, după care mă dezbrac din nou. Mă gândesc să fac un joc din asta şi aş avea nevoie de ajutor, dar ce să zic, tu ai de pierdut.**

Noaptea trecută a fost una dintre nopţile lor fericite; au petrecut-o în micul apartament al lui Isidore din Labirint, fără alte distracţii, doar ei doi. El a gătit, după care ea i-a arătat un nou joc de dormitor inventat de ea, ceea ce i-a stimulat atât intelectual, cât şi fizic. Cu toate acestea, în timp ce ea dormea, el rămăsese treaz, rotiţele minţii învârtindu-i-se în gol, căutând modele în părul ei răsfirat pe spatele palid.

Încearcă să se gândească la replica potrivită, însă este încă prins în forma ciocolatierului decedat.

– **Sunt doar piraţi gogol,** quptează el înapoi, ataşând o ridicare din umeri nonşalantă. **N-o să dureze mult. Mă întorc imediat.**

Răspunsul vine cu un oftat.

– **Asta. Este. Important. Întregul meu zoku o să fie acolo. Întregul zoku. Ca să mă vadă pe mine, rebela. Şi să-mi cunoască prietenul stupid şi primitiv din Oubliette. Ai două ore la dispoziţie.**

– **Chiar fac progrese aici…**

– **Două. Ore.**

– **Pixil…**

– **Ţi-aş putea strica jocul, să ştii. Ţi-aş putea spune exact cine este tzaddikul tău. Ce părere ai?**

Este *aproape* sigur că ameninţarea este o cacealma. Tehnologia ei cuantică zoku îi oferă într-adevăr abilităţi sporite faţă de vechea calmotehnologie din Oubliette, dar tzaddikii îşi protejează cu grijă identitatea. Însă îl sperie chiar şi gândul de *a nu afla dacă ar putea să reuşească pe cont propriu,* de a nu găsi de unul singur ultima piesă din puzzle. Înainte să o poată opri, spaima se transmite prin qupt ca bătaia unei inimi, rapidă şi densă.

– **Vezi? Asta este ceea ce contează cu adevărat pentru tine, nu-i aşa? Distracţie plăcută. Nemernicule.**

După aceea dispare.

– Ce vârstă are Pixil? întreabă Gentlemanul.

Isidore nu răspunde şi încearcă să meargă mai repede.

Magazinul de ciocolată se află pe una dintre străzile comerciale largi care pornesc de pe Margine, un bulevard uşor curbat care se desfăşoară de-a lungul extremităţii sudice a oraşului. Platformele din această zonă sunt mai mari, iar configuraţia este stabilă, astfel încât există hărţi ale cartierului. De aceea, mulţi turişti extraplanetari vin aici pentru a vedea câte ceva din Oubliette. Restaurantele şi cafenelele tocmai se deschid, punând în funcţiune radiatoarele pentru a face aerul rece marţian mai suportabil pentru clienţii matinali. Biodrone mov şi verzi se strâng în jurul lor, extinzându-şi mădularele fusiforme pentru a se încălzi.

Gentlemanul se opreşte în faţa unei vitrine înguste, în care sunt expuse obiecte extraordinare: o sferă de mărimea unei mingi de fotbal care arată ca un model fidel al lui Deimos din epoca Regatului, presărat din loc în loc cu bomboane multicolore, şi un candelabru care atârnă din tavan – ambele confecţionate din ciocolată. Însă un obiect mare de lângă ele îi atrage atenţia lui Isidore: o rochie. Este

o piesă sobră, cu guler înalt, cu o panglică legată în talie şi o fustă unduitoare, încremenită într-o ondulare de ciocolată.

Tzaddikul deschide uşa, ceea ce face să sune un clopoţel de alamă.

– Am ajuns. După cum s-ar exprima prietena ta – jocul e pe cale să înceapă. O să rămân prin apropiere, dar te las pe tine să vorbeşti.

Dispare brusc, devenind o fantomă în lumina palidă a dimineţii.

Magazinul constă dintr-o încăpere îngustă cu o tejghea lungă de sticlă pe partea stângă şi cu rafturi de prezentare, luminate puternic, pe partea dreaptă. Sub tejghea, pralinele sclipesc ca nişte insecte cu carapacea lucioasă. Piesele de rezistenţă – sculpturi de ciocolată bogat decorate – se află pe partea dreaptă. Printre ele se află şi o aripă de fluture arcuită, de statura unei persoane, pe care este desenat un chip de femeie, precum şi ceva ce seamănă cu o mască mortuară, incredibil de subţire, făcută din ciocolată de culoarea teracotei.

Pentru o secundă, Isidore este captivat de o pereche de pantofi roşii cu nişte funde fluide de ciocolată. Le arhivează pentru a reveni mai târziu asupra lor: având în vedere dispoziţia actuală a lui Pixil, ar putea prinde bine nişte ofrande din partea lui.

– Căutaţi ceva anume? întreabă o voce care îi este familiară din exomemorie.

Siv Lindström. Arată mai obosită decât o înfăţişase amintirea, faţa drăguţă fiind brăzdată de riduri. Dar are uniforma albastră netezită şi părul pieptănat cu grijă. Ceasurile lor au un schimb scurt de gevulot, tipic într-un magazin, îndeajuns pentru ca ea să afle că el nu se prea pricepe la ciocolată, dar are suficient timp ca să şi-o permită şi, totodată, pentru ca el să arunce o privire prin exoamintirile publice despre ea şi magazin. Gevulotul ei ascunde probabil o anumită reacţie emoţională, însă în prezenţa lui Isidore simulează o expresie serviabilă

perfectă.

– Avem o selecţie deosebită de picromigdale, care tocmai au sosit de la fabrică.

Se îndreaptă spre un raft, care tocmai este reaprovizionat de zor de o dronă sintobiotică pe care Isidore a văzut-o mai devreme şi care acum aranjează discurile de ciocolată colorată în şiruri ordonate.

– Mă gândeam la ceva mai… consistent, spune Isidore, arătând către rochia de ciocolată din vitrină. Cum ar fi aceasta. Aş putea să arunc o privire mai îndeaproape?

Vânzătoarea înconjoară tejgheaua şi deschide panoul de sticlă care separă vitrina de magazin. Păşeşte înăuntru cu mişcările abrupte, ezitante ale marţienilor bătrâni, tresărind la lipsa gravitaţiei terestre, ca un câine care a fost bătut de prea multe ori şi care acum se aşteaptă la o lovitură chiar şi atunci când primeşte o mângâiere. De aproape, Isidore observă detaliile complicate ale rochiei, modul în care materialul pare să curgă, culorile aprinse. *Poate că mă înşel.* Dar apoi simte gevulotul ei schimbându-se aproape imperceptibil. *Sau poate că nu.*

– Ei bine, spune ea pe acelaşi ton, este într-adevăr o piesă deosebită. Este modelată după rochia unei Nobile de la Curtea Olimpiană, din ciocolată în stil Trudelle; a trebuit să încercăm amestecul de patru ori. Şase sute de componente aromatice – şi trebuie să le nimereşti exact pe toate. Ciocolata este imprevizibilă, te ţine în suspans.

– Ce interesant, spune Isidore, încercând să adopte aerul plictisit de viaţă al unui tânăr bogat în Timp. Scoate lupa şi studiază tivul rochiei. Forma vălurită devine o reţea cristalină de zaharuri şi molecule. Se afundă mai adânc în amintirile lui proaspete legate de ciocolată. Însă gevulotul magazinului intervine imediat, detectând o invadare nedorită a intimităţii, şi îi înceţoşează imaginea.

– Ce faceţi? întreabă Lindström, privindu-l fix, de parcă abia acum l-ar vedea pentru prima oară.

Isidore se încruntă privind paraziţii.

– La naiba, aproape că reuşisem să văd, spune el.

Îi oferă lui Lindström cel mai fermecător zâmbet de care e în stare, despre care Pixil spune că înmoaie oasele femeilor în vârstă.

– Aţi putea, vă rog, să gustaţi rochia?

Vânzătoarea îl priveşte cu un aer neîncrezător.

– Poftim?

– Scuzele mele, spune el. Ar fi trebuit să menţionez că investighez incidentul în care a fost implicat angajatorul dumneavoastră.

Îşi deschide gevulotul doar atât cât să-i poată afla ea numele. Ochii ei verzi, limpezi, privesc în gol preţ de o clipă, cât durează să-l exocaute. Apoi inspiră adânc.

– Deci dumneavoastră sunteţi băiatul-minune despre care se tot vorbeşte. Care vede lucruri pe care tzaddikii nu le văd.

Se îndreaptă înapoi spre tejghea.

– Dacă nu aveţi de gând să cumpăraţi nimic, aş aprecia dacă aţi pleca. Încerc să ţin magazinul deschis. Este ceea ce şi-ar fi dorit şi el. De ce aş vorbi cu dumneavoastră? Deja le-am spus lor tot ce ştiu.

– Pentru că o să creadă că sunteţi implicată, spune Isidore.

– De ce? Pentru că i-am descoperit trupul? Aveam acces la gevulotul său doar cât să-i ştiu numele de familie.

– Pentru că se potriveşte tiparului. Faceţi parte din Prima Generaţie, îmi dau seama după mers. Asta înseamnă că aţi petrecut aproape un secol ca Tăcut, ceea ce poate avea efecte bizare asupra minţii unei persoane. Uneori poate începe să-şi *dorească* să fie din nou o maşinărie. Piraţii gogol pot face asta pentru un anumit preţ – o favoare, cum ar fi să-i ajutaţi să fure mintea unui ciocolatier de renume mondial…

Gevulotul ei se închide ermetic, iar ea devine substitutul estompat al unei persoane învăluite în intimitate; în acelaşi timp, Isidore ştie că el este o non-entitate pentru ea. Dar asta durează numai o secundă. Apoi revine la normal, cu ochii închişi şi pumnii strânşi în dreptul pieptului, ca şi cum

ar opri ceva să iasă din ea. Încheieturile încleştate ale degetelor i se albesc, contrastând cu pielea ei întunecată.

– Nu a fost nimic de felul acesta, spune ea încet.

– Nu, spune Isidore. Fiindcă aţi avut o aventură cu el.

Ceasul lui îi gâdilă mintea. Ea îi oferă un contract de gevulot, ca o strângere de mână precaută, iar el acceptă: conversaţia pe care urmează să o poarte în următoarele cinci minute nu va fi stocată în exomemoria lui.

– Chiar nu sunteţi ca ei, nu-i aşa? Ca tzaddikii.

– Nu, spune Isidore, nu sunt.

Ea ridică o pralină din galantar.

– Ştiţi cât de dificil este să faci ciocolată? Cât de mult durează? El mi-a arătat că nu este doar ceva dulce, ci îi transmiţi o parte din tine, creând ceva cu propriile mâini. Ceva real.

Ţine bomboana în palmă cu multă grijă, ca şi cum ar fi un talisman.

– M-am aflat în Tăcere vreme îndelungată. Dumneavoastră sunteţi prea tânăr, nu aveţi de unde să ştiţi cum este. Eşti şi nu eşti tu însuţi: partea din tine care *vorbeşte* face alte lucruri, ceea ce face o maşinărie. Iar în timp aşa trebuie să stea lucrurile. Chiar şi după. Te simţi dereglat. În afara cazului în care cineva te ajută să te regăseşti.

Pune la loc pralina pe jumătate topită.

– Oamenii de la Resuscitare spun că nu-l mai pot aduce înapoi.

– Doamnă Lindström, s-ar putea să reuşească să facă asta, dacă mă ajutaţi.

Ea îşi îndreaptă privirea către rochie.

– Ştiţi, am făcut-o împreună. Am purtat una identică o dată, demult, în Regat.

Privirea ei este rătăcită departe, în zare.

– De ce nu? spune ea. Să o gustăm. Măcar în cinstea memoriei lui, dacă nu din alt motiv.

Lindström ia un instrument din metal din spatele galantarului şi deschide şovăind uşa de sticlă. Cu nespusă

grijă, decupează o fărâmă din tivul rochiei şi o pune pe limbă. Stă nemişcată aproape un minut, având o expresie indescifrabilă.

– Nu este în regulă, spune ea, făcând ochii mari. Nu este deloc în regulă. Structura cristalină nu este cum trebuie. Şi nici gustul... Asta nu este ciocolata făcută de noi. Este foarte asemănătoare, dar nu este identică.

Îi dă şi lui Isidore o bucăţică: i se dizolvă pe limbă aproape instantaneu, lăsând un gust amărui, cu o uşoară aromă de nucă.

Isidore zâmbeşte. Sentimentul de triumf aproape că reuşeşte să-i şteargă din minte tensiunea persistentă creată de qupturile lui Pixil.

– Puteţi să îmi spuneţi care este diferenţa, din punct de vedere tehnic?

I se luminează privirea. Se linge pe buze.

– Cristalele. În ultima fază, ciocolata se reîncălzeşte şi se răceşte de multe ori; produsul obţinut nu se topeşte la temperatura camerei. În ciocolată se află cristale: există o anumită simetrie acolo, care îi oferă coeziune, un echilibru între fierbinte şi rece. Noi încercăm întotdeauna să creăm tipul V, dar aici se află prea mult din tipul IV, se simte în textură.

Toată ezitarea şi fragilitatea par să i se risipească deodată.

– Cum v-aţi dat seama? Ce s-a întâmplat cu rochia mea?

– Nu contează. Important este *să nu o vindeţi* pe aceasta. Ţineţi-o într-un loc sigur. Şi daţi-mi, vă rog, o bucăţică din ea. Aşa, e bine, doar împachetaţi-o în ceva. Nu vă pierdeţi speranţa: s-ar putea totuşi să-l recuperaţi.

Râsul ei este amar şi întunecat.

– Nici nu mi-a aparţinut mie vreodată. M-am străduit. Am fost drăguţă cu soţia lui. Am fost prietenă cu fiica lui. Dar nu a fost niciodată ceva real. Ştiţi, pentru o clipă aproape că a fost mai uşor aşa. Doar amintirile şi ciocolata.

Îşi deschide şi îşi închide palmele încet, de multe ori. Are unghiile vopsite în alb.

– Vă rog, găsiţi-l, spune ea încet.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă, spune Isidore.

Înghite în sec, oarecum uşurat că această conversaţie nu este gravată în diamantul exomemoriei, ci doar în neuronii muritori ai minţii sale.

– Apropo, nu am minţit: chiar am nevoie de ceva special.

– A, da?

– Da. O să întârzii la o petrecere.

Uşa se deschide brusc. Este un adolescent, blond şi deosebit de chipeş, cu trăsături slave regulate, având poate opt ani marţieni.

– Salut!

– Sebastian, spune Lindström, sunt cu un client.

– Nu face nimic, nu mă deranjează, spune Isidore, oferindu-se politicos, prin gevulot, să nu audă conversaţia.

– Mă întrebam doar dacă ai văzut-o pe Élodie, spune băiatul zâmbindu-i radios vânzătoarei. Nu reuşesc să dau de ea.

– Este acasă, cu mama ei, răspunde ea. Ar trebui să-i dai pace acum. Fii respectuos.

Băiatul dă din cap nerăbdător.

– Sigur, aşa o să fac. Doar că mă gândeam că aş putea fi cumva de ajutor…

– Nu poţi. Acum, te rog, lasă-mă să termin aici. Este ceea ce şi-ar fi dorit tatăl lui Élodie.

Băiatul, puţin palid, se întoarce pe călcâie şi iese în grabă din magazin.

– Cine era? întreabă Isidore.

– Prietenul lui Élodie. Un mic nesuferit.

– Nu vă place de el?

– Mie nu-mi place de *nimeni*, spune Lindström. Cu excepţia ciocolatei, desigur. Aşadar, la ce fel de petrecere vă duceţi?

După ce iese din magazin, Isidore nu-l zăreşte nicăieri pe Gentleman. Dar mergând de-a lungul Bulevardului Ceasornicului, îi aude paşii sărind de la un petic de umbră

la celălalt, evitând lumina puternică a soarelui.

– Recunosc că sunt curios să văd încotro duc toate astea, spune tzaddikul. Dar te-ai gândit că teoria pe care i-ai expus-o ei ar putea fi într-adevăr corectă? Că s-ar putea, de fapt, ca ea să fie cea responsabilă pentru furtul minţii angajatorului ei? Presupun că zâmbetul ei şarmant nu este singurul tău argument în favoarea nevinovăţiei sale.

– Nu, spune Isidore. Dar aş vrea să vorbesc şi cu familia.

– Crede-mă, asistenta e vinovată, cu siguranţă.

– Vom vedea.

– Cum doreşti. Tocmai am primit un alt indiciu de la fraţii mei. Se pare că există urme ale unei operaţiuni a vasilevilor în apropiere. Mă duc să investighez.

Apoi tzaddikul dispare din nou.

Exomemoria îl ghidează pe Isidore către casa ciocolatierului. Este una dintre clădirile albe, înalte, care se desprind suspendate de la Margine, oferind o privelişte spectaculoasă asupra deşertului deluros al Depresiunii Hellas, presărate din loc în loc cu petice verzi. Isidore coboară una dintre scările care leagă faţadele orientate spre exterior cu o uşă verde, având o uşoară senzaţie de vertij atunci când zăreşte picioarele Oraşului prin norul de praf pe care acestea îl stârnesc dedesubt, la mare distanţă.

Aşteaptă un moment în faţa uşii roşii a apartamentului. Îi deschide o chinezoaică scundă, în capot. Are un chip banal, pe care nu i se poate citi vârsta, şi părul negru, mătăsos.

– Da, vă rog?

Isidore îi întinde mâna.

– Numele meu este Isidore Beautrelet, spune el, deschizându-şi gevulotul pentru a o anunţa cine este. Cred că vă daţi seama de ce mă aflu aici. V-aş fi recunoscător dacă aţi avea timp să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Îi aruncă o privire ciudată, încurajatoare, însă gevulotul ei rămâne închis: Isidore nu-i află nici măcar numele.

– Poftiţi înăuntru, spune ea.

Apartamentul este mic, dar luminos; un faber şi câteva ornamente cuantice plutitoare sunt singurele concesii

făcute modernităţii, iar o scară duce la etaj. Femeia îl conduce într-un salon primitor şi se aşază pe un scăunel de lemn, ca pentru copii, lângă una dintre ferestrele mari. Scoate o ţigaretă xanteană şi îi scoate capacul: aceasta se aprinde, inundând încăperea cu un miros amar. Isidore stă gârbovit pe o canapea verde, joasă, şi aşteaptă. Mai este cineva în cameră, ascuns în ceaţa de confidenţialitate: probabil fiica, presupune Isidore.

– Să vă servesc cu o cafea sau cu altceva? întreabă gazda, dar nu schiţează niciun gest să se ridice de la locul ei.

– O aduc eu, spune o fată, deschizându-şi brusc gevulotul şi luându-l prin surprindere pe Isidore, apărând deodată lângă el, de parcă ar fi ieşit din pământ.

Are între şase şi şapte ani marţieni şi este o adolescentă palidă şi zveltă, cu ochi căprui curioşi. Poartă o rochie xanteană nouă, cu o croială tubulară care lui Isidore îi aminteşte oarecum de moda zoku.

– Nu, mulţumesc, spune Isidore. Nu e nevoie.

– Nici nu a trebuit să vă exocaut, spune fata. Am citit în *Ares Herald* că îi ajutaţi pe tzaddiki. Aţi descoperit oraşul pierdut. Aţi întâlnit Liniştea?

Se foieşte întruna pe pernele canapelei, părând să nu poată sta locului.

– Élodie! spune femeia pe un ton ameninţător. Vă rog să o scuzaţi pe fiica mea, este complet lipsită de maniere.

– Doar *întrebam* şi eu.

– Tânărul acesta cumsecade se află aici pentru a pune el întrebările, nu tu.

– Să nu crezi tot ceea ce citeşti, Élodie, spune Isidore, aruncându-i o privire serioasă. Îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău.

Fata se uită în jos.

– Dar o să-l repare, nu-i aşa?

– Sper, spune Isidore. Încerc să-i ajut.

Soţia ciocolatierului se întoarce spre Isidore cu un zâmbet obosit, ştergându-şi propriile cuvinte din gevulotul

fiicei sale.

– Am făcut atâtea sacrificii pentru ea. Copil nerod, oftează ea. Aveţi copii?

– Nu, spune Isidore.

– Aduc mai multe necazuri decât bucurii. E vina lui: el a răsfăţat-o pe Élodie.

Soţia ciocolatierului îşi trece degetele prin păr, ţinând încă ţigareta într-o mână, iar pentru o clipă Isidore se teme că părul acela mătăsos ar putea lua foc.

– Îmi pare rău, spun asemenea lucruri oribile, când el este… cine ştie unde. Nici măcar nu este un Tăcut.

Isidore o priveşte calm. I s-a părut întotdeauna fascinant să observe cum reacţionează oamenii atunci când simt că pot vorbi deschis cu tine; se întreabă în treacăt dacă ar pierde acest avantaj în calitate de tzaddik. În orice caz, atunci ar dispune de alte mijloace pentru a obţine informaţii.

– Aţi remarcat cumva ca domnul Deveraux să-şi fi făcut recent prieteni noi?

– Nu. De ce?

Élodie îi aruncă mamei o privire obosită.

– Aşa operează piraţii, mamă. Inginerie socială. Adună fragmente din gevulotul tău pentru a-ţi putea decripta apoi mintea.

– Dar de ce l-ar vrea tocmai pe el? Nu avea nimic special. Ştia să facă ciocolată. Mie nici măcar nu-mi place ciocolata.

– Cred că soţul dumneavoastră era exact genul de persoană de care ar fi interesaţi piraţii gogol: o minte specializată, spune Isidore. Cei din Sobornost au o dorinţă insaţiabilă de modele profunde de învăţare, şi sunt mai ales obsedaţi de mijloacele senzoriale umane, mai ales de gust şi de miros.

O include cu tact şi pe Élodie în gevulotul conversaţiei.

– Iar ciocolata lui este fără îndoială deosebită. Asistenta lui a fost amabilă şi mi-a permis să gust din ea când am trecut pe la magazin: o fărâmă proaspătă din rochia aceea

care tocmai a sosit de la fabrică azi-dimineaţă. Absolut extraordinară.

Faţa lui Élodie se schimonoseşte într-o expresie de dezgust, asemenea unei măşti, ca un ecou al morţii ciocolatierului. Apoi dispare în spatele ceţii unui ecran etanş de confidenţialitate, ţâşneşte de la locul ei şi aleargă în sus pe scări din trei salturi efectuate rapid în condiţiile de gravitaţie redusă.

– Îmi cer scuze, spune Isidore. Nu am vrut să o supăr.

– Nu vă faceţi probleme. S-a străduit să adopte o atitudine curajoasă, însă întreaga situaţie este foarte dificilă pentru noi.

Îşi stinge ţigareta şi se şterge la ochi.

– Presupun că se duce să se întâlnească cu prietenul ei, iar când o să se întoarcă nici n-o să vrea să-mi vorbească. Aşa sunt copiii.

– Înţeleg, spune Isidore, ridicându-se în picioare. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Ea pare dezamăgită.

– Credeam că… aveţi mai multe întrebări. Fiica mea mi-a spus că întotdeauna întrebaţi ceva care nici nu le trece prin minte tzaddikilor.

Chipul ei trădează o neobişnuită ardoare.

– Întrebările nu sunt întotdeauna cele mai importante, spune Isidore. Condoleanţele mele din nou.

Rupe o pagină din carneţel, îşi mâzgăleşte în grabă semnătura şi anexează şi o scurtă co-amintire, după care i-o înmânează femeii.

– Vă rog să i-o daţi lui Élodie, împreună cu scuzele mele. Cu toate că nu sunt sigur dacă mai este un fan.

Pe drum, nu se poate abţine din fluierat: acum misterul a prins un contur clar. Îşi trece un deget de-a lungul lui, în minte, iar acesta scoate un sunet cristalin, ca un pahar de vin pe jumătate plin.

La prânz, Isidore mănâncă risotto de caracatiţă într-un mic bistrou de la marginea parcului. Cerneala lasă urme

interesante pe şerveţel după ce-şi şterge buzele. Mai stă o jumătate de oră şi priveşte oamenii din parc, notându-şi nişte observaţii în carneţel, după care se ridică şi porneşte înapoi spre fabrica de ciocolată pentru a pregăti capcana.

Biodronele îl lasă să intre. Oamenii de la Resuscitare au venit la un moment dat şi au ridicat cadavrul. Conturul său şi pata de ciocolată se află încă pe podea, însă acum sunt mascate cu ceaţă de confidenţialitate, arătând ca pielea lepădată a unui şarpe, făcută din lumină. Isidore se aşază pe un scaun şubred din metal, într-un colţ, şi aşteaptă. Zumzetul maşinăriilor este surprinzător de liniştitor.

– Îmi dau seama că eşti aici, să ştii, spune el după o vreme.

Élodie iese din spatele uneia dintre maşinării, neestompată de gevulot. Pare mai în vârstă, arătându-şi mai mult din adevărata personalitate; are o privire aspră.

– De unde ai ştiut?

– Urme de paşi, spune Isidore, arătând spre petele de ciocolată de pe podea. Nu ai fost la fel de atentă ca data trecută. În plus, ai întârziat.

– Co-amintirea pe care mi-ai lăsat-o împreună cu bileţelul era alandala, spune ea. Mi-a luat ceva timp să descifrez că vrei să ne întâlnim aici.

– Credeam că te interesează activitatea de detectiv. Dar, ca de obicei, primele impresii pot fi înşelătoare.

– Dacă asta e tot în legătură cu tata, eu plec, spune Élodie. Am o întâlnire cu prietenul meu.

– Sunt convins că ai. Dar nu are legătură cu tatăl tău, ci cu tine.

Îşi înfăşoară cuvintele atât de strâns în gevulot, încât doar ei doi le pot auzi şi doar ei şi le vor putea aminti vreodată.

– Mă întreb dacă ţi-a fost chiar atât de uşor.

– Ce anume?

– Să nu te gândeşti la consecinţe. Să-i dai unui străin codurile personale ale gevulotului tatălui tău.

Ea nu răspunde, însă se holbează la el încordată.

– Ce promisiuni ţi-au făcut? O călătorie în stele? Un paradis numai şi numai pentru tine, unde ai fi mai ceva decât o prinţesă din Regat? Să ştii că lucrurile nu merg aşa.

Élodie face un pas către el, depărtându-şi încet mâinile. Isidore se leagănă înainte şi înapoi pe scaun.

– Aşadar, codurile nu au funcţionat. Iar Sebastian – prietenul tău vasilev, unul dintre *ei* – nu a fost mulţumit. Apropo, să ştii că lui nu-i pasă de fapt de tine; i-au transplantat pur şi simplu emoţiile altcuiva şi au creat un hibrid. Dar ţie ţi s-a părut foarte real totul. S-a înfuriat; poate chiar te-a ameninţat că te va părăsi, iar tu ai vrut să-i faci pe plac. Ştiai că tatăl tău are un loc cu gevulot, unde se poate face orice fără să fii deranjat. Poate a venit cu tine ca să faceţi asta împreună. Trebuie să recunosc că ai fost isteaţă. Ciocolata avea un gust uşor discordant. Se află în rochie, nu-i aşa? Mintea lui. Ai folosit faberul pentru a o introduce acolo. Tocmai terminaseră originalul, iar tu l-ai topit şi ai făcut o copie. Dronele au livrat-o la magazin. Toate datele codate în cristale de ciocolată, gata să fie cumpărate şi furnizate Sobornostului, fără întrebări incomode, nu ca în cazul unui radio-pirat care să le transmită, ci doar o minte împachetată într-un simplu înveliş de ciocolată, ca un ou de Paşte.

Élodie îl priveşte fix, lipsită de orice expresie.

– Ceea ce nu înţeleg eu este cum de ai avut tăria s-o faci, spune el.

– N-a contat, şuieră ea. N-a scos nici măcar un sunet. Nu a suferit deloc. Nici măcar nu murise când am plecat. Nimeni nu a pierdut nimic. O să-l resusciteze, aşa cum ne resuscitează pe toţi, iar apoi ne transformă în Tăcuţi. E nedrept. Nu *noi* le-am distrus preţiosul lor Regat. Nu *noi* i-am creat pe phoboi. Nu e vina noastră. Ar trebui să trăim veşnic, exact ca *ei.* Ar trebui să avem dreptul ăsta.

Élodie îşi răsfiră încet degetele. De sub unghii îi ţâşnesc nano-filamente ca nişte curcubeie subţiri cât firele de păr, întinzându-se mlădioase ca un evantai de cobre.

– Aa, tentacule de upload, spune Isidore. Chiar mă

întrebam unde erau.

Élodie se apropie de el cu paşi neobişnuit de sacadaţi. Vârfurile tentaculelor strălucesc. Pentru prima dată, lui Isidore îi trece prin minte că s-ar putea să ajungă într-adevăr foarte târziu la petrecere.

– Nu ar fi trebuit să faci asta într-un loc privat, spune ea. Ar fi trebuit să-ţi iei tzaddikul cu tine. Prietenii lui Seb o să plătească şi pentru tine. Poate chiar mai mult decât pentru *el.*

Filamentele de upload se lansează spre faţa lui ca nişte bice de lumină. Simte zece înţepături ca de ac în craniu, iar apoi o amorţeală bizară. Îşi pierde controlul asupra membrelor, se scoală fără să vrea de pe scaun, muşchii săi acţionând involuntar. Élodie stă în faţa lui cu braţele întinse, ca un păpuşar.

– Asta ţi-au spus? Că nu contează? Că o să-ţi repare oricum tatăl? bâiguie el. Ia priveşte!

Isidore îşi deschide gevulotul, oferindu-i co-amintirea din subterană: imaginea ciocolatierului urlând şi zbătându-se şi murind iar şi iar în încăperea de sub pământ.

Fata se holbează la el cu ochii larg deschişi. Tentaculele se retrag. Genunchii lui Isidore cedează. Se prăbuşeşte pe podeaua de ciment.

– N-am ştiut, spune ea. Nici măcar nu a…

Se holbează la propriile mâini.

– Ce am…

Degetele ei se arcuiesc ca nişte gheare, iar tentaculele i se reped către cap, dispărând printre firele de păr. Cade la pământ în convulsii. Isidore nu vrea să vadă asta, însă nu are suficientă vlagă cât să se mişte, nici măcar cât să închidă ochii.

– Asta a fost una dintre cele mai spectaculoase etalări de prostie pe care le-am văzut vreodată, spune Gentlemanul.

Isidore schiţează un zâmbet stins. Medicospuma care îi lucrează în jurul capului îi dă senzaţia că poartă o cască de gheaţă. E întins pe o targă, la intrarea în fabrică. În jurul lor

forfotesc Oameni de la Resuscitare în robe negre şi biodrone suple din subterană.

– Mediocritatea nu a fost niciodată ţelul meu, spune el. Ai prins vasilevul?

– Bineînţeles. Băiatul acela, Sebastian. A venit şi a încercat să cumpere rochia, pretinzând că era o surpriză pentru Élodie, pentru a o înveseli. S-a autodistrus când a fost capturat, cum procedează toţi, scuipând propagandă feodorovistă. Aproape că m-a atins cu un meme armat. Reţeaua lui de gevulot va trebui eradicată: nu cred că Élodie era singura complice.

– Cum se simte?

– Oamenii de la Resuscitare îşi cunosc bine meseria. O vor repara dacă pot. După care va intra prematur în Tăcere, presupun; depinde de ce va hotărî Vocea. Dar nu ai făcut bine că i-ai dat amintirea aceea. A rănit-o.

– Am făcut ceea ce era necesar. A meritat-o, spune Isidore. Este o criminală.

Simte încă în măruntaie amintirea rece şi aspră a morţii ciocolatierului.

Gentlemanul şi-a scos pălăria. Dedesubt, materialul din care este confecţionată masca îi urmează contururile craniului: într-un fel, îl face să pară mai tânăr.

– Iar tu eşti de o prostie criminală. Ar fi trebuit să împărtăşeşti gevulot cu mine sau să te întâlneşti cu ea în altă parte. Cât despre faptul că o merita…

Gentlemanul se opreşte brusc.

– Ştiai că ea este vinovată, spune Isidore.

Gentlemanul nu răspunde.

– Cred că ai ştiut de la început. Nu ea era problema, ci eu. Ce anume încercai să demonstrezi?

– Probabil ţi-a trecut prin minte că există un motiv pentru care nu te-am acceptat în rândurile noastre.

– De ce?

– În primul rând, spune Gentlemanul, în vremea veche, pe Pământ, cei pe care îi numeau tzaddiki erau adesea *tămăduitori.*

– Nu văd ce legătură are asta, spune Isidore.

– Ştiu că nu vezi.

– Adică? Ar fi trebuit s-o las să scape? Să-i arăt compasiune? Isidore îşi muşcă buza. Nu aşa se dezleagă misterele.

– Nu, spune Gentlemanul.

Acel unic cuvânt are o formă anume, Isidore o simte; nu este solidă sau certă, însă este negreşit prezentă. Furia îl face să se întindă după ea şi s-o apuce.

– Cred că minţi, spune Isidore. Nu sunt un tzaddik, nu pentru că nu sunt un tămăduitor. Nici Liniştea nu este un tămăduitor. Motivul este că nu ai încredere în cineva. Vrei un detectiv care nu a Resuscitat. Vrei un detectiv care să poată ţine secrete. Vrei un detectiv care să poată da de urma criptarhilor.

– Cuvântul acela nu există, spune Gentlemanul, punându-şi pălăria şi ridicându-se în picioare. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Tzaddikul îi atinge faţa lui Isidore. Atingerea catifelei este neaşteptat de lejeră şi moale.

– Apropo, spune Gentlemanul, nu o să-i placă pantofii de ciocolată. Ţi-am cumpărat ceva cu trufe în loc.

Apoi dispare. În iarbă aşteaptă o cutie de bomboane de ciocolată legată frumos cu o fundă.

Interludiu
Regele

Regele planetei Marte poate vedea totul, însă există locuri unde preferă să nu privească. De obicei, spaţioportul este unul dintre aceste locuri. Însă astăzi se află acolo în persoană, pentru a ucide un vechi prieten.

Sala de sosiri este construită în vechiul stil al Regatului: este un spaţiu uriaş, impunător, cu un dom înalt. Mulţimea colorată de vizitatori din alte lumi abia dacă umplu încăperea, păşind stângaci, nefiind obişnuiţi cu gravitaţia marţiană şi încercând să se deprindă cu senzaţia de gevulot pe piele.

Nevăzut şi neauzit de nimeni, Regele se plimbă printre puzderia de venetici: avataruri din Tărâm, locuitori slăbănogi de pe Centură în exoscheletele lor ca nişte meduze, Rapizi forfotitori, etnici zoku saturnieni cu trupuri standard. Se opreşte în faţa statuii Ducelui de Ophir şi priveşte în sus, dincolo de trăsăturile crăpate, profanate de Revoluţionari, la vrejul care se înalţă ameţitor, dincolo de dom, ca o linie imposibilă străpungând cerul ruginiu, care, dacă încerci să o urmezi cu privirea, îţi provoacă o puternică stare de vertij. Îl cuprinde o senzaţie de greaţă: constrângerea sădită în el cu secole în urmă de nişte mâini dure supravieţuieşte încă.

– *Aparţii planetei Marte,* grăieşte vocea lăuntrică. *Nu vei pleca niciodată de aici.*

Strângând din pumni, Regele se străduieşte să privească în sus atât de mult timp cât poate rezista, scuturând lanţul pe care îl poartă în minte. Apoi închide ochii şi începe să-l caute pe celălalt om invizibil.

Îşi lasă mintea să zburde prin mulţime, privind prin alţi ochi, căutând urme de manipulare în amintiri recente ca nişte frunze răvăşite în pădure. Ar fi trebuit să facă asta înainte. Prezenţa sa aici în persoană are o anumită puritate. Pentru Rege, amintirile şi faptele aproape s-au contopit de-a lungul anilor, iar acum gustul înţepător al realităţii i se

pare înviorător.

Capcana subtilă din interiorul memoriei este ascunsă în exo-amintirea proaspătă a unui avatar materializat din Tărâm, prin ochii căruia se uită Regele. Este amintirea recurentă a altei amintiri, care aproape că îl înghite pe Rege într-un infinit tunel de *déjà-vu,* aspirându-l asemenea ameţelii provocate de vrej.

Dar jocul memoriei este jocul Regelui. Printr-un efort de voinţă, se reancorează în prezent, izolează amintirea toxică, o urmăreşte înapoi la sursă, jupoaie unul după altul straturile de exomemorie până nu mai rămâne decât sâmburele realităţii: un bărbat slab şi chel, cu tâmplele scobite, îmbrăcat într-o uniformă de Revoluţionar care atârnă strâmb pe el, aflat la câţiva paşi de Rege şi ţintuindu-l cu nişte ochi întunecaţi.

– André, spune Regele dojenitor, ce crezi că faci?

Bărbatul îi aruncă o privire sfidătoare, iar pentru o clipă Regele simte cum din adâncul lui urcă o amintire mai veche, o amintire reală – a iadului prin care au trecut împreună. *Ce păcat!*

– Câteodată vin aici, spune André, ca să privesc dincolo de geamul acvariului nostru. Ştii, îmi face bine să văd aerul şi uriaşii de dincolo.

– Dar nu de asta te afli aici, rosteşte Regele încet, pe un ton blajin, patern. Nu înţeleg. Credeam că ne-am înţeles să nu mai faci afaceri cu ei. Şi cu toate astea, iată-te aici. Chiar îţi imaginai că nu o să aflu?

– Se apropie o schimbare, spune André oftând. Nu mai putem supravieţui multă vreme. Fondatorii au fost slabi, dar asta n-o să dureze prea mult. Ne vor mânca de vii, prietene. Nici măcar tu nu îi poţi opri.

– Există întotdeauna o scăpare, spune Regele, dar nu şi pentru tine.

Din curtoazie, Regele îi oferă o moarte-reală rapidă. Odată cu fulgerarea unei arme cuantice zoku, din exomemorie sunt şterse definitiv toate urmele persoanei numite cândva André, prietenul său. Absoarbe tot ceea ce

are nevoie din André. Trecătorii se înfioară pentru o secundă, simţind valul brusc de căldură, apoi uită totul.

Regele se pregăteşte să plece. Apoi îi vede pe cei doi: bărbatul într-un costum negru, cu ochelari cu lentile albastre, şi femeia cocoşată ca o babă, din cauza gravitaţiei. Şi, pentru prima oară în spaţioport, Regele zâmbeşte.

4
Hoţul şi cerşetorul

Oubliette, Oraşul Mişcător, Bulevardul Persistent, într-o dimineaţă însorită, la vânătoare de amintiri.

Străzile se deplasează şi se modifică, pe măsură ce platformele mergătoare se alătură sau părăsesc configuraţia oraşului, însă Bulevardul acesta revine întotdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla. De-a lungul său sunt aliniaţi cireşi, iar dintr-o parte şi alta pornesc străzi şi ganguri ce duc spre Labirint, unde se păstrează secretele. Prăvălii peste care nu dai decât o singură dată, în care se vând jucării din Regat, vechi roboţi de tinichea de pe Pământ sau bijuterii zoku căzute din cer. Uşi care nu se arată decât dacă rosteşti cuvântul potrivit, sau dacă ai mâncat alimentul potrivit în ziua precedentă, sau dacă eşti îndrăgostit.

– Mulţumesc că m-ai adus în infern, spune Mieli.

Îmi ridic ochelarii de soare cu lentile albastre şi îi zâmbesc. Suferă în mod vădit din pricina gravitaţiei, mişcându-se ca o bătrânică: trebuie să-şi menţină dezactivate extensiile tehnice atâta vreme cât suntem cetăţeni temporari.

În comparaţie cu toate locurile pe care le-am văzut vreodată, acesta nu arată nici pe departe infernal: cerul de un violet intens deasupra Depresiunii Hellas şi nori de planoare albe cu aripi uriaşe suspendate în văzduhul marţian; clădirile înalte şi sofisticate, amintind de Parisul din *belle époque* lipsite de povara gravitaţiei, turle din piatră roşiatică, cu pasarele şi balcoane; taxiuri-păianjen gonind în sus pe zidurile laterale, sărind de pe un acoperiş pe următorul; cupola strălucitoare a coloniei zoku, lângă Districtul Prafului, unde norul roşu ridicat de picioarele oraşului se umflă ca o pelerină în vânt. Dacă stai nemişcat, simţi cum oraşul se leagănă uşor – ceea ce-ţi aminteşte că este un oraş care călătoreşte, purtat pe spinările Titanilor.

– În infern se află toţi oamenii interesanţi, îi spun eu.

Se uită chiorâş la mine. Mai devreme, când eram în vrej, avea privirea aceea plictisită de *déjà-vu,* după care mi-am dat seama că trecea în revistă scenarii virtuale, pregătindu-se.

– Nu suntem aici ca să admirăm peisajul, spune ea.

– De fapt, suntem. Pe aici, pe undeva, se mai află încă o amintire asociativă pe care trebuie să o găsesc.

Îi fac cu ochiul.

– S-ar putea să dureze o vreme, aşa că încearcă să ţii pasul.

Cel puţin funcţiile motorii mi-au revenit la normal, aşa că o iau înainte, strecurându-mă prin mulţimea de marţieni înalţi din jur, care merg în salturi, ca John Carter.

Moda s-a schimbat cât am fost eu plecat. Din ce în ce mai puţini oameni poartă acum pantalonii şi cămăşile albe, neutre, inspirate de vechea uniformă a Revoluţiei. În schimb, observ mai multe volane, pălării şi rochii vaporoase amintind de epoca Regatului, alături de creaţii zoku din cerebromaterie, care aduc mai mult a geometrie decât a haine. Aici nu există camuflare deplină în spatele unui ecran confidenţial de gevulot. Acesta este Bulevardul, locul unde se presupune că ieşi ca să te etalezi.

Singurul aspect invariabil este desigur prezenţa Ceasurilor – de toate formele şi mărimile, pe post de brăţări sau catarame de curea, coliere sau inele. Toate măsoară Timpul, Nobilul Timp, timpul trăit ca fiinţă umană, pe care trebuie să-l recâştigi prin munca istovitoare depusă în calitate de Tăcut. Trebuie să-mi stăpânesc instinctele de tâlhar ca să nu buzunăresc pe nimeni.

Mă opresc în Agora Revoluţiei ca s-o aştept pe Mieli. Este o piaţă în care se înalţă unul dintre monumentele dedicate Revoluţiei: o lespede scundă de rocă vulcanică, sculptată de Tăcuţi, pe a cărei suprafaţă sunt gravate, cu scris mărunt, numele miliardelor de gogoli care au fost aduşi aici de pe Pământ. De jur împrejurul monumentului clipocesc nişte fântâni mici. Îmi amintesc că am mai fost de multe ori aici.

Dar cine eram? Şi ce făceam?

Vinul marţian mi-a trezit nişte amintiri, dar fără să le aşeze în vreo ordine anume: pur şi simplu mi le-a împrăştiat prin minte aşa cum ai împroşca vopsea. Exista o fată numită Raymonde; exista ceva numit Thibermesnil. Poate că Mieli are dreptate: nu ar trebui să mă bazez pe vechea mea identitate pentru a-mi dezvălui în mod miraculos încotro s-o apuc, ci ar trebui să abordez întreaga operaţiune într-o manieră mai sistematică. Am o datorie de plătit – ei şi angajatorului ei misterios – şi cu cât izbutesc să fac asta mai repede, cu atât mai bine.

Mă aşez pe o bancă din fier forjat de la marginea agorei, aflată chiar la limita spaţiului public. Societatea din Oubliette se bucură de intimitate absolută, cu excepţia agorelor: aici eşti obligat să te arăţi publicului. Oamenii îşi schimbă comportamentul în mod instinctiv atunci când trec din Bulevard în agoră: îşi îndreaptă spatele şi toţi par să păşească exagerat de atenţi, salutându-se unii pe alţii cu scurte înclinări ale capului. Ceea ce se întâmplă acolo rămâne accesibil în memoria tuturor. Sunt locuri care ţin de discursul public şi de democraţie, unde poţi încerca să influenţezi Vocea – sistemul de e-democraţie din Oubliette. Este de asemenea un aspect avantajos pentru criptoarhitecţi, care au astfel acces la date publice pentru a contribui la evoluţia oraşului…

De unde ştiu toate astea? Aş fi putut să le aflu din mica exomemorie pe care am primit-o odată cu cetăţenia temporară şi cu Ceasul pe care l-a cumpărat Mieli pentru noi. Dar nu asta s-a întâmplat: nu am exocăutat – adică nu m-am concentrat în mod conştient pentru a obţine informaţii din banca de date colectivă din Oubliette. Iar asta înseamnă că sigur am mai fost cândva cetăţean al oraşului Oubliette, cel puţin pentru o vreme. Aşadar am avut cu siguranţă un Ceas, iar aici a avea un ceas înseamnă a avea şi o exomemorie, un loc de stocare a propriilor gânduri şi vise, în care îţi menţin identitatea atunci când treci de la calitatea de Nobil la cea de Tăcut. Poate că asta ar trebui

să caut: Ceasul persoanei care eram aici.

Întorc gândul acesta pe toate părţile. Într-un fel, pare prea *simplu,* prea neelegant, prea fragil. Oare vechiul eu ar fi făcut asta? Şi-ar fi ascuns secretele în exomemoria unei identităţi din Oubliette? Mă trece un fior când îmi dau seama că nu am nici cea mai vagă idee.

Simţind nevoia de ceva care să mă facă să mă simt din nou eu însumi, mă ridic şi mă plimb la marginea agorei până zăresc o fată frumoasă. Stă pe o altă bancă, lângă un faber public, şi se încalţă cu nişte patine tip parkrouller cu roţi uriaşe de cerebromaterie pe care tocmai le-a imprimat. Poartă un tricou alb şi pantaloni scurţi. Picioarele ei goale, lungi, perfecte, arată ca o sculptură în aur.

– Bună, spun eu, zâmbindu-i cât de irezistibil sunt în stare. Caut Biblioteca Revoluţiei, dar mi s-a spus că nu există hărţi. Ai putea cumva să-mi spui în ce direcţie ar trebui să mă îndrept?

Îşi strâmbă nasul bronzat şi cârn la mine, după care dispare, alunecând ca vântul pe Bulevard şi lăsând în urmă un substitut cenuşiu de gevulot.

– Văd că admiri atracţiile locale, spune Mieli.

– Acum douăzeci de ani mi-ar fi zâmbit şi ea.

– Atât de aproape de o agora? Nu prea cred. Şi ai dat greş cu schimbul de gevulot: ar fi trebuit să creezi o linie privată. Eşti sigur că ai locuit aici înainte?

– Văd că cineva şi-a făcut temele.

– Da, încuviinţează ea.

Şi sunt sigur că aşa este: a exersat cu scenarii virtuale şi simulări, trimiţând mici minţi-sclave ca să scotocească exomemoriile publice după orice fărâmă de informaţie pe care ne permite s-o obţinem gevulotul nostru temporar.

– E surprinzător de puţin ceea ce am aflat. Dacă într-adevăr ai locuit aici în ultimele două decenii, fie arătai foarte diferit, fie nu ai pus niciodată piciorul în agore şi nu ai participat la evenimente publice.

Îmi susţine privirea. Pe frunte îi sclipesc câteva broboane de sudoare.

– Dacă ai falsificat cumva amintirea aceea – dacă asta este o tentativă de evadare, ai să vezi că sunt în gardă. Şi te asigur că nu o să-ţi placă rezultatul.

Mă aşez din nou pe bancă, privind spre agora. Mieli se aşază lângă mine, într-o poziţie ce pare incomodă, cu spatele drept ca o săgeată. Probabil că are dureri din pricina gravitaţiei, dar ar prefera să moară mai degrabă decât să lase să-şi manifeste suferinţa.

– Nu este o tentativă de evadare, spun eu. Am o datorie la tine. Şi totul este atât de familiar, încât sunt sigur că ne aflăm la locul potrivit. Dar nu ştiu care este pasul următor. Nu am aflat nimic despre ceea ce ar putea reprezenta acest Thibermesnil, dar nici nu mă surprinde asta; aici se află straturi peste straturi de secrete, rânjesc eu. Sunt sigur că, undeva, vechiul eu savurează toată treaba asta. Sincer să fiu, se poate să fi fost prea deştept pentru noi doi puşi la un loc.

– Vechiul tu a fost prins, spune ea.

– Punct ochit, punct lovit.

Împroşc nişte Timp din Ceasul meu provizoriu (un mic cerc argintiu prins la încheietură cu o curea transparentă; cadranul subţire ca un fir de păr se mişcă un milimetru) în faberul de lângă bancă, iar acesta îmi produce o pereche de ochelari de soare negri, pe care i-i ofer lui Mieli.

– Poftim. Probează-i.

– De ce?

– Pentru a-ţi ascunde privirea aceea de Gulliver. Nu pari să fii în largul tău pe planete.

Se încruntă, însă şi-i pune încet la ochi. Îi scot în evidenţă cicatricea.

– Ştii, spune ea, ideea mea iniţială era să te ţin în suspensie la bordul lui *Perhonen* şi să vin aici ca să adun date senzoriale pe care să ţi le introduc în creier până când îţi ies la iveală amintirile. Ai dreptate. Nu-mi place locul ăsta. E prea mult zgomot, prea mult spaţiu, prea mult din orice.

Se lasă pe spate, îşi întinde braţele şi-şi ridică picioarele

pe bancă, aşezându-se în poziţia lotus.

– Dar soarele lor e cald.

În momentul acela observ băiatul desculţ, care pare să aibă în jur de cinci ani, făcându-mi cu mâna de pe latura opusă a agorei. Iar chipul lui îmi este cunoscut.

– *Ştii, când toate astea vor ajunge la bun sfârşit, am să-l ucid,* îi spune Mieli lui *Perhonen,* zâmbindu-i în acelaşi timp hoţului.

– *Fără să-l torturezi mai întâi?* întreabă nava. *Te-ai cam înmuiat.*

Nava este poziţionată pe o orbită înaltă, iar legătura lor de neutrino – strict ascunsă de detectorii paranoici de tehnologie din Oubliette – abia dacă le permite să poarte o conversaţie normală.

Încă o mică frustrare cauzată de locul acesta, dar nici pe departe la fel de neplăcută ca senzaţia permanentă de greutate şi refuzul obstinat al obiectelor de a rămâne suspendate în aer atunci când le dă drumul. Oricât de ruşine i-ar fi cu extensiile ei de la Sobornost, a ajuns să se bazeze pe ele.

Dar cum discreţia este unul dintre parametrii misiunii, poartă scutul temporar de gevulot furnizat de funcţionarul vamal Tăcut cu carapacea neagră din staţia-vrej *(fără nanotehnologie importată, tehnologie cuantică, sobortehnologie, fără dispozitive de stocare a datelor capabile să stocheze o minte standard, fără...),* îşi menţine metacortexul, oasele de piatră cuantică, armele-fantomă şi toate celelalte extensii în stare de camuflaj. Şi se chinuie.

– *Ai descoperit până la urmă ce-i cu datele din exomemoria publică?* întreabă ea. *Sau ce s-a întâmplat cu misterioasa persoană de contact care n-a mai apărut?*

– *Încă nu,* răspunde *Perhonen. Gogolii le analizează, dar datele sunt foarte multe: nici urmă de Thibermesnil sau de cineva care să arate ca Flambeur până acum. Aşa că, în locul tău, l-aş pune pe băiatul nostru să muncească mai mult dacă vrea să-şi redobândească libertatea.*

Mieli oftează.

– *Nu asta îmi doream să aud,* spune ea.

Singurul aspect pozitiv de până acum este lumina solară artificială radiind din punctul strălucitor de pe cer în care se afla înainte Phobos. *Cel puţin o să-mi recuperez rapid bronzul venusian.*

– Pentru a-ţi ascunde privirea aceea de Gulliver, repetă hoţul.

Mieli se simte brusc dezorientată: în tâmple îi pulsează o senzaţie copleşitoare de *déjà-vu. Fir-ar să fie de activitate biotică. Pot să fiu sigură că pellegrina ştie exact ce anume m-ar face s-o iau razna.* În kotoul ei, acasă în Oort, trăia într-o peşteră de gheaţă cu vreo douăzeci de oameni – o cometă scobită pe dinăuntru, cu un spaţiu de locuit nu cu mult mai mare decât *Perhonen.* Dar asta era cu totul altceva: o prezenţă constantă a gândurilor şi acţiunilor altcuiva printr-un cordon ombilical cuantic. Filtrează şi elimină majoritatea informaţiilor, dar din când în când pătrund până la ea anumite gânduri şi senzaţii.

Scutură din cap.

– Bun, spune ea. *Perhonen* mă anunţă că va trebui să facem totul după metoda tradiţională. O să continuăm să ne plimbăm până când…

Vorbeşte singură. Hoţul parcă a intrat în pământ. Îşi scoate ochelarii de soare şi îi examinează, încercând să descopere vreun posibil truc sau vreo funcţie de amplificare a realităţii care i-ar fi putut înlesni dispariţia. Dar nu sunt decât un simplu obiect din plastic.

– *Perhonen! Unde naiba e?*

– *Nu ştiu. Tu eşti cea cu legătura biotică.*

Aproape că detectează o urmă de amuzament în vocea navei.

– Vittu! Perkele! Saatana! Lua-l-ar Omul Întunecat! înjură Mieli tare. O să plătească pentru asta.

Un cuplu de trecători îmbrăcaţi în albul Revoluţiei, cu un copil de mână, îi aruncă o privire ciudată. Cu stângăcie, încearcă să-i citească interfaţa ei de gevulot de turist.

Privat. O senzaţie bizară de apăsare îi dă de ştire că a devenit un simplu substitut pentru privirile celor din jur.

Gevulotul. Desigur! Sunt o fraieră. În mintea ei există un *hotar* care îi separă *amintirile locale* de *exoamintiri.* Hoţul i-a transferat o co-amintire cu ei doi stând de vorbă cu câteva secunde în urmă, iar gevulotul ei rudimentar a acceptat-o. *Vorbeam cu o amintire.*

Pentru o clipă, Mieli se detestă cu înverşunare. Senzaţia acută îi aminteşte de infecţia cu cerebrocoral pe care a avut-o în copilărie, când i-au crescut ţepi ascuţiţi din dinţi, apăsându-i gingiile şi provocându-i o durere intensă. Karhu a vindecat-o printr-un cântec, dar îi era imposibil să nu atingă ţepii cu limba. Îşi înghite sentimentul şi se concentrează asupra activităţii biotice.

Îi este greu să lucreze fără să recurgă la metacortex, dar altminteri l-ar da în vileag detectorilor, aşa că încearcă să se concentreze doar pe acea parte din mintea ei care este conectată cu mintea hoţului. Se simte ca şi cum ar încerca să reia legătura cu un membru-fantomă. Închide ochii şi se concentrează…

– Duduie, înduraţi-vă, spune cineva cu o voce hârâită şi aspră.

În faţa ei se află un bărbat gol, având zonele intime cenzurate politicos de o ceaţă cenuşie de gevulot. Are pielea palidă şi este lipsit de păr. Are ochii roşii şi arată de parcă ar fi plâns. Singurul obiect de pe corpul lui este un Ceas – o brăţară metalică groasă cu un disc transparent de cristal, atârnată de unul din braţele sale slăbănoage.

– Înduraţi-vă, spune el. Dumneavoastră veniţi din stele; veţi petrece câteva momente de splendoare aici, iar apoi vă veţi întoarce la belşug, la nemurire. Aveţi milă de mine, fiindcă mai am clipe numărate de trăit până să trebuiască să plătesc pentru păcatele mele, până să vină şi să-mi smulgă sufletul şi să-l azvârle în fălcile unei maşini fără limbă, care nici nu va putea să urle de durere…

– *Te simţi bine?* întreabă *Perhonen. Ce se întâmplă?*

Mieli încearcă să folosească aceeaşi tactică cu gevulotul

ca mai devreme – intimitate absolută – pentru a-l elimina pe acest smintit din orizontul ei şi invers, însă stratul ei de gevulot o informează pur şi simplu că a stabilit un contract de gevulot cu un alt individ, care le garantează o monitorizare reciprocă superficială pentru următoarele cincisprezece minute.

– *În faţa mea se află un bărbat dezbrăcat,* îi dă ea de ştire navei, pe un ton neajutorat.

– *Credeam că a evadat.*

– Vă implor, dacă v-aţi milostivi cu câteva biete secunde măcar, cu nişte firimituri neînsemnate din timpul dumneavoastră, v-aş împărtăşi toate secretele mele. Am fost Conte tocmai la Curtea Regală, un Nobil, nu aşa cum mă vedeţi acum, ci stăpânul unui castel şi cu un milion de gogoli care să mă slujească. Iar în timpul Revoluţiei am luptat alături de trupele Ducelui de Tharsis. Ar trebui să vedeţi autenticul Marte, vechiul Marte, v-aş oferi toate acestea pentru numai câteva secunde…

Pe chipul său prelung şi palid se scurg acum şuvoaie de lacrimi.

– Mai am doar câteva decasecunde de trăit, aveţi milă…

Mieli se ridică înjurând şi începe să meargă numai ca să scape de bărbatul acela, însă remarcă o tăcere subită în jur. Se află chiar în centrul agorei.

Marţienii se deplasează aici cu excesivă băgare de seamă. Nimeni nu dă bineţe celorlalţi. Turiştii – câţiva Rapizi ca nişte licurici, un polimorf cu membre delicate din colonia zoku Ganymede şi alţi câţiva care inspectaseră până atunci numele gravate pe monumentul Revoluţiei prin lentile plutitoare de cerebromaterie – se întorc pentru a o privi.

Bărbatul trage de tivul togii ei.

– Un minut, chiar şi numai câteva secunde, în schimbul secretelor vechiului Marte…

Acum este complet gol, neprotejat de gevulotul din agora. Ea îi împinge mâna la o parte cu simplă forţă omenească, în loc să i-o smulgă din încheietură. Însă el

scoate un scâncet ascuţit şi se prăbuşeşte la picioarele ei, agăţându-i-se încă de veşmânt şi gemând. Dintr-odată este străpunsă de certitudinea că toată lumea îi priveşte, deşi nu pare astfel.

– În regulă, spune ea, ridicându-şi Ceasul – un model cristalin pe care l-a ales pentru că avea aspectul unei bijuterii oortiene. Zece minute. Mi-ar lua mai mult timp să scap de tine.

Se concentrează asupra dispozitivului, iar cadranul auriu se deplasează cu o fracţiune. Cerşetorul saltă în picioare, lingându-se pe buze.

– Fantoma Regelui să vă binecuvânteze, duduie, spune el. Străinul ştia ce spune când mi-a zis că sunteţi generoasă.

– Străinul? întreabă Mieli, cu toate că ştie deja răspunsul.

– Străinul cu ochelarii de soare albaştri, fiţi binecuvântaţi, şi el, şi dumneavoastră.

Un zâmbet larg i se întinde pe întregul chip.

– Vă dau un sfat, spune el luând un aer de precupeţ. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş şterge-o imediat din agora aceasta.

Cu excepţia turiştilor, toată lumea se îndepărtează din jurul lui Mieli.

– Sânge, apă. Sunt sigur că înţelegeţi ce vreau să zic.

Apoi o ia la sănătoasa, purtându-şi goliciunea pe picioarele ciolănoase şi ieşind din agora.

– *O să-l torturez pe hoţ,* spune Mieli. *Sânge şi apă? Ce a vrut să spună cu asta?*

– *Pe Pământ,* spune *Perhonen, existau nişte peşti numiţi rechini. Cred că cerşetorii de timp urmăresc activitatea din exomemoria publică, de pildă din agore, unde nu există confidenţialitate, aşa că probabil te-au văzut când i-ai dat Timp unui…*

Agora se umple dintr-odată de sunetul picioarelor goale alergând, iar Mieli se trezeşte înconjurată de o armată de cerşetori.

Alerg în urma băiatului prin mulţimea de pe Bulevard. Îşi menţine avansul pe care îl are faţă de mine, strecurându-se cu uşurinţă prin hăţişul de picioare. Îi văd tălpile goale gonind ca prin ceaţă, asemenea acului unui faber. Lovesc oamenii cu coatele pentru a putea înainta, cerându-mi scuze şi lăsând în urmă nenumărate siluete furioase şi neclare de gevulot.

Sunt cât pe ce să îl ajung din urmă într-o staţie de taxiuri-păianjen, de unde Bulevardul se ramifică într-o sută de alei separate ce duc spre Labirint. Se opreşte în faţa maşinăriilor ca nişte trăsuri fără cai, bogat ornamentate, cu picioare lungi de alamă, şi se ghemuieşte sub ele, privindu-le fascinat, în timp ce acestea îşi aşteaptă muşteriii.

Mă apropii încet de el prin mulţime. Are o *textură* diferită de restul realităţii din jur, pare mai limpede. Poate este din cauza murdăriei de pe faţă, a zdrenţelor maronii cu care este îmbrăcat sau a ochilor căprui-închis atât de diferiţi de cei ai marţienilor. Se află doar la câţiva metri…

Dar nu face decât să mă tachineze. Izbucneşte într-un slab hohot de râs când mă lansez spre el şi alunecă pe sub birjele cu picioare lungi. Eu sunt prea mare ca să mă strecor pe sub ele şi nu-mi rămâne decât să mă lupt din nou cu mulţimea din jur pentru a ocoli vehiculele şi pasagerii care aşteaptă.

Băiatul sunt eu. Îmi amintesc că, în visul meu, eu eram el. Amintirile sunt presate ca nişte fluturi sub greutatea secolelor şi sunt atât de fragile, încât se destramă atunci când încerc să le ating: deşertul, un soldat şi o femeie într-un cort. Poate că băiatul nu există decât în capul meu. Poate este o proiecţie pe care vechea mea identitate a lăsat-o în urmă. Oricum ar fi, trebuie să aflu. Îi strig numele – nu Jean le Flambeur, ci numele mai vechi.

O parte din mine numără secundele până când Mieli va reuşi să-şi rezolve mica problemă, redobândind controlul asupra situaţiei, şi îmi va decupla toate sistemele sau mă va azvârli în vreun alt iad. Este posibil să mai am doar câteva minute pentru a afla ce are să-mi spună, fără ca

gardianul meu să-mi sufle în ceafă. Îl zăresc cu coada ochiului dispărând pe o alee şi pătrunzând în Labirint. Îmi blestem ghinionul şi continui să alerg.

Labirintul este zona în care se intersectează şi se ciocnesc platformele mai mari şi alte componente ale oraşului, lăsând între ele suficiente spaţii pentru sute de alte piese mai mici de puzzle, care se află în continuă mişcare şi formează ocazional dealuri şi pasaje înguste şi întortocheate, care îşi pot schimba încet direcţia chiar în vreme ce le traversezi, însă atât de lin încât singurul mod de a-ţi da seama este să observi orizontul mişcându-se. Nu există hărţi pentru această parte a oraşului, ci doar ghizi-licurici pe care îi urmează turiştii mai curajoşi.

Alerg cu paşi din ce în ce mai mari pe o pantă abruptă, pavată cu pietre bolovănoase. Alergatul pe Marte este o artă pe care nu am reuşit niciodată s-o stăpânesc cum trebuie; atunci când strada se clatină brusc, aterizez într-o poziţie proastă după un salt mai înalt, alunecând câţiva metri la vale.

– Vă simţiţi bine?

La unul din balcoanele de deasupra se află o femeie aplecată peste balustradă, strângând un ziar în mână.

– Da, sunt bine, mormăi eu, destul de convins că trupul de la Sobornost pe care mi l-a încredinţat Mieli nu are să se strice prea lesne. Însă durerea simulată pe care o simt în noada învineţită este până la urmă tot durere.

– Aţi văzut un băieţel care a trecut pe aici?

– Vă referiţi la băieţelul acela?

Hoţomanul, aflat la nici o sută de metri de mine, se prăpădeşte de râs. Mă ridic anevoie şi o iau din nou la goană după el.

Ne afundăm din ce în ce mai adânc în Labirint, iar băiatul îşi păstrează avansul, cotind întruna după câte un colţ, dar neîndepărtându-se prea mult de mine, fugind pe pietre de caldarâm şi pe suprafeţe din marmură, cerebroiarbă şi lemn.

Fugim prin micile pieţe chinezeşti, cu templele lor

budiste alungite, cu faţadele împodobite de dragoni roşii şi aurii strălucitori, prin pieţe provizorii din care emană miros de sintopeşte, trecem pe lângă un grup de Oameni de la Resuscitare în robele lor negre, supraveghind Tăcuţi creaţi de curând.

Gonim pe străzi complet estompate de gevulot – poate zone rău-famate – şi pe străzi pustii, unde Tăcuţi constructori lenţi şi masivi, ca nişte elefanţi cu carapace galbene, imprimă case noi zugrăvite în culori pastelate. Acolo sunt cât pe ce să-i pierd urma băiatului, derutat de zumzăitul strident şi de mirosul bizar de alge al creaturilor gigantice, însă îl zăresc făcându-mi cu mâna de pe spinarea uneia dintre ele şi coborând apoi dintr-un salt.

Un grup de parkroulleri ne urmează o vreme, luând cursa noastră drept vreun soi de joc urban. Fetele şi băieţii marţieni sunt îmbrăcaţi în stilul Regatului, cu imitaţii de corsete, crinoline, peruci pudrate, consolidate cu cerebromaterie, pentru a nu-i încurca pe puşti atunci când sar pe ziduri şi fac tumbe în aer de pe un acoperiş pe altul, roţile lor supradimensionate aderând la orice suprafaţă. Mă susţin cu strigăte de încurajare, şi pentru un moment îmi trece prin minte să cheltuiesc nişte Timp şi să cumpăr o pereche de patine de la unul dintre ei, însă durerea imaginară care tocmai a început să cedeze mă convinge să-mi continui urmărirea pe jos.

Mă aştept ca din clipă-n clipă să-mi fie dezactivat trupul şi să trebuiască să o aştept pe Mieli şi pedeapsa pe care i s-o năzări să mi-o administreze. Cu toate astea, îmi doresc să-i fi putut vedea mutra.

Când ajungem în vechea grădină cu roboţi, mi se taie în cele din urmă răsuflarea. Plin de ciudă că nu pot depăşi parametrii umani strict de bază ai corpului în care mă aflu, mă aplec înainte, sprijinindu-mi palmele pe genunchi şi gâfâind, în timp ce sudoarea înţepătoare mi se scurge în ochi.

– Uite, spun eu, hai să fim rezonabili. Dacă eşti o parte din propriul meu creier, îmi imaginez că eşti rezonabil.

Pe de altă parte, probabil că la vârsta aceea numai rezonabil nu eram. Sau, de altfel, la orice altă vârstă.

Grădina mi se pare neobişnuit de familiară. Este o fărâmă din vechiul Regat, pe care oraşul a adoptat-o şi a înghiţit-o cândva în timpul traversării deşertului marţian, iar bizarul său metabolism urban a adus-o aici. Este un spaţiu deschis în interiorul Labirintului, protejat de o aglomerare de sinagogi înalte. Lespezile negre şi albe din marmură reprezintă pătrate cu latura de vreo cinci metri, care împreună formează un model de zece pe zece, amintind de o tablă de şah. Cineva a plantat pomi şi flori aici: un întreg buchet de culori – verde, roşu, alb şi violet – se revarsă peste marginile dalelor monocrome. Băiatul a dispărut.

– Nu am prea mult timp la dispoziţie. Tanti aia cu cicatrice pe faţă o să vină după amândoi în curând şi n-o să fie în toane bune.

În fiecare pătrat se află câte o maşinărie uriaşă, reprezentând cavaleri medievali, samurai sau soldaţi romani, purtând armuri cu gravuri complicate, coifuri căscate larg şi arme ascuţite ameninţătoare. Platoşele sunt ruginite şi degradate de intemperii, iar unele dintre coifurile goale au fost transformate în ghivece de flori, din care îşi iţesc capul mănunchiuri de begonii şi trandafiri marţieni în nuanţe pale. Unele dintre figuri par împietrite în toiul luptei, însă, în timp ce-mi trag eu răsuflarea, par să se mişte aproape imperceptibil. Ceva îmi spune că dacă aş rămâne şi le-aş privi îndelung jocul, ar interpreta încet un scenariu pus în mişcare de actori de mult apuşi.

Aud din nou râsul băiatului. Mă întorc şi îl văd bălăbănindu-se agăţat de braţul unui robot roşu, la o oarecare distanţă faţă de ceilalţi, cu arma sa ca o coasă ridicată deasupra capului. Fac un salt înainte şi încerc să-l prind, însă dispare iar. Cad pentru a doua oară în timpul urmăririi, de data asta tocmai într-o tufă de trandafiri.

Mă rostogolesc încet, cu răsuflarea încă tăiată. Spinii îmi pătrund prin haine şi mă zgârie.

– Bine, derbedeule, zic eu. Poftim, ai câştigat.

O rază provenind de la strălucitorul Phobos – străbătându-şi traseul de opt ore pe bolta cerului – luminează coiful deschis al robotului. Înăuntru scânteiază ceva argintiu. Mă ridic în picioare şi încep să escaladez armura robotului; cel puţin căţăratul este mai uşor în gravitaţia marţiană. Sap în pământul adunat în coif şi scot la iveală un obiect din metal. Este un ceas cu o brăţară grea din argint şi cadranul din alamă. Limba este înţepenită la zero. Îl bag repede în buzunar ca să-l inspectez cu atenţie mai târziu.

Aud nişte paşi şi primesc o solicitare abruptă de a împărtăşi gevulot. Nici nu mă sinchisesc să mă ascund.

– În regulă, Mieli, spun eu. Nu mai pot să fug. Te rog nu mă trimite în infern, te urmez de bunăvoie.

– Infern? rosteşte o voce răguşită. Infernul sunt ceilalţi.

Privesc în jos. Un bărbat cu faţa îmbătrânită şi un smoc de păr alb, îmbrăcat într-o salopetă albastră, se holbează la mine sprijinindu-se într-o greblă.

– Să ştii că ăsta nu e un măr, spune el.

Apoi se încruntă.

– Să mă trăsnească! Tu eşti?

– Ăă, ne cunoaştem de undeva?

– Nu eşti Paul Sernine?

5
Detectivul şi colonia zoku

Isidore a fost cât pe ce să ajungă la timp.

Taxiul-păianjen traversează într-o goană nebună acoperişurile oraşului. Îl costă o sută de kilosecunde, însă este singura modalitate să se apropie de destinaţie. Se ţine strâns de centura de siguranţă. Cabina se hurducăie înainte şi înapoi, în timp ce vehiculul – odrasla corcită a unui păianjen, a unei maşinării de război a lui H.G. Wells şi a unui taxi – sare peste acoperişuri şi se târăşte pe ziduri.

Scapă din mână cutia de bomboane şi începe să suduie când aceasta ricoşează de colo până colo în cabină.

– E totul în ordine acolo în spate? întreabă şoferiţa, o femeie tânără purtând masca domino roşie, tradiţională, a taximetriştilor.

Într-un oraş care îşi schimbă întruna configuraţia şi unde multe locuri sunt în permanenţă ascunse de gevulot, sarcina lor este să găsească o cale de a ajunge din punctul A în punctul B, ceea ce implică o anumită mândrie.

– Nu vă faceţi griji, o să ajungem unde trebuie.

– Mă simt bine, spune Isidore. Numai conduceţi mai repede.

Colonia zoku se află aproape de prova oraşului, în Districtul Prafului, chiar deasupra locului în care Tăcuţii-Atlas pregătesc nisipul marţian pentru a susţine greutatea oraşului. E uşor de observat unde se află hotarul coloniei: sub norii roşii de praf, bulevardele largi cu faţadele lor în stil *belle époque* şi cu şirurile de cireşi lasă locul unor castele de poveste din diamant, care par a fi matematică întrupată în formă fizică. Lumina amurgului se refractă ricoşând pe suprafeţele lucioase ale clădirilor ca printr-o prismă, creând un efect ameţitor. Colonia zoku se află aici de mai bine de douăzeci de ani, de când au cerut azil în timpul Războiului Protocolului; însă zvonurile spun că a crescut dintr-o nanosămânţă, într-o singură noapte. Un ciob din imperiul tehnologiei cuantice care conduce planetele

exterioare, aici pe Marte. De când este împreună cu Pixil, Isidore a tot încercat să înţeleagă neobişnuita organizare non-ierarhică a coloniei zoku, însă fără prea mari sorţi de izbândă.

După mai multe salturi care aproape îi întorc stomacul pe dos, taxiul-păianjen se opreşte în sfârşit. Se află în faţa unei clădiri cu aspect de catedrală, din sticlă şi lumină, cu turnuri, fleşe ascuţite şi arcuri gotice crescute parcă în mod organic din întreaga construcţie, care ţâşnesc din părţile laterale la intervale aleatorii.

– Am ajuns la destinaţie, anunţă şoferiţa. Aveţi, cum s-ar zice, prieteni sus-puşi? Nu-i lăsaţi să vă facă creierul pastă cuantică.

Isidore plăteşte, urmărind exasperat cu câtă repeziciune coboară acul indicator pe cadranul Ceasului său. Apoi ia cutia cu bomboane şi încearcă să estimeze paguba. E puţin turtită la un colţ, însă intactă în rest. *Oricum n-o să observe diferenţa.* Sare afară, trânteşte portiera mai tare decât ar fi fost nevoie şi începe să urce treptele către uşile masive. Se simte sugrumat de papion şi îl aranjează nervos cu mâini tremurătoare.

– Se intră doar cu invitaţie, i se adresează o voce care pare să vină din subterană.

De dincolo de uşă se iveşte un monstru. Materialul se comportă ca suprafaţa unui iaz vertical care se unduieşte în jurul formei uriaşe a creaturii, care poartă o uniformă albastră de portar şi o şapcă. Are aproape trei metri înălţime, epiderma verde şi o faţă ca o prună uscată, ochi minusculi şi doi colţi galbeni enormi, iar într-unul din ei are grefată o mică bijuterie zoku. Are o voce groasă şi nefiresc de reverberantă, însă omenească.

Creatura îi întinde o mână uriaşă. De-a lungul antebraţelor are muchii crestate, negre şi ascuţite, pe care străluceşte un soi de lichid. Miroase a lemn-dulce. Isidore înghite în sec.

– Am o invitaţie, spune el, întinzându-i inelul de cuplare.

Monstrul se apleacă şi îl studiază îndeaproape.

– Petrecerea a început deja, spune monstrul. Datele inscripţionate pe invitaţii expiră şi ele.

– Uite ce e, spune el, am întârziat puţin, dar Lady Pixil mă aşteaptă.

– Cum să nu.

– **Sunt la uşă,** îi quptează el lui Pixil disperat. **Ştiu că am întârziat, dar sunt aici. Te rog, vino să mă ajuţi să intru.**

Niciun răspuns.

– N-o să meargă, spune monstrul, dregându-şi vocea. Cuplo-petrecerea este o tradiţie importantă care simbolizează unitatea şi coeziunea membrilor zoku şi care se ţine încă din vremea breslelor străbune ale metaversului. În această zi de sărbătoare suntem asemenea strămoşilor noştri. Nu o să se întrerupă totul pentru a permite unui întârziat să participe.

– Dacă e aşa de important, spune Isidore, atunci tu ce cauţi aici?

Monstrul adoptă o expresie ciudat de bleagă.

– Optimizarea resurselor, mormăie el. Cineva trebuie să se ocupe şi de uşă.

– Ascultă, care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă mă laşi să intru?

– Aş putea să fiu exclus din zoku, necuplat. Singur pe o planetă străină. N-ar fi bine deloc.

– Nu e niciun mod în care aş putea să… ezită Isidore. Ştii tu… să te mituiesc?

Monstrul îl scrutează cu privirea. *La naiba. Te pomeneşti că l-am jignit!*

– Ai pietre preţioase? Bijuterii? Aur?

– Nu. **Haide, Pixil, e absurd!** Ciocolată?

– Ce-i aia?

– Boabe de cacao prelucrate într-un mod foarte special. Delicios. Ăăă, cel puţin pentru organisme rudimentare. Asta era un cadou chiar pentru Lady Pixil. Încearcă una.

Se chinuie să deschidă cutia, dar îşi pierde curând răbdarea şi sfâşie capacul. Îi aruncă monstrului o

bomboană executată cu măiestrie, iar acesta o înhaţă din aer.

– Delicios, spune el, apoi îi smulge lui Isidore cutia din mâini, care îi dispare în gâtlej cu un zgomot ca de maşină de măcinat. Extraordinar de gustos. Poţi să-mi dai şi codul-sursă, te rog? O să le placă la nebunie celor din Tărâm.

– Asta a fost tot ce aveam.

– Poftim?

– Nu mai am altele. A fost doar un obiect fizic, unic.

– Vai de mine, spune monstrul. Fir-ar să fie, e mult prea mult. Îmi pare nespus de rău. N-am vrut… Uite, cred că le pot regurgita şi putem să le punem la loc cum erau…

– Stai liniştit, nu face nimic.

– Ştii cum e, a fost un reflex: corpul ăsta trebuie să se supună la tot felul de stereotipuri narative. Dar sunt sigur că pot să creez o replică măcar…

Monstrul deschide gura larg şi începe să-şi îndese unul din braţe pe gâtlej în jos, dintr-un unghi imposibil.

– Pot să intru acum?

Monstrul scoate un sunet gâlgâitor.

– Da, da, sigur, cum să nu. O să uităm de întregul incident. N-am vrut să fiu un necioplit. Distracţie plăcută!

Cele două uşi se deschid larg în faţa lui. În momentul în care Isidore păşeşte înăuntru, lumea pare să se transforme în *altceva.* Isidore nu poate suporta această constantă modificare a realităţii cu care trebuie să te confrunţi în Districtul Prafului. Membrii zoku nu au buna-cuviinţă să-şi ascundă secretele sub masca banalului, ci ţi le mânjesc pe tot cortexul vizual, în straturi peste straturi de coduri-sursă şi realitate amplificată, după care este imposibil să vezi ce se află cu adevărat dedesubt. Iar senzaţia bruscă de *deschidere,* lipsa graniţelor de gevulot, îi provoacă un soi de vertij.

Înăuntru nu mai arată ca o catedrală de diamant. Se află la intrarea într-un spaţiu vast, înalt, deschis, prin ai cărui pereţi şi tavan trec tot felul de ţevi şi cabluri. Aerul e încins şi miroase a ozon şi a sudoare stătută. Podeaua e

dezgustător de lipicioasă. Corpuri luminoase cu neon răspândesc o lumină difuză, iar din loc în loc, pe nişte mese joase, sunt aşezate monitoare cu ecranul plat, cu aspect antic şi butucănos, care arată fie personaje animate grosolan, fie forme dansatoare abstracte. Muzica zgomotoasă, cu volumul dat la maximum şi un ritm menit să provoace migrene, umple întregul spaţiu.

Petrecăreţii se mişcă printre mese, vorbind unii cu alţii. Toţi arată surprinzător de… *umani.* Poartă bikini din zale artizanale peste trupurile spălăcite. Unii au cu ei şi câte o sabie din plastic. Alţii sunt îmbrăcaţi în cutii de carton. Dar toţi au la ei cutii de cuplaj sau poartă plăci de circuit prinse la curea.

– Salut. Vrei să ne cuplăm?

Fata arată ca un elf dolofan cu părul roz. Poartă nişte urechi mari de pisică, este machiată mult prea strident şi e îmbrăcată cu un tricou strâmt şi incomod pe imprimeul căruia o femeie cu ochii mari ilustrează un act obscen cu *ceva.* În rucsac duce şi două rachete argintii gemene, cu formă falică, conectate cu un cablu ombilical gros la un telefon cu touchscreen pe care îl ţine în mână.

– Ăăă, mi-ar face plăcere, dar… Îşi slăbeşte din nou papionul prea strâns. De fapt, o caut pe Pixil.

Fata se holbează la el cu ochii mari.

– Ahaaa.

– Da, ştiu, am întârziat, dar…

– Nu-ţi face probleme, nici măcar nu s-a dat startul petrecerii, lumea abia începe să se cupleze. Tu eşti Isidore, nu-i aşa? Ce grozav!

Gesticulează agitată din mâini şi aproape că sare în sus.

– Pixil vorbeşte tot timpul despre tine! Toată lumea a auzit de tine!

– O cunoşti pe Pixil?

– Cum să n-o cunosc, prostuţule! Eu sunt Cyndra. Sunt Dealul ei Epic!

Îşi apasă micul ei sân stâng prin materialul roz.

– E un avatar grozav, nu-i aşa? Sue Yi, din originalul

Qclan! Am cumpărat vechiul ei flux existenţial de la un… Ah, stai aşa, nu ar trebui să-ţi spun asta ţie, că tu te joci de-a „detectivul”, nu? Scuze.

Isidore exocaută cuvintele „Deal Epic”, dar aici, în colonia zoku, sistemul exomemoriei din Oubliette este amuţit. *Sper că e doar o metaforă.*

– Deci ai putea să-mi spui unde o găsesc pe Pixil?

– Nu.

– De ce nu?

– Prostuţule, nu te-ai prins? Ăsta e un bal mascat! Va trebui să o căutăm şi să vedem ce costum poartă.

Înainte să-şi dea bine seama ce se întâmplă, Isidore îşi simte mâna apucată de palma transpirată a Cyndrei, care îl trage după ea în mijlocul mulţimii.

– Nici n-ai idee câtă lume vrea să te cunoască, îi face ea cu ochiul. Ştii, suntem cu toţii impresionaţi. Un băiat din Oubliette! Ce chestii faceţi cu corpurile voastre – foarte, foarte obscen.

– Ţi-a povestit despre…

– A, da, îmi spune totul. Uite, ei trebuie să ştie unde e Pixil.

Cyndra îl îndrumă către un morman de computere vechi care zumzăie şi radiază căldură, înconjurate de nişte fotolii de puf.

În jurul maşinăriilor stau adunaţi trei oameni. După părerea lui Isidore, nu arată deloc cum s-ar aştepta el să arate Pixil. În primul rând, doi dintre ei au bărbi. Unul dintre bărbaţi, înalt şi slab, poartă o pelerină galbenă, o mască domino, pantaloni scurţi şi un soi de tunică roşie. Celălalt e mai solid şi poartă o pelerină albastră largă cu o margine zdrenţuită şi o mască cu urechi ascuţite.

Cel de-al treilea membru al grupului este o femeie ceva mai în vârstă, cu păr blond, rar, cu faţa ridată, purtând ochelari şi o armură de piele ce pare incomodă şi cu o sabie aşezată pe genunchi. Ambii bărbaţi se bâţâie înainte şi înapoi în fotolii, în ritmul unor explozii cu sunet metalic.

Cyndra îi dă o palmă pe spate bărbatului slab, provocând

o detunătură pe ecran.

– Rahat, spune el, smulgându-şi ochelarii de la ochi. Uite ce-ai făcut!

Bărbatul cu pelerină se lasă pe spate în fotoliu.

– Mai ai multe de învăţat, Băiatule Minune.

Isidore are gura uscată. E obişnuit cu strângerile de mână cu gevulot care fac legătura între nume şi chipuri şi stabilesc contextul social. Dar aceştia sunt *străini* propriu-zişi.

– A văzut-o careva pe Pixil? întreabă Cyndra.

– Hei! Nu ieşi din pielea personajului! se răsteşte bărbatul cu urechi ascuţite.

– Ei, asta-i bună! spune Cyndra. Asta e mai important.

– A fost aici chiar acum câteva clipe, spune bărbatul slab, fără să-şi dezlipească ochii de pe ecran şi fâţâind de colo până colo un mic dispozitiv alb pe care îl ţine în mâna dreaptă. Scoate nişte păcănituri.

– Cum a venit costumată? Încercăm să o găsim.

– Nu ştiu.

– Cred că se presupune că e McGonigal, spune bărbatul cu urechi ascuţite. Aranja un joc de Vârcolac în camera din spate. Dar nu şi-a modificat corpul prea mult. Cam varză.

– Bun, îi spune Cyndra lui Isidore. Tu stai aici, iar eu mă duc să o caut. Băieţi, el este Isidore, ta na na! Prietenul lui Pixil. Şi el e jucător.

– Aşa deci, spune bărbatul cu barbă.

Femeia îmbrăcată în piele îi aruncă o privire iscoditoare lui Isidore.

– Isidore, aceşti tipi puşi pe şotii sunt bătrânii zoku. De obicei sunt mai politicoşi. Drathdor, Sagewyn şi – uitându-se la femeie, Cyndra se înclină uşor – Venerabila. O să aibă grijă de tine. Mă întorc imediat. Mă bucur că ai venit până la urmă!

– Stai jos. Ia o bere, îl îndeamnă Sagewyn, bărbatul cu urechi ascuţite.

Isidore se aşază într-unul din fotoliile-sac de pe podea.

– Mulţumesc.

Examinează cutia de bere, nesigur cum ar putea s-o deschidă.

– Pare o petrecere grozavă.

Drathdor pufneşte dezaprobator.

– Nu e o petrecere, e un ritual străvechi!

– Îmi pare rău, Pixil nu mi-a spus prea multe. Despre ce e vorba?

– Povesteşte tu, spune Drathdor uitându-se la Venerabilă. Tu povesteşti cel mai bine.

– Ea chiar a fost acolo, explică Sagewyn.

– Este modul în care ne cinstim tradiţiile, spune Venerabila, care are o voce puternică, de soprană. Acest zoku este foarte vechi, avându-şi originile în clanurile de jucători de dinainte de Colaps, spune ea zâmbind. Unii dintre noi îşi amintesc foarte bine vremurile acelea. Toate astea se întâmplau, înţelegi desigur, chiar înainte ca uploadurile să capete proporţii. Concurenţa era acerbă, aşa că trebuia să profiţi de orice ocazie ca să câştigi un avantaj în faţa vreunei bresle rivale. Am fost printre primii care au experimentat cu mecanisme cuantice economice de colaborare. La început nu erau decât doi *otaku* nebuni care lucrau într-un laborator de fizică şi furau qubiţi cuplaţi în capcane cu ioni, pe care îi introduceau în propriile platforme de joc, coordonând raiduri ale breslelor şi câştigând o groază de bani în casele de licitaţii. Se pare că poţi face chestii distractive cu această cuplare. *Jocurile* devin bizare. Cum ar fi Dilema Prizonierului cu telepatie. Coordonare perfectă. Noi echilibre de joc. Eram cei mai tari şi înotam în munţi de aur.

– Încă suntem cei mai tari, spune Drathdor.

– Şşş. Dar acum ai nevoie de cuplare pentru a crea magia. Pe atunci nu existau sateliţi de comunicare cuantică. Aşa că dădeam petreceri ca asta. Oamenii îşi cărau qubiţii cu ei, cuplându-i cu cât de multă lume puteau, spune Venerabila zâmbind. Iar apoi ne-am dat seama ce puteam realiza combinând planificarea şi coordonarea perfectă a resurselor cu interfeţele creier-computer.

Atinge uşor cu degetele mânerul sabiei. Este o bijuterie de mărimea unui ou care contrastează cu armura ei ternă; este transparentă, tăiată în mai multe faţete şi are o nuanţă discretă de violet.

– Am făcut multe alte lucruri de-atunci. Am supravieţuit Colapsului. Am construit un oraş pe Saturn. Am pierdut un război cu Sobornostul. Dar din când în când e bine să ne amintim de unde venim.

– Pixil nu mi-a pomenit nimic din toate astea, spune Isidore.

– Pe Pixil, îl lămureşte Venerabila, o interesează mai puţin de unde vine decât încotro se îndreaptă.

– Deci eşti jucător? întreabă Drathdor. Pixil ne-a tot zis de jocurile pe care le joci acolo, în Oraşul Murdar. Zice că o inspiră pentru ceva la care lucrează ea, aşa că sunt curios să aflu mai multe despre materia primă.

– Jocurile pe care le jucăm… unde?

– Ăă, uneori îl numim Oraşul Murdar, spune Sagewyn. E o glumă.

– Aşa deci. Cred că mă confundaţi cu altcineva, eu de fapt nu joc nimic…

Venerabila îi atinge umărul.

– Cred că ceea ce vrea să spună tânărul Isidore este că nu consideră că ceea ce face el este de fapt un joc.

Isidore se încruntă.

– Uitaţi ce este, nu ştiu ce v-a spus Pixil, dar eu studiez istoria artei. Lumea mă numeşte detectiv, dar nu este în fond decât o abilitate de a rezolva probleme, atâta tot.

Spunând asta, simte iar cât l-a usturat respingerea tzaddikului.

Sagewyn pare nedumerit.

– Dar cum ţii scorul? Cum treci la nivelul următor?

– De fapt, nu prea are de-a face cu asta. Ceea ce contează este… să ajuţi victima, să prinzi făptaşul, să te asiguri că e adus în faţa justiţiei.

Drathdor pufneşte, împroşcându-şi berea pe costum.

– Asta e *dezgustător.*

Se şterge la gură cu mănuşa.

– Absolut dezgustător. Vrei să zici că eşti un fel de meme-zombie toxic? Şi Pixil te-a chemat aici? Te *atinge?*

Îi aruncă o privire şocată Venerabilei.

– Nu-mi vine să cred că permiţi aşa ceva.

– Fiica mea este liberă să facă ce vrea cu viaţa ei, şi cu cine vrea. De altfel, cred că ne-ar face bine să recunoaştem că există o societate umană în afara noastră, în jurul nostru, şi că trebuie să convieţuim. E uşor să uităm asta în Tărâm, spune ea zâmbind. Şi e sănătos pentru un copil să se joace în mizerie pentru a-şi întări imunitatea.

– Stai aşa, spune Isidore. Fiica ta?

– Mă rog, spune Drathdor ridicându-se în picioare. Mai bine plec până nu mă molipsesc şi eu de nişte „justiţie”.

În timp ce se îndepărtează, lasă în urmă o tăcere incomodă.

– Ştii, eu tot nu pricep cum ai putea să ţii scorul… începe Sagewyn.

Venerabila îi aruncă o privire aspră lui Sagewyn.

– Isidore, aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

Bătrânul zoku cu urechi ascuţite se ridică şi el.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Isidore, spune el făcând cu ochiul. Primul obstacol? întreabă el, desenând un gest ciudat în aer, ca şi cum ar evita un pumn. Haide, ia-o încetişor.

– Îmi cer scuze pentru partenerii mei zoku, spune Venerabila. Nu prea au contact cu lumea exterioară.

– Mă simt onorat să vă întâlnesc, spune Isidore. Nu mi-a spus nimic de dumneavoastră. Şi nici de tatăl ei. Este şi el prin preajmă?

– Poate că n-a vrut să te zăpăcească. Mie îmi place să folosesc cuvântul „mamă”, dar este ceva mai complicat. Hai să zicem că a fost un incident în timpul Războiului Protocolului, în care am fost implicată eu şi o războminte a Sobornostului, luată prizonieră.

Se uită la inelul de cuplare din mâna lui Isidore.

– Ea ţi l-a dat?

– Da.
– Interesant.
– Poftim?
– Bietul de tine. Nu ar fi trebuit să te cheme aici. Eşti teribil de dezorientat, oftează ea. Dar poate de asta are nevoie acum: să demonstreze ceva.
– Nu înţeleg.
Încearcă să citească expresia femeii, însă indiciile subtile de gevulot lipsesc. Misterul a fost mereu unul dintre trăsăturile care l-au atras la Pixil. Dar în cazul mamei ei, nu face decât să-l sperie.
– Ceea ce voiam să-ţi spun este că nu ar trebui să te aştepţi la prea mult din partea fiicei mele. Vezi tu, ea este deja legată de ceva mai însemnat decât ea însăşi. Acesta este unul dintre motivele pentru care ţi-am spus povestea. Ea experimentează acum, ceea ce e în regulă, şi asta ar trebui să faci şi tu. Dar voi doi nu sunteţi cuplaţi. Nu vei face niciodată parte din asta. Înţelegi?
Isidore trage brusc aer în piept.
– Cu tot respectul, consider că relaţia noastră ne priveşte numai pe noi. Sunt sigur că şi ea este de acord cu mine.
– Nu înţelegi, replică Venerabila.
– Dacă încercaţi să spuneţi că nu sunt destul de bun pentru ea… zice el încrucişându-şi braţele. Tatăl meu a fost un Nobil al Regatului. Şi trăiam cu impresia că pot deveni membru al unui zoku. Cine ştie dacă nu o să mă hotărăsc să fac chiar asta?
– Dar nu o vei face.
– Nu cred că este treaba dumneavoastră să decideţi asta.
– Ba este. Acesta este un zoku. Toţi suntem unul.
Ochii îi scânteiază.
– Nu te lăsa păcălit de costume. Nu asta este adevărata noastră faţă. Nici pe *ea* nu ai văzut-o cu adevărat: am făcut-o astfel pentru a o trimite să păşească printre voi şi să vă cunoască. Însă pe dinăuntru…
Imaginea Venerabilei se unduieşte ca suprafaţa unei ape

şi pentru o clipă devine o statuie sclipitoare din milioane de particule de praf jucăuşe, în interiorul căreia pluteşte un chip minunat, înconjurat de bijuterii orbitoare asemenea celei incrustate pe mânerul sabiei, dispuse în jurul ei în constelaţii complexe. În clipa următoare revine la înfăţişarea ei de blondă între două vârste.

– Pe dinăuntru suntem altceva.

Îi atinge uşor mâna lui Isidore.

– Dar nu-ţi face griji. Lucrurile îşi vor urma cursul firesc, spune ea ridicându-se. Probabil Cyndra o să se întoarcă în curând. Bucură-te de petrecere.

Se afundă în mulţime cu sabia atârnându-i la şold, lăsându-l pe Isidore cu ochii la ploaia de pixeli de pe monitoare.

După o vreme, pe Isidore îl bate gândul să bea ceva, aşa că gustă berea. E răsuflată şi miroase urât, ar prefera vinul, dar cu toate astea apucă să golească două cutii până să-i simtă efectele. Începe să resimtă oboseala de peste zi şi aproape adoarme privind monitoarele. Doi alţi invitaţi – un tânăr şi o fată machiată ca un cadavru – se aşază să joace. După un timp bărbatul se întoarce către Isidore cu un zâmbet timid.

– Bună, spune el. Ai vrea să încerci şi tu? Eu nu sunt un adversar pe măsura Domnişoarei Distrugătoare de Lumi de aici.

Fata îşi dă ochii peste cap.

– Nu-mi spune, faci dragoste, nu război, aşa-i? zice ea.

– Exact.

Bărbatul pare ceva mai în vârstă decât Isidore, părând să fie la anii adolescenţei marţiene, are trăsături asiatice, o mustaţă subţire ca un şnur, un costum bine croit şi păr negru dat pe spate. Pe umăr are o geantă de piele.

– Deci ce zici?

– Cred că sunt prea beat pentru asta, spune Isidore. Joacă tu.

– Ca să fiu sincer, băutul pare o cale foarte nimerită ca

să-mi salvez onoarea. Scuzele mele, domniţă. Ne-ai învins.

Fata oftează.

– Atunci asta e. Mă duc să joc Vârcolacul. Oameni pricăjiţi!

Îi trimite lui Isidore o bezea.

– Te distrezi? întreabă bărbatul.

– Nu chiar.

– Păcat.

Ridică una din dozele de bere de pe masă şi o deschide.

– După cum probabil ai descoperit deja, berea de aici e absolut oribilă. E totul autentic, înţelegi tu.

– Merge, spune Isidore, deschizând şi el încă o cutie. Eu sunt Isidore.

– Adrian.

Strângerea de mână a bărbatului este fără îndoială specifică celor din Oubliette. Dar nici măcar nu i se mai pare un detaliu important, având în vedere eliberarea ciudată de gevulot şi dulcea ameţeală de care e cuprins.

– Aşadar, Isidore, ia zi, de ce nu eşti în mijlocul mulţimii, dansând şi cuplându-te şi agăţând gagici zoku?

– Am avut o zi foarte ciudată, spune Isidore. Aproape am fost ucis. Am prins un pirat gogol. Sau doi. Cu ciocolată. Cât despre gagici zoku, am deja una. Maică-sa e o zeiţă şi mă detestă.

– Aşa deci, spune Adrian. Mă aşteptam mai mult la ceva de genul: *am văzut un tzaddik* sau *am avut visul altcuiva azi-noapte.*

– Aaa, a fost implicat şi un tzaddik, spune Isidore.

– Asta sună a poveste pe cinste! Zi mai departe.

Continuă amândoi să bea. I se pare atât de firesc să-i povestească despre ciocolatier. Cuvintele îi curg cu uşurinţă. Îl face să se gândească la Pixil. *Cât am stat de fapt de vorbă cu adevărat?* Fără gevulotul care să-i ţină în frâu gândurile sau limba, se simte ca o piatră săltând pe suprafaţa unei ape, uşor şi liber.

– Cine *eşti* tu, Isidore? îl întreabă Adrian după ce şi-a terminat povestea. Cum ai ajuns să te implici în toate

astea?

– Nu mă pot abţine. Simt mereu nevoia să mă gândesc la lucruri pe care nu le înţeleg. Înainte, cutreieram Labirintul şi spărgeam lacăte de gevulot doar ca să mă distrez.

– Dar de ce? Ce obţii din asta?

Isidore se lasă pe spate, râzând.

– Nu înţeleg oamenii. Am nevoie să *deduc* lucruri. Nu ştiu de ce oamenii spun sau fac lucrurile pe care le spun şi le fac, dacă nu mă gândesc la asta.

– E uimitor, spune Adrian când Isidore se opreşte pentru a mai lua o duşcă de bere.

Observă parcă de departe că bărbatul mâzgăleşte ceva într-un carneţel de modă veche, din hârtie. Asta nu poate însemna decât un singur lucru, iar Isidore, deşi cu mintea înceţoşată, îşi dă seama că a făcut o greşeală.

– Eşti ziarist, spune el.

Elanul i-a dispărut acum, iar apa înghite piatra care sălta înainte. Îşi simte capul greoi. Într-o lume cu un sistem perfect de intimitate, există încă lacune analoge, iar publicarea ziarelor este una dintre cele mai profitabile infracţiuni tolerate în Oubliette. Au încercat să-l identifice încă de la primul său caz cu hoţii de *haute couture.* Însă nu au reuşit să-i pătrundă gevulotul. Până acum.

– Aşa este, sunt ziarist. Adrian Wu, de la *Ares Herald.*

Scoate din geantă un aparat de fotografiat de modă veche – încă un truc pentru a pătrunde dincolo de gevulot. Bliţul îl orbeşte pentru o clipă pe Isidore.

Isidore îl loveşte. Sau cel puţin încearcă: sare în picioare şi îşi balansează braţul cu frenezie, însă nu reuşeşte să-l atingă. I se împleticesc picioarele. Apucă cel mai apropiat obiect – monitorul de pe masă – şi, cu tot cu el, se prăbuşeşte pe podea cu un duduit. Se chinuie să se ridice în picioare, încercând să-i înşface aparatul lui Adrian.

– Dă-mi-l!

– Cum să nu! Ţie şi altor cincizeci de mii de cititori, mâine. Ştii, am tot încercat să-ţi luăm un interviu încă de prima dată când ai fost zărit cu Gentlemanul. Nu vrei să ne

spui ceva şi despre ea?

– Despre *ea?*

– Sigur, rânjeşte Adrian. Şi se presupune că tu eşti detectivul? Umblă vorba că Gentlemanul este o femeie. Şi apropo – iat-o şi pe domniţa serii.

– Bună, scumpule, spune Pixil.

Cu tot cu şocul, furia şi ceaţa provocată de alcool, Isidore se simte totuşi topit de duioşie când o vede. Rujul negru îi face zâmbetul îndoit să semene cu o virgulă. Trupul ei mic este îndesat într-o rochie strâmtă cu model cadrilat şi cu bretele de piele, care îi accentuează rotunjimea umerilor întunecaţi exact atât cât trebuie.

– Cyndra mi-a spus că ai ajuns. Mă bucur aşa de mult.

Sărutul pe care i-l dă lui Isidore are gust de punci.

– Bună, spune Isidore. Ţi-am adus ciocolată, dar a mâncat-o monstrul.

– Vai de mine. Cred că eşti beat.

– Mai bine de-atât, spune Adrian. Este celebru.

Face o mică plecăciune în faţa lui Isidore, după care dispare în mulţime.

Ora care urmează este cu totul în ceaţă, iar după o vreme uită de ziarist. E foarte cald, iar tot ce aude de la oricine, fără excepţie, sună incredibil de amuzant. Pixil îl duce de la un grup zoku la altul. Vorbesc cu zei cuantici care stau în cerc şi se contrazic care dintre ei este un vârcolac. Supereroi palizi în costume de latex nepotrivite îi pun întrebări despre tzaddiki. Îi vine greu să se concentreze la altceva decât la mâna ei mică şi caldă atingându-i spatele.

– Putem să căutăm un loc mai retras? întreabă el în sfârşit.

– Sigur. Vreau să mă uit la cuplări.

Găsesc o canapea unde e linişte, mai departe de zona centrală a petrecerii, şi se aşază. Cuplările sunt spectaculoase. Oamenii îşi conectează cutiile cu qubiţi – rucsacuri cu propulsie, pistoale cu raze şi săbii magice – la

dispozitive Rube Goldberg uriaşe, cu fibre optice şi cabluri. Din cauza echipamentului primitiv, cuplările nu reuşesc de fiecare dată, dar atunci când izbutesc, arcuri electrice ies din bobine Tesla, se aud efecte sonore asurzitoare şi râsete gălăgioase. Mirosul de ozon din aer îl ajută pe Isidore să-şi mai limpezească mintea.

– Cred că-mi place mai mult de tine când eşti beat de-a binelea, spune Pixil. Tocmai ţi-ai recuperat *privirea* ta specifică.

– Ce privire?

– Tocmai deduci ceva.

– Nu-i adevărat.

Se străduieşte, însă îi vine greu să gândească. Un soi de furie lichidă i se învârteşte prin măruntaie, refuzând să stea locului.

– Ia zi, spune Pixil, răvăşindu-i părul. Dacă ghicesc la ce te gândeşti, o să fii sclavul meu în seara asta.

Isidore dă pe gât restul băuturii din paharul de plastic – un fel de punci exagerat de dulce, cu guarana, pe care l-au primit de la ultimul grup, nişte adolescente în costume marinăreşti. Îi mai ia din moleşeală, dar îl şi agită.

– În regulă, zice el. Mă bag.

– Te gândeşti la tzaddikul tău. Încerci să mă faci geloasă?

– Nu. N-a ieşit bine. Nu o să fiu tzaddik. Dar nu la asta mă gândesc.

– Nu se poate, spune ea cu o expresie de îngrijorare sinceră. Ce altceva mai voia nemernicul ăla? Eşti genial. Ai rezolvat cazul cu… chestia aia, nu?

– Da, dar n-a fost destul. Nu-ţi face griji. Nu vreau să vorbesc despre asta. Mai ghiceşte.

Sub refuzul său de a accepta realitatea se cască asemenea unui hău sentimentul eşecului.

– Bine, spune ea mângâindu-i mâna şi gâdilându-i palma cu degetul arătător. Te gândeşti care ar fi cea mai eficientă modalitate de a mă duce în pat în cel mai scurt timp posibil?

– Nu.

– Nu? întreabă ea, pufnind în glumă, ca şi cum s-ar simţi jignită. Atunci poate că ar trebui să chemi un taxi, Domnule Detectiv. De ce *nu* te gândeşti la asta? Eu o fac.

– Mai ai dreptul la o încercare, spune Isidore.

– Să vedem, spune Pixil cu un aer serios, apăsându-şi tâmplele cu degetele şi închizând ochii. Te gândeşti la…

– N-ai voie să trişezi cu qupturi sau gevulot, spune Isidore.

– Glumeşti? Eu nu trişez niciodată, spune ea ţuguindu-şi buzele. Aş zice că te gândeşti la Adrian şi de ce l-am invitat aici şi de ce am rugat-o pe Cyndra să te etaleze în faţa bătrânilor şi de ce te urăşte biata mea mamă-de-cuplare, spune ea cu un zâmbet blajin. Cam aşa ceva? Tu chiar mă crezi aşa stupidă?

– Da, spune Isidore. Adică nu. Ai dreptate. Deci de ce ai făcut toate astea?

Furia începe să i se coaguleze într-un nod compact în piept. Tâmplele îi pulsează.

– Eşti drăguţ când eşti confuz.

– Spune-mi!

– Sclavii nu au dreptul să facă revendicări. Am câştigat, spune Pixil.

– Nu am chef de joacă acum. De ce?

– În primul rând, voiam să mă fălesc cu tine, spune ea luându-i mâna în poală.

– Să te făleşti cu mine? Am reuşit să-i *jignesc* din primele cinci minute. Iar mama ta chiar mă urăşte.

– Mamă-de-cuplare. Nu, nu te urăşte. Încearcă doar să mă protejeze. Sunt primul copil creat pe Marte, înţelegi tu, cu compatibilitate pentru gevulot, punte între două lumi, bla bla bla. Şi tot sunt şocaţi că prietenul meu este unul de-ai voştri. *Merită* să fie jigniţi puţin. Ei încă mai trăiesc cu impresia că o să ne întoarcem pe Jupiter într-o bună zi, deşi nu a mai rămas nimic acolo decât pulbere şi drone ale Sobornostului care o înghit. Acum trăim aici, dar nimeni altcineva nu vrea să o accepte.

– Aşadar, spune Isidore, m-ai folosit.

– Bineînţeles că te-am folosit. E un joc. Alocarea optimă a resurselor nu e o glumă. Facem ceea ce este cel mai bine unii pentru ceilalţi, aşa funcţionează lucrurile, nu putem evita asta. În cazul de faţă, să mă răzvrătesc puţin este cel mai bun lucru pe care îl pot face.

– Deci nu te răzvrăteşti cu adevărat, nu?

– Haide, fii serios, spune ea. Tu faci asta cu ceilalţi tot timpul. Te pricepi la asta. De ce crezi că eşti prietenul meu? Pentru că sunt un puzzle pentru tine. Nu mă poţi descifra ca pe ceilalţi. Te-am văzut cum vorbeşti cu unii oameni, cum le spui ceva, dar de fapt nu eşti *tu,* e doar ceva ce ai *dedus.* Să nu-mi spui că nu e un joc şi pentru tine.

– Nu e doar un joc, spune Isidore. Astăzi am fost la un pas de moarte. O fată şi-a ucis tatăl într-un mod oribil. Lucruri de genul ăsta se întâmplă, iar cineva trebuie să le rezolve.

– Şi ajută la ceva dacă le rezolvi?

– Mă ajută pe mine, spune Isidore încet. Ştii asta.

– Da, ştiu. Şi m-am gândit că ar trebui s-o afle şi alţii. Faci un lucru nobil şi cineva ar trebui să ţină scorul. Aşa că l-am invitat pe Adrian aici, unde poate să vorbească cu tine fără tâmpenia aia de gevulot. O să te ajute să devii celebru.

– Pixil, ai făcut un lucru necugetat. O să intru în mari belele din cauza asta. Crezi că poţi pur şi simplu să decizi de ce am eu nevoie? Nu fac parte din zokul tău. Cu mine nu merge aşa.

– Nu, nu merge, spune Pixil. Cu zoku nu am de ales.

Îşi atinge bijuteria zoku incrustată la baza gâtului, unde i se întâlnesc claviculele.

– Cu tine o fac pentru că vreau.

În adâncul său ştie că minte, însă într-un fel nu contează, şi o sărută oricum.

– Ştii, spune ea, până la urmă ai pierdut pariul. Haide, am să-ţi arăt ceva.

Pixil îl ia de mână şi îl conduce către o uşă simplă care nu se afla acolo cu o clipă în urmă. În timp ce-i trec pragul

împreună, în spatele lor se aprind din nou arcuri electrice de cuplare.

Pentru un moment, simte o altă discontinuitate.

Pătrund într-un spaţiu vast, cavernos, plin de cuburi negre de diferite dimensiuni, pornind de la un metru cub până la mărimea unei case, stivuite unele peste altele. Pereţii, podeaua şi tavanul – aflat undeva foarte, foarte sus – sunt albe şi întrucâtva luminiscente. Iluminaţia o face până şi pe Pixil să pară palidă.

– Unde suntem? întreabă Isidore, iar vocea lui provoacă un ecou straniu.

– Ştii că noi suntem mercenari, da? Jefuim. Ei bine, ăsta e locul unde ţinem prada.

Pixil îi dă drumul la mână şi aleargă înaintea lui, atingând unul din cuburi, care devine instantaneu transparent. În interior se află o bestie ciudată, scânteietoare, ca un şarpe cu pene, încolăcindu-se în aer, prizonieră într-o cuşcă de lumină. O bulă spime plutitoare îl informează că este vorba despre un vierme Langton, capturat pe coclaurile virtuale mai sălbatice ale Tărâmului, căruia i s-a conferit formă fizică.

Pixil râde.

– Poţi găsi aproape *orice* aici.

Aleargă de colo până colo, atingând cuburile.

– Hai să explorăm!

Dau peste ouă de sticlă, ceasuri antice şi dulciuri de odinioară, de pe Pământ. Isidore descoperă o navă spaţială străveche într-unul din cuburile mai mari. Arată ca dintele murdar al unui uriaş, cu suprafaţa ceramică albă acoperită de pete maronii. Pixil deschide un cub plin cu costume de teatru şi, râzând, îi îndeasă o pălărie pe cap lui Isidore.

– Nu o să se supere dacă ne găsesc aici? întreabă Isidore.

– Nu-ţi face griji, sclavule, spune Pixil cu un zâmbet ghiduş.

Trage costumele jos şi le adună pe podea într-un

morman gros, fredonând singură.

– Ţi-am zis eu: optimizarea resurselor.

Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului său şi îl sărută intens. Hainele i se dizolvă sub propria atingere. Îl trage în jos, în cuibul de mantii şi rochii. Furia se scurge din el, iar înlăuntrul său nu mai rămâne loc decât pentru forma ei.

Interludiu
Bunătate

Ca în fiecare zi de Sol Solis, Xuexue vine în grădină pentru a-i zâmbi robotului roşu.

Robotul stă singur, departe de grupurile de maşinării surprinse în poziţie de luptă, aranjate pe tabla de marmură cu pătrate albe şi negre. Aspectul său este, de asemenea, puţin diferit: are silueta roşie, suplă, a unei maşini sport, acoperită de un strat de rugină, şi un căluţ strălucitor în vârful coifului.

Xuexue se aşază în faţa lui pe un scăunel pliant, priveşte direct către deschizătura neagră din coiful lui şi zâmbeşte, încercând să stea cât mai nemişcată. Recordul ei este de două ore. Partea cea mai dificilă este să păstreze şi *sentimentul* zâmbetului. Azi e uşor: a avut o zi bună cu copiii la grădiniţă. Micii împăraţi şi împărătese din Oubliette – cumpăraţi scump cu Timp de către părinţii lor şi răsfăţaţi în consecinţă – pot fi dificili, însă au şi ei momentele lor mai bune. Poate că astăzi îşi va doborî propriul record.

– Mă scuzaţi… spune o voce.

Făcând un efort, Xuexue îşi înăbuşă impulsul de a se încrunta şi zâmbeşte în continuare, fără să se întoarcă să vadă de unde a venit vocea.

Simte o mână atingându-i umărul şi tresare. *Fir-ar să fie.* Ar fi trebuit să-şi închidă gevulotul, dar asta ar fi anulat zâmbetul.

– Încerc să mă concentrez, spune ea mustrătoare.

Un tânăr o priveşte amuzat. Are păr negru-tăciune, uşor bronzat, sprâncene negre, arcuite deasupra unor pleoape grele. E îmbrăcat de parcă s-ar duce la o petrecere, cu un blazer şi pantaloni eleganţi şi nişte ochelari de soare cu lentile albastre care să-l protejeze de razele orbitoare ale lui Phobos.

– Îmi cer scuze, spune el cu o urmă de voioşie în glas. Ce anume am întrerupt?

Xuexue oftează.

– Nu ai înţelege oricum.

– Pune-mă la încercare.

Îşi scoate ochelarii şi o priveşte pe Xuexue cu o expresie curioasă. Tenul lui este puţin cam prea perfect, are un stil diferit faţă de corpurile standard din Oubliette. Zâmbeşte, însă are o privire neatentă, ca şi cum ar asculta mai multe conversaţii în acelaşi timp.

– Îi zâmbesc gladiatorului roşu de aproape un an, cel puţin o oră pe săptămână, răspunde ea.

– De ce?

– Ştiu o teorie conform căreia există gogoli lenţi în ei, zice ea. Un vechi joc din Regat. Pentru ei, aceasta este o bătălie crâncenă. Luptă pentru propria libertate. Ştii că se mişcă, dacă îi priveşti destul timp? Aşa că m-am gândit că şi ei ne văd pe noi. Dacă stăm neclintiţi. Ca şi fantomele, poate.

– Înţeleg, remarcă el mijind ochii la roboţi. Nu cred că aş avea suficientă răbdare pentru asta. Şi de ce l-ai ales tocmai pe acela?

– Nu ştiu, spune ea, pare singuratic.

Tânărul atinge platoşa robotului.

– Nu crezi că e posibil ca mai degrabă să-i distragi atenţia, iar apoi să piardă lupta? Şi să nu-şi recâştige niciodată libertatea?

– Regatul nu mai există. Sunt liberi de aproape o sută de ani, zice ea. Cred că ar trebui să-i anunţe şi pe ei cineva.

– E un gând frumos, remarcă el, după care îi oferă mâna. Eu sunt Paul. Cu toate străzile astea mişcătoare, m-am cam rătăcit. Speram să-mi poţi arăta pe unde este ieşirea.

Prin gevulotul său rudimentar de vizitator se strecoară o urmă de emoţie: o frământare, o greutate, o vină. Xuexue îşi imaginează bătrânul mării stând în spinarea lui. Este un sentiment foarte familiar. Şi deodată i se pare mai important să vorbească cu acest străin decât să-i zâmbească robotului.

– Sigur că pot, admite ea. Dar de ce nu mai rămâi un pic? Ce te aduce în Oubliette?

În timp ce vorbeşte, concepe un contract de gevulot în minte, pe care i-l oferă lui Paul.

– Ce-i asta?

– Nimeni altcineva nu-şi va aminti şi nu va şti ceea ce vom spune noi aici, răspunde ea. Chiar şi eu voi uita, dacă nu cumva îmi permiţi tu să-mi amintesc, spune ea zâmbind. Aşa merg lucrurile aici, unde nu e nevoie să fii un străin.

– E ca şi cum ai avea un confesional portabil.

– Cam aşa ceva.

Paul se aşază pe jos lângă Xuexue şi priveşte robotul.

– Ştii, se întâmplă rar să întâlneşti o persoană cu adevărat altruistă. E un lucru admirabil ce faci.

Xuexue zâmbeşte.

– Nu te consideri o persoană altruistă?

– Am luat o cotitură diferită pe autostrada evoluţiei, am regresat. Sunt undeva între dinozauri şi păsări.

– Niciodată nu e prea târziu, spune ea. Mai ales aici.

– Ce vrei să zici? întreabă el.

– Suntem în Oubliette. Locul uitării. Aici este posibil să întâlneşti un tiran din Regat sau un lider al Revoluţiei şi nici măcar să nu afli. Sau să te aşezi lângă cineva şi mai detestabil, aşa ca mine, suspină ea.

El o priveşte cu ochii mari. Ea îşi exfoliază gevulotul ca şi cum ar curăţa o ceapă şi îi oferă o amintire.

Xuexue vindea nemurire. Mergea în oraşe şi sate devastate de cutremure sau alunecări de teren, sau în sate de pescari aşezate pe malul unor lacuri secate. Se uita la creierele copiilor cu ajutorul scanerului ecograf din telefonul ei şi le vorbea părinţilor disperaţi despre viaţa fără de trup. Le arăta copiilor videoclipuri din Rai, unde zei şi zeiţe vorbeau despre viaţă eternă, ca nişte grădinari de programe. Copiii râdeau şi o arătau cu degetul. În fiecare sat se găseau câţiva care voiau să o urmeze. Ea îi aduna în camioane automate cu ajutorul dronelor companiei şi îi ducea la Porţile Iridescente ale Raiului.

Porţile constau din nişte barăci construite în grabă în

deşertul Ordos, acoperite cu prelate de camuflaj. Latrinele miroseau urât. Paturile de campanie erau murdare.

În primele două săptămâni nu aveau duş, însă Xuexue şi ceilalţi instructori – majoritatea doar nişte chipuri pe ecranele de afişaj ale dronelor teleghidate – spuneau că nu contează, că în curând aveau să depăşească nevoile trupului.

Prima etapă a transformării avea loc în clasă. Copiii purtau căşti care le provocau mâncărimi şi care le transmiteau maşinăriilor companiei gândurile lor. Xuexue îi supraveghea pe parcursul asprului antrenament: ore întregi de programare, de formare a unor grupuri de cod şi a unor secvenţe de simboluri în minte, primind şocuri orgasmice de plăcere prin stimulatorul magnetic transcranial al căştii pentru fiecare succes şi fiind supuşi unui mic iad dacă erau prea lenţi sau eşuau. În clasă nu se vorbea, se auzea numai un cor de strigăte de agonie şi extaz.

De obicei, erau pregătiţi în şase săptămâni, rămânând cu arsuri permanente pe capul ras, cu tâmplele scobite şi cu ochii pe jumătate închişi, zbătându-li-se ca în faza de somn REM. Apoi îi ducea unul câte unul la Doctorul Ceresc, spunându-le că urmau să-şi primească imediat nepreţuita porţie de nemurire. Niciunul nu se mai întorcea din cortul Doctorului. Serile, Xuexue se conecta la satelitul companiei prin sistemul de transmitere a datelor superdense pentru a le trimite petabyţii recoltaţi de la creierele tinere, gogoli proaspeţi care să toarcă şiruri de cod în fermele de software din *cloud.*

După aceea îşi îngăduia un scurt răgaz de inconştienţă, obţinută cu un vin ieftin de orez şi cu drugware, înainte de a ieşi din nou în lume.

După zece ani de muncă pentru companie va primi ea însăşi adevărata nemurire. Un upload Moravec de înaltă precizie, fără nicio fisură a conştiinţei, o operaţie lentă prin care neuronii ei vor fi înlocuiţi, unul câte unul, cu simulări artificiale: o autentică transformare în ceva digital. Un Tărâm creat de ea însăşi, în *cloud.*

Avea să merite efortul, îşi spunea ea.

Tocmai sosise cu un nou grup de recruţi, când o puzderie de drone uruitoare au împânzit văzduhul, venind din vest, ca un nor furios, incendiind totul în cale. Pentru o clipă, privind încremenită la distrugerea Porţilor, i s-a părut totul firesc. Apoi, cuprinsă de groaza neagră a morţii, a făcut singurul lucru care îi stătea în putinţă: a fugit în cortul Doctorului.

Înăuntru, a experimentat o a doua naştere, din care nici până în ziua de azi nu-şi mai aminteşte nimic, în afară de o mare de puncte roşii, o clemă strângându-i craniul, un sunet ca un scrâşnet.

Xuexue deschide ochii. Amintirea se scurge din ea ca un jet de apă rece. Paul se holbează la ea cu ochii larg deschişi.

– Ce s-a întâmplat după aceea? şopteşte el.

– Nimic, pentru multă vreme, spune ea. Am fost adusă aici odată cu miliardele de gogoli ai Regelui. M-am trezit ca Tăcut. Revoluţia mi-a prins bine. Chiar am creat ceva nou. Am creat un loc fără mici nemuritori.

Privind robotul, adaugă:

– Presupun că încă încerc să mă revanşez pentru ei. Nu va fi niciodată suficient, dar e bine să încerc. Câte un lucru, pe rând.

– Poate că este suficient, spune Paul, zâmbindu-i, de data aceasta cu o căldură sinceră în ochi. Mulţumesc.

– N-ai pentru ce, spune Xuexue. Eu sunt aici în fiecare săptămână. Mai treci să mă vezi dacă te hotărăşti să rămâi.

– Mulţumesc, spune Paul. Poate voi face asta.

Stau amândoi şi privesc împreună robotul. Încetul cu încetul, ei îi revine zâmbetul. Ascultă respiraţia tânărului alături. Poate că astăzi îşi va doborî recordul.

6
Hoţul şi Paul Sernine

– Timp, doar un strop de Timp, vă rog, domniţă…

– O să devin Tăcut pentru a treia oară, mi-am plătit datoriile, vă rog, ajutaţi-mă…

– Sunt un meşteşugar, sunt croitor, vă ofer mintea mea pentru un strop de Timp, o puteţi vinde la un preţ bun…

Mieli se luptă să înainteze în mulţimea de cerşetori de Timp. Unii sunt goi ca primul cu care s-a confruntat, alţii arată ca orice alt trecător de pe Bulevard, însă toţi au aceleaşi foame şi disperare în privire. Unii poartă măşti şi glugi. Se împing unii pe alţii ca să ajungă la ea, ca un inel răsucit format de trupuri care se înalţă unele peste altele ca nişte valuri învolburate, strângându-se în jurul ei. Câţiva dintre gogolii ei de apărare mai autonomi încep să se trezească. *Trebuie să scap de aici până nu mă dau de gol.*

Împinge un cerşetor într-o parte, îl loveşte pe altul cu umărul: cad la pământ, într-o degringoladă de membre. Se grăbeşte să treacă de ei. Unul din cerşetorii de pe jos o apucă de picior. Cade. Se loveşte la un cot în impactul dureros cu asfaltul. Un braţ începe să-i strângă gâtul ca într-o menghină. O voce îi şuieră la ureche:

– Dă-ne Timp, căţea extraplanetară ce eşti, dacă nu, o să avem noi grijă ca Oamenii de la Resuscitare să nu te mai poată aduce înapoi pe lumea asta.

– Ajutor! strigă ea.

I se împăienjeneşte privirea, iar tâmplele încep să-i pulseze. Metacortexul ei se trezeşte şi îi amortizează durerea, încetineşte timpul şi începe să-i trezească şi restul sistemelor. Ar fi atât de uşor să măture din cale toată gloata asta ca pe nişte păpuşi de cârpă…

Simte o boare de vânt. Strânsoarea din jurul gâtului ei dispare. Cineva ţipă, iar în agora se aude ecoul unor paşi care aleargă. Deschide ochii.

În aer, la doi metri deasupra pământului, pluteşte un bărbat în negru şi argintiu, cu pantofii perfect lustruiţi,

ţinând în mână un baston. Un vânt viu dansează în jurul lui, o undă de căldură, îmbibată de mirosul de ozon care trădează prezenţa ceţii utilitare. *Nu ar trebui să aibă asta aici,* îşi spune ea.

Mâini plăsmuite din valul de căldură ţin cerşetorii mascaţi la pământ – nenumăraţi naniţi, creând structuri invizibile, extensii ale membrelor bărbatului înveşmântat în negru. Ceilalţi cerşetori o iau la goană pentru a scăpa dincolo de graniţa agorei, unde se transformă în ceaţă de gevulot şi dispar în mulţime.

– Vă simţiţi bine? întreabă bărbatul, cu o voce ciudată, hârâitoare.

Coboară lângă Mieli, iar pantofii săi lovesc marmura cu un sunet ascuţit. Poartă o mască lucioasă de metal care îi acoperă capul: Mieli este aproape convinsă că este o bulă cuantică. Îi întinde o mână acoperită de o mănuşă albă, pe care Mieli o apucă, acceptându-i ajutorul pentru a se ridica în picioare.

– *Un tzaddik. Nemaipomenit.*

Baza de date a Sobornostului pe care a studiat-o pe drum conţinea detalii sumare despre justiţiarii din Oubliette. Sunt activi de aproximativ două decenii şi au în mod evident acces la tehnologie provenită din afara planetei Marte. Vasilevii Sobornostului – agenţi infiltraţi – care operează în colaborare cu piraţii gogol, presupun că au o legătură cu colonia zoku înfiinţată pe planetă după Războiul Protocolului.

– Da, mă simt bine, spune Mieli. Sunt doar puţin ameţită.

– *Vai, vai,* comentează *Perhonen. Ce avem noi aici? Un prinţ chipeş călare pe un cal alb?*

– *Termină cu prostiile şi vezi mai bine cum să procedez ca să nu mă dau de gol.*

– Haideţi să plecăm din agora până nu sosesc ziariştii, zice tzaddikul, oferindu-i braţul lui Mieli.

Mieli constată cu surprindere că îi tremură puţin picioarele, aşa că îi acceptă braţul şi se lasă condusă înapoi către umbra cireşilor şi larma Bulevardului Persistent. Unii

oameni – majoritatea turişti – privesc scena, însă tzaddikul face un gest, iar Mieli îşi dă seama că se află din nou sub mantaua intimităţii.

– Mulţumesc, spune ea. Ziarişti?

– Da, de obicei urmăresc foarte atent tot ce se întâmplă în agore. La fel ca şi noi. Şi la fel fac şi cerşetorii în căutare de pradă uşoară, după cum aţi aflat pe propria piele.

Gesticulează cu bastonul spre atacatorii mascaţi de pe jos.

– Ce se va întâmpla cu ei?

Tzaddikul strânge din umeri.

– Depinde de ce va hotărî Vocea. Probabil un regim de Tăcere timpuriu sau extins, dar asta era soarta care îi aştepta oricum.

Vocea lui corală trădează o notă ciudată de mânie.

– Mă tem că acesta este preţul pe care îl plătim pentru celelalte lucruri bune pe care le avem aici.

Apoi îşi scoate pălăria şi face o plecăciune.

– Scuzaţi-mă, permiteţi-mi să mă prezint: Gentlemanul – acesta este un *nom de guerre* care mi-a fost încredinţat – la dispoziţia dumneavoastră. Sper că ziua nu v-a fost iremediabil compromisă.

– *Flirtează cu tine,* spune *Perhonen. Incredibil, chiar flirtează.*

– *În niciun caz. Nici măcar nu are faţă.*

Simţindu-se gâdilată, Mieli îşi dă seama că tzaddikul o scanează. Nu există pericolul să pătrundă până la straturile de camuflaj pe care le ascunde dincolo de gevulot, însă este un alt indiciu că localnicii nu sunt chiar atât de primitivi.

– *Nici eu nu am faţă, dar asta nu m-a împiedicat până acum.*

– *Lasă asta. Ce fac acum? Nu mă pot conecta la sistemele hoţului în timp ce mă scanează ăsta.*

– *E un samaritean, aşa că cere-i ajutorul. Menţine-ţi acoperirea, prostuţo. Încearcă să fii şi tu drăguţă o dată-n viaţă.*

Mieli încearcă să zâmbească şi să se gândească la ce ar spune identitatea ei de acoperire – o turistă venită din habitatul unei centuri de asteroizi.

– Sunteţi poliţist, nu-i aşa? Administrator de reţea?

– Cam aşa ceva.

– Eram împreună cu un prieten atunci când… au apărut. M-am rătăcit de el şi habar nu am cum să-l găsesc.

Poate că nava are dreptate: hoţul nu e singurul care se pricepe la inginerie socială.

– O, înţeleg. Şi nu ştiţi cum să folosiţi co-amintiri pentru a-i trimite un mesaj? Nu aţi împărtăşit gevulot pentru a şti în permanenţă unde vă aflaţi? Bineînţeles că nu. E o situaţie deplorabilă: Tăcuţii de la vamă ţin cu stricteţe să vă despoaie de toată tehnologia proprie, însă nu vă arată cu adevărat cum s-o folosiţi pe a noastră.

– Voiam doar să vizităm atracţiile turistice, spune Mieli. Să vedem Palatul Olympus şi poate să mergem la o vânătoare de phoboi.

– Uitaţi ce putem face, spune Gentlemanul. Vom arunca o privire la memoria agorei – uite aşa.

Pe ea pune stăpânire o senzaţie neaşteptată, ca aceea pe care o ai atunci când găseşti în sfârşit cuvântul care-ţi stătea pe limbă. Mieli îşi aminteşte să fi văzut agora de sus, incredibil de detaliat, şi ştie că-şi poate aminti fiecare chip din mulţime. Are o amintire clară a hoţului fugind de-a curmezişul agorei.

– O! exclamă Gentlemanul.

Mieli primeşte o solicitare bruscă de gevulot din partea lui pentru a-i uita reacţia. O acceptă: metacortexul ei o va stoca oricum. Pune un semn de carte pentru a o revizita mai târziu. *Ciudat.*

– Aş putea încălca regulile puţin pentru a vă ajuta să-l găsiţi. Noi, tzaddikii, avem nişte resurse… speciale.

Tzaddikul deşurubează vârful bastonului. O mică sferă de ceaţă utilitară ţâşneşte afară ca un balon de săpun. Pluteşte în aer lângă Mieli şi începe să strălucească.

– Asta ar trebui să rezolve problema: urmaţi licuriciul şi o

să vă conducă la el.

– Mulţumesc.

– Cu mare plăcere. Încercaţi să nu mai intraţi în bucluc.

Tzaddikul îşi scoate din nou pălăria şi, înconjurat de un val de căldură, se ridică în aer.

– *Vezi? Nu a fost aşa de greu, nu?* intervine *Perhonen.*

– Îmi pare rău, spun eu, dar nu ştiu despre cine vorbeşti.

Blochez solicitarea de gevulot a grădinarului, sau cel puţin asta *cred* eu. Interfaţa de gevulot pe care o pun la dispoziţia vizitatorilor nu este menită să facă faţă tuturor subtilităţilor interacţiunilor cotidiene din Oubliette, ci doar să le ofere câteva setări de bază care variază de la împărtăşire nelimitată la intimitate impenetrabilă. Am o vagă amintire a unui autentic simţ al intimităţii, în comparaţie cu care ceea ce am acum pare vedere monocromă.

– Probabil că indivizii care ţi-au proiectat corpul au acelaşi star de cinema preferat, spune grădinarul. Semeni leit cu un tip care venea pe aici cu prietena lui. O fată foarte frumuşică.

Mă dau jos încet de pe robot.

– Oricum, ce căutai acolo sus? întreabă el cu o expresie derutată.

– Voiam doar să am o perspectivă mai largă asupra tablei de joc, îl lămuresc eu. Sunt un împătimit al jocurilor, s-ar putea zice.

Mă scutur de praful de pe sacou.

– Tu îngrijeşti toate florile de aici? E foarte frumos.

– Eu sunt ăla.

Îşi bagă degetele mari pe sub bretelele salopetei, ca nişte cârlige, şi zâmbeşte până la urechi.

– Ani întregi de muncă. A fost mereu un loc pentru îndrăgostiţi. Eu sunt prea bătrân pentru asta – după câteva ture ca Tăcut, nu-ţi mai arde de aşa ceva –, dar tot îmi place să ţin locul îngrijit pentru tineri. Eşti în vizită?

– Da.

– Ai un ochi bun; ăsta e genul de loc pe care majoritatea turiştilor nu l-ar găsi. Pare să-i placă şi prietenei tale.

– Ce vrei să spui cu asta… aah.

Mieli stă la umbra unuia dintre roboţii mai mari, cu un licurici plutindu-i deasupra capului.

– Bună, dragul meu, salută ea.

Mă încordez, aşteptându-mă să fiu propulsat în infern. Însă îmi aruncă doar un zâmbet glacial.

– Te-ai rătăcit? o întreb. Mi-a fost dor de tine.

Îi fac cu ochiul grădinarului.

– Mai bine vă las singuri. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zice grădinarul şi se evaporă, dispărând printre ruinele roboţilor.

– Mai ştii, îl apostrofează Mieli, acum ceva vreme ai spus că o să ne comportăm ca nişte profesionişti.

– Pot să-ţi explic…

Nici măcar nu văd pumnul venind, ci doar simt un impact brusc în nas, calculat cu precizie pentru a-mi provoca durere maximă fără a-mi rupe osul. Mă izbesc cu spatele de robot. Apoi urmează un şir de lovituri cu piciorul, care îmi golesc plămânii de aer şi fac să-mi ia foc plexul solar. Iar la final, lovituri uşoare cu pumnii în obraji şi una care îmi zdruncină falca. Fidel până la capăt parametrilor săi cruzi, trupul meu abia îşi mai trage răsuflarea şi mă face să mă simt disociat, în mod bizar, ca şi cum aş vedea din afară mişcările imposibil de rapide ale lui Mieli.

– *Aşa* arată profesionalismul meu, şuieră ea. În kotoul meu din Oort nu se punea prea mare preţ pe explicaţii.

– Mersi, abia reuşesc eu să articulez. Că nu ai apăsat butonul care mă trimite în iad.

– Asta pentru că ai găsit ceva.

Pare că priveşte în depărtare – un indiciu că analizează amintirile recente ale acestui trup.

– Hai să vedem, spune ea întinzând mâna.

Îi dau Ceasul. Se joacă cu el, gânditoare, aruncându-l în sus şi prinzându-l.

– În regulă. Scoală-te. O să vorbim despre asta mai

încolo. Vizita s-a terminat.

– Ştiu că intenţionezi să-l furi înapoi, spune ea în taxiul-păianjen ce ne duce înapoi la hotel.

Pare să-i facă plăcere drumul. Picioarele diamantine şi telescopice ale vehiculului ca o caleaşcă ne poartă pe deasupra acoperişurilor Labirintului.

– Poftim?

– Da, acum pot să identific semnalele. M-ai păcălit de două ori cu şmecheria ta de hoţ de buzunare, dar nu se va mai întâmpla.

– Scuze, e un reflex. Presupun că asta face ca provocarea să fie mai interesantă, zic eu masându-mi faţa care încă mă ustură. Cât îi trebuie trupului ăstuia să se vindece?

– Atât timp cât hotărăsc eu.

Se lasă pe spate.

– Şi până la urmă, care-i treaba cu furatul?

– E…

E un instinct, îmi vine să spun. *E ca şi cum aş face dragoste. Mă face să devin mai mult decât sunt. E artă.* Dar nu ar înţelege, aşa că pur şi simplu repet gluma arhicunoscută:

– Înseamnă respectarea proprietăţii celorlalţi. O fac proprietatea *mea* ca s-o pot respecta cum trebuie.

După asta nu mai scoate niciun cuvânt. Admiră pe fereastră priveliştea care saltă pe lângă noi.

Hotelul este o clădire masivă aflată în apropierea portului de planoare în care am sosit din staţia-vrej. Avem nişte camere mari la unul dintre etajele superioare, care costă o cantitate impresionantă de Timp, dar care nu sunt decorate suficient de opulent pentru gustul meu (sunt pline de muchii lucioase şi suprafeţe de sticlă în stilul decoratorilor Xanteeni), dar cel puţin avem un faber, aşa că-mi pot înlocui hainele.

Doar că nu apuc să fac asta. Îmi arată masa mică şi scaunul din faţa balconului.

– Stai jos.

Aşază Ceasul în faţa mea.

– Povesteşte. Pentru numele Omului Întunecat, spune-mi ce s-a întâmplat în agora.

Îşi încleştează şi-şi descleştează pumnul. Înghit în sec.

– În regulă. M-am văzut pe mine însumi.

Ridică o sprânceană.

– Nu a fost o altă amintire, nu ca aceea de pe navă. O fi fost vreun soi de construct de gevulot: l-a mai văzut şi altcineva în afară de mine. M-a condus la grădină, aşa că se pare că suntem pe drumul cel bun.

– Se poate. Nu ţi-a trecut prin minte să mă informezi şi pe mine? Mai am vreun motiv să nu te mai scap din ochi de acum înainte? Sau să nu-i recomand angajatorului meu să scoatem mănuşile de mătase şi să aplicăm o abordare mai… directă cu creierul tău?

– S-a întâmplat totul foarte… brusc.

Mă uit la Ceasul de pe masă, care sclipeşte în lumina soarelui, şi observ din nou inscripţia de pe margine.

– Am avut sentimentul că e ceva… intim.

Îmi apucă faţa între degetele ei incredibil de puternice şi o ridică spre ea. Mă priveşte drept în ochi fără să clipească, cu ochii ei verzi plini de mânie.

– Atâta vreme cât ne aflăm în asta împreună, *nu există nimic intim.* Pricepi? Dacă am nevoie să ştiu, îmi vei povesti fiecare amintire din copilărie, fiecare fantezie pe care ai avut-o în timp ce te masturbai, fiecare moment jenant din adolescenţă. E clar?

– Mă întreb totuşi, pronunţ eu încet şi cu grijă, dacă există ceva care îţi afectează *ţie* profesionalismul. Şi aş menţiona în punctul ăsta că nu eu sunt cel care a făcut-o de oaie în timpul evadării din Închisoare. Eu sunt cel care ne-a scos teferi din toată tărăşenia.

Îmi dă drumul şi se uită pe fereastră pentru o clipă. Mă ridic de pe scaun şi îmi iau ceva de băut de la faber – coniac din epoca Regatului – fără să-i ofer şi ei un pahar. Apoi examinez din nou Ceasul. Simbolurile zodiacului sunt

aşezate într-un tabel de şapte pe şapte: Marte, Venus şi altele pe care nu le recunosc. Şi dedesubt, cu litere cursive: *Lui Paul, cu dragoste, de la Raymonde.* Şi din nou cuvântul acela, Thibermesnil, cu litere arămii.

– *Ai putea să faci nişte cercetări în legătură cu astea?* îi şoptesc eu lui *Perhonen. Cel puţin tu încă mai vorbeşti cu mine fără să mă loveşti, nu-i aşa?*

– *N-am nevoie să te lovesc,* spune nava. *Am lasere. O să văd ce găsesc.*

Mi-a vorbit neobişnuit de scurt şi la obiect, ceea ce nu mă surprinde. Îmi spun că faţa îmi arde doar din pricina coniacului.

– În regulă, spune Mieli. Hai să vorbim despre obiectul acesta pe care l-ai furat.

– Găsit.

– Nu contează.

Îl ridică de pe masă.

– Spune-mi ce ştii despre el. Informaţiile pe care le am din Oubliette fără îndoială nu mai sunt de actualitate.

Tonul ei este lipsit de culoare. O parte din mine îşi doreşte să spargă din nou acel strat glacial de protecţie, oricât de periculos ar fi, ca să văd cât de adânc pot pătrunde.

– E un Ceas. Un dispozitiv care stochează Timp ca monedă cuantică – stări cuantice imposibil de falsificat sau de copiat, cu durate de viaţă finite; este protejat împotriva tentativelor de imitaţie; măsoară timpul pe care un cetăţean din Oubliette îl are la dispoziţie într-un trup omenesc. Este, de asemenea, răspunzător pentru canalul cifrat prin care cetăţeanul respectiv poate accesa exomemoria. Un dispozitiv foarte personal.

– Şi tu crezi că ţi-a aparţinut ţie? Are răspunsul la ceea ce ne trebuie nouă?

– Poate. Dar ne lipseşte ceva. Ceasul în sine e inutil fără codurile publice de gevulot din creier.

Mieli loveşte uşor cadranul cu unghia.

– Aşa deci.

– Funcţionează în felul următor: exomemoria stochează date – toate datele – care se acumulează în Oubliette, mediul înconjurător, simţurile, gândurile, totul. Gevulotul controlează cine poate accesa datele şi ce anume poate fi accesat, în timp real. Nu este vorba doar de o pereche de chei – una publică şi una privată –, ci e o ierarhie nebunească, asemenea unor cuiburi închise unele într-altele, un arbore de puncte nodale, în care fiecare ramură poate fi descuiată doar de punctul nodal de la rădăcină. Când cunoşti pe cineva, stabiliţi de comun acord ce puteţi împărtăşi, ce poate şti despre tine, ce anume vă veţi aminti mai târziu.

– Sună complicat.

– Chiar este. Marţienii au un *organ* specializat pentru asta, spun eu ducându-mi degetul la frunte. Un simţ al confidenţialităţii. *Simt* ce împărtăşesc, ce este confidenţial şi ce nu e. Şi mai au ceva care se numeşte co-amintire: împărtăşirea amintirilor cu ceilalţi, pur şi simplu oferindu-le cheia potrivită. Noi avem versiunea rudimentară. Vizitatorilor le dau puţină exomemorie şi interfaţa corespunzătoare, suficient de bine definită. Dar noi nu avem mijloacele necesare pentru a citi nuanţele subtile.

– Şi *de ce* au un asemenea sistem?

Ridic din umeri.

– Motive istorice în principal, deşi nu se ştiu prea multe despre ce anume s-a întâmplat exact aici după Colaps. Versiunea comun acceptată este că *cineva* a adus aici un miliard de gogoli pentru un proiect particular de terraformare şi s-a autointitulat Rege. Asta până când gogolii s-au răzvrătit. În orice caz, sistemul cu gevulot este aproape singurul motiv pentru care Sobornostul nu a înghiţit încă locul acesta. Solicită prea mult efort să stea să decripteze totul.

– *În regulă,* intervine *Perhonen. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar nu am vrut să vă întrerup. Simbolurile sunt astrologice. Secvenţa aceasta exactă nu apare decât într-o singură sursă: „Teatrul Memoriei*” *al lui Giulio Camillo, un*

sistem ocult din Renaştere. Thibermesnil este un castel în Franţa. Aici aveţi detaliile.

Ne trimite un spime prin canalul de neutrino. Mieli îl priveşte şi îl lasă să plutească în aer, între noi.

– Foarte bine, spune ea. Deci ce înseamnă toate astea?

Mă încrunt.

– N-am nici cea mai mică idee. Dar cred că toate informaţiile de care avem nevoie se află stocate în vechea mea exomemorie. Trebuie să găsim o cale să o obţinem. Cred că trebuie să devin din nou Paul Sernine, oricine ar fi fost.

Îmi torn nişte coniac.

– Şi unde crezi că se află vechiul tău trup? El – sau tu – l-a luat cu el când a plecat? Şi ce semnificaţie au simbolurile alea?

– Tot ce se poate. Cât despre simboluri, nu ştiu – am avut întotdeauna o înclinaţie pentru efecte teatrale. Dar nu mă ajută să-mi amintesc nimic.

Mă cam enervează vechea mea identitate. *De ce naiba a trebuit să complici totul într-un asemenea hal?* Însă răspunsul este limpede: pentru ca secretele să rămână secrete. Să le ascunzi printre alte secrete este o metodă ca la carte.

– Deci nu există nicio cale de a folosi forţa brută pentru a-ţi accesa amintirile prin intermediul Ceasului? *Perhonen* ar putea să…

– Nu. Aici se pricep mai bine decât oriunde la trei lucruri: vin, ciocolată şi criptografie. Dar – spun eu, ridicând arătătorul – este posibil *să furăm* gevulot. Sistemul este atât de complex, încât nu este perfect, aşa că uneori poţi declanşa cascade întregi de ramificaţii de gevulot dacă determini pe cineva să-ţi împărtăşească lucrul potrivit la momentul potrivit. Inginerie socială, ca să zicem aşa.

– La tine totul se reduce la furt, nu-i aşa?

– Ce pot să zic? E o obsesie.

Mă încrunt.

– Ştim chiar şi de unde să începem: am avut o iubită aici.

Dar vom avea nevoie de nişte instrumente solide de spart gevulot. Sau poate chiar mai mult de-atât. Să ne folosim de simţul ăsta de gevulot de jucărie cu care au catadicsit să ne înzestreze ar fi ca şi cum am încerca să descuiem o broască cu o cărămidă, pe întuneric. Aşadar, cred că a venit vremea să-ţi contactezi angajatorul şi să-i spui să ne pună în legătură cu nişte piraţi gogol.

– Ce te face să crezi că…

– Haide, să fim serioşi. Angajatorul tău face parte din Sobornost, asta e limpede ca lumina zilei; poate e vreun copyclan puternic, pus pe fapte măreţe pentru a creşte în ochii Fondatorilor. El/ea/ei – sau care pronume s-or mai folosi la ora actuală – cu siguranţă sunt în legătură cu piraţii de aici, doar Soborii sunt principalii lor clienţi, zic eu oftând. Nu i-am simpatizat niciodată prea tare, dar dacă vrei să sapi după o comoară, trebuie să fii pregătit să te murdăreşti pe mâini.

Mieli îşi încrucişează braţele.

– Foarte bine, spune ea. O să te atenţionez – deşi sunt sigură că nici nu ai de gând să ţii cont de asta – că nu este o mişcare prea înţeleaptă sau salutară pentru tine să pui întrebări sau să faci inferenţe cu privire la… binefăcătorul nostru comun.

Ultimele cuvinte le pronunţă cu o urmă de ironie în glas.

– În orice caz, se pare că ne putem concentra pe trei lucruri. Unu: să ne dăm seama de ce ţi-ai lăsa Ceasul ţie însuţi. Doi: să încercăm să-ţi găsim vechiul cadavru. Trei: să luăm legătura cu singurii oameni de pe planeta asta cu o morală şi mai laxă decât a ta.

Se ridică în picioare.

– Voi vedea ce pot face în legătură cu a treia opţiune. Între timp, tu şi *Perhonen* vă veţi concentra pe numărul unu. Iar a doua opţiune o vom lăsa pentru mai târziu, după ce vom afla mai multe. Şi du-te să te speli.

Se întoarce să plece.

– Aşteaptă.

– Uite ce e, îmi pare rău că am evadat. A fost un reflex.

Nu mi-am uitat datoria. Trebuie să înţelegi că întreaga situaţie este puţin ciudată.

Mieli mă priveşte cu un zâmbet cinic, dar nu răspunde.

– În ocupaţia mea, e esenţial să nu rămâi prins în trecut. Atât timp cât vom lucra împreună, sper că vei încerca să urmezi şi tu acelaşi principiu, spun eu zâmbind. Nu le cer scuze multor oameni. Şi nici nu mă las prins de prea mulţi. Aşa că te poţi considera norocoasă.

– Ştii care e soarta hoţilor în locul de unde provin eu? întreabă Mieli zâmbind. Le umplem plămânii cu substanţă sintobiotică pentru a-i menţine în viaţă. Apoi îi azvârlim afară. Ochii le sar din orbite, sângele le fierbe. Dar pot trăi aşa ore întregi.

Îmi ia paharul de pe masă şi pleacă cu el.

– Aşa că tu eşti cel care ar trebui să se considere norocos.

Furia o face pe Mieli să se simtă neobişnuit de trează. Mânia pe care o simte împotriva hoţului este un sentiment pur, curat. Vreme îndelungată furia ei a fost învăluită şi încuiată undeva, dar ceea ce simte acum îi face bine, este simplu şi direct. Inspiră adânc şi se plimbă prin încăpere, bucurându-se o vreme chiar de senzaţia de a se opune gravitaţiei. Apoi înghite ce mai rămăsese din băutura alcoolică a hoţului. Usturimea care se transformă în căldură se află într-o opoziţie de un echilibru perfect cu emoţia resimţită înainte. Imediat după aceea, este copleşită de vină. *Iar îi permit să mă enerveze. Ticălosul.*

Abandonează paharul suspendat în aer şi înjură când acesta cade pe podea. Nu se simte comod în camera asta: este prea bidimensională, iar gravitaţia îi aminteşte de Închisoare. Dar cel puţin simte un miros suav de trandafiri.

– *O să se gândească multă vreme la replica aia cu vidul,* spune *Perhonen. Bună treabă.*

– *Nu-mi pasă dacă mă consideră o barbară sălbatică. Cu siguranţă mă face să mă simt aşa.* Mieli pune paharul jos. *Am nevoie de linişte acum, te rog. Trebuie să vorbesc cu*

pellegrina.

– Eşti sigură că o să te descurci?

– Am mai făcut asta înainte, ai uitat? Am călătorit pe Venus de la capătul opus al Sistemului ca să o întâlnesc pe nemernica asta. Cred că pot face faţă unei mici călătorii mentale.

– Bravo, curaj!

Apoi *Perhonen* dispare.

Mieli se întinde în pat, închide ochii şi-şi imaginează templul. Se află în umbra lui Kunapipi Mons, un vulcan-scut care se ridică din câmpia de bazalt. Suprafaţa pietrei este acoperită de un strat subţire de plumb şi telur, creat de noxele care se ridică din canioanele şi râpele unde temperatura depăşeşte şapte sute de kelvini.

Templul este o umbră de stâncă, proiecţia unui obiect multidimensional cu o curioasă geometrie: culoarele negre pe care le parcurge se deschid brusc, lăsând locul unor bazine vaste traversate de poduri de piatră aşezate în unghiuri imposibile. Dar a mai trecut prin acest labirint şi înainte, aşa că urmează în mod infailibil însemnele din flori metalice.

În centru se află o axă, o mică singularitate capturată, plutind într-o cavitate cilindrică – o stea căzătoare suspendată. Acolo locuieşte zeiţa. Până astăzi Mieli îşi aminteşte cum se simţea la finalul călătoriei sale care a adus-o aici, în lumea fizică, îmbrăcată într-un costum cuantic gros, epuizată din cauza gravitaţiei necruţătoare, cu toate membrele arzându-i de oboseală.

– Mieli, spune zeiţa. Îmi face plăcere să te văd aici.

În mod surprinzător, are un aspect mai uman aici decât atunci când alege să i se arate din proprie iniţiativă. Ridurile de pe chip, de la colţurile ochilor şi de la gât sunt mai vizibile acum.

– Ia să văd unde eşti. Aha, pe Marte. Desigur. Întotdeauna mi-a plăcut planeta Marte. Cred că vom păstra locul acela undeva, odată ce Marea Misiune Comună va fi dusă la bun sfârşit.

Dă la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Mieli.

– Ştii, mi-aş dori să vii în vizită pe aici nu numai când ai nevoie de ceva. Am timp suficient pentru toţi cei care mă slujesc, şi la urma urmelor de ce n-aş avea? Eu sunt o pluralitate.

– Am făcut o greşeală, spune Mieli. Mi-a scăpat hoţul. Am fost neatentă. Nu se va mai întâmpla.

Pellegrina ridică din sprâncene.

– Ia să-ţi văd amintirile. A, dar l-ai regăsit? Şi ai făcut progrese? Copila mea, nu e nevoie să vii să te spovedeşti la mine după fiecare mic eşec sau obstacol din cale. Am încredere în tine. M-ai slujit cu credinţă. Acum ia spune-mi, de ce anume ai nevoie?

– Hoţul vrea unelte pentru a putea fura ceea ce se cheamă gevulot aici. Crede că există agenţi ai Sobornostului pe Marte care l-ar putea ajuta şi vrea să-i contacteze.

Pellegrina aruncă o privire către punctul strălucitor de pe axă.

– În împrejurări normale ar fi o solicitare foarte simplă. Mi-ar respecta pecetea fără crâcnire. Însă nu-mi pot permite să fiu părtaşă la misiunea ta, nu în mod direct. Îţi pot furniza informaţiile şi intermediarii necesari, însă va trebui să negociaţi singuri cu ei. Vor fi vasilevi, care au tendinţa să creeze probleme. Sunt nişte băieţi aşa chipeşi… şi sunt conştienţi de asta.

– Înţeleg.

– Nu contează. Îi voi trimite informaţiile necesare navei tale micuţe şi încântătoare. Sunt mulţumită de progresele pe care le-ai făcut; nu te îngrijora pentru eşecuri.

Mieli înghite în sec. Întrebarea îi ţâşneşte de pe buze pe nepoftite.

– Mă pedepseşti pentru ceva?

– La ce te referi? Sigur că nu.

– Atunci de ce trebuie să-l tratez pe hoţ cu mănuşi de catifea? În timpul războiului, războminţile capturau prizonieri şi izbuteau să găsească chiar şi cele mai mici

detalii ascunse în minţile lor. Cu ce este hoţul mai special?

– Deocamdată nu este, spune pellegrina. Dar va fi.

– Nu înţeleg.

– Nici nu trebuie. Crede-mă, ai fost aleasă cu atenţie pentru această sarcină. Du-o la capăt la fel de bine cum ai început, iar în curând şi eu, şi prietena ta te vom putea vedea aici în carne şi oase.

Apoi Mieli se reîntoarce în camera cu miros de trandafiri. Se ridică încet şi-şi mai ia ceva de băut.

Cât timp Mieli e plecată, eu şi *Perhonen* încercăm să dezlegăm misterul Ceasului. Sau cel puţin ea face asta; eu acţionez ca şi cum aş fi mâinile ei. Se pare că Mieli i-a oferit navei un anumit grad de acces la sistemele senzoriale ale acestui trup. Este o senzaţie bizară să ţin Ceasul în mână în timp ce din degete mi se strecoară cili cuantici subţiri care pătrund în interiorul mecanismului.

– Mi-au plăcut dintotdeauna Ceasurile, spun eu cu voce tare. Combinaţia stărilor de cuplare cu oscilatoare şi cu mecanică. Mari şi mici în acelaşi timp. O frumuseţe.

– *Hm. Ridică-l mai aproape de ochi.*

În timp ce *Perhonen* efectuează analiza, eu răsfoiesc diferite exomemorii ale unor palate de memorie şi încerc să fac faţă migrenei provocate astfel cu o nouă băutură.

– Ştii ceva, cred că nu eram întreg la minte. Palate ale memoriei? *Un sistem elaborat de memorie, bazat pe o tehnică ce presupune întipărirea de locuri şi imagini în minte. Locuri imaginare unde pot fi înmagazinate simboluri ce constituie amintiri. Utilizat de oratori greci, cărturari medievali şi ocultişti renascentişti. Perimat după apariţia tiparului.*

Scutur Ceasul, cuprins de frustrare.

– Aş fi crezut că scopul pentru care am ascuns ceva aici era ca tocmai *eu* să-l pot regăsi cu uşurinţă. Parcă nici n-aş vrea ca eu să descopăr ceva.

– *Nu te mai mişca.*

– Nu găsesc nimic despre Paul Sernine, nu există

exoamintiri publice despre el, nu că ar fi surprinzător. Dar mă întreb ce căutam pe Marte, în afară de fata asta, Raymonde.

– *Probabil că furai ceva.*

– Ador locul ăsta, dar considerând cariera mea anterioară, nu prea e mare lucru de furat pe aici. Şi nu aş fi intrat în afacerea cu pirateria gogol.

– *Eşti sigur? Acum pune-l înapoi pe masă.*

– Da, bineînţeles că sunt sigur. Şi, în fond, care-i problema ta?

Nava scoate un suspin bizar, imaginar.

– *Tu eşti. Te-oi crede tu fermecător, dar îi pricinuieşti necazuri prietenei mele. Nu se ocupă cu ghicitori sau cu evadări din închisori. Nici măcar nu este o războinică, nu propriu-zis.*

– Atunci de ce face toate astea? De ce lucrează pentru Sobornost?

– *De ce face oricine orice? Pentru cineva. Nu mai pune atâtea întrebări. Încerc să mă concentrez. Capcanele cu ioni de aici sunt foarte sensibile.*

– În ordine. Oricum, cu cât dezlegăm misterul mai curând, cu atât mai curând vom putea cu toţii să ne concentrăm la lucruri mai importante pentru noi.

Pipăi obiectul pe care îl ţin în mâini. Literele care formează cuvântul Thibermesnil sunt uşor ieşite în relief.

– Aha!

Dintr-odată fac legătura. După ce m-am întors am avut un vis în care apărea o carte, o carte despre hoţul cu floare. Şi o povestire. *Sherlock Holmes soseşte prea târziu.* Un pasaj secret descuiat de…

Apăs litera H cu unghia. După ce apăs o vreme, se roteşte. La fel se întâmplă şi cu R şi L. Capacul Ceasului se deschide. Înăuntru se află o fotografie cu un bărbat şi o femeie. Bărbatul sunt eu: mai tânăr, brunet, zâmbitor. Femeia are păr castaniu-roşcat şi un şirag de pistrui pe nas.

– Bine te-am găsit, Raymonde! spun eu.

7
Detectivul şi tatăl său

Isidore clipeşte în lumina lui Phobos, dimineaţa. În gură are un gust oribil şi întregul cap îi pulsează. Îşi îngroapă faţa pentru o clipă în părul lui Pixil, încercând să mai păstreze puţin senzaţia de căldură a trupului ei. Apoi face un efort şi deschide ochii, retrăgându-şi uşor braţul de sub ea.

Vistieria arată altfel dimineaţa. Lumina se filtrează prin pereţi şi alte suprafeţe, lăsând să se întrezărească în depărtare linia roşie care delimitează Depresiunea Hellas. E ca şi cum s-ar trezi afară, sub cerul liber, într-o pădure geometrică bizară.

Noaptea precedentă nu este decât un talmeş-balmeş de imagini aleatorii, astfel că, din reflex, accesează exomemoria, pentru a-şi aminti ce s-a întâmplat, dar se loveşte, desigur, de un perete gol.

Priveşte chipul adormit al lui Pixil. Buzele îi sunt arcuite într-un zâmbet aproape imperceptibil, iar ochii i se zbat sub pleoape. Bijuteria zoku îi scânteiază la gât în lumina dimineţii, contrastând cu pielea ei măslinie. *Ce naiba fac?* gândeşte el. *Are dreptate, e doar un joc.*

Durează ceva până îşi găseşte toate hainele în maldărul de obiecte vestimentare şi, din greşeală, aproape că îmbracă o pereche de pantaloni bufanţi. Pixil respiră regulat cât timp durează toată operaţiunea şi nu se trezeşte nici măcar atunci când Isidore se îndepărtează în vârful picioarelor.

În lumina zilei, cuburile din tezaur seamănă cu un labirint şi nu recunoaşte imediat drumul spre ieşire, chiar şi cu simţul lui de orientare antrenat în Labirint. Ca de obicei, Isidore este derutat de lipsa de gevulot, aşa că se simte uşurat atunci când găseşte portalul. *Aici trebuie să fie.* O arcadă argintie, un semicerc perfect cu o lucrătură complicată de filigran pe margine. Trage aer în piept şi păşeşte prin perete. Discontinuitatea este chiar mai

pronunţată de data aceasta…

– Mai doreşte vin domnia voastră?

… şi dintr-odată se află într-o uriaşă sală de bal, care nu poate fi altceva decât Sala Regelui din Palatul Olympus. Sclavi gogoli, cu trupurile împodobite cu bijuterii sclipitoare, se răsucesc în poziţii incredibile în vârful unor stâlpi înalţi, cu mişcări acrobatice lente şi mecanice. Un servitor-maşinărie într-o livrea roşie îi oferă un pahar cu membrul său ca o mandibulă. Îşi dă seama că este îmbrăcat ca un nobil marţian, cu o pelerină vie peste un pieptar din ţesătură cuantică, şi poartă o sabie. Peste tot în jurul lui sunt oameni gătiţi în veşminte rafinate, scăldaţi în lumina lui Phobos, care pătrunde în încăpere printr-o fereastră enormă cu vedere spre versantul lui Olympus Mons. Cupola se află atât de sus încât pare un cer aurit.

Totul pare extrem de real. Acceptă paharul, înmărmurit.

– Îmi acordaţi acest dans?

O femeie înaltă cu o mască veneţiană, cu o siluetă generoasă, abia disimulată de reţeaua de bretele şi bijuterii, şi cu pielea de un roşu-auriu izbitor, îi întinde o mână. Stupefiat încă, se lasă condus către un spaţiu liber din mijlocul mulţimii, unde un gogol cu mai multe mâini cântă nişte melodii dumnezeiesc de frumoase la flaute de alamă. Ea se mişcă lejer, pe vârfuri, urmându-l precum condeiul unui scriitor; mâna lui se sprijină pe curba lină a şoldului ei.

– Vreau să-l fac gelos pe soţul meu, şopteşte ea, emanând un miros de vin exotic.

– Şi cine este soţul dumneavoastră?

– E acolo sus, pe podium.

Isidore priveşte în sus atunci când fac o piruetă. Şi acolo îl vede desigur pe Regele Marţian, îmbrăcat în alb şi auriu, râzând, înconjurat de o suită de admiratori şi curteni. Se întoarce pentru a-i spune femeii cu pielea roşie că trebuie să se retragă în curând, când deodată totul încremeneşte.

– Ce *faci?* întreabă Pixil.

Se uită la el cu braţele încrucişate, părând complet

trează acum, purtând costumul ei zoku obişnuit.

– Dansez, spune el, desprinzându-se de femeia purpurie, care între timp a devenit statuie.

– Băiat prostuţ.

– Ce e locul ăsta?

– Un vechi Spaţiu al Tărâmului. Ceva creat pe fugă de Drathdor, mai demult, cred. E un romantic, spune Pixil dând din umeri. Nu e tocmai pe gustul meu.

Face un gest, după care semicercul apare din nou în spatele ei.

– Voiam să-ţi pregătesc micul dejun. Întregul zoku doarme încă.

– N-am vrut să te trezesc.

Discontinuitatea vine ca o uşurare de data aceasta, readucându-l pe el şi lumea din jur la o stare de oarecare normalitate.

– Ia zi, ce înseamnă asta? Voiai să o ştergi aşa, pe furiş, după noaptea trecută?

Isidore nu răspunde. Un fior de ruşine îi alunecă pe spinare, lăsând urme reci, şi nici nu este sigur de ce.

– E vorba de treaba cu tzaddikul, spune el în cele din urmă. Am nevoie să-mi adun gândurile. Te quptez eu mai încolo.

Se uită de jur împrejur.

– Cum se iese de aici?

– Ştii că doar trebuie *să vrei.* Quptează-mă, spune Pixil, trimiţându-i o bezea; însă în ochi i se citeşte dezamăgirea.

După încă o discontinuitate, se află în afara coloniei, clipind în lumina puternică a soarelui.

Ia din nou un taxi-păianjen şi îi cere să-l lase în apropierea Labirintului. De data aceasta îl roagă pe şofer să conducă încet. Îl doare stomacul; e clar că proiectanţii marţieni de trupuri nu erau pregătiţi pentru chimicalele antice nocive pe care le beau Bătrânii zoku.

Se simte instantaneu uşurat atunci când părăsesc Districtul Prafului. Gevulotul îi zbârnâie în minte, iar lucrurile îşi recapătă *textura* proprie, de piatră, metal sau

lemn, nu mai sunt doar o geometrie eterică.

Ia micul dejun într-o cafenea decorată cu dragoni, aflată la un colţ de stradă, gonind oboseala cu o cafea şi o porţie mică de terci de orez chinezesc, însă sentimentul de vină persistă.

Apoi vede ziarul. Un domn mai în vârstă, cu un Ceas cu lanţ de cupru agăţat la buzunarul vestei, citeşte *Ares Herald* la o masă din apropiere. TÂNĂR TZADDIK PETRECE DE POMINĂ, urlă titlul. Tremurând, îi cere mesei un exemplar, iar chelnerul-dronă i-l aduce. Este chiar el, o poză mişcătoare pe hârtie, vorbind despre toate cele, despre cazul cu ciocolata, despre Pixil.

Vreme îndelungată ne-am bucurat de protecţia acelor femei şi bărbaţi mascaţi puternici, tzaddikii; iar cititorii care ne urmăresc publicaţia ştiu că şi ei au nevoie de ajutor cu cazurile mai dificile. Suntem încredinţaţi că nu este nevoie să-i reamintim cititorului de incidentul dispariţiei din Schiaparelli City sau de dispariţia iubitului Domnişoarei Lindgren, cazuri în care un individ, până acum necunoscut publicului, a jucat un rol esenţial. Descris ca „un tânăr agreabil”, această persoană a colaborat cu Gentlemanul în mai multe ocazii, dezlegând mistere care îl depăşeau pe tzaddik.

The Herald *poate dezvălui acum că acest erou anonim nu este altul decât Isidore Beautrelet, un student la arhitectură, în vârstă de zece ani. Domnul Beautrelet i-a acordat umilului dumneavoastră corespondent un interviu neobişnuit de candid aseară, la o sărbătorire sofisticată din Districtul Prafului. Tânărul detectiv fusese invitat de o tânără domnişoară cu care are o legătură romantică de ceva vreme…*

Sunt şi fotografii: un instantaneu alb-negru cu el, cu gura deschisă, la petrecerea zoku. Arată palid, are privirea rătăcită şi părul răvăşit. Ideea că oameni cu care nu a împărtăşit gevulot ştiu acum cine este şi ce a făcut îi provoacă o senzaţie de întinare. Domnul de la masa alăturată îl priveşte acum cu asprime. Achită repede nota,

se înfăşoară în confidenţialitate şi porneşte spre casă.

Isidore împarte locuinţa cu Lin, o altă studentă, într-unul din vechile turnuri de la marginea Labirintului. Au un apartament cu cinci camere întinse pe două etaje, decorat în cea mai mare parte cu mobilă din tempomaterie aleasă la nimereală şi cu tapete exfoliante, care-şi schimbă modelul în funcţie de stările locatarilor. Când intră în casă, tapetul pare să se unduiască şi îşi schimbă imaginea, adoptând modelul alb-negru cu păsările împletite ale lui Escher.

Isidore îşi face un duş şi pregăteşte încă o cafea. Bucătăria – o încăpere cu tavanul înalt cu un faber şi o masă instabilă – are o fereastră mare cu vedere peste acoperişurile Labirintului şi gurile de ventilaţie dintre clădiri, luminate de soare. Se aşază o vreme la fereastră şi încearcă să-şi adune gândurile. Lin e şi ea prin preajmă. Figurinele ei animatronice sunt împrăştiate ca de obicei pe masa din bucătărie. Dar cel puţin ea dă dovadă de suficientă complezenţă pentru a sta ascunsă în spatele gevulotului.

S-au adunat deja o mulţime de co-amintiri referitoare la articolul din *Herald,* care îi zvâcnesc în subconştient, ca o migrenă. Vrea să uite de toate. Cel puţin nu are exoamintiri ale conversaţiei cu reporterul, pe care să le întoarcă pe toate părţile şi să le clatine ca pe un dinte care se mişcă; o mică binecuvântare. Şi apoi mai este şi partea cu tzaddikul, la care îi este mai greu să nu se gândească.

Primeşte o cerere de gevulot de la Lin. O acceptă fără tragere de inimă, permiţându-i colegei sale de apartament să-l vadă.

– Iz? întreabă ea.

Studiază animaţie tradiţională şi provine dintr-un oraş-mic din Valea Nanedi. Are o expresie îngrijorată pe chipul rotund şi pete de vopsea în păr.

– Da?

– Am văzut ziarul. Habar n-aveam că tu ai fost cel care a făcut toate chestiile alea. Vărul meu a fost în Schiaparelli.

Isidore nu răspunde. Îi priveşte expresia şi se întreabă dacă ar trebui să încerce să-şi dea seama ce înseamnă, dar nu pare să conteze.

– Pe bune, n-am avut nici cea mai mică idee. Dar îmi pare rău că ai ajuns pe prima pagină a ziarelor.

Se aşază la masă şi se apleacă spre el.

– Te simţi bine?

– Da, sunt în regulă, spune el. Am de învăţat.

– Bine, atunci anunţă-mă dacă vrei să ieşim să bem ceva mai târziu.

– Probabil că nu.

– Bine.

Ridică de pe masă ceva învelit într-o pânză.

– Ştii, mă gândeam la tine ieri şi am făcut asta, spune ea întinzându-i pacheţelul. Petreci aşa de mult timp singur şi m-am gândit că nu ţi-ar strica să ai companie.

Isidore desface încet pachetul. E o creatură verzuie ciudată, ca din desene animate – doar un cap cu ochi mari şi cu tentacule, de mărimea pumnului. Curioasă, începe să i se mişte în palmă. Miroase vag a ceară. Are ochi mari albi, cu două puncte negre pe post de pupile.

– Am găsit un design al unui vechi bot chimic şi i-am pus un creier de substanţă sintobiotică. Poţi să-i dai un nume. Şi zi-mi dacă vrei să ieşim la un pahar mai târziu.

– Mersi, spune el. Chiar apreciez gestul. *Asta e ceea ce mă aşteaptă de acum înainte? Milă? Recunoştinţă prost plasată?*

– Nu te obosi prea tare cu învăţatul.

Apoi dispare din nou în spatele zidului ei de gevulot.

În camera lui, Isidore pune creatura pe podea şi începe să se gândească la influenţele oraşului Heian Kyo asupra arhitecturii Regatului. Îi este mai uşor să se concentreze înconjurat de lucrurile lui personale, de câteva sculpturi mai vechi de-ale tatălui său, de cărţi şi imprimanta masivă de tempomaterie. Podeaua şi biroul sunt pline de schiţe tridimensionale de clădiri, atât imaginare, cât şi reale,

peste care tronează un model la scară redusă al Catedralei Ares. Creatura verde se ascunde în spatele acestuia din urmă. *O mişcare isteaţă, micuţule. Trăim într-o lume mare şi rea.*

Multora dintre colegii lui li se pare frustrant să înveţe. Deşi perfectă, exomemoria nu-ţi poate oferi decât amintiri de scurtă durată. Pentru învăţarea aprofundată tot este nevoie de aproximativ zece mii de ore de studiu pentru orice subiect. Pe Isidore nu-l deranjează: atunci când are o zi bună, se poate pierde în puritatea formelor ore în şir, explorând modele de tempomaterie ale edificiilor, pipăind fiecare detaliu cu buricele degetelor.

Accesează un text despre secta Tendai şi Palatul Daidairi şi începe să citească, aşteptând ca lumea contemporană să se estompeze pe fundal.

– **Ce mai faci, iubitule?** Quptul lui Pixil îl face să tresară. Vine însoţit de o explozie euforică de bucurie. **Am veşti grozave. Toată lumea crede că eşti adorabil. Vor să mai vii. Am vorbit cu mama şi, sinceră să fiu, cred că eşti pur şi simplu paranoic…**

Îşi smulge inelul de cuplare din deget şi îl azvârle cât colo. Ricoşează printre modelele de clădiri marţiene. Monstruleţul verde o şterge în goană şi se ascunde sub pat. Isidore dă un şut catedralei; o porţiune din ea se dizolvă în tempomaterie inertă, ridicând în aer un praf alb. Sparge pe rând şi celelalte modele, până când podeaua e plină de praf şi resturi.

Se aşază în mijlocul ruinelor şi încearcă să-şi dea seama cum le poate reasambla în minte, însă nu reuşeşte să le adune şi are senzaţia că niciun fragment nu se mai potriveşte cu altul.

A doua zi este Sol Martius şi, ca întotdeauna, Isidore îşi vizitează tatăl pe tărâmul morţilor.

Coboară treptele lungi, în spirală, ale Turnului Răsturnat, împreună cu ceilalţi oameni îndoliaţi, în tăcere, usturându-l ochii de la noaptea nedormită. Turnul atârnă agăţat de burta oraşului ca un sân de cristal. Pe parcursul întregului

drum poate vedea umbra oraşului şi mişcarea ritmică, lentă, a picioarelor sale, urcând şi coborând. Deasupra lor, platformele alunecă şi se angrenează, pe măsură ce oraşul îşi optimizează distribuţia greutăţii la fiecare pas. Totul este acoperit de praf portocaliu. Lumina lui Phobos – care pe vremuri era o lună, iar acum este transformată într-o stea datorită minusculei singularităţi din interiorul ei – îi conferă lumii un aer bizar şi atemporal de crepuscul.

În dimineaţa aceasta sunt puţini vizitatori îndoliaţi. Isidore merge în spatele unui bărbat negru cu spatele aplecat sub greutatea costumului său cuantic.

La răstimpuri trec pe lângă câte o platformă controlată de un Om de la Resuscitare mascat şi silenţios. Mişcările Tăcuţilor de dedesubt sunt ascunse de norul de praf, însă zidurile antiphoboi sunt vizibile: se întind spre orizont, determinând ruta planificată a oraşului. Pe traiectoria deja parcursă, în spatele oraşului au rămas urme de viaţă proaspătă, ca o tuşă de penel constituită de câmpuri de substanţă sintobiotică şi utilaje de terraformare. La fel ca fraţii şi surorile sale, oraşul se străduieşte să coloreze din nou în verde planeta Marte. Dar până la urmă, phoboii vin iar şi iar, neopriţi.

La baza Turnului ascensoarele îi aşteaptă. Oamenii de la Resuscitare le oferă fiecăruia câte un licurici pe care să-l urmeze, odată cu instrucţiuni stricte să se întoarcă până la amiază. Unul din ei îl ajută pe Isidore să-şi îmbrace costumul cuantic, produs în Oubliette, cu materiale programabile moderne, însă cu un design prea încărcat, din aramă şi piele, care îi dă aspectul unui costum antic de scafandru. Mănuşile incomode îl împiedică să apuce cum trebuie buchetul de flori pe care l-a adus cu el. Se înghesuie cu toţii în lift – o simplă platformă suspendată cu nanofilament – printr-o ecluză pneumatică şi coboară prin ceaţa portocalie, legănându-se înainte şi înapoi, în ritm cu mişcările oraşului. Odată ajunşi la suprafaţă, nu mai sunt decât nişte siluete lente, purtând fiecare câte o cască asemenea unui clopot şi urmând câte un licurici.

Corpul masiv al oraşului se desluşeşte în depărtare ca un al doilea cer, mai greu, cu fracturi şi cusături acolo unde se întâlnesc diferitele platforme, deplasându-se şi alunecând încet, ca mecanismul unui ceasornic. Din acest unghi, picioarele par o pădure de bare şi de articulaţii mult prea fragile pentru a-i susţine greutatea. Ideea unui cer care s-ar putea prăbuşi îi dă o stare de anxietate lui Isidore, aşa că după o vreme se hotărăşte să-şi concentreze privirea pe scânteia licuriciului.

Nisipul pe care calcă este bătătorit de picioare şi şenile şi alte mijloace de locomoţie ale Tăcuţilor, care împânzesc tot locul. Cei mai mici dintre ei se grăbesc să se dea din calea picioarelor lui, ca şi cum el însuşi ar fi un Oraş gigantic călcând cu paşi uriaşi prin ţinutul lor. Tăcuţii care lucrează la terraformare depăşesc statura unui om şi circulă în turme, trudind printre alge şi regolit. Un Tăcut-Atlas trece cu paşi mari pe lângă ei, cutremurând pământul – o omidă cu şase picioare mai mare decât un zgârie-nori, care se grăbeşte să corecteze echilibrul unui picior al oraşului sau să se asigure că terenul e sigur pentru a înainta. În depărtare zăreşte un Tăcut ce reprezintă o fabrică de aer, o uzină pe şenile, ca un mic oraş în sine, înconjurat de roiuri de Tăcuţi zburători. Dar licuriciul nu-i lasă răgaz să zăbovească. Îl conduce rapid de-a curmezişul umbrei oraşului, drept înainte, unde tatăl său ajută la construcţia zidurilor de apărare împotriva phoboilor.

Tatăl lui are zece metri înălţime şi un corp alungit, ca de insectă. Sapă în regolitul marţian, ridică piatra pulverizată, o trece printr-un sistem de prelucrare chimică, amestecând-o cu bacterii sintobiotice, şi o transformă în material de construcţie pentru zid. Cu cele douăsprezece membre subţiri şi rapide modelează materialul care îi curge din gura ca un cioc, construind zidul strat cu strat. Carapacea lui are o tentă metalică ce pare ruginită în lumina portocalie. Într-o parte are o gaură din care înmugureşte un nou mădular – semnul unei lupte recente cu phoboii.

Munceşte cot la cot cu alţi o sută ca el; unii se caţără pe spinarea altora pentru a putea înălţa zidul cât mai sus. Dar porţiunea de zid construită de tatăl său arată altfel. E plină de chipuri şi forme în relief, multe dintre ele fiind distruse aproape instantaneu de Tăcuţii mecanici mai mici, care au sarcina de a instala muniţia zidului. Cu toate acestea, pe tatăl lui Isidore nu pare să-l deranjeze.

– Tată, spune Isidore.

Tăcutul se întrerupe din lucru şi se întoarce încet către Isidore. Carapacea de metal îi pocneşte şi îi scârţâie pe măsură ce se răceşte. Ca de obicei, Isidore este străbătut de un fior de teamă la gândul că şi *el* se va afla într-un astfel de trup într-o bună zi. Tatăl său se înalţă deasupra lui ca un copac cu lame în loc de frunze. Mecanismele mâinilor îi încetinesc din ce în ce mai mult, retrăgându-se treptat.

– Ţi-am adus nişte flori, spune Isidore.

Este un buchet de crini de Argyre, florile preferate ale tatălui său. Îl aşază cu atenţie pe jos. Tatăl său îl ridică cu blândeţe şi cu o exagerată grijă. Lamele i se rotesc din nou pentru o clipă, iar mădularele subţiri îi dansează în aer. Tăcutul aşază o mică statuetă în faţa lui Isidore, confecţionată din materialul negricios al zidului: un bărbat făcând o plecăciune şi zâmbind.

– Cu plăcere, spune Isidore.

Pentru un moment, rămân învăluiţi în tăcere. Isidore se uită la basorelieful sfărâmicios de pe zid, la toate chipurile şi peisajele sculptate de tatăl său. Mai este şi un copac gravat cu dragoste în piatră, cu ramurile pline de bufniţe cu ochii mari. *Poate că Élodie avea dreptate,* îi trece prin minte. *Totul e nedrept.*

– Trebuie să-ţi spun ceva.

Sentimentul de vină se agaţă de spatele, de umerii lui şi de burta lui, umed şi rece, ca bătrânul mării. Îi vine greu să vorbească sub imperiul ei.

– Am făcut ceva stupid. Am vorbit cu un ziarist. Eram beat.

Se simte slăbit şi se aşază pe nisip, luând în mână

statueta de la tatăl său.

– Nu am nicio justificare. Îmi pare rău. Deja am avut nişte necazuri din cauza asta şi este posibil să ai şi tu.

De data aceasta tatăl său îi plăsmuieşte două statuete, cea mare ducându-şi braţul după umărul celei mici.

– Ştiu că ai încredere în mine, spune Isidore. Simţeam nevoia să-ţi spun.

Se ridică şi se uită la formele modelate în zid: cai în galop, forme abstracte, chipuri, Nobili, Tăcuţi. Prin costumul spaţial pătrunde vag mirosul de praf de puşcă al pietrei recent prelucrate.

– Reporterul m-a întrebat de ce încerc să rezolv probleme. I-am dat un răspuns stupid.

Face o pauză.

– Îţi mai aminteşti cum arăta ea? Ţi-a lăsat măcar atâta lucru?

Tăcutul se ridică în picioare, devenind şi mai evident că e făcut din bucăţi colţuroase de metal. Cu membrele cu care modelează piatra atinge un şir de chipuri inexpresive de femeie, fiecare dintre ele puţin diferit de celelalte, fiecare o încercare de a capta ceva ce a pierdut.

Isidore îşi aminteşte ziua în care a încetat să şi-o amintească pe mama lui, atunci când gevulotul ei s-a închis. A avut brusc senzaţia unei *absenţe*. Înainte, se simţise întotdeauna în siguranţă la gândul că există cineva care să ştie mereu unde se află şi ce gândeşte.

Tăcutul creează încă o statuetă în nisip, o siluetă de femeie, fără chip, care ţine ridicată o umbrelă deasupra celorlalte două figurine.

– Ştiu că tu crezi că încerca să ne protejeze, dar eu nu cred asta.

Dă cu piciorul statuetei, care devine din nou praf şi pulbere. Îşi regretă imediat gestul.

– N-am vrut să fac asta, îmi pare rău.

Se uită din nou la zid, la munca titanică a tatălui său. *Ei îl distrug, iar el o ia de la capăt. Numai phoboii îi văd opera.* Dintr-odată se simte ridicol.

– Hai să nu mai vorbim despre ea.

Tăcutul se leagănă ca un copac bătut de vânt. Apoi mai face încă două statuete, cu trăsături familiare, ţinându-se de mână.

– Pixil e bine, spune Isidore. Nu... Nu ştiu în ce direcţie ne îndreptăm, dar odată ce ne dăm seama, o s-o aduc din nou să te viziteze.

Se aşază din nou pe jos, sprijinindu-se de zid.

– De ce nu-mi povesteşti mai bine ce-ai mai făcut tu?

Întors în oraş, în lumina puternică, Isidore se simte iarăşi uşor, şi nu doar fiindcă şi-a dezbrăcat costumul spaţial. Duce în buzunar prima statuetă pe care i-a făcut-o tatăl său în ziua aceea: greutatea ei îl linişteşte.

Se cinsteşte cu un prânz într-un restaurant italo-chinezesc de pe Bulevardul Persistent. Articolul este publicat în continuare în *Ares Herald,* dar de data asta reuşeşte să se concentreze la mâncare.

– Nu vă faceţi griji, Domnule Beautrelet, spune o voce. Orice reclamă este o reclamă bună.

Isidore ridică privirea surprins. De partea cealaltă a mesei s-a aşezat o femeie. Nu a sesizat nici măcar o undă în gevulot, care să-l avertizeze de prezenţa ei. Are un trup înalt şi tânăr şi un chip frumos, dar într-o manieră voit neconvenţională, cu părul tuns scurt, un nas puternic, aproape obraznic, buze pline şi sprâncene arcuite. Poartă o jachetă xantheană albă peste o variantă scumpă a uniformei Revoluţiei. Două pietricele par să-i facă cu ochiul din lobii urechilor.

Îşi aşază mâinile suple peste ziar, cu degetele lungi arcuite ca spinarea unei pisici.

– Ce gust are celebritatea, Domnule Beautrelet?

– Mă scuzaţi, dar nu cred că am avut plăcerea...

Îi lansează din nou o ofertă de gevulot, cel puţin pentru a-i afla numele. Nici măcar nu e sigur că ar trebui să ştie asta despre el sau să-i vadă faţa. Dar în jurul ei pare să fie un zid compact de confidenţialitate, o oglindă transparentă

de o singură parte.

– Aceasta nu este o invitaţie să socializăm, Domnule Beautrelet. Răspundeţi-mi doar la întrebare.

Isidore îi priveşte mâinile care se odihnesc pe fotografia alb-negru. Printre degetele ei îşi vede ochii moleşiţi din poza făcută de reporter.

– De ce vă interesează?

– Ce-aţi spune să rezolvaţi un caz care să vă aducă faimă *adevărată?* întreabă ea cu un zâmbet aproape copilăros. Angajatorul meu vă urmăreşte progresul de ceva vreme. Se pricepe să recunoască talentul.

Isidore este acum suficient de treaz pentru a deduce, pentru a accesa exomemoria. Pare să se simtă comod în trupul ei, ceea ce înseamnă că a petrecut mult timp ca Nobil, poate prea mult pentru a arăta atât de tânără. Are un accent aproape imperceptibil de oraş-lent, dar disimulat cu grijă. Sau poate disimulat doar atât cât este nevoie ca să-l observe el.

– Cine sunteţi?

Ea împătureşte ziarul în două.

– Veţi afla asta doar dacă veţi accepta oferta.

I-o prezintă însoţită de o co-amintire de mici dimensiuni.

– O zi bună, Domnule Beautrelet.

Se ridică fără grabă, îi zâmbeşte din nou, după care se îndepărtează, devenind o pată de gevulot în mulţime.

Isidore deschide amintirea: devine conştient de ceva ce parcă-i stătea pe limbă. Un loc, o oră. Şi un nume.

Jean le Flambeur.

Interludiu
Voinţă

Isaac este cel care vine cu ideea să intre prin efracţie în sinagogă. Însă Paul este, desigur, cel care le deschide calea, şoptind gevulotului clădirii albe, în formă de scoică, până ce le arată una din uşi, dedesubtul unei arcade înalte împodobite cu stucaturi.

– După tine, rabine, spune Paul, aproape împiedicându-se atunci când face o plecăciune exagerată, cu faţa arzându-i.

– Nu, nu, după tine, insistă Isaac. Sau ce să mai, hai să intrăm împreună.

Îşi aruncă braţul pe după umerii tânărului şi intră împreună, împleticindu-se, în lăcaşul sacru.

Au băut încontinuu timp de paisprezece ore. Lui Isaac îi place la nebunie senzaţia ascuţită a alcoolului zbârnâindu-i în creier, cu mult mai bună decât drugware sofisticate. Partea trează din el, care pierde din ce în ce mai mult teren, identifică mai degrabă un meme decât o senzaţie fizică: o mie de ani de cultură a beţiei şi veneraţia pentru Bacchus fac parte din trupul său produs în Oubliette.

În orice caz, tot ceea ce contează este că lumea din jurul lor are o logică bizară, contorsionată, că inima îi bate în piept într-un asemenea hal încât e gata să se urce pe unul dintre zidurile antiphoboi şi să urle o provocare către toate creaturile întunecate ale deşertului marţian. Sau să se confrunte cu Dumnezeu însuşi, ceea ce a intenţionat să facă iniţial.

Dar ca întotdeauna, liniştea neclintită din sanctuarul sinagogii îl face să se simtă mic. Lumina eternă – o sferă cuantică strălucitoare – arde deasupra porţilor Arcei, flacăra ei amestecându-se cu primele raze ale zorilor, filtrate prin vitraliile albastre şi aurii ale ferestrelor înalte.

Isaac se aşază pe unul dintre scaunele orientate către pupitrul cititorului, îşi scoate plosca de metal, de campanie, din buzunarul jachetei şi o agită. După cum sună, este pe

jumătate goală.

– Ei bine, iată-ne, i se adresează el lui Paul. Zi-mi, ce te frământă? Vorbeşte odată. Altfel vom fi irosit bunătate de băutură degeaba.

– În regulă. Dar mai întâi spune-mi: de ce tocmai religia? întreabă Paul.

Isaac râde.

– De ce tocmai alcoolul? Odată ce-l guşti, e greu să mai renunţi.

Deschide plosca şi trage o duşcă. Vodca îl arde pe limbă.

– În plus, asta e credinţa învingătorilor, prietene: o mie şi una de reguli arbitrare pe care trebuie pur şi simplu să le accepţi, toate complet iraţionale. Nu are nimic de-a face cu ideea aia de ţânci cum că trebuie doar să crezi ca să fii mântuit. Ar trebui s-o încerci şi tu cândva.

– Mersi, dar nu e pentru mine.

Paul face câţiva paşi către porţile Arcei cu o expresie stranie pe faţă.

– Sunetul melodios pe care îl scot legile atunci când le calci în picioare, mormăie el, apoi se întoarce. Isaac, tu ştii de ce suntem noi prieteni?

– Pentru că te detest ceva mai puţin decât pe toţi ceilalţi idioţi pe care oraşul ăsta marţian mizerabil îi poartă în spinare, răspunde Isaac.

– Pentru că nu-mi doresc nimic din ceea ce ai tu.

Isaac se uită la Paul. În lumina vitraliilor şi prin aburii alcoolului, pare foarte tânăr. Îşi aminteşte cum s-au cunoscut: o gâlceavă într-un bar de extraplanetari care a scăpat de sub control; vechea mânie a lui Isaac a ţâşnit din el în reprize, ca o tuse, şi a culminat într-o ceartă, ocazie cu care a aflat încântat că tânărul lui adversar nu se ascunde în spatele gevulotului.

Isaac rămâne tăcut pentru o clipă.

– Permite-mi să te contrazic, spune el, ridicând plosca. Hai, vino şi ia-o! îl îndeamnă el râzând cu poftă. Haide, serios acuma, ce te macină? Ştiu eu la ce duc maratonurile astea de beţie. Nu-mi zice că iar e ceva legat de fata aia.

– Poate, admite Paul. Am făcut o prostie mare de tot.

– Nici nu mă aştept la ceva mai prejos de la tine, îi dă replica Isaac. Vrei să te pedepsesc? Vrei să te pedepsească Dumnezeu? Îţi fac cu plăcere favoarea asta. Hai vino-ncoace să-ţi trag una.

Încearcă să se ridice de pe scaun, însă picioarele refuză să-l asculte.

– Uite ce e, scrântitule. Unul din motivele pentru care nu ţi-am spart faţa atunci când ne-am cunoscut a fost că am mirosit la tine microbul dependenţei. Nu ştiu după ce tânjeşti, dar nu te poţi ascunde de asta. În cazul meu, sunt memes: viermii cerebrali, religia, poezia, Cabala, revoluţiile, filosofia feodorovistă, alcoolul. În cazul tău, e altceva.

Isaac pipăie după sticlă în buzunarul jachetei, dar îşi simte mâinile mari şi stângace, ca nişte mănuşi fără degete.

– Orice ar fi, eşti pe punctul de a arunca la gunoi ceva nemaipomenit de bun din cauza chestiei ăsteia. Scapă de ea. Nu face ce-am făcut eu. Încetează.

– Nu pot, spune Paul.

– De ce nu? întreabă Isaac. O să te doară o singură dată.

Paul închide ochii.

– Există o... *chestie.* Eu am făcut-o. Mă depăşeşte. A crescut în jurul meu. Am crezut că pot scăpa de ea, dar nu pot: de fiecare dată când vreau un lucru, îmi spune să-l iau. Şi chiar pot. E uşor. Mai ales aici.

Isaac râde.

– N-o să pretind că înţeleg o iotă din ce mi-ai îndrugat, spune el. Astea sunt inepţii extraplanetare, nu-i aşa? Cogniţie întrupată. Minţi şi trupuri multiple şi rahaturi de genul ăsta. Ca să-ţi zic drept, vorbeşti ca un băieţel smiorcăit care are prea multe jucării. Aruncă-le. Dacă nu le poţi distruge, cel puţin încuie-le undeva şi asigură-te că o să te doară rău de tot dacă te mai atingi de ele vreodată. Pe Pământ, aşa m-au dezvăţat să-mi mai rod unghiile.

Isaac se lasă pe spate şi îşi dă seama că începe să alunece de pe banca de lemn. Se uită la leii cioplţi în

tavan.

– Fii bărbat, spune el. Eşti mai puternic decât jucăriile tale. Suntem întotdeauna mai puternici decât lucrurile pe care le creăm. Renunţă la ele. Creează ceva nou cu viaţa ta, cu propria minte şi cu propriile mâini.

Paul se aşază lângă el, privind fix la porţile Arcei. Apoi scoate plosca de metal din buzunarul lui Isaac şi bea din ea.

– Şi cum a mers treaba asta pentru tine? întreabă el.

Isaac îi trage o palmă. Spre surprinderea lui, chiar l-a nimerit. Paul scapă plosca din mână şi se holbează la el, acoperindu-şi cu o mână urechea şi obrazul care îl usturǎ. Plosca loveşte podeaua cu un zdrăngănit, iar restul de băutură se varsă.

– Poftim, uite ce-am făcut din cauza ta, spune Isaac.

8
Hoţul şi piraţii

Muzeul de Artă Contemporană este ascuns sub nivelul străzii, fiind format dintr-o serie de tuburi transparente, balcoane şi galerii care se încolăcesc în jurul şoldurilor oraşului ca o întortocheată centură de sticlă. Situarea muzeului face ca exponatele să se bucure din plin de lumină şi oferă o privelişte uluitoare asupra picioarelor oraşului, care desenează arce line în Depresiunea Hellas.

Ne plimbăm dintr-o galerie în alta, cu cafele în paharele de tempomaterie. Mie îmi face plăcere; arta mi s-a părut întotdeauna liniştitoare, deşi multe dintre lucrările expuse aici în ultima vreme au o notă violentă, agresivă, cu explozii de culoare şi muchii ascuţite. Mieli pare însă plictisită. Examinând o serie de acuarele, scoate un sunet ciudat, ca şi cum ar fredona ceva.

– Nu prea eşti o iubitoare de artă, nu-i aşa?

Râde încetişor.

– Arta nu ar trebui să fie *insipidă* sau moartă, cum e asta, spune ea. Arta trebuie să fie *cântată.*

– Cred că asta se cheamă muzică prin părţile astea.

Îmi aruncă o privire severă, după care nu mai zic nimic, mulţumindu-mă să privesc operele abstracte mai vechi şi să observ studentele de la artă.

După o vreme, începem să observăm piraţii gogol.

Mieli a obţinut cheile publice ale agenţilor Sobornostului de la angajatorul ei şi le-a trimis co-amintiri. Eu am avut ideea să ne întâlnim la muzeu. Gevulotul este bine structurat aici, există destule spaţii de agora pe lângă exponate pentru a descuraja violenţa, oferind în acelaşi timp confidenţialitate perfectă pentru discuţii particulare. Dar nu mă aşteptam să vină atât de mulţi.

O fetiţă care se uită la un tablou cu o turmă de elefanţi zvelţi păscând în Valea Nanedi îşi atinge vârful nasului exact în acelaşi fel ca un cuplu care trece pe lângă noi ţinându-se de mână. Iar mersul lor este identic cu cel al

unei studente de la artă într-un tricou decoltat, la care nu mă pot abţine să nu mă zgâiesc pentru o clipă. Apoi trece pe lângă noi o întreagă familie, tatăl cu păr roşcat rărit, râzând la unison cu fiul său într-o manieră suspectă. Şi mai sunt mulţi alţii peste tot în jurul nostru. Sesizez că-şi deschid mici porţiuni de gevulot pentru a ne da de ştire unde se află. În mod bizar, manierismele lor îmi sunt cunoscute, de acum multă vreme, din timpul existenţei mele umane pe Pământ.

– Ne mână ca pe oi, îmi şopteşte Mieli. Pe aici.

Ajungem pe un balcon mare, despărţit de aripa principală a muzeului prin nişte uşi de sticlă. În apa mică a unei fântâni se află trei sculpturi care arată ca nişte totemuri alcătuite din forme metalice colţuroase şi din forme organice, care – aflu din co-amintirea care le corespunde – sunt resturi din trupurile unor Tăcuţi. Apa li se prelinge printre încheieturi: ar fi un sunet liniştitor, dacă nu m-ar duce cu gândul la sânge.

Balconul se umple cu membrii turmei, să fie poate vreo douăzeci. Un grup se plasează cu hotărâre în faţa uşilor de sticlă, împiedicând orice tentativă de fugă.

Spre surprinderea mea, Mieli pare să admire sculpturile, privindu-le captivată pentru un timp, până ce-i ating braţul.

– Cred că a sosit momentul.

– Foarte bine, spune ea. Şi nu uita, lasă-mă pe mine să vorbesc.

– Te rog chiar.

O fetiţă neagră de vreo şase ani vine spre noi. Poartă o rochie de un albastru-aprins şi are două codiţe care îi ţâşnesc parcă din cap. Îşi atinge nasul cârn într-un mod care ne este de acum cunoscut.

– Sunteţi extraplanetari? întreabă ea. De unde sunteţi? Pe mine mă cheamă Anne.

– Bună, Anne, spune Mieli. Nu e nevoie să rămâi în pielea personajului. Suntem printre prieteni.

– Precauţia nu strică niciodată, spune studenta la artă cu picioare lungi din spatele nostru, fără să-şi ridice privirea

din caietul de schiţe.

– Aveţi un minut la dispoziţie să ne explicaţi cum ne-aţi găsit, spune o femeie într-o rochie caleidoscopică, ţinându-se de mână cu un tânăr, lângă balustrada balconului.

– După care o să aflăm singuri, încheie Anne.

– Sunt sigură că nu vreţi să iniţiaţi vreun conflict aici, spune Mieli. Locul ăsta e plin de agore.

Anne zâmbeşte.

– Avem de-a face cu agore tot timpul, spune ea. Cincizeci de secunde.

– Lucrez pentru cineva care lucrează pentru copytatăl vostru, spune Mieli. Avem nevoie de ajutor.

– Arată-ne pecetea, spune tânărul tată cu părul roşcat, încercând să-şi liniştească sugarul care plânge.

– Suntem gata să cooperăm, spune studenta la artă. Dar mai întâi arătaţi-ne pecetea.

Brusc, se face linişte în balcon. Unii dintre ei încă mai poartă discuţii normale, gesticulând către statui şi râzând. Însă ochii tuturor sunt aţintiţi asupra noastră.

– Marea Misiune Comună are un caracter secret, după cum ştiţi chiar mai bine decât mine, spune Mieli. V-am găsit – nu este o dovadă suficientă?

– Scumpo, avem nevoie de ceva mai mult de-atât. Suntem *vasilevi.* Puţini sunt cei care se dedică Marii Misiuni Comune cu mai multă pasiune decât noi.

Anne apucă marginea togii lui Mieli cu mâna ei mică.

– Şi nu o să sărim la comanda unui singleton servitor al cine ştie cărui clan pricăjit ne-Fondator.

Zâmbeşte, arătându-şi dinţii inegali ca un şir de cuburi de zahăr.

– Mai e puţin şi expiră timpul. Poate că ar trebui să aruncăm o privire în capul ăla frumuşel al tău.

– Nu avem nevoie de cine ştie ce, spune Mieli. Doar de nişte unelte pentru simularea gevulotului unei identităţi marţiene…

– Faceţi parte din *concurenţă?* întreabă tatăl cu părul roşcat. De ce v-am ajuta?

Mieli se încordează. Lucrurile sunt pe cale să ia o întorsătură urâtă. Membrii Sobornostului nu sunt mari negociatori: dacă întregul comportament ţi-e dictat de şablonul copyclanului, nu prea-ţi mai rămâne loc pentru creativitate. Şi desigur, tocmai de-asta îi ador eu. Încerc să-mi amintesc unde am observat ultima dată zâmbetul, gesturile, tonul. Pe Pământ, cu secole în urmă, într-un bar, îmbătându-mă împreună cu nişte hackeri şi certându-ne pe teme politice. Cine mai era acolo? *A, da.* Matjek, mic şi furios. Matjek, care a devenit unul din zeii Sobornostului.

Îmi schimb poziţia corpului, arătând ca un bărbat scund care vrea să pară mai înalt. Îmi îndrept umerii. Îmi schimonosesc faţa într-o expresie de mânie îndreptăţită.

– Aveţi idee cine sunt eu?

O umbră de frică trece peste chipurile vasilevilor. Studenta la artă îşi scapă caietul de schiţe în fântână. *V-am prins.*

– Servitoarea mea nu are de ce să vă dea vouă explicaţii. Sper că nu aşteptaţi explicaţii de la mine. Pentru îndeplinirea Marii Misiuni Comune este nevoie de *loialitate.* Se pare că voi nu îndepliniţi această condiţie.

Mieli se holbează la mine cu ochii mari.

– *Prefă-te că ştii despre ce vorbesc,* îi şoptesc prin legătura biotică. *Îţi explic mai târziu.*

– Aveţi nevoie de peceţi şi simboluri ca să vă daţi seama că un Fondator se află printre voi? Am nevoie de unelte. Am o sarcină de îndeplinit aici. Misiunea ne poartă în locuri neaşteptate, aşa că am venit nepregătit. Îmi veţi pune la dispoziţie fără întârziere ceea ce am solicitat.

– Dar… îngaimă Anne.

– Am un fragment de Dragon cu mine, şuier eu. Poate vreţi să faceţi parte din el?

Vasilevii tac pentru o clipă. Apoi sunt izbit de un şuvoi de date. Simt cum trupul Sobornostului le recunoaşte şi le inventariază. Şabloane de personalitate, simulări ale simţului de gevulot, absolut toate instrumentele necesare pentru a menţine o identitate falsă în Oubliette. *Ca să vezi,*

chiar a funcţionat…

Dintr-odată, Anne se cutremură, i se împăienjenesc ochii şi şuvoiul de date se opreşte la fel de brusc cum a pornit. Menţinându-mi poziţia, îmi rotesc privirea prin încăpere, încercând să sugerez o insatisfacţie superioară.

– Ce înseamnă asta? Nu m-am făcut înţeles?

– Am înţeles perfect, Domnule le Flambeur, spun vasilevii în cor. Acum vă rugăm să nu vă mişcaţi. Prietenii noştri vor să vorbească cu dumneavoastră.

La naiba.

Mă întorc spre Mieli să-i spun că am obţinut tot ce ne trebuie şi că ar fi bine să ne scoată de aici, dar înainte să-mi termin gândul, încep focurile de artificii.

Mieli urmăreşte cacealmaua hoţului şocată şi uluită în acelaşi timp. Ea l-a întâlnit pe Matjek Chen, iar hoţul îi imită la perfecţie vocea şi limbajul corpului. Minţile Sobornostului aflate în aceste trupuri marţiene furate au convingerea că se află, la propriu, în prezenţa unei fiinţe divine. Iar atacul pe care-l declanşează are ferocitatea pe care ai aştepta-o din partea unor dreptcredincioşi aflaţi faţă în faţă cu un blasfemator. *La dracu' cu subtilitatea. O să-i distrug.*

Metacortexul ei este acum online. Încetineşte timpul pentru a obţine un răgaz să gândească. Trage vălul autismului de luptă.

– Perhonen, *scanează!*

De la înălţime, nava propulsează un nor de particule exotice cu interacţiune slabă care se împrăştie prin încăpere. Scheletele vasilevilor sunt ca nişte fantome pe radarul ei. Metacortexul potriveşte structurile, inventariază armele ascunse. Arme-fantomă. Armament al Sobornostului, cu gloanţe care preiau controlul asupra minţii. *Fir-ar să fie!* Cu un singur gând, îşi activează propriile sisteme.

Mâna ei dreaptă conţine un pistol cuantic, un accelerator liniar cu muniţii coerente semiautonome. Mâna stângă conţine o armă-fantomă cu o serie de nanomisile: fiecare

dintre ele are pregătit câte un gogol de război gata să invadeze sistemele inamice şi să le inunde cu cópii proprii. Stratul de materie programabilă de sub epiderma ei se transformă în armură, unghiile îi devin mai dure ca diamantul. Reactorul de fuziune din femurul ei drept începe să se încarce. Motorul Nash din metacortex selectează un set de ţinte optime şi o poziţie de acoperire pentru hoţ.

– *La semnalul meu, deschizi focul,* îi spune lui *Perhonen.*

– *Va trebui să-mi schimb poziţia pe orbită,* spune nava. *O să avem necazuri cu Tăcuţii orbitali.*

– *Fă-o!*

Mieli simte lama cuţitului morţii foarte aproape. Ea este un singleton, o entitate cu totul şi cu totul finită: orice altă opţiune ar însemna să-şi trădeze străbunii. Dacă eşuează, nu va mai avea o a doua şansă. Şi uneori, această senzaţie a mărginirii este decisivă, mai ales împotriva Sobornostului.

Piraţii gogol îşi activează şi ei sistemele, însă, fiind agenţi infiltraţi, nu dispun de acelaşi grad de dotări militare. Cu toate astea, au arme-fantomă implantate în ochi, în mâini şi în trunchi. După zece milisecunde deschid focul. Pe feţe le joacă punctele razelor infraroşii ca un machiaj sclipitor în timp ce sunt lansate nanomisilele. Încăperea explodează într-o pânză de păianjen letală de vectori şi traiectorii, în câmpul vizual al lui Mieli.

Îl înşfacă pe hoţ şi îl aruncă la baza statuii din mijloc, într-o gaură a reţelei. Simultan, lansează o explozie de particule cuantice. Are senzaţia că pictează cu degetele în aer, fiecare mişcare lăsând în urmă o tuşă strălucitoare. Particulele – fiecare dintre ele un condensat Bose-Einstein, încărcat cu energie şi logică cuantică – devin extensii ale minţii ei, ca nişte membre separate de corp. Foloseşte trei dintre ele pentru a contracara şi a doborî misilele din aer, rupând reţeaua mortală pentru a-şi face loc de manevre. Celelalte două zboară fulgerător înspre gloata de vasilevi, gata să explodeze în fascicule de lumină coerentă.

Misilele vasilevilor ripostează, ţintind în direcţia ei. Altele îşi schimbă traiectoria pentru a-l ataca pe hoţ. Grupul de

vasilevi se dispersează pentru a evita atacul cu particule cuantice, însă nu sunt suficient de rapizi. Particulele înmuguresc, devenind nişte sori albi de laser care răspândesc o lumină incandescentă orbitoare în interiorul galeriei, topind sticla, corpurile de substanţă sintobiotică şi obiecte de artă de o valoare inestimabilă.

Mieli face un salt înainte. Aerul are consistenţa unei ape uleioase. Chiar şi prin prisma autismului de luptă, libertatea de mişcare este formidabilă. Face slalom printre misile, lăsând urme îngheţate în apă şi aplicându-i un pumn în abdomen studentei de la artă, ca un soi de gând întârziat.

Apoi se reped cu toţii asupra ei: Anne, familia, femeia în rochia ţipătoare şi alţi trei. Din degete le ţâşnesc tentacule de dezagregare, săgeţi de distrugere vibrantă. Una din ele îi biciuieşte spatele. Armura ei reacţionează, arzând stratul infectat pentru a-l îndepărta. Pentru o clipă, arată ca şi cum ar avea aripi de foc.

Programează o secvenţă defensivă simplă pentru arma-fantomă şi trage în ei, o dată, de două ori, de trei ori. Hoţul are nevoie de mai multă protecţie. Nimereşte doi dintre ei. Gogolii-fantomă preiau controlul asupra minţilor vasilevilor şi le lansează corpurile în calea misilelor direcţionate spre hoţ.

Smulge braţul femeii cu rochia caleidoscopică, îndreptându-l către Anne. Trunchiul fetei explodează, devenind praf şi pulbere, în timp ce degetele moleculare îi dezintegrează celulele. Îşi lansează ultima particulă cuantică în ochiul bărbatului roşcat. Câţiva dintre vasilevi ripostează, redeschizând focul. Impactul provocat de armele-fantomă îi fac armura să urle. Scrâşnind din dinţi, prinde în pumn unul din gloanţe. Conţine sigur o copie a minţii unui vasilev – va avea destul timp să o interogheze mai târziu.

O atacă toţi deodată. Deasupra ei se află un morman de corpuri, un munte coordonat de sintocarne, care îi ignoră pumnii şi şuturile de parcă ar fi ceaţă. Capul ei este strivit de podea. Îi trimite lui *Perhonen* un set de coordonate.

Acum!

O săgeată de flăcări coborâtă din văzduh retează balconul ca un bisturiu, separându-l de şoldul oraşului. Metalul geme. De undeva de sus, aripile lui *Perhonen* împrăştie o ploaie de lumină fierbinte şi aspră.

Aflându-se brusc în cădere liberă, se simte din nou ca acasă. Cârmind prin pâcla sângerie şi printre corpurile încălecate, îl găseşte pe hoţ şi îl prinde din zbor. Apoi îşi desface aripile. Ca de obicei, senzaţia – asemenea unor muguri înflorindu-i din umeri – îi aminteşte de copilărie, de zborurile prin pădurile îngheţate ale kotoului ei, când se lua la întrecere cu parapăianjenii. Dar aripile ei sunt mai puternice acum, refăcute, suficient de puternice pentru a-i susţine atât greutatea proprie, cât şi pe cea a hoţului, chiar şi în acest oraş cu gravitaţie puternică.

Erup împreună prin tavanul galeriei. Ruinele contorsionate ale balconului în flăcări se prăvălesc odată cu vasilevii către picioarele oraşului.

Păcat de statui, se gândeşte ea.

Lumea este în haos: peste tot în jur sunt corpuri, explozii şi miros de carne arsă. Clipesc, iar în secunda următoare trupul mi-e izbit de-o suprafaţă de piatră. Bubuituri de tunet sacadate îmi zguduie craniul. Sunt proiectat printr-un perete de sticlă, Mieli mă ridică de la podea şi *zburăm,* limbi de foc se reped în sus la noi, aerul şuieră în jur de parcă am traversa un tunel de vânt, plămânii mi se golesc…

Urlu. Apoi mă prăbuşesc. Aproximativ un metru. În gravitaţia marţiană. Aterizez pe spate, urechile îmi ţiuie violent, fulgere colorate îmi străpung privirea, am gura încă deschisă după ce aerul din plămâni mi se epuizează.

– Termină, spune Mieli.

E în genunchi, la câţiva metri de mine, retrăgându-şi încet în spate o pereche de *aripi,* ca doi arbori graţioşi, argintii, cu nervuri extrem de delicate, separate de un film transparent, sclipitor, asemenea ţesăturii aripilor lui

Perhonen. După un moment dispar.

– La dracu'! spun eu după ce-mi mai trag răsuflarea.

Ne aflăm pe un acoperiş cu pantă lină, undeva aproape de marginea oraşului. Incendiul şi coloana de fum care se văd la orizont indică cu precizie locul unde ne aflam doar acum câteva secunde. Un stol de tzaddiki coboară pe câmpul de luptă ca nişte ciori.

– La dracu' şi iar la dracu'!

– Ţi-am zis să termini! spune Mieli, ridicându-se în picioare.

Toga ei e făcută ferfeniţă, dezgolindu-i pe alocuri pielea cafenie şi netedă. Îmi surprinde privirea şi se întoarce cu spatele, în timp ce veşmântul ei se regenerează.

– La…

Trag adânc aer în piept, cu un şuierat, tăindu-mi singur vorba.

– Nenorociţii. Cineva le-a spus cine suntem. Cineva ştia.

– *Dragă porumbeilor,* spune *Perhonen, mă bucur că sunteţi teferi, dar să nu aşteptaţi veşti de la mine în următoarele câteva ore. M-am văzut nevoită să-mi abandonez poziţia în mod de camuflaj: Tăcuţii orbitali par orbi şi surzi, dar cred că până şi ei m-au văzut trăgând cu lasere înspre planeta lor. Vă anunţ când mă întorc. Aveţi grijă de voi.*

– Ce s-a întâmplat acolo? o întreb pe Mieli.

– Au atacat. A trebuit să-i cer lui *Perhonen* să-i elimine, cauzând daune majore. Aşa e protocolul.

– Deci sunt cu toţii… morţi?

– Distruşi. Fără posibilitatea unei sincronizări a exomemoriei. Dacă sunt resuscitaţi, nu-şi vor aminti de noi. Erau vasilevi camuflaţi, probabil nu aveau echipament de comunicare cu neutrino.

– Doamne, Dumnezeule! Au existat victime colaterale?

– Doar opere de artă, spune Mieli, şi nu-mi dau seama nici în ruptul capului dacă e o glumă. Dar ai obţinut ce ne trebuia, da?

Verific datele pe care mi le-a transmis fetiţa-pirat.

Lipsesc nişte fragmente, dar părţile esenţiale sunt intacte.

– Da. O să trebuiască să le examinez, zic eu masându-mi tâmplele. Ascultă, aici e ceva putred la mijloc. Cineva le-a vândut un pont. Asta e evident. Patronul tău e cumva implicat în vreun joc murdar de putere în cadrul Sobornostului? E ceva ce ar trebui să ştiu?

– Nu.

Răspunsul ei nu lasă loc de stat la discuţii.

– În regulă. Atunci nu ne rămâne decât să presupunem că e ceva local. Va trebui să analizăm situaţia.

– *Eu* voi analiza situaţia. *Tu* vei continua misiunea conform planului.

Mă ridic încet. Corpul meu este nevătămat – nu am oase rupte –, dar *se preface* rănit. Am furnicături peste tot, ca şi cum aş fi acoperit de o vânătaie uriaşă.

– Ah, şi încă ceva.

– Ce?

– Sper că îţi dai seama că va trebui să-mi dai şi altceva decât privilegii de durere pentru corpul ăsta? Dacă o să creez o nouă identitate, o să am nevoie de ceva mai multă flexibilitate. Chiar şi pentru a depista cine e fata asta, Raymonde, o să-mi trebuiască ceva mai mult decât ochi şi urechi. Ca să nu mai vorbesc de simularea simţului de gevulot şi de *supravieţuire* în caz că se întâmplă să ne confruntăm din nou cu prietenul nostru cu voci multiple.

Mă priveşte cu atenţie, masându-şi mâinile. O pojghiţă de sânge închegat, uscat, i se desprinde ca nişte solzi, lăsându-i pielea curată.

– A, şi apropo, mulţumesc că mi-ai salvat pielea, îi spun eu.

Ştiu că îmi irosesc efortul degeaba, totuşi încerc să-i zâmbesc cu căldură – un gest aproape sincer.

– Va trebui să mă revanşez cumva.

Mieli se încruntă.

– Bine, o să văd ce pot face în privinţa asta după ce ne întoarcem. Acum hai să o ştergem de aici. Nu cred că am lăsat urme publice în afara gevulotului, dar se pare că

tzaddikii nu joacă după aceleaşi reguli. Nu mai vreau să mă mai lupt şi cu *ei.*

– Zburăm?

Mă apucă de umăr cu putere şi mă trage până la margine. Strada se află cam la o sută de metri sub noi.

– Dacă vrei, poţi să încerci, spune ea. Dar corpul acela *nu* are aripi.

În seara aceea, la hotel, îmi creez un nou chip.

La insistenţele lui Mieli, ne furişăm înapoi la hotel pe un drum ocolit, protejaţi complet de gevulot, înconjurând aproape jumătate de oraş – nişte măsuri exagerat de paranoice, având în vedere că nimeni nu ar trebui să ne poată recunoaşte, atâta vreme cât suntem ascunşi de gevulot. Odată ajunşi înapoi în cameră, Mieli instalează un sistem de apărare: mici puncte de lumină îi emană din degete şi încep să patruleze pe la uşi şi ferestre.

– Nu le atinge, spune ea, de parcă aş avea nevoie de vreun avertisment.

Iar apoi face ceva magic, ceva pentru care aproape că îmi vine să o sărut. Şi chiar aş săruta-o, dacă nu aş avea încă proaspătă în minte imaginea ei smulgând braţul unei fete şi ciomăgind alte trei persoane cu el. Închide ochii pentru o clipă, iar eu simt un fel de *clic* în cap. Nu este ceva copleşitor, nici nu se compară cu libertatea absolută pe care am simţit-o fugitiv atunci când ne-am luptat cu Arhonţii, dar e totuşi ceva. Devin mai conştient de propriul sine şi dobândesc o senzaţie de control. Acum ştiu că pielea acestui corp ascunde o reţea de particule cuantice – atomi artificiali capabili să-şi însuşească orice proprietăţi fizice posibile, putând, de pildă, să simuleze o epidermă cu orice culoare, formă sau aspect.

Mieli pretinde că are nevoie să-şi reîncarce sistemele şi să regenereze anumite zone afectate, aşa că se duce la culcare devreme. *Perhonen* este şi ea tăcută, încercând probabil să se descotorosească de santinelele orbitale sau spărgându-le sistemele şi inventând pretexte

convingătoare care să explice dispariţia ei temporară de pe radarele lor. Aşa că, pentru prima dată de când am evadat din Închisoare, mă bucur de o singurătate deplină.

Mă simt bine. Petrec un timp privind pur şi simplu peisajul nocturn al oraşului de pe balcon şi bând whisky. Pentru mine, whisky-ul a avut întotdeauna gust de introspecţie; momentul de tihnă după ce iei o înghiţitură, gustul rămas în urmă sunt o invitaţie la reculegere, identificând aromele care persistă pe limbă.

Îmi aranjez uneltele în minte, una câte una.

Gevulotul nu este perfect. Are anumite *bucle,* locuri în care un punct nodal – reprezentând o amintire, un eveniment, o persoană – are mai mult de un singur părinte. Ceea ce înseamnă că uneori, dacă împărtăşeşti gevulot în legătură cu ceva cu totul inofensiv, ca o amintire, un gust sau un moment intim, este posibil să descui straturi întregi ale exomemoriei unei persoane. Piraţii gogol au un software specializat care urmăreşte să cartografieze arborele de gevulot al unui individ, încercând să identifice în conversaţie punctele nodale-cheie.

Există un tip de software de atac care operează asemenea unui intermediar, încercând să intercepteze comunicarea cuantică dintre un Ceas şi exomemorie. Pentru asta voi avea nevoie de mult mai multă forţă brută şi capacităţi de calcul cuantic: va trebui să-i cer ajutorul lui *Perhonen* pentru asta. O simulare perfectă a organului de simţ al confidenţialităţii, pe care vreau s-o pun neîntârziat în funcţiune. Şi în sfârşit, un set de chei publice/private şi exomemorii libere dintre care să aleg. Nici nu vreau să mă gândesc cum au fost obţinute, dar cel puţin s-a murdărit altcineva pe mâini în locul nostru. Unele dintre ele sunt fragmentate din pricina întreruperii transferului, dar deocamdată ar trebui să ne ajungă ce avem.

Faptul că sunt pe punctul de a deveni altcineva îmi provoacă un fior de plăcere la ideea tuturor posibilităţilor care mi se aştern înainte. Pe vremuri săream probabil de la o identitate la alta: post-umană, zoku, standard, Sobornost.

Iar asta mă face să-mi doresc să fiu din nou zeul hoţilor mai mult decât orice altceva.

Deschid Ceasul şi mă uit iar la fotografie. *Cine ar trebui să devin pentru tine, Raymonde? Cine eram pentru tine înainte?* Zâmbetul ei nu-mi oferă niciun răspuns, aşa că închid capacul, îmi termin băutura şi mă privesc în oglinda de la baie.

Trăsăturile mele – cu pleoape grele şi păr uşor grizonant – mă duc cu gândul din nou la angajatorul lui Mieli. Probabil că m-a cunoscut cu mult timp în urmă. Dar oricine ar fi, ea face parte dintre amintirile de care m-a despuiat Închisoarea. Mă bucur de imaginea din oglindă câteva momente. Nu sunt narcisist, însă îmi plac oglinzile pentru maniera în care îţi permit să te autodefineşti prin ceva extern. Şi, în sfârşit, testez reacţiile acestui corp. *Devino puţin mai tânăr,* îi spun. *Puţin mai înalt, pometţi mai mari, păr mai lung.* Imaginea din oglindă curge ca o apă, iar fiorul de plăcere din măruntaie se transformă în voioşie.

– Îţi face plăcere toată treaba asta, nu-i aşa? spune o voce.

Mă uit prin cameră, dar nu e nimeni. Iar vocea îmi pare extrem de cunoscută.

– Aici sunt, spune reflecţia mea din oglindă, chipul meu tânăr din fotografie, chipeş şi brunet, cu un zâmbet până la urechi.

Îşi înclină uşor capul într-o parte, examinându-mă prin sticlă. Întind mâna şi ating imaginea, dar nu se mişcă. Am aceeaşi senzaţie de irealitate pe care am avut-o când l-am zărit pe băieţandrul din agora.

– Te gândeşti la ea, ceea ce înseamnă că o să te duci să vorbeşti iar cu ea, spune el cu un oftat melancolic. Ar trebui să ştii câteva lucruri.

– Chiar aşa! îi strig. Unde-mi sunt amintirile? De ce ne jucăm aşa? Ce-i cu simbolurile alea…?

Mă ignoră.

– Noi chiar am crezut că ea era aleasa. Salvarea. Şi pentru o vreme, chiar a fost.

Atinge suprafaţa de sticlă de pe partea cealaltă – o reflexie a gestului meu de mai devreme.

– Chiar te invidiez, să ştii. Ai o nouă şansă. Dar adu-ţi aminte că data trecută ne-am comportat odios faţă de ea. Nu merităm o a doua şansă. Aşa că nu-i frânge inima sau, dacă o faci, asigură-te că e cineva prin preajmă care să i-o lipească la loc.

Apoi rânjeşte din nou.

– Sunt sigur că mă urăşti puţin acum. Nu te aştepta să-ţi fie uşor. Am făcut în aşa fel încât să fie totul atât de greu de găsit, nu pentru tine, ci *pentru mine.* Ca un alcoolic care-şi încuie toată băutura în beci şi aruncă apoi cheia.

– Şi, cu toate astea, iată-te aici, deci se pare că nu a fost suficient. Uită-ne ajunşi în punctul ăsta. Transmite-i toate cele bune din partea mea.

Scoate un Ceas din buzunar – acelaşi pe care-l ţin şi eu în mână – şi se uită la el.

– Asta e, trebuie să plec. Distracţie plăcută. Şi ţine minte, îi plac plimbările în balon.

După aceea dispare, fiind înlocuit de noua mea reflecţie.

Încep să-mi creez un nou chip, cu care să mă duc la prima întâlnire.

9
Detectivul şi scrisoarea

Mai târziu în seara aceea, Isidore urmează co-amintirea până în Parcul Ţestoasei. Îl conduce pe o alee nisipoasă îngustă, printr-o pădurice de pini şi ulmi. Dincolo de copaci descoperă conacul.

Este cel mai mare edificiu restaurat din epoca Regatului pe care l-a văzut vreodată Isidore, cu excepţia Palatului Olympus. I se pare uluitor cum gevulotul îl ascunde de ochii publicului. Ultimele raze de soare se reflectă în cele două turnuri care se ridică la dreapta şi la stânga, înălţându-se spre cer ca nişte pumnale orientale. Conacul aruncă umbre lungi, albăstrii, pe un câmp de flori aranjat cu precizie geometrică. Florile formează triunghiuri şi poligoane multicolore, ca şi cum grădinarul ar fi intenţionat să demonstreze teoreme euclidiene. Isidore îşi dă seama abia în clipa următoare că sunt aşezate în forma unui cadran solar darian, umbra turnului mai înalt reprezentând limba ceasului.

În spatele unei porţi înalte de fier aşteaptă un Tăcut, o creatură ieşită din comun: un umanoid sculptat, de statura unui bărbat, cu o mască aurie, mănuşi care-i ascund muchiile şi colţurile, şi îmbrăcat într-o livrea albastră brodată cu fire argintii. Îi aminteşte de manechinele împodobite cu bijuterii din simularea Regatului. Nu îl salută, desigur, însă Isidore consideră că e politicos să spună totuşi ceva.

– Mă numesc Isidore Beautrelet. Sunt aşteptat.

Acesta îi deschide poarta în tăcere şi îl conduce spre conac. Traversează câmpuri de trandafiri, crini şi alte flori exotice, pe care trebuie să le exocaute pentru a le recunoaşte şi care răspândesc o mireasmă îmbătătoare.

Într-o dumbravă inundată de lumina aurie a amurgului se află un pavilion în formă de pagodă. Înăuntru, un tânăr – aproape încă adolescent, între şase şi opt ani marţieni – citeşte o carte, cu o ceaşcă goală de ceai alături. Poartă o

uniformă simplă a Revoluţiei, prea largă pentru el. Sprâncenele subţiri îi sunt apropiate în semn de concentrare. Are nişte trăsături delicate şi un chip împlinit. Tăcutul servitor sună un clopoţel de argint. Bărbatul înalţă încet privirea şi se ridică în picioare, exagerat de atent.

– Bine aţi venit, spune el şi îi întinde mâna.

Falangele lui par să aibă consistenţa porţelanului. Este mai înalt decât Isidore, dar incredibil de slab, ducând la extrem constituţia marţiană alungită.

– Îmi face mare plăcere că aţi putut veni. Vă servesc cu ceva?

– Nu, mulţumesc.

– Vă rog, luaţi loc. Ce părere aveţi de grădina mea?

– E impresionantă.

– Da, grădinarul meu e un geniu. Un om foarte modest, dar genial. Iar asta, desigur, se aplică adesea şi altor indivizi de un rar talent, ca dumneavoastră de pildă.

Isidore îl priveşte în tăcere, încercând să înlăture interferenţa din gevulot. Nu este întocmai o *absenţă* a confidenţialităţii, ca în Districtul Prafului, ci o anumită nesiguranţă, ca şi cum ar putea să se deşire dintr-o clipă-ntr-alta.

Tânărul zâmbeşte.

– Sunteţi destul de genial ca să vă daţi seama cine sunt?

– Sunteţi Christian Unruh, spune Isidore. Mileniarul.

Nu i-a fost greu să afle asta, însă şi-a petrecut aproape toată după-amiaza cercetând exoamintiri publice şi comparându-le cu co-amintirea primită de la femeia în alb. Unruh – dacă acesta este într-adevăr numele lui – este o persoană discretă chiar şi după standardele din Oubliette: în afară de perioada tinereţii, e dificil să afli alte detalii despre el. În presă, numele lui apare mai ales în contextul evenimentelor mondene şi al tranzacţiilor de afaceri. Se vede cu ochiul liber că are mai mult Timp decât Dumnezeu însuşi.

– Aveţi o avere personală de Timp obţinută din speculaţiile cu gevulot la bursă, un tip de afacere pe care

Vocea l-a aprobat abia acum câţiva ani. Şi în mod clar vă preocupă ceva. Pirateria gogol?

– O, nu. Am avut grijă să rămân cât se poate de obişnuit în toate privinţele, în afară de acumularea de Timp. Un mecanism de apărare, s-ar putea spune. Nu, ceea ce mă îngrijorează este asta.

Unruh îi întinde lui Isidore un bilet dintr-o hârtie fină, netedă, nemarcată, conţinând câteva cuvinte într-un scris elegant, delicat.

Dragă Domnule Unruh, citeşte el,

*Ca răspuns la invitaţia dvs. netrimisă – voi fi încântat să particip la petrecerea dvs. Carpe diem din al 28-lea sol al lunii Vrishika, 24*** *Voi veni însoţit de încă o persoană.*

Preasupusul dvs. servitor, Jean le Flambeur.

Isidore s-a gândit la Flambeur toată după-amiaza. Exomemoria din Oubliette nu are prea multe informaţii despre el. În cele din urmă, a cheltuit nişte Timp pe un agent de date costisitor care s-a aventurat în Tărâmul din afara noosferei Oubliettei. S-a întors cu un amestec de fapte şi legendă. Niciun fel de amintiri sau lifecasturi, nici măcar fişiere video sau audio. Fragmente de dinaintea Colapsului, ipoteze online neverificate despre o minte criminală extraordinară care opera în Londra şi Parisul Rapide. Poveşti fanteziste despre o uzină de exploatare solară furată de la Sobornost, o spargere într-un creier din *gubernie;* afaceri murdare cu proprietăţi virtuale din Tărâm.

Nu este cu putinţă ca toate să se refere la un singur individ, ci cel mult la o copyfamilie. Sau poate e vorba de un meme, o idee cu care infractorii – orice o însemna cuvântul acesta în diferite regiuni ale Sistemului – să-şi semneze crimele. În orice caz, nu poate fi vorba decât de o farsă. Isidore îi dă înapoi biletul.

– Petrecerea Carpe diem? întreabă el. Are loc peste o săptămână.

Unruh zâmbeşte.

– Da. Un mileniu de Timp se duce repede în ziua de azi.

Cea mai mare parte o voi dona, iar restul va fi administrat de Odette, colaboratoarea mea, pe care aţi cunoscut-o deja. Îmi dau seama că e ceva rar pentru generaţia noastră să nu mă revolt împotriva tuturor şi să nu mă vait de cât de nedrept e totul, însă eu sunt un idealist. Cred în Oubliette. Am avut opt ani plini în acest trup, iar acum sunt pregătit să-mi fac datoria ca Tăcut. Desigur, vreau să mă retrag cu stil, înainte de etapa următoare. Să trăiesc clipa pentru o noapte.

Are o amărăciune stranie în glas.

Servitorul Tăcut le oferă amândurora câte o ceaşcă de ceai, din porţelan scump. Unruh soarbe din ea cu poftă.

– În plus, finitudinea conferă valoare momentelor, nu credeţi? Cred că acesta a fost scopul străbunilor noştri. Nu voiam decât să mă bucur de această experienţă. Până am primit biletul.

– Cum a sosit?

– L-am găsit în bibliotecă, spune Unruh. În propria bibliotecă!

Chipul lui copilăros este brăzdat de linii aspre de furie, care par nelalocul lor. Aşază cu zgomot ceaşca pe farfurioară.

– Nu las *pe nimeni* să intre la mine în bibliotecă, domnule Beautrelet. Este sanctuarul meu inviolabil. Şi, pe deasupra, în afară de prietenii mei apropiaţi, nimeni altcineva nu are gevulotul pentru a ajunge la conac. Având în vedere experienţa dumneavoastră recentă cu presa, îmi imaginez că înţelegeţi că mă simt… pângărit.

Isidore se cutremură. I se face pielea de găină la gândul că vreun individ ar putea să pătrundă în spaţiul lui personal, neanunţat, fără să aibă acces la gevulotul lui.

– Nu credeţi că este posibil să fie o simplă farsă?

Unruh îşi împreunează degetele.

– Am luat în considerare şi această posibilitate, desigur, spune el. După cum vă puteţi închipui, am examinat atent exomemoria conacului. Nu am găsit nimic. Aseară, cândva între şapte şi opt jumate, scrisoarea a apărut din senin. Nu

recunosc scrisul. Hârtia provine dintr-o papetărie de pe Bulevard. Nu prezintă alte urme evidente de ADN în afară de ale mele. Până aici a ajuns Odette cu investigaţia. Sunt convins că avem de-a face cu tehnologie extraplanetară. Modul de lucru s-ar potrivi fără îndoială cu ceea ce ştim despre acest personaj – să anunţe data şi ora la care intenţionează să-şi comită infracţiunea. Într-un fel, nici nu mă surprinde. Extraplanetarii ne iau drept nişte înapoiaţi şi ne tratează ca pe un soi de teren de joacă. Şi din cine ştie ce motiv, acest… hoţ m-a ales pe mine drept jucăria lui. Dar dacă m-aş adresa Vocii sau tzaddikilor, mi-ar spune toţi acelaşi lucru: este o farsă. Şi de asta vă aflaţi dumneavoastră aici, domnule Beautrelet, spune Unruh zâmbind. Vreau să mă ajutaţi. Vreau să aflaţi cum a ajuns scrisoarea la mine în bibliotecă. Vreau să aflaţi ce are de gând să facă şi să-l împiedicaţi. Sau dacă reuşeşte ce a plănuit, atunci să recuperaţi ce îmi aparţine.

Isidore inspiră adânc.

– Cred că este posibil să îmi supraestimaţi aptitudinile. Nu sunt deloc convins că este vorba despre adevăratul Flambeur. Dar dacă este într-adevăr el, ce vă face să credeţi că eu aş fi un adversar pe măsura unui asemenea personaj?

– După cum v-am zis, sunt un idealist, spune Unruh. Sunt familiarizat cu activitatea dumneavoastră. Mă consider chiar un admirator. Şi, cu toate că mă simt profund insultat de acţiunile hoţului, mi se pare totuşi amuzantă perspectiva de a-mi însoţi ieşirea din scenă de o competiţie intelectuală. Fireşte, vă voi recompensa eforturile în mod corespunzător, dacă asta vă nelinişteşte. Ce spuneţi?

Să prinzi un hoţ, se gândeşte Isidore. Ceva pur, simplu, curat. Chiar dacă se dovedeşte a fi doar o glumă.

– În ordine, spune el. Accept.

Unruh bate din palme.

– Excelent! Nu o să vă regretaţi decizia, domnule Beautrelet, zice el ridicându-se. Acum haideţi să o găsim pe Odette şi să vizităm locul infracţiunii.

Conacul este construit în acelaşi stil grandios ca simularea din Regat din colonia zoku: tavane înalte, podele de marmură, armuri robotice negre şi mate aliniate de-a lungul coridoarelor, alături de tablouri mari reprezentând peisaje de pe vechiul Marte: stânci roşii, Valles Marineris, chipul zâmbitor al Regelui îmbrăcat în alb şi auriu.

Odette – femeia în alb – îi aşteaptă în bibliotecă şi schiţează, cu o mişcare tăioasă a capului, un salut către Isidore atunci când cei doi intră în încăpere.

– Bravo, i se adresează Unruh femeii. Se pare că farmecele tale l-au convins pe tânărul domn Beautrelet să ne dea o mână de ajutor cu mica noastră dilemă.

– Mă gândeam eu că o să accepte, spune ea. Cred că o să vi se pară interesant acest caz, domnule Beautrelet.

Biblioteca este o încăpere înaltă, foarte luminoasă, înzestrată cu o lucarnă, cu ferestre mari ce dau spre grădină şi canapele din piele ce par foarte comode. De miile de cărţi, atât în format analogic, cât şi spime, aranjate în şiruri ordonate pe rafturi din lemn de stejar închis la culoare, se ocupă o dronă sintobiotică cu aspectul unui arbore. În centrul camerei, pe un covor de culoarea vinului roşu, tronează un planetariu din alamă – un model mecanic al sistemului solar ilustrând în timp real imaginea planetei Marte şi a spaţiului cosmic înconjurător.

Unruh întinde o mână, iar drona îşi ridică unul dintre membrele negre, ca nişte crengi, până la unul din rafturile superioare, şi îi oferă volumul dorit.

– Acesta este lifecastul Contelui de Isidis, care a făcut parte dintr-o grupare secretă care a complotat şi a încercat să-l elimine pe Rege cu câţiva ani înaintea Revoluţiei. Au eşuat, fireşte. Dar anii prerevoluţionari sunt o perioadă fascinantă, în care lucrurile ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură. Sigur, e plină de lacune, în urma Erupţiei. După cum sigur v-aţi dat seama deja, am avut o fază în care am fost pasionat de Regat, cu ceva vreme în urmă, spune el cu o notă dogită în glas. Aşadar, acesta este volumul pe care îl studiam când am observat scrisoarea. Se afla aici, spune

mileniarul indicând o mică masă de lectură. A ales locul cu grijă, asigurându-se că o voi vedea din fotoliul meu preferat.

Pune cartea pe masă, face câţiva paşi spre unul din scaune şi se aşază.

– Doar eu, cei trei servitori Tăcuţi şi Odette – şi acum dumneavoastră – avem gevulot pentru locul acesta.

– Aveţi şi alte măsuri de siguranţă?

– Încă nu. Dar sunt dispus să vă dau mână liberă pentru a instala orice consideraţi necesar, inclusiv tehnologie de pe piaţa neagră. Odette se va ocupa de detalii, aşa că puteţi să o anunţaţi pe ea ce anume vă trebuie.

Unruh se uită la Isidore cu un zâmbet larg.

– Şi vă recomand să vizitaţi Bulevardul Persistent în compania ei. Veţi avea nevoie de o costumaţie adecvată pentru petrecere.

Isidore tuşeşte, devenind dintr-odată jenat de imitaţia veche şi boţită a uniformei revoluţionare pe care o poartă.

– Vă deranjează dacă arunc o privire în jur?

– Sigur că nu. Îmi închipui că o să petreceţi o bucată însemnată de timp aici în următoarele câteva zile. V-am asigurat acces la exomemorie – cu excepţia unor segmente personale – aşa că sunteţi liber să exploraţi în voie.

Isidore ridică şi deschide volumul pus pe masă de Unruh. Brusc se vede înconjurat de o colecţie uluitoare de imagini, videoclipuri şi texte, care plutesc în jurul lui. Videoclipuri, sunete şi zgomote înregistrate din perspectiva privitorului, chipuri elegante şi săli impresionante…

Unruh îi smulge cartea din mână cu o violenţă subită. Are ochii umflaţi şi pete roşii pe obrajii palizi.

– Aş prefera – şuieră el – să staţi departe de conţinutul bibliotecii. Multe dintre aceste volume au fost… dificil de achiziţionat şi sunt destul de posesiv cu ele.

Îi înmânează cartea dronei, care o pune la loc pe etajeră.

Expresia lui Isidore îi trădează şocul şi înteţirea pulsului, astfel că Unruh scutură din cap cu un zâmbet timid.

– Îmi cer scuze. Trebuie să înţelegeţi pasiunea unui

colecţionar. După cum am menţionat deja, acesta este un loc foarte personal pentru mine. V-aş fi recunoscător dacă aţi efectua investigaţia fără alte… interese academice.

Isidore clipeşte, gonind imaginile din minte, cu inima zbătându-i-se în piept. Pe chipul lui Odette apare brusc o expresie aspră.

– Istoria nu m-a interesat niciodată prea mult, spune el încet.

Unruh izbucneşte într-un râs ciudat, ca o tuse.

– Şi poate ne-ar face tuturor mai bine dacă am petrece mai mult timp în prezent, hm? De fapt, chiar aşa intenţionez să-mi petrec următoarele câteva zile: trebuie să mă ocup de nişte treburi… omeneşti pe ultima sută de metri.

Îi strânge din nou mâna lui Isidore.

– Am încredere în dumneavoastră, domnule Beautrelet. Sper să nu mă dezamăgiţi.

– Şi eu sper, spune Isidore.

După ce pleacă Unruh, Isidore îşi scoate lupa şi începe să examineze încăperea. Lupa acoperă camera cu un strat de informaţii: urme de ADN, zone mai uzate ale covorului, amprente şi pete de grăsime, molecule şi elemente reziduale. Accesează simultan exomemoria camerei. Un turn infinit de momente trecute îi înfloreşte în minte. O scurtă exocăutare îl informează că scrisoarea se afla acolo la ora 20:35 în seara precedentă, dar nu şi cu câteva secunde mai devreme. Iar în încăpere nu se afla nimeni, nici înainte, nici după. Extinde perspectiva memoriei asupra restului conacului: un servitor aflat în picioare, în tăcere eternă, *aici*, altul *acolo,* şi un bloc compact, ascunzând încăperile personale ale lui Unruh.

Examinează din nou scrisoarea. Nu există niciun semn de automaterializare: este chiar hârtie reală, lucrată manual, sau o imitaţie nanotehnologică perfectă. Chiar şi cu ajutorul unei tehnologii extraplanetare avansate, îi vine greu să-şi închipuie un nor de naniţi creând-o din senin în

doar câteva secunde; energia necesitată de o asemenea operaţiune ar fi lăsat nenumărate urme în exomemoria conacului.

– Am probat toate posibilităţile evidente, spune Odette, sprijinită de unul din braţele fotoliului lui Unruh, privindu-l pe Isidore cu zâmbetul ei de copiliţă. Mă îndoiesc că jucăria aceea zoku va descoperi ceva în plus faţă de mine.

Isidore abia dacă o aude: este mult prea concentrat să examineze podeaua şi pereţii bibliotecii. După cum era de aşteptat, sunt din bazalt solid, ornat cu piatră vie. Se aşază şi închide ochii pentru câteva clipe. Imagini fugare din carte ascund forma misterului, deşi o parte din el simte nevoia să le integreze în investigaţie. Le mătură din memorie şi se concentrează numai pe scrisoare. O cameră încuiată; un obiect misterios; pare o operaţiune mult prea curată.

– Când a fost ultima dată când aţi procurat ceva pentru domnul Unruh? o întreabă el pe Odette.

Îşi duce gânditoare un deget la buze.

– Probabil acum trei săptămâni. De ce?

– Mă gândeam la cai troieni, spune Isidore. Este posibil să fi cumpărat cumva un dispozitiv mascat, ceva care să conţină o microdronă sau altceva care să fi plasat scrisoarea acolo unde a găsit-o domnul Unruh? De fapt, se poate ca dispozitivul să fi fost achiziţionat cu mult timp în urmă şi să fi stat aici până a fost activat.

– Mi se pare improbabil, spune Odette. Christian analizează foarte atent, cu ajutorul experţilor, orice articol pe care îl cumpără. Şi chiar dacă ar fi existat un astfel de dispozitiv, ar fi fost înregistrat în exomemorie.

– Aşa este, încuviinţează Isidore, privind-o curios. Aveţi vreo teorie proprie?

– Nu pentru asta sunt plătită, zice Odette. Dar dacă ar trebui să vă ofer una… ei bine, ceea ce pot spune este că, de-a lungul timpului, de când lucrez aici, l-am văzut pe dragul de Christian făcând lucruri mai excentrice decât să-şi scrie singur scrisori, continuă ea cu un zâmbet mult mai îmbătrânit şi maliţios de această dată. Se plictiseşte

repede. Pentru binele dumneavoastră, domnule Beautrelet, sper că vă pricepeţi să şi inventaţi mistere, nu numai să le rezolvaţi. Şi că sunteţi mai talentat ca detectiv decât în domeniul vestimentar. Garderoba dumneavoastră are *neapărată* nevoie de îmbunătăţiri.

Isidore încă se gândeşte la scrisoare când se întoarce acasă în seara aceea. Îşi dă seama cât de mult i-a lipsit acest sentiment de desfăşurare lentă a hărţii unui nou mister în mintea lui.

Lin este probabil trează încă: în bucătărie e lumina aprinsă. Realizează că nu a mâncat nimic de la prânz, aşa că îi comandă faberului de bucătărie să-i facă rapid un risotto.

În timp ce priveşte braţul faberului dansând deasupra farfuriei, creând boabele de orez cu raza lui atomică, se gândeşte la Unruh. Ceva în legătură cu el pare nelalocul lui. Insinuarea făcută de Odette, că ar fi fost invitat să joace un rol într-o şaradă elaborată, pare să se potrivească cu restul faptelor. Însă forma soluţiei este prea bizară pentru a fi acceptabilă.

Se holbează la farfuria aburindă, decide că vrea să mai păstreze senzaţia de acuitate pe care i-o dă foamea, o lasă pe masa din bucătărie şi se duce în camera lui.

– Ai avut o zi lungă?

Pixil stă pe pat cu picioarele încrucişate şi se joacă cu creatura verde.

– Ce cauţi aici? Cum ai intrat?

A exclus-o în mod intenţionat pe Pixil din gevulotul lui în ultimele câteva zile. A fost ca un anestezic local, amorţindu-i rana şi ajutându-l să uite de ea.

Pixil ridică inelul de cuplare. Trăsăturile ei au o anumită granulozitate neclară, iar el îşi dă seama că nu este decât o imagine creată din ceaţă utilitară.

– Nu e doar un dispozitiv de comunicare, ştii? spune ea. M-am plictisit să mă joc de-a *ghiceşte la ce se gândeşte iubitul tău.* Presupun că ai dat dovadă de iniţiativă inventând jocul ăsta.

– Vorbeşti…

– Serios? Nu. Dar fără îndoială majoritatea locuitorilor din colonia zoku ar vorbi serios. Îmi place de micuţul ăsta. Are un nume?

– Nu.

– Păcat. I-ar prinde bine. Poate ceva din scrierile lui Lovecraft? Deşi pe aici se află creaturi mai mari şi slinoase, pline de tentacule.

Isidore nu răspunde.

– Să înţeleg că eşti prea ocupat ca să vorbeşti cu mine? întreabă Pixil.

– Poate că pur şi simplu m-am săturat să mă joc de-a *hai să vorbim despre sentimentele noastre.*

Pixil îl priveşte un răstimp.

– Aşa deci. Şi eu care tocmai stabilisem o metodă ca să ţinem scorul. Primeşti câte un punct de fiecare dată când spui ceva adevărat, plus un bonus când faci dezvăluiri emoţionale autentice. Dar văd că mi-am pierdut vremea, spune ea încrucişându-şi braţele. Ştii, dacă l-aş ruga pe Drathdor, ar putea crea un model de răspunsuri emoţionale care ar anticipa şi mi-ar spune exact cum funcţionezi.

Isidore este asediat de un gând îngrozitor.

– Sper că nu ai nimic de-a face cu treaba asta cu le Flambeur, nu?

Se loveşte de limitele impuse de gevulot cu privire la informaţiile pe care le poate împărtăşi în legătură cu misiunea de la Unruh, aşa că limba îi încremeneşte. Dar *chiar* pare genul de lucru caracteristic pentru Pixil: plăsmuirea unui puzzle elaborat pentru a-i reda încrederea în el. Oripilat, îşi dă seama că nu este o ipoteză pe care o poate elimina din start.

– N-am idee despre ce vorbeşti, spune ea. Se pare că eşti ocupat cu chestiuni *importante.* Am venit să-ţi spun că, indiferent *ce* joc vrei să joci cu mine – şi, crede-mă, joc mai bine decât tine – *mişcarea următoare îţi aparţine.*

Dispare. Inelul de cuplare şi creatura verde cad pe pat cu un bufnet surd. Monstruleţul aterizează pe spate şi-şi

agită neputincios tentaculele în aer.

– Ştiu cum te simţi, spune Isidore.

Ridică creatura şi o aşază în picioare, iar ea îi aruncă o privire recunoscătoare, făcând ochii mari. Se întinde lângă ea şi se uită în tavan. Ştie că ar trebui să se gândească la Pixil şi cum să se revanşeze. Însă gândurile lui orbitează în jurul scrisorii. Este un obiect fizic. Are o origine. Cineva a scris-o. Este imposibil ca exomemoria să nu înregistreze de unde a provenit. Aşadar, originea ei trebuie să se afle gravată undeva în exomemorie. Dacă nu cumva…

Dacă nu cumva tocmai exomemoria are o eroare.

Gândul îl face să clipească. E ca şi cum ai spune că acceleraţia gravitaţională nu ar fi o constantă de 0,6 *g,* sau că soarele ar putea să nu răsară mâine. Dar ideea aceasta, oricât de inadecvată, se potriveşte. Şi nu numai atât – simte că este doar o porţiune dintr-o formă mai mare, pândind în beznă, unde nu o poate atinge. *Odată ce ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar părea, trebuie să fie adevărul.*

Ceva rece îi atinge degetele de la picioare, iar el scoate un mic ţipăt, luat prin surprindere. Monstruleţul explorează lumea de sub pătura lui. Îl ridică în palme şi îi aruncă o privire mânioasă, iar el îşi mişcă tentaculele candid.

– Ştii ceva, spune Isidore, cred că am să te botez Sherlock.

După cum au stabilit, Odette îl ajută să-şi aleagă un costum pentru petrecerea Carpe diem. Petrec o jumătate de zi pe Bulevardul Persistent. Tema festivităţii va fi Timpul. Un vânzător cu degete îndemânatice îi ia măsurile pentru un costum negru cu argintiu bazat pe Sol Lunae, a doua zi din săptămâna calendarului darian.

– Nu se presupune că Luna este un simbol feminin? protestează el când Odette îi aduce la cunoştinţă tema costumului.

– Christian a planificat totul cu grijă, spune Odette, urmărind încruntată diversele modele pe care magazinul le

proiectează pe silueta zveltă a lui Isidore. În locul tău, nu l-aş contrazice: eu nu am reuşit niciodată să-i schimb părerea. Cred că vom încerca alt material, probabil catifea, spune ea şi adaugă zâmbind: Luna simbolizează, de asemenea, misterul şi intuiţia. Poate asta reprezinţi pentru el. Sau poate că nu.

Isidore nu mai scoate un cuvânt şi se supune fără să riposteze torturii blânde a croitorului.

După excursia la cumpărături, se întoarce la conac şi începe să elimine imposibilul, elaborând o serie de ipoteze pentru a explica apariţia scrisorii, fiecare mai complexă decât precedenta. Variază de la hârtie automaterializată până la ceaţă de invizibilitate suficient de sofisticată pentru a păcăli senzorii omniprezenţi ai exomemoriei. Dar toate îl aduc înapoi la aceeaşi improbabilă concluzie: ceva este în neregulă cu exomemoria însăşi.

Unul dintre servitorii Tăcuţi îi aduce un prânz uşor, pe care îl serveşte singur. După câte se pare, mileniarul este prea ocupat cu ultima lui săptămână pe care o are de trăit în trupul de Nobil, pentru a irosi prea mult Timp pe ceva ce a fost pus deja în mişcare.

După-amiaza, Isidore ia în considerare posibilitatea manipulării exomemoriei. Exocaută până când simte că-i explodează capul de la atâtea date tehnice despre comunicare ubicuă distribuită, criptografie publică cuantică, probleme generale bizantine şi protocoale secrete împărtăşite. Exomemoria se află pretutindeni. Minusculii ei senzori, distribuiţi în fiecare bucăţică de cerebromaterie şi normomaterie, înregistrează absolut totul, de la evenimente, fluctuaţii de temperatură, deplasarea obiectelor şi până la gânduri, iar accesarea ei este controlată numai de gevulot. Însă a fost programată doar pentru a fi scrisă, prezentând numeroase redundanţe. Pătrunderea în sistem şi editarea ei ar presupune resurse tehnologice şi computaţionale mult mai avansate decât cele ce stau la dispoziţia oricărui cetăţean din Oubliette.

Revelaţia îi provoacă fiori pe şira spinării. Poate că o

forţă extralumească l-a ales într-adevăr pe Unruh drept ţintă.

După o plimbare prin grădină – unde un bărbat cu părul alb, îmbrăcat într-o salopetă albastră, îngrijeşte florile lui Unruh, ajutat de un servitor Tăcut – Isidore parcurge întreaga exomemorie a conacului la care are acces, căutând alte lacune. Stă pe unul dintre fotoliile din bibliotecă şi rememorează. Unruh a avut o viaţă ordonată în ultimul an, aproape de pustnic, cu excepţia unor petreceri ocazionale restrânse. Din când în când, curtezane exotice din Strada Şarpelui se ivesc printre amintiri, făcându-l pe Isidore să se întrebe ce ar crede Adrian Wu despre noul lui angajator. Dar Unruh îşi petrece cea mai mare parte a timpului în solitudine, primind în vizită comercianţi de antichităţi, mâncând singur şi stând ore întregi cufundat în lectură, în bibliotecă.

Este pe punctul de a renunţa – torentul de detalii este prea voluminos pentru a putea fi absorbit dintr-odată – când se hotărăşte să confrunte memoria cu cartea pe care o citea Unruh, lifecastul Contelui Isidis. Ultima oară când a citit Unruh din ea a fost acum patru săptămâni. Iar în memorie…

Îi ia câteva clipe ca să facă legătura. Apoi se ridică în picioare dintr-un salt şi se duce s-o caute pe Odette. Orchestrează pregătirile pentru petrecere într-un mic birou din aripa estică a conacului, înconjurată de invitaţii spime care plutesc în jurul ei ca un stol de păsări îngheţate în timp.

– Vreau să vorbesc cu domnul Unruh.

– Mă tem că e imposibil, spune ea. Christian mai are doar câteva zile la dispoziţie şi, în afara cazului în care îmi lasă alte instrucţiuni, le va petrece cum crede el de cuviinţă.

– Trebuie să-i pun nişte întrebări.

– Domnule Beautrelet, în locul dumneavoastră m-aş mulţumi să-mi joc rolul desemnat în această mică dramă instrumentată de el.

Atinge o coală virtuală din aer, care se deschide, devenind chipul unei tinere femei. Îl analizează, ducându-şi vârful condeiului la buze.

– Un artist lifecast, spune ea. Nu cred că s-ar potrivi în peisaj. Uneori am impresia că ar fi trebuit să fiu muzician. Organizarea unei petreceri are multe aspecte în comun cu compunerea unei piese muzicale: trebuie să-ţi dai seama de modul în care diferitele instrumente se completează reciproc. Din punctul meu de vedere, dumneavoastră sunteţi tot un instrument, domnule Beautrelet. Christian mi-a încredinţat rolul de dirijor pentru ultima sa zi. Aşadar, vă rog, păstraţi-vă revelaţiile dramatice pentru petrecere. Din câte ştiu, condiţia esenţială a comediei este coordonarea.

Isidore îşi încrucişează mâinile la piept.

– Am auzit un citat odată, spune el. Definiţia tragediei: eu, alunecând pe o coajă de banană. Definiţia comediei: tu, căzând într-o gaură şi murind. Mă întreb ce anume aş descoperi dacă mi-aş petrece mai mult timp cercetându-vă *pe dumneavoastră.*

Odette îl priveşte drept în ochi vreme îndelungată.

– Nu am nimic de ascuns, zice ea într-un final.

Isidore zâmbeşte, dar nu răspunde. Ea este prima care îşi întoarce privirea.

– Fie, admite Odette. Presupun că i-ar face plăcere o distracţie uşoară.

Unruh îl întâmpină într-una din galeriile conacului, îmbrăcat într-un halat şi afişând o expresie distantă. Isidore zăreşte pe cineva estompat de gevulot trecând pe un coridor, ceea ce-l face să se întrebe din ce activitate s-a întrerupt mileniarul pentru a-l primi.

– Domnule Beautrelet. Mi s-a comunicat că aţi descoperit ceva.

– Da. Sunt convins că îngrijorarea dumneavoastră este cât se poate de fondată şi că o forţă extraplanetară este implicată în acest incident. Vă voi ajuta să faceţi pregătirile necesare pentru petrecere.

– Presupun că ar trebui să vă mulţumesc că nu împărtăşiţi bănuiala lui Odette că aş fi scris eu însumi biletul, spune Unruh. Şi altceva?

– Nimic. Exomemoria locală a fost manipulată într-o anumită manieră, dar nu am putut încă determina cum sau de cine. Dar nu despre asta voiam să vă vorbesc.

– A, nu? spune Unruh, ridicând din sprâncene.

– În timp ce examinam exomemoria, căutând lacune, am observat că aţi studiat frecvent lifecastul lui Isidis, aşa că m-am uitat la prima lectură. Sunt conştient că am abuzat poate de puterea pe care mi-aţi dat-o, dar m-am simţit constrâns să studiez toate elementele cazului din toate unghiurile posibile.

– Aşa este.

– Trebuie să vă spun că am observat… reacţia pe care aţi avut-o citind textul.

Unruh ţipase, aruncase cartea în colţul opus al încăperii, smulsese alte volume din rafturi, răsturnase planetariul cu o violenţă care părea să-i copleşească statura firavă şi în cele din urmă se prăbuşise în fotoliu.

– Dacă nu mă înşel, la scurtă vreme după aceea aţi luat decizia de a intra mai devreme în starea de Tăcut. Ce anume aţi văzut?

Unruh oftează.

– Domnule Beautrelet, ar trebui poate să vă clarific faptul că nu duceţi o investigaţie generică. Nu v-am împuternicit să-mi cotrobăiţi prin viaţa particulară sau să iscodiţi motivele acţiunilor mele, ci doar să-mi protejaţi proprietatea şi propria persoană de ceea ce am considerat a fi o ameninţare.

– M-aţi angajat ca să elucidez un mister, spune Isidore. Şi nu cred că este vorba doar despre misterul scrisorii. Am exocăutat de asemenea Contele Isidis.

– Şi ce aţi descoperit?

– Nimic. Nu am putut găsi niciun fel de referiri la vreun Conte Isidis în exomemoriile publice. Din punct de vedere al cunoştinţelor opiniei publice, acesta nu a existat vreodată.

Unruh se îndreaptă către una dintre ferestrele uriaşe ale galeriei şi priveşte afară.

– Domnule Beautrelet, trebuie să recunosc că nu am fost complet sincer cu dumneavoastră. O parte din mine spera că veţi băga de seamă anumite detalii pe cont propriu, ceea ce aţi şi făcut.

Atinge geamul cu mâna lui palidă.

– Se întâmplă un fenomen bizar atunci când eşti bogat, chiar şi atunci când bogăţia este atât de artificială ca în societatea noastră. Începi să dezvolţi o formă de solipsism. Lumea se pliază conform voinţei tale. Totul în jur se transformă în propria ta reflecţie, iar după o vreme devine anost să te priveşti în ochi numai pe tine însuţi, spune el oftând. Aşa că am încercat să găsesc un teren mai ferm în trecut, în originile noastre, în istorie. Mă îndoiesc că sunt prea mulţi din generaţia noastră care să fi studiat cu atâta fervoare ca mine epoca Regatului şi Revoluţia. La început, a fost evadarea perfectă, cu mult mai bogată decât existenţa noastră fadă, cu lupte autentice, rău real, idei triumfând asupra oprimării, cu disperare şi speranţă. Contele Isidis complotând împotriva unui tiran. Dramă. Intrigă. Şi Revoluţia! Am cumpărat amintiri de la cerşetorii de Timp. Îmi amintesc să mă fi aflat acolo, în Valea Harmakis, sfâşiind trupuri de Nobili cu gheare de diamant. Dar după un timp am realizat că era ceva putred aici. Cu cât mă afundam mai adânc, cu atât dădeam peste mai multe inconsecvenţe. Oameni care apăreau în lifecasturi pe care le cumpărasem de la comercianţi la negru, amintiri care se contraziceau. În timp ce citeam lifecastul lui Isidis, am avut prima revelaţie, şi aţi… văzut cum am reacţionat.

Unruh strânge din pumni.

– Mi-am pierdut încrederea în trecut. E ceva în neregulă cu el. Cu ceea ce ştim. De aceea nu am vrut să studiaţi textele din bibliotecă. Nu i-aş dori nimănui acest sentiment. Poate că vechii filosofi aveau dreptate şi chiar trăim într-o simulare, ca nişte marionete ale unor zei transumani; poate că Sobornostul a câştigat deja, visele lui Fedorov au devenit

realitate, iar noi nu suntem decât nişte simple amintiri. Şi dacă nu poţi avea încredere în istorie, de ce ţi-ar mai păsa de prezent? Nu-mi mai trebuie. Voi fi pur şi simplu Tăcut.

– Sunt sigur că există o explicaţie raţională, spune Isidore. Poate că aţi fost victima unei falsificări; poate ar trebui să investigăm sursele textelor din biblioteca dumneavoastră…

Unruh schiţează un gest de dezaprobare.

– Nu mai contează acum. Puteţi face orice doriţi cu această informaţie după ce eu nu voi mai fi. Voi mai avea parte de un moment perfect, după care am terminat, zice el zâmbind. Dar mă bucur totuşi că am avut dreptate în ceea ce-l priveşte pe le Flambeur. Va fi cu siguranţă o întâlnire interesantă.

Îi atinge umărul lui Isidore.

– Vă sunt recunoscător, domnule Beautrelet. Îmi doream să vorbesc cu cineva despre asta. Odette este importantă pentru mine din multe privinţe, însă ea nu ar înţelege. Este o făptură care trăieşte în prezent, aşa cum ar trebui să mă străduiesc şi eu să fac.

– Apreciez încrederea pe care mi-aţi arătat-o, spune Isidore, dar consider totuşi că…

– Am încheiat subiectul, îl întrerupe Unruh cu fermitate. Singurele lucruri care trebuie să vă preocupe acum sunt petrecerea şi hoţul nostru. Şi fiindcă veni vorba – aveţi dispoziţii anume în legătură cu securitatea pe care să i le transmit lui Odette?

– Am putea solicita deschiderea totală a gevulotului la intrare, sau am putea amplasa mai multe agore în grădină…

– Ce lipsă de eleganţă! În niciun caz! protestează Unruh, încruntându-se. Să fii jefuit e una, dar lipsa de maniere e cu totul altceva.

10
Hoţul şi o a doua primă întâlnire

Raymonde ia masa de prânz lângă terenul de joacă, atunci când ne întâlnim din nou pentru prima dată. În poală şi împrăştiate pe bancă are partituri pe care le studiază în timp ce muşcă aproape cu ferocitate dintr-un măr.

– Scuză-mă, spun eu.

Vine aici în fiecare zi şi mănâncă dintr-o pungă mică de tempomaterie, în grabă, ca şi cum s-ar simţi vinovată că-şi acordă un moment de linişte. Se uită la copiii care se caţără ca nişte maimuţe pe barele alambicate şi la copiii mici care se joacă la gropile de nisip cu jucăriile sintobiotice rotunde şi colorate. Stă aşezată pe marginea băncii, cu picioarele lungi şi graţioase îndoite într-o poziţie incomodă, gata să sară în picioare.

Mă priveşte încruntată. Gevulotul ei este deschis doar puţin, doar cât să-i dezvăluie expresia oarecum ameninţătoare schiţată pe chipul ei mândru şi ascuţit, ceea ce o face într-un fel chiar mai frumoasă.

– Da?

Schimbăm un salut prin gevulot, scurt şi la obiect. Motorul pirat gogol scanează după lacune, însă deocamdată nu găseşte nimic.

Perhonen şi cu mine am căutat-o prin agore şi exomemorii publice şi, după ore în şir de muncă, am dat de ea în sfârşit într-o amintire bruscă şi intensă a unei fete într-o fustă gălbuie şi bluză, trecând printr-o agora cu un mers hotărât. Nu avea expresia imobilă ca o mască pe care o adoptă adesea marţienii în locuri publice, ci părea serioasă, cufundată în gânduri.

În ziua precedentă i-am furat una din colile cu partituri, purtând o altă faţă. Acum i-o întind.

– Cred că asta îţi aparţine.

O acceptă şovăind.

– Mulţumesc.

– Probabil ai scăpat-o ieri. Am găsit-o pe jos.

– Ce noroc, spune ea.

Este încă suspicioasă: gevulotul ei îi ascunde până şi numele, iar dacă nu i-aş cunoaşte deja faţa, aş uita-o după această conversaţie.

Locuieşte undeva pe la periferia Districtului Prafului. Se ocupă cu ceva care are de-a face cu muzica. Duce o viaţă obişnuită. Are o garderobă modestă şi conservatoare. Într-un fel, mi se pare bizar, deoarece nu se potriveşte cu zâmbetul din fotografie. Dar în douăzeci de ani se pot întâmpla multe. Mă întreb dacă a ieşit recent din Tăcere; asta îi face de obicei pe tinerii marţieni să fie foarte zgârciţi cu Timpul.

– Este foarte bună, să ştii.

– Poftim?

– Muzica. Foaia este analogică, aşa că nu m-am putut abţine să nu o citesc.

Îi ofer puţin gevulot. Acceptă. *Da!*

– Eu sunt Raoul. Îmi pare rău pentru deranj, dar căutam de mult un pretext ca să intru în vorbă cu tine.

– *Nu o să meargă*, şopteşte *Perhonen.*

– *Ba sigur că da. O femeie nu poate rezista unei poveşti captivante.*

– *Un străin misterios pe o bancă din parc? Îi place la nebunie.*

– Ei, atunci mă bucur că ai găsit unul, spune ea.

Îmi mai oferă puţin gevulot: are un iubit. La naiba. Dar vom vedea dacă e un obstacol.

– Ai vreun mecena?

Mă izbesc de un alt blocaj de gevulot.

– Îmi cer scuze dacă sunt indiscret, dar sunt pur şi simplu interesat. Despre ce este vorba?

– Este o operă. Despre Revoluţie.

– Aha, înţeleg.

Se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întâlnesc cu un student. Mi-a făcut plăcere.

– *Ei poftim,* spune *Perhonen. Ai făcut-o de oaie.*

Parfumul ei – o notă de pin – mi se duce direct la amigdală, declanşând amintirea unei amintiri. Eu, dansând cu ea într-un club cu podeaua de sticlă din Pântece, până în zori. Oare atunci am întâlnit-o prima oară?

– Ai o problemă cu porţiunea de *a cappella,* spun eu.

Ezită.

– Pot să-ţi arăt cum să o rezolvi, dacă accepţi să iei cina cu mine.

– De ce aş accepta sfaturi de la tine? întreabă ea, luându-mi coala din mână.

– Nu sfaturi, ci simple sugestii.

Mă examinează, iar eu îi zâmbesc cât mai fermecător cu putinţă. Am petrecut multă vreme exersând în faţa oglinzii, încercând să-mi adaptez zâmbetul acestui chip nou.

Îşi aşază după urechea albă o şuviţă de păr negru.

– De acord. Va trebui să mă convingi. Dar aleg eu locul.

Îmi transmite o co-amintire, indicându-mi un local din apropierea monumentului Revoluţiei.

– Aşteaptă-mă acolo la şapte.

– S-a făcut. Cum ai zis că te cheamă?

– Nu am zis, spune ea, ridicându-se şi îndepărtându-se de terenul de joacă, cu tocurile bocănind pe asfalt.

În timp ce hoţul e în oraş, la vânătoare de dragoste, Mieli încearcă să se impulsioneze singură pentru a-l interoga pe vasilev.

Glonţul armei-fantomă, de mărimea unei gămălii de ac, abia are capacitatea de calcul pentru a rula o minte de nivel uman. O cântăreşte în mână, în învelişul de safir care o menţine în stare latentă, aruncând-o în sus şi prinzând-o, nefiind încă obişnuită cu gravitaţia – o noutate pentru ea. Chiar şi obiectul acesta minuscul i se pare greu, asemenea unui eşec. Iar şi iar simte impactul în palmă.

Suntem în război, îşi spune ea. *Ei l-au provocat. Ce alternativă am?*

Camera de hotel i se pare prea strâmtă, se simte sufocată. Se trezeşte plimbându-se prin oraş, strângând

încă glonţul în palmă, cutreierând Bulevardul Persistent, acum familiar, în linişte după-amiezii.

Poate că neliniştea provine din activitatea biotică a hoţului. Nu a cutezat să mai suprime legătura după tentativa lui de evadare, mai ales acum, după ce i-a permis cu reticenţă să-şi schimbe chipul şi structura mentală. Aşa că este insuportabil de conştientă de entuziasmul lui, ca şi cum ar avea o mâncărime constantă.

Se opreşte să guste mâncarea săţioasă şi condimentată care se obişnuieşte aici. O serveşte un tânăr care îi zâmbeşte întruna şi îi tot trimite co-amintiri cu subînţeles, până când se înfăşoară în gevulot ca să mănânce în linişte. Felul de mâncare se cheamă *cassoulet* şi o face să se simtă balonată şi greoaie.

– Cum merge acolo? o întreabă pe *Perhonen.*

– *Tocmai a convins-o să-i accepte invitaţia la o primă întâlnire,* spune nava.

– Minunat.

– *Nu pari deloc încântată. Nu e foarte profesionist din partea ta.*

– Am nevoie să fiu singură o vreme. Ţine-l sub observaţie în locul meu.

– *Sigur. Dar ar trebui să-l urmăreşti tu. E oarecum distractiv.*

Mieli întrerupe legătura. *Distractiv.* Merge încercând să imite pasul lejer al marţienilor îmbrăcaţi în alb, dorindu-şi să poată zbura din nou. După un timp, cerul i se pare prea vast. Cea mai apropiată clădire este un soi de biserică, unde intră încercând să găsească un refugiu. Nu ştie ce zeu este venerat aici şi nu are nicio curiozitate să afle. Dar bolţile înalte ale tavanului îi amintesc de spaţiile deschise din templele lui Ilmatar de acasă, din Oort, peşteri de gheaţă ale zeiţei aerului şi spaţiului. Aşa că i se pare cumva potrivit să cânte o rugăciune în surdină:

Mamă a aerului, dă-mi înţelepciune,
fiică a cerului, putere dă-mi,

ajută un orfan calea spre cămin să-şi afle,
călăuzeşte o pasăre rătăcită către miazăzi.

Iartă un copil cu mâini însângerate,
o biată întruchipare ce lucrarea-ţi întinează
cu fapte urâte şi mai urâte gânduri încă,
cu tăieturi şi cicatrice cântecul îţi necinsteşte.

Repetarea rugii o face să se gândească la lăcaşul natal şi la Sydän, iar asta îi uşurează povara. După ce mai stă o vreme în tăcere, se întoarce la hotel, acoperă ferestrele şi scoate glonţul-fantomă.

– Trezeşte-te, îi comandă minţii vasilevului.

– *Unde? Aah.*

– Salut, Anne.

– *Tu erai.*

– Da. Slujitoarea Fondatorului.

Mintea vasilevului râde. Mieli îi dă o altă voce, nu de copil, ci o voce de vasilev, masculină, fără inflexiuni şi gravă. Într-un fel, asta îi uşurează sarcina.

– Nu era niciun Fondator. A fost suficient de isteţ ca să ne amăgească. Dar nu era niciun chen sau chitragupta, spune mintea.

– Nu la el mă refer, şopteşte Mieli. Eşti *terminat.* Te-ai pus în calea Marii Misiuni Comune. Dar din milă, îţi ofer şansa să vorbeşti din proprie iniţiativă înainte de a fi aruncat în uitare, şansa de a te salva.

Vasilevul râde iarăşi.

– Nu-mi pasă pe cine slujeşti. Eşti o biată servitoare. Pentru ce atâta vorbărie ca să afli ce e în mintea mea? Termină odată ce ai de făcut şi nu mai irosi timpul unui Fondator cu flecăreala ta.

Scârbită, Mieli reduce mintea la tăcere. Apoi accesează gogolul chirurg din metacortexul ei şi îi comandă să înceapă. Acesta îl imobilizează pe vasilev într-un sandbox şi începe să-l fragmenteze; separă funcţiile conştiente superioare, îl recompensează şi îl pedepseşte. Este un soi

de perversiune a sculpturii: nu încearcă să descopere forma care se ascunde în piatră, ci sparge piatra în bucăţi şi le reasamblează, formând altceva.

Rezultatele gogolului chirurg reprezintă afişaje neprelucrate de învăţare asociativă a populaţiilor de neuroni simulaţi. După o vreme, opreşte fluxul. Abia reuşeşte să ajungă până la baie înainte să vomite resturile pestilenţiale ale prânzului ei nedigerat.

Se întoarce la vasilev cu un gust acid în gură.

– Salutare, scumpo, spune acesta pe un ton euforic. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Poţi să începi prin a-mi spune tot ce ştii despre Jean le Flambeur, spune Mieli.

Raymonde ajunge cu întârziere, având grijă să traverseze mica agoră de mână cu un bărbat chipeş cu un păr ca o coamă de leu, mai tânăr decât ea, care o sărută la despărţire. Apoi îmi face cu mâna. Mă ridic şi îi trag scaunul ca să se aşeze. Acceptă gestul cu atitudine puţin trufaşă.

Am aşteptat-o la restaurantul ales de ea, aşezat la o masă afară, lângă radiator. Este un local mic şi curios, cu uşi simple de sticlă şi o firmă goală; interiorul este în schimb un carnaval de culoare şi obiecte exotice, cutii de sticlă cu animale exotice împăiate, ochi de sticlă şi picturi luxuriante. Am tot derulat în minte prima noastră întâlnire, gândindu-mă la ce anume a reacţionat: nu la aerul de mister, ci la tachinare. Mi-am modificat şi aspectul fizic în mod subtil – nimic din ce nu ar fi de aşteptat odată cu dezvăluirea progresivă a gevulotului, dar părând o notă mai răutăcios. Se pare că este îndeajuns pentru a-i încălzi zâmbetul cu un grad.

– Cum a mers lecţia?

– Bine. I-am predat fiicei unui cuplu tânăr, care are foarte mult potenţial.

– Potenţialul este esenţial. La fel ca şi în cazul muzicii tale.

– Nu e chiar aşa, spune ea. M-am tot gândit la asta. Ai

minţit. Nu este nimic în neregulă cu fragmentul acela. În caz că nu ştiai, ne aflăm în Oubliette, iar eu sunt o fată frumoasă. Ceea ce înseamnă că genul ăsta de lucruri se întâmplă *tot timpul,* spune ea ridicându-şi mândră capul şi lăsându-şi părul să curgă în cascade pe umeri. Un străin misterios. O coincidenţă fericită. Serios? E un truc vechi.

Îi dă rapid două comenzi dronei chelner.

– Nu terminasem de citit meniul, spun eu.

– Aiurea. O să serveşti zebra teriyaki. Este excelentă.

Fac un gest de capitulare.

– În regulă. Credeam că aşa se fac lucrurile prin părţile astea. Atunci de ce ai acceptat să te întâlneşti cu mine?

– Poate că eu sunt cea care te-a urmărit pe tine.

– Poate.

Mănâncă o măslină din castronul cu aperitive şi îndreaptă scobitoarea spre mine.

– Ai fost politicos. Nu te-ai descurcat prea bine cu gevulotul. E limpede că provii de altundeva, iar asta e întotdeauna interesant. Iar acum îmi datorezi ceva, ceea ce e mereu dezirabil.

La naiba. Verific progresul motorului pirat. Încă încearcă să găsească breşe în gevulotul ei, fără prea mult succes. Dar este evident că ea se descurcă mai bine la asta.

– Mărturisesc. Am cumpărat o cetăţenie. Sunt de pe Ceres, din Centură.

Ridică din sprâncene. Nu este deloc uşor să cumperi o cetăţenie marţiană; de obicei, implică o decizie oficială luată de Voce. Însă piraţii gogol par să fi făcut o treabă bună cu inventarea poveştii de fundal pentru această identitate, având grijă să introducă anumite detalii pe ici, pe colo, în exomemorii publice.

– Interesant? De ce aici?

Gesticulez la tot ce se află în jur.

– Aveţi un *cer.* Aveţi o planetă întreagă. Aţi realizat ceva. Aveţi un *vis.*

Mă priveşte cu aceeaşi intensitate curioasă cu care îşi privise mărul la prânz şi, pentru o clipă, mă pregătesc de

muşcătură.

– Multă lume crede asta. Dar înainte am trecut, desigur, printr-un război civil îngrozitor, în urma căruia au scăpat din frâu nişte maşinării de ucis autoreplicante, care au distrus toată munca de terraformare depusă de stăpânii noştri, proprietarii de sclavi, înainte să îi ucidem. Dar aşa e, se află şi un vis, ascuns pe undeva pe acolo, spune ea zâmbind.

– Ştii, nimeni nu mi-a spus până acum cât de des…

– Atacă? Phoboii? Depinde. De cele mai multe ori, nici măcar nu remarci, iar când îţi dai seama, e doar un bubuit surd în depărtare. Tăcuţii rezolvă problema. Unii copii zboară cu planoarele ca să privească, bineînţeles. Şi eu făceam asta când eram mai tânără. E ceva spectaculos.

Îmi oferă o co-amintire care mă ia prin surprindere. Un planor din cerebromaterie, cu aripi albe; o mare de tunete şi flăcări dedesubt, o reţea strălucitoare de lasere întrezărită prin pulberea portocalie, o avalanşă neagră de *ceva* izbind trupele de Tăcuţi; o explozie orbitoare. Iar alături de ea, cineva care o atinge şi o sărută pe gât…

Inspir adânc. Motorul pirat se agaţă de amintirea senzuală şi începe să o analizeze.

– Ce s-a întâmplat? Pari derutat, spune ea.

Observ că a sosit mâncarea; aroma delicioasă mă ademeneşte, îndepărtându-mă de amintire şi provocându-mi o suprasolicitare senzorială. Chelnerul – un bărbat cu pielea negricioasă şi cu dinţi de un alb sclipitor – îmi rânjeşte. Raymonde îi face un semn aprobator din cap.

– Este un loc derutant, zic eu.

– Toate locurile interesante sunt aşa. Asta încerc să ilustrez prin muzica pe care o scriu, despre care păreai să ai atâtea idei.

– Încerci să le provoci un infarct ascultătorilor tăi?

Râde.

– Nu. Ceea ce vreau să spun e că şi noi suntem confuzi. E frumos să vorbim de visul Revoluţiei, de recrearea unui nou Pământ, un tărâm al făgăduinţei şi lucruri de felul acesta, dar de fapt nu este atât de simplu. Există şi multe

sentimente de vină amestecate cu visul. Iar generaţiile mai tinere nu au aceeaşi mentalitate. Am fost Tăcut o dată şi nu-mi doresc să fac asta din nou. Iar cei mai tineri decât mine îi văd pe zoku venind aici, şi oameni ca tine. Nu mai ştiu ce să creadă.

– Cum a fost? Să fii Tăcut?

Gust mâncarea. Carnea de zebră este într-adevăr excelentă: neagră şi suculentă. Are gusturi bune. Poate că e ceva ce a învăţat de la mine.

Fărâmiţează o bucată de pâine în farfurie, dusă pe gânduri.

– E greu de explicat. Se întâmplă foarte abrupt: când ţi se termină Timpul are loc transferul. Oamenii de la Resuscitare vin să-ţi ridice trupul, dar tu te afli deja acolo. E ca şi cum ai avea un atac cerebral. Dintr-odată creierul tău funcţionează diferit, într-un corp diferit, cu simţuri diferite. Dar după ce trece şocul iniţial, nu e chiar aşa de rău. Devii foarte concentrat pe munca ta, iar concentrarea este foarte plăcută. Ai o structură diferită. Nu poţi vorbi, dar ai nişte vise foarte intense, pe care le poţi împărtăşi cu ceilalţi. Şi eşti *puternic,* dar asta depinde în ce corp nimereşti, ceea ce poate fi un sentiment foarte… palpitant.

– Deci Tăcuţii au viaţă sexuală sau nu?

– Poate că vei afla singur într-o bună zi, băiat extraplanetar.

– Oricum, nu sună prea rău, remarc eu.

– Au existat dispute nesfârşite pe tema asta. Mulţi tineri cred că e vorba doar despre un complex de vinovăţie. Dar Vocea nu a primit niciodată vreo propunere de abolire a sistemului. Ai putea să te întrebi de ce: oare nu am putea găsi altă metodă? Nu am putea folosi drone sintobiotice pentru a face aceste munci? Dar nu e chiar atât de simplu. După ce te întorci, eşti răvăşit pentru o vreme. Te uiţi în oglindă şi-ţi vezi celălalt *sine*. Îţi lipseşte. E ca şi cum ai avea un geamăn siamez, de care nu te poţi despărţi în fond niciodată.

Ridică paharul de vin, ales tot de ea – un Sauvignon din

Valea Dao. Îmi amintesc vag că se presupune că ar avea efect afrodiziac.

– Să bem în cinstea confuziei, spune ea, după care sorbim amândoi din pahar.

Vinul are o textură bogată, viguroasă, cu aromă de piersică şi caprifoi, care îmi provoacă un sentiment ciudat, un amestec de nostalgie şi emoţia unei noi iubiri. Într-o oglindă, undeva, vechiul eu sigur zâmbeşte.

– Ei îl voiau, spune vasilevul nerăbdător.

De fiecare dată când răspunde la o întrebare, gogolul chirurg îi stimulează centrii plăcerii. Dezavantajul este că durează ceva până să răspundă.

– Cine?

– Cei ascunşi. Ei comandă aici. Ne-au promis suflete pentru el, cât de multe vrem.

– Cine sunt ei?

– Ne-au vorbit prin alte guri, cum fac uneori Fondatorii. Am fost de acord. Şi de ce nu? De ce să nu colaborăm cu ei? Misiunea îi va înghiţi pe toţi în cele din urmă, toţi vor îngenunchea în faţa altarului lui Fedorov. Putem să ne întoarcem la muzeu ca să ne uităm la elefanţi?

– Arată-mi.

Însă vasilevul îşi pierde coerenţa. Scrâşnind din dinţi, Mieli restabileşte o versiune anterioară şi-i ordonă chirurgului să o ia de la capăt.

Cina se prelungeşte cu un desert, iar apoi cu o plimbare prin Parcul Ţestoasei. Stăm de vorbă şi, încet-încet, gevulotul ei începe să se deschidă către mine.

Provine dintr-un oraş-lent din Kasei. A avut o tinereţe nebunească, în care a irosit o grămadă de Timp, apoi s-a aşezat la casa ei (cu un bărbat mai în vârstă, se pare). Nu uită de datorii: mă pune să-i iau îngheţată de la o fată într-un şorţ alb şi alege aromele; simfonii bizare de gusturi pe care nici nu le pot defini, care seamănă puţin cu pepenele galben şi mierea. Încerc să păstrez pentru o clipă micile

detalii pe care mi le împărtăşeşte, înainte să le arunc în fălcile lacome ale motorului pirat.

– Motivul pentru care vreau să scriu o operă, spune ea când ne aşezăm cu cornetele de îngheţată lângă o fântână în stilul epocii Regatului, este că vreau să realizez ceva *măreţ.* Revoluţia a fost măreaţă. Oubliette este ceva măreţ. Nimeni nu abordează pieptiş temele astea. Ceva grandios, ceva plin de piraţi gogol şi zoku şi revoltă şi zgomot.

– Oubliettepunk, zic eu.

Îmi aruncă o privire curioasă, după care scutură din cap.

– În fine, iată ce vreau să fac.

De aici se vede Montgolfiersville, dincolo de parc – locuinţe-balon ancorate, presărate la orizont ca nişte fructe multicolore. Le priveşte cu o expresie nostalgică.

– Te-ai gândit vreodată să pleci de aici? întreb eu.

– Şi unde să mă duc? Ştiu, sunt o puzderie de posibilităţi. Sigur că m-am gândit. Dar aici sunt un peşte mare într-un iaz mic, şi într-un fel prefer asta. Cred că aici pot să schimb ceva. În lumea largă – nu sunt aşa de sigură.

– Cunosc sentimentul.

Spre surprinderea mea, chiar îl cunosc. E tentant să rămâi aici, să creezi ceva la scară umană, să construieşti ceva. Poate că aşa s-a simţit *el* când a venit aici. Sau poate că *ea* l-a făcut să se simtă aşa.

– Dar bineînţeles, asta nu înseamnă că nu sunt curioasă, spune ea. Ai putea să-mi arăţi locul de unde vii tu, cum e acolo.

– Nu cred că e aşa de interesant.

– Ei, haide, vreau să văd, spune ea luându-mi mâna şi strângând-o în palmele ei calde şi puţin lipicioase de la îngheţată.

Îmi scanez memoria fragmentată, în căutare de imagini: un castel de gheaţă în Oort, comete şi reactoare de fuziune conectate într-un strălucitor planetariu, oameni înaripaţi urmărindu-le; Supra City, unde clădirile sunt de mărimea planetelor, domuri, turnuri şi arcuri înălţându-se către inelul lui Saturn; Lumile Centurii acoperite de suprafeţe de

substanţă sintobiotică sălbatică de culoarea coralului şi ruginiu autumnal; creierele din *gubernie,* din Sistemul Interior, sfere de diamant împodobite cu chipurile Fondatorilor, pline de nemurire şi intrigi.

Partea bizară este că toate acestea îmi par mai puţin reale decât prezenţa mea alături de ea, în lumina soarelui, prefăcându-mă uman şi neînsemnat.

Închide ochii pentru câteva momente, savurând amintirea.

– Nu ştiu dacă tocmai ai născocit asta, dar meriţi o mică recompensă, spune ea.

Mă sărută. Pentru o clipă, încerc să-mi dau seama ce gust are îngheţata ei, apoi mă pierd în senzaţia buzelor ei, a limbii ei încolăcindu-se cu a mea. Îmi oferă o co-amintire senzuală: sărutul din perspectiva ei, o inversare a punctelor de vedere.

În capul meu, motorul pirat scoate un ţipăt de bucurie: a descoperit o buclă, o amintire despre *mine,* o gaură în gevulotul ei care se cască devenind un *déjà-vu* abisal. Un alt sărut, acum multă vreme, suprapus peste acesta; o himeră din prezent şi trecut. Ignor strigătul triumfal al motorului pirat şi îi întorc sărutul, atunci şi acum.

– Povesteşte-mi despre tzaddiki, spune Mieli.

Ar putea lăsa gogolul chirurg să preia interogatoriul, dar este oricum dezonorant, aşa că măcar e dispusă să ducă ea însăşi povara.

– Anomalii, spune vasilevul gânditor. Duşmanul nostru cel mai temut. Tehnologie zoku. Aici au loc lupte pentru putere, nevăzute, între cei ascunşi şi colonia zoku. Tzaddikii sunt o armă. Tehnologie cuantică. Spectacol. Oamenii de aici au încredere în ei. Încercăm să-i ucidem când avem ocazia, dar îşi protejează cu succes identităţile.

– Cine sunt?

– Linişte. Brutalul. Eficientul. Futurista. Rapid. Jucăuş.

Vasilevul jonglează cu nume colorate şi imagini cu o evidentă încântare. O siluetă mascată, cu o pelerină

albastră; o ceaţă roşie care se mişcă asemenea Rapizilor de pe Venus. Identităţi ipotetice, posibile ţinte; imagini din agore şi exomemorii descifrate.

– Gentlemanul.

Bărbatul cu masca argintie. Iar în spatele lui…

– Nu, nu, nu, şopteşte Mieli. Lua-m-ar Omul Întunecat.

Încearcă să-l contacteze pe hoţ, însă conexiunea biotică este întreruptă.

Mult mai târziu ajungem în apartamentul ei râzând, împiedicându-ne şi oprindu-ne ca să ne sărutăm, înfăşuraţi în gevulot, iar de câteva ori, chiar şi complet la vedere. Mă simt îmbătat de un cocktail emoţional: dorinţă, amestecată cu vină, amestecată cu nostalgie, propulsându-mă pe o traiectorie care sfârşeşte printr-o coliziune cu suprafaţa dură, necruţătoare, a prezentului.

Locuieşte într-unul din turnurile răsturnate de sub nivelul oraşului. În lift, în timp ce coborâm, o sărut pe gât, strecurându-mi mâinile pe sub bluză, atingându-i pielea mătăsoasă. Râde. Motorul pirat captează fiecare atingere, fiecare mângâiere împărtăşită pe care ne permitem reciproc să o memorăm, săpând nemilos în gevulotul ei.

Ajunşi înăuntru, se desprinde din braţele mele, apăsându-mi buzele cu degetul.

– Dacă tot o să ne amintim situaţia asta, să o facem cel puţin să fie *memorabilă.* Fă-te comod, mă întorc imediat, spune ea.

Mă aşez pe canapea şi aştept. Apartamentul are tavanul înalt, iar pe rafturi sunt etalate atât obiecte de artă marţiană, cât şi artefacte de pe Pământ, care îmi par cunoscute. Într-o cutie de sticlă se află un revolver vechi, care îmi aduce aminte, în mod dezagreabil, de Închisoare. Mai observ nişte cărţi şi un pian vechi, a cărui suprafaţă din lemn de mahon contrastează puternic cu restul decorului de sticlă şi metal. Mă lasă să văd şi să-mi amintesc toate astea, şi simt cum motorul pirat gogol aproape şi-a atins masa critică, fiind pe punctul de a-i suge toate amintirile.

Se aude o muzică, aproape ca un susur la început, apoi din ce în ce mai tare; o bucată cântată la pian, o melodie superbă, întreruptă la răstimpuri de disonanţe chinuitoare intenţionate.

– Aşadar, spune-mi, Raoul, ce anume este în neregulă cu muzica mea? întreabă ea, aşezându-se lângă mine, îmbrăcată într-o cămaşă neagră de mătase, cu două pahare de şampanie în mână.

Luminile slabe ale Tăcuţilor dansează sub noi, în noaptea albastră, mii şi mii de făclii mari şi mici, ca un cer înstelat răsturnat.

– Absolut nimic, zic eu.

Ciocnim paharele. Degetele ei îmi mângâie în treacăt mâinile. Mă sărută din nou, fără grabă, atingându-mi uşor tâmpla cu mâna.

– Vreau să-mi amintesc asta, spune ea. Vreau ca *tu* să-ţi aminteşti asta.

Deasupra mea simt greutatea trupului ei moale şi cald, parfumul ei mă înconjoară ca o pădure de pini, părul ei îmi gâdilă faţa ca o

ploaie, mă îmbăt cu Isaac rabinul în ploaie şi cânt, împleticindu-mă spre casă târziu în noapte şi trăgând-o după mine afară ca să vadă norii sub domul angeloreţelei, părul ei se udă

în timp ce melodia curge în jurul nostru ca o cascadă, îmi amintesc

când a cântat prima dată la pian pentru mine, după ce am făcut dragoste, goală, cu degete uşoare şi lente pe clapele albe şi negre

mâinile ei îmi desenează linii pe piept

hărţi şi schiţe, arhitectură, forme îmbinându-se unele cu celelalte, ore în şir; iar ea ridică una din schiţe şi zice că seamănă cu partiturile

– Povesteşte-mi, mă îndeamnă ea

şi îi povestesc că sunt un hoţ, că băiatul din deşert îşi dorea să fie grădinar, că vreau să-mi creez o nouă viaţă, iar ea, spre surprinderea mea, nu fuge, ci doar râde

încet

precum labele unei pisici dansatoare, cu o pălărie extravagantă, un motan-încălţat, coborât parcă dintr-un vis, pe condorul unui castel…

– Haimana nenorocită! Lepădătură ce eşti! ţipă Raymonde.

Prezentul se materializează într-o sticlă de şampanie care mi se sparge în cap. Îmi pierd cunoştinţa pentru un moment, iar când îmi revine vederea, eu zac întins pe podea, iar ea stă în picioare deasupra mea, cu un baston vechi în mână.

– Ai cea mai mică idee ce-ai făcut?

Chipul ei este o mască argintie, iar vocea, un cor strident. *Tocmai când mă întrebam unde sunt poliţiştii de pe lumea asta,* îmi spun eu şovăitor, cu o fracţiune de secundă înainte ca Mieli să intre spulberând fereastra.

Mieli zdrobeşte pseudosticla cu aripile. Cioburile zboară prin încăpere în *slow-motion* asemenea fulgilor de zăpadă. Metacortexul o inundă cu informaţii. Hoţul e *aici,* tzaddikul *acolo* – un nucleu uman de carne şi oase înconjurat de un nor de ceaţă utilitară de luptă.

A renunţat la orice fel de subtilitate şi măsuri de precauţie pentru a da de hoţ, spunându-i lui *Perhonen* să-şi rişte din nou acoperirea şi să scaneze după particule masive cu interacţiune slabă, pentru a găsi locul unde s-a pierdut semnalul conexiunii biotice. Apoi s-a înălţat în văzduh estompată de gevulot, răsfoind dosarul navei despre femeia aceea. I s-a părut că durează o veşnicie să pună cap la cap toate detaliile, dar nu este surprinsă să vadă că tzaddikul l-a adus pe hoţ la ea acasă.

Încearcă să-l înşface pe hoţ şi să iasă de acolo la fel de rapid cum a intrat, însă ceaţa, mai agilă, îi înfăşoară aripile într-un strat de gel vâscos, care încearcă să-i pătrundă până la plămâni şi blocându-i accesul la armele-fantomă. Trage cu o particulă cuantică, în stare de orbire/paralizie. Explodează ca un soare miniatural. Însă ceaţa nu se mişcă

din jurul ei. Se transformă într-un nor alb, opac, orbitor, împiedicând-o să mai vadă altceva în afara unei lămpi cu lavă incandescentă. Radiatoarele de rezervă ale aripilor ei sunt de asemenea blocate, aşa că trebuie să se reseteze pe timp-lent.

Resimte lovitura tzaddikului intensificată de foglet ca şi cum s-ar fi ciocnit cu o cometă oortiană. O proiectează printr-o etajeră de sticlă şi prin peretele din spatele acesteia. Când trece prin ele, ipsosul şi sticla au textura nisipului umed. Armura ei urlă, iar una din coastele consolidate cu piatră vie i se frânge. Metacortexul îi estompează durerea; se ridică într-un nor de moloz. Se află în baie. Un înger monstruos se holbează la ea din oglindă.

Şi mai multe lovituri. Încearcă să pareze, însă curg şi se strecoară pe lângă braţele ei. Tzaddikul este inaccesibil, fogleţii formează extensii amorfe ale voinţei sale. Mieli se luptă cu o fantomă. Are nevoie de spaţiu. Canalizează energia reactorului de fuziune din coapsă către microventilatoarele aripilor. Curentul puternic împrăştie, urlând, fogleţii. Ia câţiva în pumn, îi înghite şi comandă unui gogol să-i analizeze. *În regulă.* Ceaţă de luptă depăşită, de pe vremea Războiului Protocolului. Gogolul are nevoie de câteva momente pentru a găsi măsurile potrivite de contraatac.

Cu aripile eliberate, emană suficientă căldură de combustie pentru a putea intra din nou în modul de timp-rapid. Acum i se pare o plimbare agale să se apropie de tzaddik; nu trebuie decât să se ferească de tentaculele statice de fogleţi, care – pentru vederea ei intensificată – par nişte cordoane de bule de săpun plutind în aer. Tzaddikul este o statuie cu o mască argintie. Mieli îi aplică o lovitură bine plasată la baza gâtului moale, uman, suficient de puternică pentru a o anihila…

… iar mâna ei trece printr-o imagine de fogleţi.

Atacul Gödel are forţa unui difuzor de 120 de decibeli apăsat direct pe timpanul ei. Virusuri de algoritm genetic îi acaparează sistemele, încercând să contracareze

maşinăriile pentru a-i pătrunde în creierul uman. Gogolul însărcinat cu contramăsurile se văicăreşte. Îl lansează împotriva ceţii şi îşi închide toate sistemele.

În pielea ei omenească se simte ca şi cum ar avea o răceală puternică. Pentru o clipă, este neajutorată în strânsoarea tentaculelor de fogleţi, iar aripile îi atârnă blege pe spate. Însă în secunda următoare contramăsurile intră în acţiune, iar ceaţa explodează într-o pulbere albă inertă. Se prăvăleşte pe podea, gâfâind, tuşind, ca un simplu muritor din carne şi oase.

Încăperea este complet devastată, nemairămânând decât mobilă nimicită, sticlă spulberată şi ceaţă moartă. Tzaddikul se află în centrul acestui peisaj în ruine, ţinând bastonul în mână. Dar şi ea este redusă acum la condiţia ei umană. Reacţionează totuşi rapid, năpustindu-se fulgerător asupra lui Mieli cu nişte lovituri de luptător kendo, cu bastonul ridicat deasupra capului.

Fără să se ridice, încearcă să-i pună piedică femeii mascate, dar aceasta sare cu uşurinţă incredibil de sus, în gravitaţia slabă, şi încearcă să-i aplice o lovitură directă lui Mieli. Se fereşte de lovitură, rostogolindu-se, sare în picioare şi ripostează cu o altă lovitură împotriva tzaddikului, care îi este blocată de baston…

– Terminaţi! Amândouă! spune hoţul.

Are în mână o armă, un obiect primitiv de metal care pare ridicol de mare în mâna lui. Dar este fără îndoială periculoasă, iar el are ţintă bună. *Bineînţeles. Şi-a petrecut o mulţime de timp cu arme de foc în Închisoare.* Iar telecomanda pentru corpul lui de la Sobornost este la fel de inertă ca şi restul sistemelor ei, în urma atacului tzaddikului. *Tipic.*

– Propun să ne aşezăm cu toţii – dacă găsiţi vreun loc unde mai puteţi sta jos – ca să putem discuta despre asta ca nişte oameni civilizaţi.

– Ceilalţi o să sosească în curând, spune Raymonde.

Capul îmi plesneşte de durere şi mă abţin cu greu să nu

tuşesc de la tot praful din apartament. Dar încă mai pot mirosi o cacealma atunci când se află în faţa mea.

– Nu-i adevărat. Presupun că Mieli ţi-a anihilat ceaţa ta drăgălaşă. Şi viceversa, având în vedere că încă mă pot mişca şi pot vorbi. De fapt, ăsta ar fi momentul favorabil pentru mine ca să scap, dacă nu m-ar opri onoarea mea blestemată.

Mieli pufneşte ironică. Gesticulez cu arma.

– Aşezaţi-vă undeva.

Cu ochii încă la Mieli, iau o înghiţitură dintr-un pahar de şampanie, care, printr-o minune, a supravieţuit devastării. Îmi înmoaie puţin gâtul. Apoi mă aşez pe o bucată de zid. Mieli şi fosta mea iubită se uită una la alta, după care se aşază încet, în aşa fel încât să se poată urmări atât reciproc cu privirea, cât şi pe mine.

– Oricât de flatat m-aş simţi să se bată două femei pentru mine, credeţi-mă că nu merit efortul.

– Cel puţin în privinţa *asta* suntem de acord, zice Raymonde.

– *Ştii ceva*, intervine *Perhonen, deşi sunt la vreo patru sute de kilometri depărtare, tot îţi pot carboniza mâna, dacă nu dai drumul pistolului.*

Hopa!

– *Te rog. E o vechitură. Probabil nici nu funcţionează. E o cacealma. Te rog, nu-i spune lui Mieli. Încerc să rezolv situaţia în aşa fel încât să nu existe victime. Te rog frumos!* spun eu.

Pentru un gogol cu o gândire atât de rapidă, nava îşi cântăreşte răspunsul îngrijorător de mult timp.

– *Fie,* spune ea în cele din urmă. *Ai un minut la dispoziţie.*

– *Constrângeri temporale, iarăşi. Eşti mai rău ca ea.*

– Raymonde, ea e Mieli. Mieli, ea e Raymonde. Raymonde şi cu mine am avut o relaţie pe vremuri; Mieli, pe de altă parte, mă tratează mai mult ca pe un obiect. Dar am un soi de datorie de onoare faţă de ea, aşa că nu mă plâng… prea mult, spun eu, după care inspir adânc.

Raymonde, nu era ceva personal, doar că am nevoie să-mi recuperez vechea identitate.

Îşi dă ochii peste cap. Acum îmi pare chinuitor de cunoscută.

Mă întorc către Mieli.

– Serios, *chiar era nevoie* să faci asta? Aveam totul sub control.

– Eram pe punctul de a-ţi smulge capul, mă întrerupe Raymonde.

– Cuvântul de siguranţă e probabil unul din multele lucruri pe care nu mi le amintesc, spun eu oftând. Uite ce e, uită pentru moment de ce a fost între noi. Eu caut ceva, iar tu mă poţi ajuta. Eşti tzaddik, ceea ce e extraordinar, apropo, aşa că sunt sigur că şi noi te putem ajuta cu ceva în schimb. De exemplu, piraţi gogol. O sumedenie. Pe tavă.

Mă privesc amândouă pentru o clipă şi sunt convins că bătălia e pe cale să izbucnească din nou.

– În regulă, este de acord Raymonde. Hai să discutăm.

Răsuflând uşurat, arunc pistolul pe jos, care se loveşte de podea cu un zdrăngănit, şi îi mulţumesc lui Hermes că nu se descarcă.

– Se poate cumva să rămânem puţin singuri? o întreb pe Mieli.

Arată ca o epavă: toga ei este din nou făcută zdrenţe, iar aripile îi atârnă ca nişte crengi golaşe şi cioturoase, însă îşi păstrează încă o privire suficient de ameninţătoare care-mi serveşte pe post de răspuns.

– Las-o baltă, zic eu, uită că am întrebat.

Raymonde stă în picioare în faţa ferestrei sparte, cu mâinile ascunse în mânecile cămăşii.

– Ce s-a întâmplat? o întreb. Cine eram aici? Unde am dispărut?

– Chiar nu-ţi aminteşti?

– Nu, deloc.

Cel puţin, nu încă. Noile amintiri mi se reasamblează încă în cap; este o senzaţie covârşitoare; odată cu ele, capăt şi o ciudată durere de cap.

Dă din umeri.

– Nu contează.

– Am lăsat ceva aici. Secrete. Unelte. Amintiri. Nu doar exomemoria, ci altceva mai important. Ştii unde?

– Nu, spune ea încruntându-se. Dar am o bănuială. Însă va trebui să-mi oferi ceva mult mai valoros decât piraţi gogol ca să te ajut. Iar noua ta iubită îmi datorează un nou apartament.

Interludiu
Înţelepciune

Din moarte înapoi la viaţă sunt doar câţiva paşi. Vede o lumină în faţă, însă simte fiecare pas de parcă ar fi scufundată în apă – lent şi greoi. Bathilde pluteşte în sus, ridicându-se din propriul trup, îmbrăcat într-un costum spaţial. Se priveşte luptându-se dedesubt. Casca de alamă sclipeşte în lumină. Nu ştie de ce, dar i se pare că aşa trebuie să fie. Îşi lasă trupul să se prăvălească şi se ridică spre lumina de sus. *În sfârşit,* se gândeşte ea…

… pentru a păşi apoi în lumina amurgului marţian, aproape prăbuşindu-se la pământ, prinsă de nişte braţe puternice. Gâfâie, încercând să-şi recapete suflul, şi clipeşte. Apoi priveşte în urmă la Coridorul Naşterii şi Morţii, o construcţie scundă, lungă şi dreptunghiulară imprimată de Tăcuţi constructori, aşezată într-un şanţ adânc, la mai bine de-un kilometru de traiectoria oraşului, chiar în deşertul marţian. Nu se găseşte altceva decât pietriş şi nisip lipit cu clei bacterian, cu decupaje subţiri şi mici găuri pe laterale. Pe lângă zidul antiphoboi masiv construit de Tăcuţi, pare un cub de jucărie. Însă în interior…

– Vai de mine! exclamă Bathilde, inspirând adânc.

– Deci cum ţi s-a părut? întreabă Paul Sernine, arhitectul scurtei ei morţi.

O sprijină uşor, conducând-o mai departe de ieşire, de unde îşi fac apariţia mai mulţi vizitatori năuciţi. Protejatul ei rânjeşte victorios dincolo de sticla căştii.

– După cum arăţi, ţi-ar face bine ceva de băut.

– O da, spune Bathilde.

Paul îi oferă un pahar de şampanie într-o mică bulă cuantică. Ea îl acceptă şi soarbe, încântată de gustul limpede în aerul uscat al căştii.

– Paul, eşti un geniu.

– Să înţeleg că nu-ţi regreţi sprijinul?

Bathilde zâmbeşte. Petrecerea se animă în jurul lor. E bucuroasă că a avut succes campania publicitară: co-

amintiri virale cu momentele intense petrecute în interiorul Coridorului. Iar gestul simbolic de a-l poziţiona în afara zidului a fost o idee inspirată, care a adăugat un element de suspans evenimentului.

– Nici pe departe. Va trebui să convingem Vocea să includă aşa ceva în oraş cu statut permanent. Ne-ar face enorm de mult bine. Cum ţi-a venit ideea?

Paul îşi arcuieşte sprâncenele negre.

– Ştii cât detest să mi se pună întrebarea asta.

– Să fim serioşi, spune Bathilde. Adori să vorbeşti despre tine însuţi.

– În fine, dacă chiar vrei să ştii, m-am inspirat din lucrarea lui Noguchi de la Hiroshima. Naştere şi moarte. Ceva cu care am uitat cum să dăm piept.

– Ce coincidenţă, este o idee foarte asemănătoare cu propunerea făcută Vocii acum câteva luni de Marcel, spune Bathilde, arătând către un tânăr negru care priveşte dispreţuitor ieşirea din Coridor, căscându-se ca o gură întunecată.

– Ideile sunt ieftine, îi dă replica Paul. Execuţia contează.

– Într-adevăr, spune Bathilde. Sau poate te-a inspirat şi noua ta muză.

O femeie roşcată într-un costum spaţial negru, aflată în apropiere, atinge suprafaţa aspră a Coridorului.

– Cam aşa ceva, admite Paul privind în jos.

– Nu mai pierde vremea vorbind cu o babetă ca mine, îl îndeamnă Bathilde. Du-te şi sărbătoreşte.

Paul îi oferă iar un zâmbet larg, iar ea aproape că regretă pentru o clipă că a decis să aibă o relaţie strict profesională cu el.

– Ne vedem mai târziu, spune el cu o mică plecăciune, după care dispare în mulţimea de costume spaţiale, devenind imediat centrul atenţiei.

Bathilde priveşte din nou Coridorul. Din afară pare atât de inofensiv, însă înăuntru, unghiurile, luminile şi formele rezonează cu structura oricărui creier de origine umană, declanşând mecanisme cerebrale care simulează o

experienţă aproape de moarte. O scamatorie arhitecturală. Îşi aminteşte de numeroasele ei morţi şi naşteri şi îşi dă seama că nu a mai avut niciodată acest tip de experienţă. O experienţă cu adevărat nouă. Zâmbeşte în sinea sa: de câtă vreme nu a mai avut parte de *aşa ceva?* Îşi atinge Ceasul-brăţară dăruit de Paul, trasând cu degetul cuvântul *Sapientia* gravat pe margine.

– Bună, o salută fata roşcată.

Iată un exemplu de tinereţe autentică, neatinsă de moarte, nici temporară, nici de alt fel.

– Bună, Raymonde, îi răspunde Bathilde. Eşti mândră de prietenul tău?

Fata zâmbeşte timid.

– Nici nu-ţi imaginezi.

– O, ba sigur că da. Şi e chiar un lucru greu: îi vezi că realizează ceva de felul *acesta,* iar apoi începi să te întrebi dacă te ridici la înălţimea lor. Am dreptate?

Fata o priveşte în tăcere. Bathilde scutură din cap.

– Scuză-mă. Sunt o bătrână înăcrită. Mă bucur pentru tine, bineînţeles, spune ea, atingând mâna înmănuşată a fetei. Ce voiai să spui? Noi, oamenii în vârstă, avem obiceiul acesta prost de a întrerupe, avem impresia că le-am auzit deja pe toate de nenumărate ori. Mă bucur la gândul că voi fi din nou un Tăcut în curând. Mă va obliga să-i ascult pe ceilalţi.

Raymonde îşi muşcă buza.

– Voiam să-ţi cer un… sfat.

Bathilde râde.

– În cazul în care vrei să auzi adevăruri pline de cinism despre viaţă, filtrate de câteva secole de experienţă, te adresezi persoanei potrivite. Ce anume vrei să ştii?

– E vorba despre copii.

– Ce e de ştiut? I-am avut şi eu: te necăjesc, dar merită, dacă ai grijă. Exomemoria îţi oferă toate informaţiile de care ai nevoie. Vorbeşte cu un Om de la Resuscitare ca să te ajute cu matisarea genomului sau, dacă te crezi în stare, poţi să găseşti modele extraplanetare pe piaţa neagră. Pur

şi simplu adaugi apă. Şi *voilà.*

Bathilde se mustră singură pentru că o amuză expresia cu care reacţionează Raymonde la gestul ei expansiv.

– Nu asta voiam să întreb. Mă refeream la... el, la Paul, spune Raymonde închizând ochii. Nu-mi dau seama ce e în capul lui. Nu ştiu dacă e pregătit.

– Hai să ne plimbăm puţin, îi propune Bathilde.

Înconjoară împreună Coridorul, mergând în direcţia zidurilor antiphoboi. Cerul începe să se întunece.

– De un lucru sunt sigură. Atunci când vorbesc cu Paul, îmi aminteşte de cineva pe care l-am cunoscut acum multă vreme, cineva care mi-a frânt inima, spune Bathilde râzând. Dar fii pe pace, că am frânt şi eu destule inimi la rândul meu.

Atinge zidul Coridorului, care începe deja să se sfarme.

– Unii dintre noi trăim foarte multă vreme, continuă ea. Suntem cei care învăţăm să nu ne schimbăm, indiferent de ceea ce se întâmplă. Corpuri, gogoli, transformări... după toate astea rămâne ceva neschimbat la noi. Este o proprietate evolutivă; altminteri, am muri efectiv în urma metamorfozei. Nu există nicio luminiţă la capătul tunelului, ci doar timpul care ne erodează întruna. Orice ţi-ar fi spus Paul, şi el este unul dintre noi, de asta mi-am dat seama cu certitudine. Aşa că trebuie să decizi dacă el – cel *real,* nu acest arhitect zâmbitor – este omul pe care ţi-l doreşti ca tată al copiilor tăi. Dar se străduieşte, şi o face pentru tine.

– Aici eraţi, spune Paul. Doamnele mele preferate.

O îmbrăţişează pe Raymonde.

– Ai fost deja înăuntru?

Raymonde scutură din cap.

– Ar trebui să te duci, spune Bathilde. Nu e aşa de rău cum pare la prima vedere. Distracţie plăcută!

Cei doi pătrund în interiorul Coridorului prin partea opusă. Privindu-i, Bathilde îşi aminteşte, ca într-o acuarelă, de dansul cu Regele, în Palatul Olympus, şi se întreabă dacă pe atunci avea şi ea aceeaşi privire ca Raymonde.

11
Hoţul şi tzaddikii

Tzaddikii nu sunt aşa cum mă aşteptam. Îmi imaginasem un soi de bârlog secret, plin de trofee ale victoriilor din trecut, poate; o sală de consiliu cu o masă rotundă şi cu scaune înalte, împodobite cu emblema personală a câte unui tzaddik.

În schimb, întâlnirea are loc în bucătăria Liniştii.

Futurista se joacă nervoasă cu paharul, mişcându-l în cercuri pe masa de lemn. Este o creatură roşie şi lucioasă, un fel de hibrid între o fiinţă umană şi un automobil vechi, şi se pare că nu poate sta locului.

– Aşadar, spune ea, are de gând să-mi explice cineva ce facem aici?

Linişte stă într-o mică locuinţă-zeppelin în Montgolfiersville – o gondolă suspendată de un balon în formă de lacrimă, umplut cu gaz, ancorat deasupra oraşului. Bucătăria e mică, însă pare înzestrată cu o tehnologie avansată. Pe lângă faber, are şi ustensile de gătit tradiţionale, cuţite, oale, tigăi şi alte instrumente din crom şi din metal pe care nu le recunosc: în mod clar, mâncarea e ceva important pentru Linişte. Atmosfera este destul de intimă, având în vedere că suntem cam mulţi în încăpere: noi doi şi cei şase tzaddiki. Eu stau înghesuit între Mieli şi un bărbat în negru cu mască de cap de mort – Episcopul. Îi simt genunchiul osos împungându-mi coapsa.

Gazda noastră deschide o sticlă de vin cu o mişcare abilă din încheietură. Ca şi Gentlemanul, poartă o mască fără chip, dar de un albastru-închis, şi o mantie din ceaţă utilitară, care îi dă aspectul unei pete vii de cerneală. Este înalt şi, deşi nu a rostit nici măcar un cuvânt până acum, are un anumit aer solemn. Ne umple paharele rapid şi eficient, iar apoi îi adresează un semn din cap lui Raymonde.

– Vă mulţumesc că aţi venit, spune ea cu vocea hârâitoare a identităţii ei de tzaddik. Am aici de faţă doi

vizitatori extraplanetari cu care am avut o mică… neînţelegere acum două nopţi. Am motive să cred că sunt solidari cu cauza noastră. Poate că ar fi mai bine să ne explici chiar tu, Jean.

– Mulţumesc, zic eu.

Mieli a fost de acord să mă lase pe mine să vorbesc, cu condiţia ca, dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită, să-mi închidă gura fără cea mai mică ezitare.

– Numele meu este Jean le Flambeur, continui eu. Puteţi exocăuta asta dacă doriţi, spun eu, făcând o pauză pentru efect, însă e dificil să relaţionezi cu un public care poartă măşti. Într-o viaţă anterioară, am fost cetăţean în Oubliette. Partenera mea şi cu mine suntem în căutarea unui obiect care îmi aparţine şi pe care l-am lăsat aici. Colega dumneavoastră tzaddik, pe care o… cunosc dinainte, m-a asigurat că mă poate ajuta. În schimb, vă oferim ajutorul *nostru.*

Gust vinul: un Badeker Solarancio vechi. Linişte are gusturi bune.

– Nu sunt sigură că ar trebui să avem discuţia asta, spune Futurista. De ce am implica elemente exterioare în treburile noastre? Şi, pentru Dumnezeu, oare eu sunt singura care miroase tehnologia Sobornostului de care e plină nemernica asta? întreabă ea, fulgerându-şi privirea de la Raymonde la Linişte. Mai degrabă ar trebui să-i *interogăm.* Cel puţin! Dacă ai vreo treabă personală cu creaturile astea, rezolvă-ţi singură problema. Nu e nevoie să ne compromiţi şi pe noi.

– Îmi asum întreaga responsabilitate pentru tot, bineînţeles, zice Raymonde. Însă cred că ne pot ajuta să-i înfrângem în sfârşit pe criptarhi.

– Credeam că îţi antrenezi micul protejat detectiv pentru asta, spune Şerpoaica.

Costumul ei lasă să se vadă ceva mai mult decât ale celorlalţi: o salopetă mulată roşie şi o mască în stil venețian, care îi lasă libere buclele blonde şi îi dezvăluie buzele pline, senzuale. În alt fel de împrejurări, mi-ar fi

captat întreaga atenţie.

Raymonde păstrează tăcerea pentru un moment.

– Acesta este un alt subiect de discuţie şi nu ne priveşte în situaţia de faţă, începe Raymonde. În orice caz, trebuie să ne canalizăm eforturile în mai multe direcţii simultan. Ceea ce am tot încercat eu să spun este că noi tratăm *simptomele.* Tehnologie extraplanetară. Piraţi gogol. Dar suntem la fel de afectaţi de infecţia subiacentă ca şi oamenii pe care încercăm să îi apărăm, adaugă ea, aplecându-se deasupra mesei. Aşa că, atunci când văd că avem ocazia să lucrăm cu un agent extern care ne poate ajuta cu problema asta, v-o aduc la cunoştinţă.

– Şi care este preţul? întreabă Regele Şobolan.

Are o voce tânără, subţire, şi un trup masiv. Masca lui comică de rozător îi lasă la vedere bărbia nerasă.

– Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de preţ, zice Raymonde.

– Şi ce anume pot face ei în plus faţă de noi? întreabă Futurista, privindu-mă suspicioasă.

Îi zâmbesc candid.

– Ajungem imediat şi la asta, doamnă Diaz.

Nu-i pot vedea faţa, însă observ cu satisfacţie cum este cutremurată de un fior de şoc, transformând-o într-o pată de ceaţă roşie pentru o secundă.

Nu am pierdut vremea în cele două zile care i-au trebuit lui Raymonde pentru a aranja întâlnirea. Mieli mi-a pus la dispoziţie o bază de date, despre a cărei provenienţă nici nu am vrut să ştiu, conţinând indicii destul de temeinice în privinţa identităţilor tuturor tzaddikilor. Am reuşit să confirm majoritatea informaţiilor cu puţină muncă de teren şi şterpelind nişte gevulot. În consecinţă, nu le ştiu numele animalelor de casă sau poziţiile sexuale preferate, dar ştiu *suficient.*

– Dar înainte să ajungem la asta, ne-ar ajuta să înţelegem exact care vă sunt obiectivele.

– Trei lucruri, răspunde Raymonde. Să susţinem idealurile din Oubliette. Să-i apărăm cetăţenii de piraţii gogol şi de alte forţe exterioare. Şi să descoperim cine

conduce cu adevărat oraşul şi să-i anihilăm.

– Totul a început cu Vocea, spune Raymonde.

Exocaut rapid şi aflu detaliile sistemului de guvernare e-democratic din Oubliette: co-amintiri specializate care servesc drept voturi şi decizii referitoare la politicile de guvernare, aplicate de biroul Primarului şi de funcţionarii publici Tăcuţi.

– Existau… modele repetitive ciudate în cazul hotărârilor luate. O mai mare deschidere către lumea din afară. Acordarea de cetăţenie extraplanetarilor. Relaxarea restricţiilor tehnice. La scurtă vreme după aceea, au început să apară primii piraţi gogol. Linişte a fost printre primii care au suferit, spune ea atingând mâna tzaddikului înalt. Sistemul nostru se destabilizează dacă sunt introduse forţe exterioare. Tăcuţii nu puteau face faţă anomaliilor tehnologice. Aşa că am decis să o facem noi. Avem susţinători cu interese proprii, desigur, însă aflate în concordanţă cu interesele din Oubliette. Am făcut mult bine. Însă de fiecare dată când observam un model, o modalitate de a ameliora situaţia pe termen mai îndelungat – să închidem un radio pirat care transmitea uploaduri furate, sau să extirpăm o reţea poluată de gevulot – lucrurile aveau tendinţa să dispară. Piraţii *ştiu* cum să-şi aleagă ţintele şi cum să se apropie de ele. Se pricep la ceea ce fac, dar este evident că îi ajută cineva. De ceva vreme ştim că exomemoria a fost compromisă. Există unul sau mai mulţi indivizi care o măsluiesc. În ce măsură, cum şi de ce – asta nu mai ştim. Îi numim criptarhi. Conducătorii ascunşi. Sau, aşa cum zice Futurista: ticăloşi împuţiţi. Noi credem în idealurile Revoluţiei. Un Marte uman. Un loc în care fiecare este stăpân pe propria minte, un loc în care fiecare îşi aparţine sieşi. Iar asta nu este posibil când cineva din spatele cortinei trage sforile, spune Raymonde uitându-se la mine. Aşadar, acesta este preţul nostru. Daţi-ne o modalitate de a-i găsi pe criptarhi, iar noi vă vom da ceea ce vă aparţine.

– Desigur, spune Episcopul, asta presupunând că părerea bună a Gentlemanului despre voi este justificată în vreun fel.

– Domnule Reverte, i-o întorc eu cu un zâmbet de rechin, mie mi-a luat două zile să aflu cine sunteţi. Aceşti criptarhi vă *cunosc.* De fapt, suspectez că *vă tolerează prezenţa.* Vă potriviţi sistemului pe care l-au creat. Îi menţineţi stabilitatea. Şi asta este exact ceea ce vor ei.

Golesc paharul şi mă las pe spate în scaun.

– Nu jucaţi niciodată murdar. Sunteţi nişte poliţişti onorabili, când de fapt ar trebui să fiţi revoluţionari. *Criminali.* Iar asta este fără îndoială un domeniu în care vă pot ajuta. Mai este vin?

– De fapt, tocmai împotriva influenţei unor astfel de indivizi ar trebui să luptăm: extraplanetari care se cred mai deştepţi decât noi, zice Futurista rotindu-şi privirea prin încăpere. Eu votez să-i expulzăm de pe planetă şi să ne întoarcem la treburi mai serioase. Iar Gentlemanul ar trebui sancţionat pentru comportamentul său.

De jur împrejurul mesei văd capete făcând semne de încuviinţare. Mi-e ciudă că nu am putut să le citesc reacţiile cum trebuie. Încă nu stăpânesc gevulotul la fel de bine ca un marţian nativ, în ciuda motoarelor pirat gogol. *Treaba asta nu o să aibă un deznodământ fericit.*

Atunci începe Mieli să vorbească.

– Nu vă suntem duşmani.

Se ridică în picioare şi se uită la tzaddiki.

– Eu vin de departe. Am alte credinţe decât voi. Dar fiţi convinşi de un lucru: orice ar spune hoţul că este capabil să facă, la orice înţelegere am ajunge, mă voi asigura că este onorată. Sunt Mieli, din Kotoul Hiljainen, fiica lui Karhu. Iar eu nu mint.

În mod bizar, oamenii din această încăpere îi par mai familiari decât tot ce a văzut pe planeta lor până acum. Pe chipurile mascate străluceşte cu ardoare un vis, ceva mai mare, dincolo de ei. Îşi aminteşte de expresia identică a

tinerilor războinici din kotoul ei. Hoţul nu va înţelege asta niciodată: el vorbeşte o altă limbă, plină de jocuri şi trucuri.

– Uitaţi-vă la gândurile mele.

Îşi deschide gevulotul în faţa lor, până la capăt, cât de mult este cu putinţă. Acum îi pot citi gândurile de la suprafaţă şi îi pot vedea toate amintirile acumulate până acum în lumea aceasta. Dintr-odată se simte uşoară, ca şi cum tocmai s-ar fi dezbrăcat de o pelerină grea.

– Dacă găsiţi vreun semn de înşelăciune, alungaţi-ne aici şi acum. Acceptaţi ajutorul nostru?

Pentru o clipă se lasă o tăcere mormântală în jurul mesei. Apoi Linişte rosteşte un singur cuvânt.

– Da, spune el.

Raymonde ne conduce prin Montgolfiersville, printre grădinile mici şi îngrădite, unde sunt ancorate casele-balon. Copleşit de imaginea luminii filtrate prin pânzele multicolore umplute cu gaz şi de senzaţia de ameţeală provocată de gevulot – interdicţia de a-mi aminti unde a avut loc întâlnirea, rămân tăcut o vreme. Însă când intrăm pe străzile largi, mai familiare, ale Marginii, iar Raymonde revine, de la identitatea sa de Gentleman, la personalitatea ei feminină elegantă, simt nevoia să zic ceva.

– Îţi mulţumesc, spun eu. Ţi-ai asumat un risc enorm. O să mă străduiesc să mă asigur că nu vei regreta asta.

– Există o şansă considerabilă că vei ieşi şifonat din toată treaba asta, aşa că nu-mi mulţumi încă.

– A fost chiar aşa de rău?

– Da. A fost. Credeam că am comis o greşeală aducându-vă acolo, până când a început să vorbească prietena ta, zice Raymonde, privind-o pe Mieli cu respect. Ai făcut un lucru… nobil. Îmi cer scuze pentru împrejurările în care a avut loc prima noastră întrevedere. Sper să putem colabora.

Mieli încuviinţează în tăcere.

O privesc pe Raymonde. Abia acum îmi dau seama că arată altfel decât în amintirile mele. Mai puţin vulnerabilă.

Mai în vârstă. De fapt, am senzaţia că nu o cunosc deloc pe această femeie nouă, străină.

– Chiar e ceva important pentru tine, nu-i aşa? întreb eu.

– Da, chiar este, răspunde ea. Sunt sigură că e o senzaţie complet străină pentru tine. Să faci ceva pentru alţii.

– Îmi pare rău. În ultimul timp am trăit şi eu clipe… confuze. M-am aflat într-un loc oribil vreme îndelungată.

Raymonde îmi aruncă o privire rece.

– Întotdeauna te-ai priceput să vii cu tot felul de pretexte. Şi nu are sens să te scuzi, nu ajută la nimic. În caz că nu ţi-e deja suficient de clar, află că există foarte puţine persoane în univers care mă scârbesc mai mult decât tine. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, m-aş duce să le găsesc, aşa cum am stabilit. Poate că atunci vom putea măcar să facem o comparaţie favorabilă.

Se opreşte.

– Hotelul vostru este în direcţia aceea. Eu am de predat o lecţie de muzică.

Îi zâmbeşte lui Mieli.

– Vorbim curând.

Deschid gura să articulez ceva, dar ceva îmi spune că e mai bine s-o las moartă de data asta.

În după-amiaza aceea, mă aşez şi încep să fac planuri.

Mieli ne transformă camerele într-o mică fortăreaţă – particule cuantice patrulează acum la ferestre – şi se regenerează încă după daunele suferite în urma încăierării cu Raymonde. Aşa că mă pot bucura din nou de o relativă solitudine, cu excepţia legăturii noastre biotice. Mă aşez pe balcon cu un vraf de ziare, cu cafea şi croasante, îmi pun ochelarii de soare, mă las pe spetează şi încep să citesc paginile mondene.

Aşa cum se întâmplă cu toate aspectele vieţii de aici, nu duc lipsă de o oarecare măiestrie şi tehnică, aşa că mă trezesc savurând un pic cam mult poveştile dramatizate excesiv. Tzaddikii se bucură de o prezenţă puternică în

paginile jurnalelor, iar tonul se schimbă de la o publicaţie la alta; unele îi venerează de-a dreptul. Dau peste un articol despre un puşti care lucrează împreună cu Gentlemanul la un caz de piraterie gogol şi mă întreb dacă acesta este detectivul pomenit de Şerpoaică.

Dar partea cu adevărat suculentă este lista de petreceri Carpe diem care vor avea loc în perioada următoare; teoretic, sunt secrete, însă ziariştii depun un efort admirabil pentru a le descoperi.

– *Ceea ce faci tu acolo pare prea distractiv ca să poată fi considerat muncă*, spune *Perhonen.*

– O, ba este chiar o treabă cum nu se poate mai serioasă. Urzesc un plan.

– *Ce-ai zice să mi-l explici şi mie?*

– Adică vrei să spui că mai ai şi alte calităţi, nu eşti doar un chip frumuşel?

Privesc în sus la cerul senin. Canalul de comunicare îmi indică poziţia navei: este doar un punct invizibil pentru ochiul liber, undeva deasupra orizontului. Îi trimit o bezea.

– *N-o să ajungi nicăieri cu linguşiri.*

– Nu-mi expun niciodată planurile înainte să fie dospite în întregime. Este un proces creator. Criminalul este un artist creator; detectivii sunt doar nişte critici.

– *Văd că suntem binedispuşi astăzi.*

– Încep în sfârşit să mă simt eu însumi din nou. Combaterea unei conspiraţii planetare puse la cale de nişte criminali geniali capabili de a controla minţile oamenilor, împreună cu un grup de justiţiari mascaţi – ăsta ar trebui să fie rostul vieţii.

– *Serios?* spune nava. *Şi cu drumul către autodescoperire cum stai?*

– Asta e o chestiune personală.

– *Ca să o citez pe Mieli…*

– Da, ştiu, ştiu. Raymonde m-a prins prea devreme. Nu am obţinut nimic foarte folositor, doar nişte imagini fugare.

– *Eşti sigur?*

– Ce vrei să zici?

– *Cineva mai suspicios ar putea crede că ai aflat deja cum putem obţine ceea ce căutăm. Că ne duci cu zăhărelul doar pentru propriul amuzament, ca să-ţi intri în rolul tău de hoţ extravagant.*

– Mă simt jignit. Chiar crezi că aş face eu una ca asta?

Nava are întrucâtva dreptate. Am păşit pe lângă amintiri de parcă aş fi călcat pe coji de ouă şi, într-adevăr, poate că unul dintre motive este că, deşi nu am intenţionat, chiar îmi face plăcere întregul proces.

– *Mai am încă o teorie. Te dai peste cap ca s-o impresionezi pe tipa asta, Raymonde.*

– Asta, drăguţo, este ceva de domeniul trecutului. Dacă aş permite unor astfel de treburi să-mi întunece judecata, ar fi extrem de periculos în profesia mea.

– *Cum să nu!*

– Deşi preţuiesc compania ta, cu cât mă pot întoarce mai repede la lucrurile la care mă pricep cel mai bine, cu atât voi fi mai fericit. Şi fiindcă veni vorba de asta, nu mi-ar strica nişte linişte acum. Încerc să găsesc o modalitate de a pătrunde pe tărâmul morţilor.

Mă las pe speteaza scaunului, închid ochii şi-mi acopăr faţa cu ziarul pentru a mă ascunde de soare şi de privirea navei.

– *Vezi? Exact la asta mă refer. Toată ziua ai aşteptat ocazia să spui asta.*

Mieli se simte obosită. Corpul ei este în proces de verificare şi repornire a sistemelor. Nu a mai avut o menstruaţie de ani buni, dar îşi aminteşte vag că aşa se simţea pe atunci. După ce se întorc de la întâlnirea cu tzaddikii, nu-şi doreşte decât să se întindă în camera ei, să asculte melodii oortiene suave şi să adoarmă liniştită. Însă pellegrina o aşteaptă. Zeiţa este îmbrăcată cu o rochie de seară albastru-închis. Are părul coafat în sus şi poartă mănuşi negre, lungi, din mătase.

– Copilă dragă, spune ea, sărutând-o uşor pe obraz pe Mieli cu buzele ei înmiresmate. A fost o scenă *încântătoare.*

Dramă. Acţiune. Şi ai vorbit cu atâta patos, încât ai reuşit să-i convingi pe oamenii aceia în costumele lor caraghioase că au nevoie de tine. Nici măcar o personalitate creată la comandă de un gogol nu s-ar fi descurcat mai bine. Aproape că îmi pare rău că îţi vei primi recompensa atât de curând.

Mieli clipeşte.

– Credeam că o să-l lăsăm pe hoţ să…

– Desigur, însă există limite. Câţiva vasilevi pe ici, pe colo e una, însă există aspecte ale acestui loc de care trebuie să ţinem cont în contextul Marii Misiuni Comune. Criptarhii sunt unul dintre aceste aspecte: menţin un echilibru pe care nu dorim să-l perturbăm deocamdată, din mai multe motive.

– Nu o să-i… distrugem?

– Bineînţeles că nu. Te vei *întâlni* cu ei. Şi vă veţi coordona activităţile. Le vei oferi tzaddikilor numai atât cât trebuie ca să obţinem ce vrem. Iar apoi o să-i livrăm pe tzaddiki criptarhilor. Toată lumea câştigă.

Pellegrina zâmbeşte.

– Iar acum, copila mea, cred că hoţul are de gând să-ţi expună noile sale idei. Fă-i pe plac. Ciao!

Mieli atinge bijuteria lui Sydän ca să-şi reamintească pentru ce face toate astea. Apoi se întinde şi aşteaptă bătaia în uşă.

12
Detectivul şi Carpe diem

În seara petrecerii de Carpe diem, grădina respiră atmosfera tăcută a unui actor care îşi ţine răsuflarea şi îşi şopteşte replicile.

Paharele de şampanie sunt aranjate în şiruri ordonate pe mese, sunt amenajate mici foişoare pentru vicii extraplanetare mai exotice, iar licuricii de foglet nu sunt încă aprinşi. O orchestră de Tăcuţi îşi acordează instrumentele – reprezentate de părţi din corpurile lor – creând o cacofonie discretă de alămuri. Un expert pirotehnist cu o pălărie înaltă aşază diverse rachete multicolore într-un dispozitiv care arată ca o orgă în miniatură.

– Aşadar, ce părere aveţi, domnule Detectiv? întreabă Unruh.

Poartă un costum de Sol Jovis, ultima zi a săptămânii calendarului darian. Culorile gigantului gazos de mult dispărut scânteiază incandescente la suprafaţa materialului tunicii. La umbra copacilor, haina lui străluceşte slab în nuanţe de roşu-aprins şi alb.

– Arată ca o petrecere din vechiul Regat, spune Isidore.

– Ha! Da, în orice caz, nu este un mod neplăcut de a cheltui câteva sute de megasecunde, zice Unruh.

Îşi ridică Ceasul, prins cu un lanţ de vestă. Este un obiect surprinzător de simplu: un disc negru cu o singură limbă aurie.

– Când credeţi că voi fi jefuit?

– Am făcut toate pregătirile cu putinţă. Le Flambeur sau cine-o fi – o să-l facem să depună ceva efort ca să-şi obţină prada.

În final, măsurile de securitate constau în câteva agore plasate strategic şi nişte slujitori Tăcuţi suplimentari angajaţi de Odette din partea Vocii – Tăcuţi antiphoboi de asalt cu diverse arme şi senzori specializaţi. Isidore speră să fie suficient. A avut în vedere şi nişte opţiuni mai

elaborate care implicau tehnologie obţinută la negru, însă în cele din urmă a ajuns la concluzia că ar fi introdus mai multe slăbiciuni decât avantaje.

– Bravo, aşa vă vreau, spune Unruh, bătându-l pe umăr pe Isidore. Ştiţi, noi nu am apucat să discutăm încă despre onorariul dumneavoastră.

– Domnule Unruh, vă asigur că…

– Da, da, foarte nobil din partea dumneavoastră. Vă las biblioteca mea. Poate veţi izbuti să-i descifraţi enigmele. Sau puteţi pur şi simplu să-i daţi foc din temelii. Odette a întocmit deja contractul, vă voi transfera negreşit gevulotul cu pricina înainte de sfârşitul nopţii.

Isidore se uită încremenit la mileniar.

– Vă mulţumesc.

– Nu e nevoie să-mi mulţumiţi. Doar îngreunaţi-i sarcina oaspetelui nostru nepoftit. Apropo, vă însoţeşte cineva în seara aceasta?

Isidore scutură din cap.

– Păcat. Acum trebuie să mă dedic unor activităţi depravate înainte să o mierlesc. Vă rog să mă scuzaţi.

Isidore supraveghează o bucată de vreme pregătirile şi le dă indicaţiile necesare Tăcuţilor – nişte creaturi scunde, ca nişte pantere, cu carapace negre, lucioase – în legătură cu traseele lor de patrulat împrejurimile. Apoi se duce într-una din camerele de oaspeţi, unde i-a fost pregătit costumul de Sol Lunae. Tot i se pare puţin cam feminin, prea strâmt în locurile nepotrivite. Îl îmbracă oricum. Are senzaţia că-i lipseşte ceva şi realizează că şi-a lăsat inelul de cuplare în buzunarul de la pantaloni. Îl scoate şi îl agaţă de lanţul de la Ceas.

Deci asta înseamnă să ai trac, îşi zice el.

Eu şi Raymonde sosim la petrecere cu o întârziere politicoasă, la fel ca restul invitaţilor. De jur împrejurul nostru, coboară din taxiuri bărbaţi şi femei în costume sofisticate, vise xanteene de mătase, dantelă şi cerebromaterie. Tema petrecerii este *Timpul,* aşa că printre

noi se află zei şi zeiţe indiene ale calendarului darian, planete şi stele, precum şi, fireşte, musafiri purtând Ceasuri afişate cu opulenţă.

– Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă de tine să fac asta, spune Raymonde.

Un servitor Tăcut umanoid într-o livrea sclipitoare, cu figura reprezentând o mască sculptată, ne verifică invitaţiile sub formă de co-amintiri şi ne conduce către fluxul mulţimii care umple încet grădina cu aspect de cadran solar, separându-se în grupuri mai mici. Clinchetul paharelor, muzica *ares nova* superbă şi vocile musafirilor se contopesc într-o simfonie ameţitoare.

Mă întorc către Raymonde cu un zâmbet. Este seducătoare în costumul ei de Phobos, constând într-o rochie cu un decolteu generos, mănuşi albe şi o sferă luminoasă în interiorul abdomenului, suficient de strălucitoare pentru a acoperi cu luminiscenţă anumite zone strategice. Alături de ea, eu sunt mulţumit în costumul meu modest de păun, cu cravată albă, diverse replici ornamentale de Ceasuri şi o floare la butonieră.

– Te asigur că asta este una dintre cele mai puţin imorale infracţiuni în care am fost implicat, spun eu. Să fur de la bogaţi şi să dau săracilor. Într-un anumit sens.

– Şi totuşi.

Salută din cap un cuplu care trece pe lângă noi, costumaţi în Venus şi Marte şi al căror gevulot dezvăluie doar atât cât să se asigure că sunt remarcaţi.

– Noi nu ne ocupăm de asta. De fapt, chiar dimpotrivă.

Strălucirea micului Phobos de la centură îi accentuează conturul elegant al oaselor feţei; îmi aminteşte de sculptura unei zeiţe greceşti.

– Prietenii tăi mascaţi au nevoie de dovezi, iar noi le vom furniza dovezi.

Iau un pahar de şampanie de la un servitor Tăcut aflat în trecere. Îi scutur o particulă de praf de pe reverul hainei, impregnând-o în acelaşi timp cu o doză de invizibilă din Partea A a planului, din floarea mea. Este o substanţă

puternică, dar e bine să o eliberez cât mai devreme, pentru a-i oferi timpul necesar să acţioneze.

– Nu-ţi face griji. Dacă amicul tău reuşeşte să ne prezinte, totul va merge ca pe roate.

– *Care e situaţia cu paza?* îi şoptesc lui Mieli. Se află la hotel; este personalul nostru de întărire, coordonând misiunea cu *Perhonen.*

– *E minimă,* spune ea. *Totuşi, ceva mai puternică decât te aşteptai. Tăcuţii războinici mă cam îngrijorează: chiar au nişte senzori destul de buni.*

– Fă-mi un serviciu, zice Raymonde, şi nu încerca să mă linişteşti. Haide să socializăm cu ceilalţi.

Raymonde ne-a obţinut invitaţiile surprinzător de uşor. Christian Unruh este, după câte se pare, nu numai un mecena al artelor, ci *şi* un admirator al Regatului, astfel că o cunoştinţă de-a lui Raymonde de la Academia de Muzică s-a gândit că ar fi o idee excelentă să discute cu el despre opera pe care o compune. Desigur, la petrecere sunt o sumedenie de alţi artişti aspiranţi în căutare de sprijin, însă cunoştinţa ei ne-a promis să ne prezinte personal. Iar asta este tot ceea ce-mi trebuie.

– Raymonde!

O femeie scundă şi mai în vârstă ne face cu mâna. Poartă o rochie din cerebromaterie de forma unei clepsidre, dar fără învelişul de sticlă: doar nisip marţian roşu scurgându-i-se de-a lungul siluetei împlinite, creând un efect hipnotic.

– Ce plăcere să te întâlnesc aici! Şi cine este acest chipeş domn?

Mă înclin şi îmi deschid puţin gevulotul, cât o cer bunele maniere, însă mă asigur că nu va stoca amintiri permanente ale înfăţişării mele.

– Raoul d’Andrezy, la dispoziţia dumneavoastră.

Raymonde îi prezintă identitatea mea de acoperire – emigrantul din Ceres. Gevulotul doamnei-clepsidră îmi dezvăluie că este Sofia dell’Angelo, profesoară la Academia de Muzică şi Teatru.

– Ah, sunt sigură că putem aranja ceva, spune Sofia. Dar ce s-a întâmplat cu bietul Anthony? Pur şi simplu îi *adoram* părul.

Raymonde roşeşte puţin, dar nu răspunde. Sofia îmi face cu ochiul.

– Ar trebui să ai grijă, tinere. O să-ţi fure inima şi n-o să ţi-o mai dea înapoi.

– Şşş, nu vreau să-l sperii. M-am străduit mult să-l prind în laţ, zice Raymonde. Gazda noastră a dat vreun semn până acum?

Sofia pare descurajată, cu obrajii ei bucălaţi şi rubiconzi.

– Nu, mă tem că nu. De aproape o oră tot încerc să-l găsesc. Cred că trebuie să audă neapărat despre noua ta compoziţie. Dar din câte am înţeles, nu intenţionează să se arate decât unui grup restrâns de prieteni în seara asta. Îmi vine a crede că îi este teamă într-adevăr de tipul acela, le Flambeur? Înfiorător, spune ea pe un ton confidenţial.

– Le… cine? întreabă Raymonde.

– Nu ai auzit? spune Sofia. Se zvoneşte că un soi de criminal extraplanetar s-a autoinvitat aici – a trimis chiar o scrisoare pentru a-şi anunţa prezenţa. Este o treabă formidabil de palpitantă. Christian a angajat chiar şi un detectiv, ştii tu, băiatul care a apărut în toate ziarele.

Raymonde face ochii mari.

– *Şi-a anunţat prezenţa?* şuieră Mieli în mintea mea. *Anunţat?*

– *Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte,* protestez eu. *Ar fi extrem de neprofesionist.*

E adevărat: pregătirile din ultimele câteva zile m-au ţinut prea ocupat pentru a mai avea timp să adaug înflorituri suplimentare. Am o tresărire bruscă de regret: trimiterea unui răspuns la invitaţie ar fi trimis exact mesajul potrivit.

– *Sunt nevinovat, jur. E aceeaşi situaţie care a fost şi cu piraţii gogol. Cineva ştie prea multe.*

– *O să abandonăm misiunea,* spune Mieli. *Dacă chiar te aşteaptă, riscul este prea mare.*

– *Nu fi caraghioasă. Nu o să mai prindem o şansă ca asta*

prea curând. Situaţia a devenit ceva mai interesantă, atâta tot. Şi, pe deasupra, am o idee.

– *Nu o să ne tocmim pe tema asta,* mă confruntă Mieli.

– *Vrei să spui că o să fugim cu coada între picioare? Ce fel de luptătoare eşti? Mă bazez pe tine să te ocupi de partea violentă, bine? Lasă-mă să hotărăsc eu de data asta. Cu asta mă ocup. Dacă apare vreun semn că am putea da de necaz, ne retragem.*

Mieli ezită.

– *Fie. Dar o să te urmăresc îndeaproape.*

– *Sunt convins de asta.*

Raymonde îi mulţumeşte Sofiei pentru încercarea de a interveni în favoarea ei, iar apoi ne scuzăm şi ne refugiem într-un mic foişor din apropierea poienii, unde un grup de acrobaţi îşi etalează măiestria cu o pereche de elefanţi zvelţi, cu trompele desenând cu nişte torţe modele complicate în aer, şi cu un stol de megapapagali dresaţi – o explozie de culori cârâitoare.

– Ştiam eu că a fost o idee proastă, zice Raymonde. Nici măcar nu vom reuşi să ne apropiem de Unruh. Şi de ce mai trebuie să fie şi *el* aici?

Se uită fix în direcţia unui tânăr aflat de partea cealaltă a poienii, înalt şi subţiratic, cu părul răvăşit, îmbrăcat într-un costum negru cu argintiu ce nu pare să i se potrivească. Se plimbă prin mulţime cu un aer absent şi visător.

– El e detectivul?

– Da, Isidore Beautrelet.

– Interesant. Se pare că e apropiat de Unruh.

Raymonde îmi aruncă o privire tăioasă.

– Să nu cumva să-l implici în asta.

– De ce nu?

Îmi simt instrumentele piratului gogol în minte. Nu am probat încă motorul de furt al identităţii, însă se află la locul lui, gata să fie folosit.

– Îl cunoşti, nu? Ai vreun acces la gevulotul lui pe care l-ai putea împărtăşi?

Trage adânc aer în piept.

– Haide, nu face pe mironosiţa, zic eu. Încercăm să comitem o infracţiune. Trebuie să ne folosim de toate uneltele care ne stau la dispoziţie.

– Da, am foarte mult din gevulotul lui, spune ea. Şi ce-i cu asta?

– A, da? E un fost iubit? Altul căruia i-ai furat inima?

– Nu te priveşte.

– Haide, ajută-mă. Dă-mi gevulotul lui ca să putem obţine ceea ce ne-am propus.

– Nu.

Îmi încrucişez braţele.

– În regulă, atunci. Hai acasă şi lasă-i în continuare pe păpuşarii tăi invizibili să-ţi tragă sforile. Ţie şi tuturor celorlalţi. Inclusiv lui, adaug eu, făcând un gest către detectiv şi restul mulţimii. Exact asta încercam să-ţi spun. Trebuie să faci compromisuri ca să câştigi.

Se întoarce cu spatele la mine. Chipul ei are o expresie aspră, încerc să o iau de mână, dar nu-şi deschide pumnul.

– Uită-te la mine. Lasă-mă să fac asta, ca să nu trebuiască să o faci tu.

– Naiba să te ia! spune ea apucându-mi încheietura. Dar după ce se termină totul, o să-mi returnezi tot ce îţi voi da. Jură-mi.

– Îţi jur.

– Şi eu îţi jur că dacă îl răneşti cumva, o să ajungi să-ţi doreşti să fi rămas în Închisoarea de unde ai ieşit.

Îl privesc pe tânăr. Stă sprijinit de un copac, cu ochii pe jumătate închişi, părând aproape adormit.

– Raymonde, nu am de gând să-l rănesc, ci doar poate să-i rănesc puţin orgoliul. O să-i prindă bine.

– Nu prea te-ai priceput niciodată la fapte bune.

Îmi deschid mâinile, fac o mică plecăciune şi mă duc să-l întâlnesc pe detectiv.

Isidore are atenţia încordată; se plimbă, observă, deduce; nu e dificil să desluşească tipare sociale sub fluxul de gevulot. Iată-l pe compozitorul care a scris muzica ce va

fi interpretată de Tăcuţi mai târziu în cursul serii, umblând după complimente; iată un activist pentru resurecţia Tăcuţilor încercând să obţină o donaţie de la Unruh pentru cauza lui. Încearcă mai mult *să simtă* decât să privească, atingând cu un deget mental împrejurimile, citind realitatea în Braille, o capacitate pe care a avut-o mereu, căutând detalii care nu se potrivesc în peisaj.

– Bună seara!

Isidore ridică privirea, cu concentrarea tulburată. În faţa lui se află un bărbat cu pielea măslinie, cu o cravată albă, de o vârstă nedefinită, puţin mai scund decât Isidore. Agăţate de vesta străinului sclipesc o mulţime de Ceasuri decorative aurite – cam ostentativ, după părerea lui Isidore – şi, în ciuda luminii slabe furnizate de licurici, acesta poartă ochelari de soare cu lentile albastre. La rever are o floare roşu-aprins. Este înconjurat de o boare slabă de parfum feminin, o mireasmă discretă de pin.

Bărbatul îşi scoate ochelarii şi îi zâmbeşte lui Isidore de parcă ar fi plictisit de viaţă. Are pleoape grele şi sprâncene de un negru intens, desenate parcă cu tuş. Gevulotul său este închis, în mod prudent.

– Da?

– Îmi cer scuze, caut un… cum se spune, un loc privat?

Isidore se încruntă.

– Poftim?

– Pentru… nevoi fiziologice, mă înţelegeţi?

– Ah. Sunteţi extraplanetar?

– Da. Jim Barnett. Mă tem că mi-este greu să mă orientez pe aici, spune bărbatul ducându-şi degetul la tâmplă. Creierul meu nu s-a adaptat încă, înţelegeţi? Mă puteţi ajuta?

– Desigur.

Isidore îi transmite bărbatului o scurtă co-amintire care îi indică toaletele din castel. În acelaşi moment simte un junghi asemenea începutului unei migrene. *Poate că am muncit prea mult.*

Bărbatul zâmbeşte larg şi îl bate pe umăr.

– Ah, ce convenabil! Mulţumesc mult. Distracţie plăcută.

Apoi dispare în mulţime.

Isidore se întreabă dacă ar trebui să trimită un paznic Tăcut să-l supravegheze. Însă atenţia îi este captată de o anomalie dintr-o agoră învecinată. Un bărbat mic de înălţime, costumat în Sol Mercurii, acoperit de flăcări argintii şi purtând un coif înaripat, îi inspiră un aer familiar. Stă de vorbă cu o tânără într-un costum de Gemeni – o imagine-foglet reprezentând o copie a persoanei ei îi imită simetric fiecare mişcare. Bărbatul fixează cu privirea ceva aflat în depărtare.

Isidore îi şopteşte ceva unui Tăcut, după care se apropie de cei doi şi îl atinge pe bărbat pe umăr.

– Adrian Wu.

Ziaristul tresare surprins.

– Hai să stăm de vorbă, spune Isidore.

– Dar am invitaţie, protestează Wu. Unruh le-a împărţit în stânga şi în dreapta. Trebuie să realizez un reportaj despre eveniment. Totuşi, mă mir că *tu* eşti aici. E ceva ce ar trebui să ştie cititorii mei?

– Nu, se încruntă Isidore. Ai făcut fotografii analogice în seara asta?

– Păi…

Unul dintre Tăcuţii de asalt păşeşte fără zgomot lângă Isidore. Capul său lipsit de chip se holbează la ziarist. Generează un bâzâit subsonic, în surdină, care reverberează în plămânii lui Isidore. Wu îl priveşte fix.

– Ar trebui să ştii că eu sunt responsabil cu măsurile de securitate aici, spune Isidore.

– Dar…

– Dă-mi fotografiile şi te las să rămâi.

Wu îşi scoate coiful, deşurubează un obiect cilindric din el şi i-l întinde lui Isidore. Este un aparat de fotografiat analogic, activat de cureluşa care i se leagă sub bărbie, un dispozitiv primitiv cu film fotosensibil, mult prea simplu pentru a fi afectat de gevulot.

– Mulţumesc, spune Isidore.

Face un gest din cap către femeia în costum de Gemeni.

– Ar trebui să fiţi foarte atentă la ce spuneţi în preajma acestui domn. Daţi-mi de ştire dacă vă deranjează în vreun fel, spune el zâmbind spre Wu. Puteţi să-mi mulţumiţi mai târziu.

A început primul dans. Isidore consideră că merită ceva de băut şi-şi procură un pahar de vin alb. Apoi se uită la ceas: Unruh mai are încă o oră până să-i expire Timpul.

În momentul acela observă că inelul de cuplare i-a dispărut de pe lanţ. Inima îi duduie în piept. Exocaută, rederulând în minte întâlnirea cu bărbatul cu ochelarii cu lentile albastre şi observă cum străinul îi fură inelul cu o mişcare aproape imperceptibilă, desprinzându-i Ceasul de lanţ, iar apoi reataşându-l şi scoţând inelul, toate acestea în doar câteva secunde, vorbind în acelaşi timp cu Isidore şi mascând ce poate cu gevulot.

Isidore trage adânc aer în piept. Apoi mintea îi fulgeră prin agorele de la petrecere, trimiţându-le lui Odette şi paznicilor Tăcuţi o co-amintire cu bărbatul. Dar nu e de găsit nicăieri, fie a plecat, fie este mascat de gevulot. Începe să meargă agitat de colo până colo, încercând să repereze toate petele estompate de gevulot în spatele cărora s-ar putea ascunde oaspetele nepoftit, care fără îndoială nu era altul decât Jean le Flambeur. Însă bărbatul pare să se fi evaporat. *De ce a venit să-mi vorbească? Doar ca să-mi râdă în nas? Sau…* Simte din nou migrena ciudată şi o bizară senzaţie de *déjà-vu*, chipuri care-i trec fulgerător prin faţa ochilor, ca şi cum s-ar afla în două locuri deodată.

Îşi scoate lupa şi aparatul de fotografiat al lui Wu şi examinează filmul. Fără nicio dificultate, dispozitivul zoku transpune punctele de pe film în imagini colorate. Le răsfoieşte, atingând discul de sticlă. Femei din lumea mondenă. Actori. Şi iată-l şi pe Unruh. Mileniarul apare într-o poză făcută cu doar câteva minute în urmă, conform datei şi orei înregistrate de aparat, râzând în mijlocul unui grup de prieteni, printre care se află şi o siluetă familiară în negru şi argintiu, cu părul răvăşit…

Isidore scapă aparatul din mână şi o ia la goană.

Duplicarea înfăţişării detectivului nu durează decât un moment. Realizez operaţiunea într-unul din foişoarele dotate cu confidenţialitate completă pe care gazda noastră a avut grijă să le pună la dispoziţia invitaţilor săi pentru plăceri carnale şi alte activităţi clandestine. Îmi imprim pe propria piele imaginea lui tridimensională şi îmi reprogramez hainele pentru a arăta ca ale lui. Nu e nevoie să arăt absolut identic: multe detalii pot fi mascate cu gevulot.

Mă uit distras la inelul pe care i l-am furat: tehnologie zoku, fără îndoială. Decid să-l examinez mai târziu şi îl bag în buzunar.

Adevăratul impediment este semnătura identităţii lui, şi tocmai pentru asta am nevoie de gevulotul pe care mi l-a dat Raymonde. Am nevoie şi de capacitatea cuantică de calcul a lui *Perhonen,* pentru a aproxima starea cuantică utilizată de Ceasul lui pentru a se identifica.

– *Credeam că e uşor să fii hoţ,* spune nava, în timp ce facem schimburi rapide de date. *Asta e muncă, nu glumă.*

– Aşteptare şi groază pură, după cum am zis.

Încerc să ignor fluxul de amintiri care mi se derulează prin minte în timp ce sunt prelucrate de navă şi de motorul de furt al identităţii, ca să-mi ţin promisiunea faţă de Raymonde. Mi se succed imagini rapide ale unor chipuri fără expresie sculptate pe un zid şi ale unei fete cu o bijuterie zoku la gât. Amintirile au o neobişnuită inocenţă şi pentru o clipă mă întreb ce caută băiatul ăsta să vâneze piraţi gogol şi criminali ca mine.

Le mătur din minte: nu sunt aici ca să-i fur trecutul detectivului, ci Timp. Motorul gogol îşi anunţă succesul cu un clinchet, vorbind cu Ceasul meu măsluit şi făcând lumea să creadă că sunt Isidore Beautrelet. Nu am decât o fereastră de câteva clipe până Ceasul lui îşi reînnoieşte semnătura de identitate cu gevulotul ambiant, aşa că trebuie să mă mişc rapid. Îmi verific restul aparaturii –

păianjenul cuantic şi trăgaciul din minte – şi hotărăsc că a venit vremea pentru evenimentul principal al serii.

Mă apropii de grupul lui Unruh – gevulotul împrumutat îmi permite acum să-i văd – imitând mersul distras şi indecis al detectivului. Ţinta mea stă de vorbă cu o femeie înaltă, îmbrăcată în alb sclipitor ca gheaţa, şi arată cherchelit şi vesel.

– Domnule Beautrelet, strigă el când dă cu ochii de mine. Cum merge vânătoarea de infractori?

– Avem o sumedenie aici de faţă din care putem alege, spun eu.

Unruh izbucneşte în râs, dar femeia în alb se uită ciudat la mine. Mai bine mă grăbesc.

– Văd că sunteţi binedispus, spune Unruh. Bravo, să bem pentru asta, zice el golindu-şi paharul.

Îi ofer lui Unruh încă un pahar luat de la un ospătar Tăcut aflat în trecere. În momentul în care mi-l ia din mână, îi dau rapid o comandă păianjenului cuantic. Îmi aleargă iute pe mână, îi sare în palmă şi îi dispare în interiorul mânecii de culoarea gigantului gazos. Apoi porneşte în căutarea Ceasului.

Păianjenului i-a luat trei zile să crească şi, în plus, a fost nevoie să duc din nou o lungă muncă de convingere cu Mieli pentru a-mi da voie să experimentez cu corpul de la Sobornost. Eu şi *Perhonen* am creat modelul, care mi-a crescut în scobitura braţului asemenea unei mici umflături cu multe picioare, stocând în interior câteva dintre stările REP pe care atât eu, cât şi Mieli le folosim pentru sistemul de comunicare superdensă cu nava. În timp ce-i zâmbesc lui Unruh, ghidez păianjenul cu mintea.

– Ar fi şi greu să nu fiu binedispus, având în vedere că mai are puţin şi începe focul de artificii.

Gata. Păianjenul i se cuibăreşte pe Ceas şi se strecoară înăuntru, conectând nişte fire cuantice minuscule la capcanele cu ioni care stochează unităţile de Timp personalizate, imposibil de falsificat, ale lui Unruh, stări cuantice transmise de Ceasul lui sistemului de resuscitare,

una câte una, numărându-i clipele care i-au mai rămas din existenţa sa umană. Apoi transmite un scurt semnal către *Perhonen.* Una, două, trei, zece secunde de Timp, cuante teleportate în spaţiu, transformate în stări cuantice şi stocate în aripile lui *Perhonen. Da!*

Unruh se încruntă.

– Păstram artificiile pentru momentul meu apoteotic din seara aceasta, spune el.

Zâmbesc.

– Nu ar trebui oare ca fiecare moment să fie un moment apoteotic?

Unruh râde iarăşi.

– Domnule Beautrelet, nu ştiu cum de sunteţi dintr-odată atât de spiritual – poate v-aţi găsit umorul pe fundul paharului sau pe buzele vreunei fete drăguţe dar mă bucur!

– Domnul le Flambeur, presupun…?

Detectivul răsare în faţa mea, flancat de doi paznici Tăcuţi, două creaturi negre, lucioase – întrupări ale forţei şi ferocităţii pure. Ridic din sprâncene. A fost mai rapid decât mă aşteptam, mult mai rapid. Merită plecăciunea pe care i-o fac.

– La dispoziţia dumneavoastră.

Revin la propria înfăţişare. Zâmbesc larg către Unruh.

– Aţi fost o gazdă cât se poate de binevoitoare, dar mă tem că trebuie să mă retrag acum.

– Domnule le Flambeur, vă rog să nu vă mişcaţi.

Îmi arunc floarea în aer şi formez imaginea mentală a apăsării unui buton mare, roşu.

Artificiile explodează toate o dată. Cerul este brăzdat de urme de foc, ţesând spirale duble şi triple, stele izbucnind în fulgi de argint cu detunături bruşte. După o cascadă de confetti de un violet aprins, două rachete albastre desenează simbolul infinitului pe cer. Se simte miros de praf de puşcă.

În jurul meu petrecerea încremeneşte. Paznicii Tăcuţi împietresc. Muzica încetează. Unruh scapă paharul din mână, însă rămâne drept, cu privirea pierdută în gol. Se

prăbuşesc doar câteva persoane, majoritatea invitaţilor rămânând însă în picioare, cu privirea fixată undeva în depărtare, însă fără să vadă nimic. Între timp, focul de artificii se stinge deasupra noastră.

Încă o scamatorie din manualul piratului gogol: un virus optogenetic care face neuronii hipersensibili la anumite lungimi de undă ale luminii. Nu a fost dificil să îl adaptez, nu pentru parametrii de upload, ci pentru crearea unei perioade de inactivitate. Se pare că infecţia generată de floarea mea s-a răspândit chiar mai repede decât mă aşteptam. Nu sunt chiar atât de mulţi fabricanţi de artificii în Oraşul Mişcător: să-i mituiesc cu o aşa-zisă surpriză inofensivă pentru domnul Unruh a fost partea uşoară.

Mă înfăşor în gevulot şi mă strecor prin mulţimea înmărmurită, tăcută şi inconştientă. Raymonde mă aşteaptă la poarta grădinii, protejată de asemenea de o confidenţialitate completă.

– Sigur nu vrei să mai rămânem pentru încă un dans? o întreb.

Închid ochii şi aştept să fiu pălmuit. Nu se întâmplă. Când deschid ochii, mă priveşte cu o expresie indescifrabilă.

– Dă-mi înapoi gevulotul lui. Acum!

O ascult şi îi returnez integral drepturile la amintirile detectivului, eliminându-l complet din sistemul meu şi devenind din nou doar Jean le Flambeur.

Oftează.

– Aşa e mai bine. Mulţumesc.

– Presupun că asociaţii tăi o să ne acopere urmele aici?

– Nu-ţi face griji pentru asta, spune ea. Tu du-te şi fă-ţi treaba ta.

– Dacă te consolează cu ceva, zic eu, partea care urmează constă în decesul meu.

Ne aflăm în grădina publică. E întuneric. Raymonde se transformă în Gentleman şi pluteşte în aer. Ultimele răbufniri ale focului de artificii i se oglindesc în masca argintie.

– Nu mi-am dorit niciodată ca tu să mori, îmi aruncă ea vorbele. Alta a fost motivaţia.

– Ce anume? Răzbunare?

– Să mă anunţi când o să-ţi dai în sfârşit seama, spune ea şi dispare numaidecât.

În mod uluitor, petrecerea continuă după ce expiră perioada de timp furat. Au trecut zece minute. Formaţia reia melodia de unde a rămas, iar conversaţiile se animă din nou. Şi bineînţeles că nu se vorbeşte decât despre un singur lucru.

Lui Isidore îi pulsează tâmplele. Cercetează împrejurimile împreună cu paznicii Tăcuţi şi cu Odette şi examinează iar şi iar exomemoria grădinii. Dar nici urmă de le Flambeur. Sentimentul de eşec şi dezamăgire îi atârnă ca o greutate de plumb în stomac. Se întoarce la petrecere abia spre miezul nopţii.

Unruh şi-a deschis gevulotul publicului. Se află în centrul atenţiei şi-i place la nebunie, fiind complimentat pentru curajul de care a dat dovadă înfruntând hoţul. Însă în cele din urmă face un gest cu mâna, spunând:

– Prieteni, a venit vremea să vă părăsesc. Vă mulţumesc pentru răbdarea cu care aţi urmărit numărul nostru de divertisment care nu se afla în program. – Râsete. – Dar, cel puţin, datorită curajului de care a dat dovadă domnul Beautrelet aici de faţă, a plecat cu mâna goală. Intenţionam ca ultimele clipe să mi le petrec în pat, între aceste două minunate doamne – spune el, strângând în braţe două curtezane de pe Strada Şarpelui – şi fiind strivit eventual de un elefant.

Îşi ridică paharul în direcţia pahidermului zvelt care se înalţă în spatele mulţimii.

– Dar poate că e mai bine să-mi întâmpin sfârşitul aici, alături de prieteni. Timpul este aşa cum alegem să-l trăim: relativ, absolut, finit, infinit. Aleg să imortalizez acest moment, pentru ca atunci când voi trudi curăţându-vă *vouă* canalizarea, apărându-vă *pe voi* de phoboi şi purtând oraşul

vostru pe umeri, să-mi pot aminti ce înseamnă să ai asemenea prieteni. Şi astfel, cu un pahar şi un sărut – Unruh le sărută pe ambele fete – sau două – alte râsete – pier acum. Ne vedem pe…

Se prăbuşeşte la pământ, scăpând din mână paharul. Clipind uimit, cu ochii aţintiţi la trupul inert al mileniarului, Isidore se uită la Ceas. Mai este un minut până la miezul nopţii. *Dar cum e cu putinţă? A planificat totul atât de atent, până la ultimul cuvânt*. Însă gândurile îi sunt înecate în avalanşa de urale şi bubuitul sticlelor de şampanie, de jur împrejur.

Oamenii de la Resuscitare sosesc să ridice cadavrul. Începe etapa de priveghi a festivităţii. Iar Isidore se aşază cu un pahar de vin în faţă şi începe să deducă.

Interludiu
Adevăr

În noaptea în care are loc Erupţia, Marcel şi Băiatul-Bufniţă survolează Noctis Labyrinthus într-un planor.

Băiatul-Bufniţă a fost cel care a venit cu ideea, bineînţeles. Canioanele din Labyrinthus sunt pline de phoboi şi coloane termice înşelătoare, după cum ştie toată lumea. De fapt, Marcel nici nu îşi prea permite să plătească Timpul necesar pentru planor, însă nu-i poate ţine piept iubitului său.

– Ai devenit un moşneag, spune el. Nu vei fi niciodată un artist dacă nu cochetezi cu moartea din când în când.

Nu poate suporta ideea ca propriul concept artistic, la care lucrează de atâta vreme, să fie pus în practică de altcineva, aşa că nu poate evita provocarea. Abia când se află în văzduh, privind în jos, la genunile întunecate, şi în sus, la stele, îşi dă seama că se simte fericit.

Deasupra la Ius Chasma, Băiatul-Bufniţă cârmeşte abrupt în jos, până când planorul aproape că atinge pseudocopacii negri, apoi redresează brusc. Virează aproape de marginea canionului, iar Marcel simte un gol uriaş în stomac. Observându-i expresia, Băiatul-Bufniţă izbucneşte în râs, chiuind.

– Eşti complet nebun, îi spune Marcel Băiatului-Bufniţă şi îl sărută.

– Credeam că nu mai ajungi la partea asta, se răsfaţă Băiatul-Bufniţă zâmbind.

– A fost distractiv. Dar acum am putea să ne înălţăm mai sus şi doar să privim cerul o vreme?

– Pentru tine, orice, dragul meu. Mai ales că avem toată noaptea la dispoziţie pentru acrobaţii.

Băiatul-Bufniţă îi face cu ochiul, însă Marcel îi ignoră gestul, afundându-se pur şi simplu în scaun şi privind cerul. Exocaută, făcând să apară constelaţiile şi planetele.

– Mă tot gândesc să plec, spune Marcel.

– Să pleci? întreabă Băiatul-Bufniţă. Unde te-ai duce?

Marcel schiţează un gest vag.

– Ştii tu. Acolo sus. Departe.

Atinge cu palma pielea netedă şi transparentă a planorului. Un Jupiter strălucitor îi clipeşte printre degete.

– E un ciclu stupid aici, nu ţi se pare? Şi nu mi se mai pare deloc *real* aici.

– Nu se presupune că asta e treaba ta? Să te simţi ireal?

Are o urmă de mânie în voce. Băiatul-Bufniţă studiază ingineria şi nu ar fi fost niciodată împreună cu el dacă nu ar fi existat atracţia fizică; însă din când în când mai scoate şi câte o perlă care îi face să tresalte inima lui Marcel. De-a lungul celor doi ani de relaţie, au existat numeroase ocazii în care Marcel a intenţionat să-l părăsească. Însă momente ca acesta l-au oprit întotdeauna.

– Nu, zice Marcel. Treaba mea e să transform irealitatea în realitate sau să fac lucrurile reale şi mai reale. Mi-ar fi mai uşor acolo sus. Zoku au maşinării care transformă gândurile în obiecte. Cei din Sobornost spun că vor păstra fiecare gând care a fost gândit vreodată. În schimb aici…

Jupiter explodează sub degetele lui. Pentru o clipă mâna lui este o siluetă roşie pe un fond alb, orbitor. Clipeşte, simte planorul cutremurându-se în jurul lor, iar aripile lui contorsionându-se în forme ciudate, ca nişte bucăţi de hârtie cuprinse de flăcări. Simte mâna rece a Băiatului-Bufniţă în mâna lui. Apoi iubitul lui urlă din toţi rărunchii, strigă cuvinte fără sens. De jur împrejur, văzduhul este mistuit de flăcări. Apoi se prăbuşesc.

Abia mult mai târziu, Marcel aude pronunţat cuvântul *Erupţie,* după ce Tăcuţii le-au recuperat trupurile din deşert, iar Oamenii de la Resuscitare i-au reasamblat.

Oraşele au fost avariate. Chiar şi exomemoria a fost afectată. Dincolo de ceruri, situaţia este şi mai gravă: Jupiter a fost distrus, înghiţit de o singularitate gravitaţională sau tehnologică, sau ambele, nimeni nu ştie cu certitudine. Sobornostul susţine că a stopat o ameninţare cosmică şi oferă azil de upload tuturor

cetăţenilor din Oubliette. Ca răspuns la aceste declaraţii, zoku rămaşi în Supra City se mută. Se vorbeşte despre un război.

Lui Marcel nu-i pasă de nimic din toate astea.

– Asta da plăcere neaşteptată, spune Paul Sernine, aşezat pe un scaun din studioul lui Marcel.

Poate că este doar în imaginaţia lui Marcel, însă gevulotul rivalului său trădează o urmă de invidie mută în timp ce priveşte modelele cleitronice, schiţele şi obiectele găsite.

– Chiar nu mă aşteptam să fiu primul pe lista de socializare, după o absenţă atât de lungă. Care mai e situaţia?

– Ei bine, vino să vezi singur, îl îndeamnă Marcel.

Băiatul-Bufniţă stă în cea mai frumoasă din încăperile casei de la Margine a lui Marcel, cu o privelişte orientată spre zona opusă oraşului. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului şezând la fereastră în tăcere, în coconul lui de medicospumă, cu privirea în gol. Dar din când în când vorbeşte, scoţând nişte şiruri lungi de sunete aspre ca nişte păcănituri, care par să-i sfâşie gâtlejul.

– Oamenii de la Resuscitare nu înţeleg fenomenul, spune Marcel. Există o stare coerentă permanentă în creierul lui, ca într-una din vechile teorii cuantice despre conştiinţă: un condensat aflat în microtubulii neuronali, amestecat cu exomemoria lui. Dacă cedează, e posibil să-şi revină, dar la fel de bine e posibil să nu o mai facă.

– Îmi pare nespus de rău să aud asta, zice Sernine.

Spre surprinderea lui Marcel, vocea lui trădează o grijă sinceră.

– Mi-aş dori să pot face ceva.

– Poţi, spune Marcel.

– Nu înţeleg.

– Renunţ. În mod clar, în trecut mi-ai considerat ideile demne de a fi imitate. Aşa că ţi le vând ţie, zice Marcel, arătând cu un gest spre studio. Pe toate. Ştiu că-ţi permiţi.

Sernine clipeşte.

– De ce?

– Nu merită. Există nişte uriaşi în univers. Noi nu contăm. Cineva ne poate strivi sub talpa piciorului fără chiar să-şi dea seama. Nu are niciun rost să creăm imagini drăguţe. Oricum, totul a fost făcut deja. Suntem nişte furnici. Singurul lucru care contează este să avem grijă unii de alţii.

Marcel îi atinge mâna Băiatului-Bufniţă.

– Iar eu pot face asta pentru el. Este răspunderea mea. Pot să aştept să se însănătoşească. Dar pentru asta am nevoie de Timp.

Sernine îi priveşte vreme îndelungată.

– Te înşeli, spune el. Suntem la fel de mari ca şi ei. Cineva trebuie să le arate asta.

– Construind case de jucărie? Treaba ta.

Marcel face un gest de renunţare, apoi compune un contract de gevulot pe care i-l oferă lui Sernine.

– Îţi aparţine totul. Ai câştigat.

– Mulţumesc, şopteşte Sernine.

Apoi stă nemişcat şi ascultă sunetele scoase de Băiatul-Bufniţă. În cele din urmă, îşi drege vocea.

– Dacă e să facem asta, zice el fără grabă, aş putea să vin în vizită din când în când?

– Cum doreşti, spune Marcel. Mie mi-e totuna.

Dau mâna pentru a consacra înţelegerea. Din politeţe, Marcel îl serveşte cu coniac, însă amândoi beau în tăcere, iar Sernine pleacă imediat după ce termină.

Băiatul-Bufniţă se mai linişteşte după ce Marcel îi dă să mănânce. Mai rămâne lângă el multă vreme, comandându-i casei muzică ares nova. Însă atunci când răsar stelele, Marcel trage draperiile.

13
Hoţul în subterană

Înscenăm moartea mea a doua zi de dimineaţă, în Piaţa Timpului Pierdut. Acesta este locul în care cerşetorii de Timp vin să-şi dea ultima suflare. Este o agora plină de statui întunecate de bronz ale morţii, oaselor şi suferinţei. Şi, în egală măsură, este un spectacol menit să le aducă actorilor câteva secunde preţioase de viaţă în plus.

– Timp, Timp, nu mai am Timp, îi strig eu unui cuplu aflat în trecere, scuturând un instrument muzical confecţionat din oase printate de un faber.

În spatele meu, doi cerşetori fac dragoste cu disperare în umbra statuilor. Un grup de *monturi* goi, cu feţele pictate, dansează sălbatic, iar trupurile li se răsucesc şi li se cutremură.

Mă doare în gât de la cât am urlat la turişti din alte lumi, care reprezintă majoritatea publicului nostru. Un locuitor de pe Ganymede, într-un exoschelet delicat, ne tot aruncă nedumerit fărâme de Timp, ca şi cum ar hrăni nişte porumbei, părând să nu înţeleagă rostul întregii situaţii.

– *Nu exagera,* spune Mieli în capul meu.

Supraveghează scena din mulţime, urmărind dansul morţii din piaţă.

– *Trebuie să fie credibil,* îi răspund eu.

– *Sigur că eşti credibil. Deci, oricând eşti pregătit…*

– *În regulă. Dă-i drumul.*

– Timpul este marele Distrugător, strig eu. Chiar de-aş fi Thor, Zeul Tunetului, Bătrâneţea tot m-ar doborî la pământ şi m-ar răpune, spun eu făcând o plecăciune. Doamnelor şi domnilor, iată… Moartea!

Mieli îmi închide sistemele printr-o comandă de la distanţă. Picioarele îmi cedează. Plămânii încetează să pompeze aer şi am o senzaţie îngrozitoare, ca de înec. În mod absurd, realitatea rămâne la fel de limpede şi de precisă ca întotdeauna. Mintea mea încă funcţionează în interiorul trupului de la Sobornost, doar că în regim

nedetectabil, în timp ce restul corpului mi se închide. Privirea mi se înceţoşează şi mă prăbuşesc la pământ, ca o parte din numărul Dansului Morţii, pe care l-am exersat în ultimele câteva zile împreună cu colegii mei de suferinţă, care vor muri şi ei în curând. Trupurile noastre prăbuşite formează *cuvintele MEMENTO MORI* pe caldarâmul pieţei.

Din mulţimea de spectatori se ridică ovaţii, un amestec de vină şi fascinaţie. Apoi urmează un moment de tăcere. În piaţă răsună ecoul unor paşi grei, care se apropie într-o cadenţă perfectă. Sosesc Oamenii de la Resuscitare.

Mulţimea se desparte pentru a le face loc să treacă. De-a lungul anilor, întreaga procedură s-a transformat într-un ritual, pe care până şi Oamenii de la Resuscitare l-au acceptat. Mărşăluiesc în direcţia pieţei în şiruri de câte trei – sunt în jur de treizeci în total – înveşmântaţi în robe roşii, feţele şi mersul le sunt ascunse de un gevulot foarte dens, iar la brâu le atârnă Decantoare. În urma lor vine un grup de Tăcuţi de la Resuscitare. Au o înfăţişare vag umanoidă, însă sunt uriaşi, având trei sau patru metri înălţime, în loc de chipuri au nişte carapace negre, iar din trunchi le iese un ciorchine de membre. Le simt paşii cutremurând pământul de sub mine.

O siluetă cu glugă roşie se apleacă deasupra mea şi apropie un Decantor de Ceasul meu falsificat. Pentru o clipă, mă trece un fior de spaimă iraţională: aceşti slujitori ai morţii au văzut cu siguranţă toate încercările posibile de a înşela Moartea. Însă dispozitivul de alamă zbârnâie încet, iar apoi scoate un singur clinchet. Omul de la Resuscitare se apleacă uşor şi îmi închide ochii rapid, cu o mişcare scurtă şi profesionistă. Sunt ridicat de un Tăcut, iar apoi reîncepe duduitul lent şi sacadat al paşilor care mă poartă în subterană.

– *Nu văd nimic,* îi spun lui Mieli. *Mai poţi să-mi reactivezi nişte simţuri?*

– *Nu vreau să observe nimic suspect. Şi, în plus, ar trebui să-ţi joci rolul cum trebuie.*

Îmi creează o senzaţie ciudată această procesiune care

mă poartă prin tunele în subterană, ecourile paşilor din oraşul de sub oraş şi mirosul neobişnuit de alge al Tăcuţilor. Mişcarea legănată mă adânceşte într-o bizară melancolie. Nu am murit niciodată în toate secolele pe care le-am trăit. Poate că sistemul din Oubliette este cel mai indicat, poate că aceasta este atitudinea cea mai adecvată în faţa nemuririi: trebuie să mori din când în când ca să poţi aprecia viaţa.

– *Ţi se mai pare distractiv şi acum?* întreabă *Perhonen.*

– *Ba bine că nu!*

– *Mi se pare îngrijorător. E timpul să te trezeşti.*

Mă întorc din morţi pentru a doua oară, dar fără vise intermediare de această dată. Îmi simt ochii de parcă ar fi acoperiţi cu un strat de praf. Plutesc într-un gel lipicios, într-un spaţiu strâmt. Îmi ia doar o clipă să regurgitez mica unealtă din piatră cuantică pe care am înghiţit-o şi să deschid uşa coşciugului. Nu e izolată cu gevulot, ci este doar închisă cu o încuietoare mecanică: e uimitor cât de tradiţionalişti sunt Oamenii de la Resuscitare. Uşile alunecă în lături, iar eu mă strecor afară.

Sunt cât pe ce să cad în gol: mă aflu la mare înălţime, suspendat pe peretele unei încăperi cilindrice cu pereţi metalici, acoperiţi de o multitudine de mici trape. Mă duce cu gândul la un fişet. De-a lungul încăperii, pe verticală, coboară nişte cabluri. Mai jos, un Tăcut – un ciorchine de mecanisme şi braţe ca o caracatiţă – stă agăţat de fire. Înmagazinează noi trupuri. Închid din nou trapa, lăsând-o doar puţin crăpată pentru a vedea afară, şi aştept să plece. Vâjâie pe lângă mine, căţărându-se pe cabluri ca un păianjen. Apoi îndrăznesc să ies din nou. Cu gelul scurgându-mi-se de pe piele, caut nişte mânere de care să mă apuc.

– *În regulă,* spune *Perhonen. Acum recepţionez nişte imagini. Mai jos sunt nişte burlane de ventilaţie, pe unde poate intra Mieli.*

Îmi reconfigurez stratul de particule cuantice de sub

piele în aşa fel încât să mă pot apuca de materialul din care sunt făcuţi pereţii şi să cobor de-a lungul coşciugelor morţilor adormiţi.

Pe fundal se aude un zgomot uruitor, o combinaţie de şuierături îndepărtate şi apropiate, bubuituri şi bufnituri înfundate. În locul acesta se află organele oraşului, pistoanele, motoarele şi tuburile pe unde circulă organismele sintobiotice de reparaţie; şi muşchii artificiali uriaşi care mişcă picioarele oraşului.

Tuburi transparente şerpuitoare coboară în pantă de-a lungul marginilor încăperii, fiind prevăzute cu bare făcute în mod clar pentru nişte Tăcuţi de mai mici dimensiuni. Abia sunt suficient de mari ca să mă pot strecura înăuntru. *Perhonen* îmi transmite imaginile-fantomă pe care le receptează de la emiţătorul meu de ghidaj cu particule masive cu interacţiune slabă: în jurul meu se află o anatomie haotică de galerii, tunele şi maşinării.

Cobor mai mult de cincizeci de metri, zgâriindu-mă de tuburile şi de pereţii burlanului, oprindu-mă de fiecare dată când aud mişcările vreunui Tăcut. La un moment dat, o mulţime de Tăcuţi de dimensiunea unor gândaci mişună pe lângă mine, ignorându-mă şi chiar urcându-se pe mine cu ochii lor minusculi strălucind în întuneric, iar mie îmi vine greu să nu ţip.

În cele din urmă ajung la un alt tunel orizontal, făcut dintr-un soi de material ceramic lucios, acoperit de nişte fluide alunecoase cu miros amărui care picură din pereţii poroşi. Sunt într-o beznă absolută, aşa că dau drumul la infraroşii, încercând să ignor lumea fantomatică a giganţilor care se mişcă la marginea razei mele vizuale şi concentrându-mă pe destinaţie.

După ce mă târăsc în beznă o veşnicie, tunelul se lărgeşte şi coboară în pantă: mă chinui să nu alunec. În sfârşit, zăresc o fâşie de lumină, un asfinţit portocaliu în depărtare, şi simt vântul îngheţat. La lumină, reuşesc să văd că tunelul se lărgeşte, formând un puţ în pantă, la capătul căruia se află o plasă cu ochiuri mici prin care

pătrunde lumina de afară.

– *Spune-i lui Mieli că eu sunt gata când e şi ea gata,* îi transmit lui *Perhonen.*

– *Îţi urmăreşte emiţătorul de ghidaj. Ar trebui să fie acolo dintr-o clipă-ntr-alta.*

Ca să ajungem până în punctul acesta a fost nevoie de un plan elaborat. Gevulotul de la baza oraşului este incredibil de dens: Oubliette nu vrea să uşureze munca piraţilor gogol cu niciun chip. Aşa că singura cale de acces a fost din interior.

Scot din nou unealta cuantică şi decupez o gaură în plasă. Taie materialul cu uşurinţă. Pentru o clipă mă ia cu ameţeală privind în jos. Apoi simt o rafală de curent fierbinte: Mieli se află sub deschizătură, plutind în aer cu aripile întinse.

– De ce a durat atâta? întreb eu.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Ştiu, ştiu, spun eu. Ar trebui să-mi trag nişte haine pe mine când mă întorc din morţi.

Mieli ne conduce prin tunele în direcţia din care vine semnalul păianjenului cuantic, care ne dezvăluie unde se află trupul lui Unruh. Mă bucur că este şi ea cu mine: văd neclar toate tunelele şi coridoarele. De câteva ori ne înfăşoară în ceaţă nedetectabilă, când nişte Tăcuţi mai mari trec pe lângă noi, hârâind şi bocănind, şi lăsând în urmă un iz de alge.

Ajungem într-un final la camerele mortuare – nişte încăperi cilindrice cu un diametru de o sută de metri, curate ca nişte săli de operaţie şi cu detalii de crom, spre deosebire de tunelele întunecoase, conţinând sertare cu coşciuge pe care sunt gravate nume şi coduri. Pe Unruh îl găsim în a treia cameră mortuară.

Când intru, aud un şuierat care vine de sus: cioclul Tăcut octopod ne-a şi reperat. Coboară fulgerător pe cabluri, repezindu-se spre mine.

Mieli mă împinge în lături şi trage în el cu arma-fantomă.

Scoate un zgomot ascuţit şi se opreşte la câţiva metri deasupra mea, legănându-se agăţat de cabluri ca o marionetă. Mă uit la capul lui cu fălci, dar lipsit de chip, şi înghit în sec.

– Nu-ţi face griji, spune Mieli. Gogolul meu doar a preluat controlul asupra funcţiilor lui motorii. Mintea dinăuntru a rămas teafără. Doar n-am vrea să-ţi încălcăm principiile de etică profesională.

– Nu mă îngrijorează prea tare treaba asta, spun eu.

Mieli mi-a adus o salopetă de cerebromaterie, dar tot mi-e frig. Face un gest, iar Tăcutul o ascultă docil şi se caţără pe cabluri pentru a ne aduce trupul lui Unruh. În câteva clipe coşciugul se află deja pe podea, în faţa noastră. Îl deschid cu unealta cuantică.

– După cum i-am zis lui Raymonde, spun eu, luăm de la bogaţi şi le dăm săracilor.

Fostul mileniar este livid, alb şi gol, cu excepţia discului negru al Ceasului. *Dă-i drumul,* îi spun eu lui *Perhonen.* Raza ei cu particule apare în câmpul meu vizual ameliorat – un creion alb de lumină care dansează pe suprafaţa Ceasului, teleportarea cuantică a minutului pe care l-am furat înainte. Câmpul vizual mi se umple de paraziţi, în vreme ce sistemul ambiant de resuscitare începe să funcţioneze, descărcând în corpul lui Unruh ultima versiune sincronizată a minţii lui din exomemorie.

Trupul lui Unruh se cutremură. Trage adânc aer în piept – o inspiraţie neregulată şi umedă. Tuşeşte şi deschide brusc ochii.

– Ce… unde…

– Îmi pare rău, domnule Unruh, nu durează decât o clipă.

Mieli îmi dă casca de upload, care este neagră şi simplă. I-o aşez pe cap lui Unruh şi îi aderă imediat la suprafaţa craniului.

Unruh râde, însă este întrerupt de tuse.

– Iarăşi dumneavoastră? spune el scuturând din cap. Sunt dezamăgit. Nu mă aşteptam să fiţi un pirat gogol ordinar.

Zâmbesc.

– Vă asigur că nu am nicio fărâmă din gevulotul dumneavoastră şi că am returnat tot ce am furat. Asta este în legătură cu altceva. Nu vă mişcaţi.

Era calea cea mai evidentă. Cum faci să afli dacă există forţe ascunse care manipulează minţile oamenilor? Găseşti un model curat şi faci o comparaţie înainte şi după. Unruh era tânăr, nu avea alte resuscitări la activ sau timp petrecut ca Tăcut: mintea lui luată în întregime nu trecuse niciodată prin sistemul de resuscitare. Acum însă a trecut, iar dacă cineva a compromis-o în vreun fel, vom detecta modificarea. Dacă nu – asta e, am fost şi la petreceri mai proaste la viaţa mea.

– Dacă trebuie, oftează Unruh. Aşadar, aţi furat un minut din Timpul meu, iar acum mi l-aţi dat înapoi? Pentru a avea acces la mintea mea aici? Interesant. Nu-mi pot închipui de ce. Este o infracţiune foarte ciudată, domnule le Flambeur. Mi-aş dori să mai pot rămâne, ca să fiu martor când vă prinde domnul Beautrelet.

– O să-i transmit salutările dumneavoastră, spun eu. Apropo, îmi cer scuze pentru condiţiile de faţă. Mi-aş dori să fi avut ocazia să bem un pahar împreună.

– Nicio problemă. De curând am avut de-a face cu o stare de disconfort mult mai accentuată.

– Cât aşteptăm, spun eu, dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă întreb de unde ştiaţi că o să fim prezenţi la petrecere.

– Scrisoarea, spune el cu un gest unduitor al mâinii.

– O scrisoare?

Mă priveşte curios.

– Nu a fost trimisă de dumneavoastră? O, dar asta este o intrigă mai complexă decât mi-am imaginat. Ce păcat că trebuie să ratez tot spectacolul. Am găsit o scrisoare la mine în bibliotecă, de la dumneavoastră. Nu am reuşit să descoperim cum a ajuns acolo. Domnul Beautrelet a presupus că este ceva în neregulă cu exomemoria…

– *Acum recepţionăm datele,* spune *Perhonen. Într-adevăr, se pare că au avut loc nişte schimbări, în special*

în…

Trăsăturile lui Unruh se schimonosesc într-o grimasă ameninţătoare. Se repede la gâtul meu, degetele lui albe îmi sapă în carne. Scoate un urlet oribil, sfâşietor, şi-mi repede un cap în gură. Văd roşu în faţa ochilor de durere.

Mieli îl smulge din încleştare, sucindu-i braţele la spate.

– Le Flambeur! strigă el cu o voce diferită. O să te prindă. Le Roi o să te prindă!

Apoi se înmoaie în braţele lui Mieli, când îi expiră Timpul pentru a doua oară.

Îmi masez gâtul.

– Dacă mai era nevoie de dovezi suplimentare că minţile din Oubliette sunt manipulate, aş zice că tocmai le-am obţinut, spun eu.

– *Avem datele,* spune *Perhonen. E foarte ciudat.*

Mieli ascultă cu atenţie în jur.

– Vine cineva, spune ea, după care aud şi eu paşii în depărtare şi Tăcuţii care se apropie.

– Incredibil! Cred că detectivul adolescent chiar a reuşit să-şi dea seama care era pasul următor.

Mieli mă apucă de braţ.

– Poţi să-ţi continui mai târziu jocurile. Acum trebuie să o ştergem.

Mieli studiază harta tridimensională alcătuită de *Perhonen* din datele lor senzoriale, căutând căi de evadare.

– N-ar trebui să fugim? întreabă hoţul.

– Şşt.

Metacortexul sugerează diferite căi de evacuare, calculând care sunt rutele cu probabilitate minimă de confruntări ostile. Nu are nicio intenţie să lupte pentru a putea evada. *Acolo:* o posibilă rută, urcând prin camera asta, iar apoi prin…

Podeaua şi pereţii se cutremură. Se aude un uruit ca un geamăt, iar harta *se modifică.* Acum realizează ce anume reprezintă acele aglomerări întinse de muşchi artificiali, căldură şi energie de pe hartă: Tăcuţi-Atlas, care menţin în

echilibru platformele şi structura internă a oraşului. Probabil se află chiar sub Labirint, unde configuraţia se schimbă cel mai mult. Oamenii de la Resuscitare se folosesc de Tăcuţi pentru a-i încolţi, blocând căile de evacuare. Ceea ce înseamnă că trebuie să lupte. Doar dacă nu cumva…

– Pe aici, se răsteşte ea la hoţ şi o ia la goană prin tunel, în direcţia din care se aud vocile.

– Mai bine zis, spune hoţul, nu ar trebui să fugim în direcţia *opusă?*

Nefiind dispusă să se ciondănească în situaţia de faţă, îi dă un mic ghiont prin legătura lor biotică.

– Nu era nevoie să faci asta!

Tunelul care trece prin camera mortuară este larg şi cilindric şi se lăţeşte pe măsură ce înaintează. Metacortexul ei reperează ecourile Tăcuţilor şi Oamenilor de la Resuscitare aflaţi undeva în faţa lor. Dar nu ei o interesează.

Pătrund într-o încăpere largă şi joasă, cu un diametru de o sută de metri, luminată slab de tuburile fluorescente de substanţă sintobiotică. Unul din pereţi este aspru şi organic, se mişcă şi pulsează – este carapacea solzoasă a unei fiinţe vii: este o parte din trupul unui Tăcut-Atlas. Mieli îşi activează autismul de luptă şi vizualizează întreaga geometrie a lumii subterane din jurul lor: platformele, îmbinările, felul în care se potrivesc toate piesele.

– Opriţi-vă! strigă o voce.

De pe latura opusă a încăperii intră un grup de Oameni de la Resuscitare cu glugi pe cap, flancaţi de Tăcuţi războinici masivi.

Mieli trage cu arma-fantomă în trupul Tăcutului-Atlas, inoculându-i un simplu sclav gogol care se va autodistruge după câteva iteraţii. Pereţii şi podeaua încep să se cutremure. Peretele Tăcut are o convulsie. I se desprind solzii. Cu un zgomot asurzitor, camera se despică pe mijloc. Prin gaura care se cască în podea ţâşneşte lumina zilei. Mieli îl înşfacă pe hoţ şi sare în gol.

Cad prin rana săpată în carnea oraşului. Soluţii

sintobiotice curg şiroaie în jurul lor, asemenea sângelui. Apoi se află dintr-odată afară, în mijlocul pădurii de picioare ale oraşului, clipind în lumina puternică.

Mieli îşi deschide aripile pentru a le opri căderea, îi înfăşoară în gevulot şi porneşte în zbor înapoi spre oraşul celor vii.

Sunt cuprins de entuziasm când ne întoarcem la hotel.

Sub stratul de gevulot, sunt plin de murdărie şi funingine, tremurând după încă un zbor cu Mieli, însă sunt în extaz. O parte din mine se întreabă ce-a fost cu ieşirea aceea a lui Unruh, dar este învinsă de restul fiinţei mele, care nu vrea decât să sărbătorească.

– Haide, îi spun lui Mieli. Trebuie să sărbătorim. Aşa cere tradiţia. Acum eşti un hoţ onorific. Apropo, ăsta era momentul în care, în mod tradiţional, ar fi trebuit să fim prinşi, să ne certăm pe pradă sau să ratăm evadarea. Dar am reuşit. Nu-mi vine să cred.

Îmi zbârnâie capul. În ultimele câteva ore am fost emigrant de pe Centură, detectiv, cerşetor de Timp şi cadavru. *Probabil că aşa mă simţeam înainte.* Mi-e greu să stau locului.

– Te-ai descurcat de minune. Ca o amazoană.

Ştiu că pălăvrăgesc aiurea, dar nu-mi pasă.

– Ştii ceva, când o să se termine toată povestea asta, aş putea să mă întorc şi să mă stabilesc din nou aici. Şi să fac ceva simplu. Să cultiv trandafiri. Să fur inimile fetelor şi alte lucruri din când în când.

Comand cea mai scumpă băutură pe care o poate face faberul hotelului, vin din Regat crescut virtual, şi îi ofer un pahar lui Mieli.

– Şi tu, navă! Bravo, bună treabă cu magia cuantică.

– *Presupun că eu aş fi personajul savantului dement căruia îi place să arunce chestii în aer,* spune *Perhonen.*

Râd.

– E versată şi în cultura pop! Sunt îndrăgostit!

– *Apropo, am găsit detalii interesante în datele primite.*

– Mai târziu! Zi-ne mai târziu! Avem treabă acum,

trebuie să ne îmbătăm.

Mieli mă priveşte ciudat. Din nou îmi doresc să-i pot descifra reacţiile, însă legătura biotică este unidirecţională. Însă, spre surprinderea mea, acceptă paharul pe care i-l ofer.

– Aşa te simţi de fiecare dată? întreabă ea.

– Draga mea, aşteaptă până o să petrecem luni întregi plănuind o intrare prin efracţie într-un creier din *gubernie.* Asta nu-i nimic. Doar scântei. Atunci să vezi focuri de artificii adevărate. Dar sunt un om însetat în deşert, aşa că deocamdată mi-e suficient.

Ciocnesc cu ea.

– În cinstea infracţiunilor!

Entuziasmul hoţului e contagios. Mieli îşi dă seama că i-a făcut plăcere să se îmbete. A mai îndeplinit operaţiuni care au necesitat pregătiri şi planuri elaborate şi înainte, dar nu a simţit niciodată un astfel de fior ilicit precum cel degajat de hoţ. Într-adevăr, şi-a jucat bine rolul, ca un frate din koto, fără niciun semn de răzvrătire, ca o creatură complet schimbată, în elementul său.

– Tot nu pricep, spune ea, lăsându-se pe spate în canapea, pradă euforiei. De ce e distractiv?

– E un joc. Nu te-ai jucat niciodată când erai acasă, în Oort?

– Participam la curse. Şi ne luam la întrecere în măiestrie şi cântece *väki.*

Brusc, i se face dor de toate astea.

– Îmi plăcea pe vremuri să creez lucruri din coral. Vizualizezi un lucru. Găseşti cuvintele care îl *definesc.* Şi le cânţi coralului *väki,* care creşte şi îl formează. Şi la final ai ceva ce este cu adevărat al tău, un lucru nou-apărut în lume, spune ea întorcând privirea. Aşa am făcut-o pe *Perhonen.* Dar asta s-a întâmplat demult.

– Vezi tu, pentru mine furatul este exact la fel, zice hoţul, părând dintr-odată serios. Ce cauţi aici? o întreabă el. De ce nu eşti înapoi acasă, creând lucruri?

– Fac ceea ce trebuie să fac. Iar asta am făcut de când mă ştiu, spune Mieli, însă nu vrea să se lase copleşită de negură.

– Nu şi în seara asta. Astăzi o să facem doar ce *dorim.* O să ne simţim bine. Ce-ai vrea să faci?

– Să cânt, răspunde Mieli. Aş vrea să cânt.

– Ştiu tocmai locul potrivit, spune hoţul.

Pântecele: străzi subterane şi pasarele printre turnurile răsturnate. Puncte luminoase provenind de la Tăcuţii de jos, drone care vând ziare cu articole despre cutremurul din timpul zilei şi despre întâmplările bizare de la petrecerea de Carpe diem din noaptea precedentă.

Micul bar se numeşte „Eşarfa de Mătase Roşie”. Are o scenă mică; pereţii sunt acoperiţi de postere curgătoare cu lifecasturi ale unor cântăreţi, luminând intermitent un grup de măsuţe rotunde. Organizează seri de amatori, în care oricine poate urca pe scenă. Publicul constă din câţiva marţieni tineri care au văzut totul şi afişează acea veşnică expresie care lasă să se înţeleagă că nimic nu-i impresionează. Dar hoţul o conduce înăuntru şi o înscrie în program, vorbind cu proprietarul pe un ton scăzut, în vreme ce ea aşteaptă la bar, consumând băuturi alcoolice cu arome bizare din pahare minuscule.

Hoţul a insistat să petreacă ceva mai mult timp pentru a se pregăti, iar ea, cu ajutorul lui *Perhonen,* s-a supus cerinţei, comandându-i faberului să-i confecţioneze un costum închis la culoare, cu pantaloni, pantofi cu platformă şi o umbrelă. Hoţul a luat-o în zeflemea, spunându-i că arată de parcă s-ar duce la o înmormântare, însă a tresărit nervos când ea i-a întors gluma, zicând că ar putea să fie înmormântarea lui, ceea ce chiar a făcut-o să râdă. Îmbrăcată în aceste haine neobişnuite cu aspect de armură, se simte ca şi cum ar fi cu totul altcineva, o persoană mult mai nechibzuită. Îşi dă seama că este o senzaţie falsă şi că metacortexul îi va elimina starea de ameţeală şi emoţiile inutile la primul semn de pericol. Totuşi, se simte bine

prefăcându-se.

– *Cum merge?* îi şopteşte ea lui *Perhonen. Ar trebui să ni te alături. O să cânt.*

Pe scenă, o fată cu nişte ochelari de soare supradimensionaţi face ceva ce combină poezia cu nişte imagini abstracte de tempomaterie şi sunetul bătăilor inimii ei. Mieli vede cum hoţul se strâmbă.

– *Îmi pare rău*, spune nava. *Am treabă: trebuie să rezolv o problemă de criptografie multidimensională complexă cu o mie de gogoli matematici. Dar mă bucur că te distrezi.*

– *Mi-e dor de ea.*

– *Ştiu. O vom aduce înapoi.*

– Mieli? Tu urmezi.

Mieli tresare.

– *Trebuie să plec acum. Mi-a venit rândul să cânt.*

Îşi înăbuşă un râgâit.

– Nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta.

– Da, mi se zice des treaba asta, spune hoţul. Ştii, eşti singura persoană în care pot avea încredere aici, aşa că nu-ţi face griji, sunt de partea ta, te susţin.

Ea încuviinţează din cap, simţind un nod în gât, sau poate în gâtul lui. Urcă pe scenă, păşind puţin cam nesigur.

Cântecele se revarsă din ea ca un potop. Cântă despre gheaţă. Cântă despre lunga călătorie a lui Ilmatar din lumea de flăcări, despre bucuria aripilor şi despre străbunii din *alinen;* cântecul care creează nave şi cel care protejează porţile unui koto de Omul Întunecat. Cântă despre căminul ei.

Când termină, publicul rămâne cufundat în tăcere. Iar apoi oamenii încep să aplaude unul câte unul.

Mult mai târziu, merg împreună înapoi spre hotel. Hoţul o ţine de braţ şi, într-un fel, nu i se pare deloc nepotrivit.

Ajunşi în cameră, când vine momentul să-şi spună noapte bună, hoţul nu-i dă drumul la mână. Îi simte excitaţia şi încordarea prin legătura biotică. Îi atinge obrazul şi îşi apropie faţa de a ei.

Apoi izbucneşte într-un râs ca o avalanşă, la fel de năvalnic cum s-au revărsat cântecele mai devreme şi, văzând expresia lui ofensată, îi este cu neputinţă să se oprească.

– Îmi pare rău, spune ea, ţinându-se de burtă şi râzând cu lacrimi. Nu mă pot opri.

– Îmi cer scuze dacă nu văd ce este atât de ilar, se burzuluieşte hoţul.

Figura lui exprimă atât de bine orgoliul lui rănit, încât Mieli simte că ar putea muri de râs.

– În fine. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

Dă să plece, răsucindu-se brusc pe călcâie.

– Stai, îl strigă ea, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi lacrimile. Îmi pare rău. Mulţumesc pentru intenţie. Doar că e… nostim. Dar îţi mulţumesc mult pentru noaptea asta.

El schiţează un zâmbet.

– Cu plăcere. Vezi, uneori e bine să faci ce-ţi doreşti.

– Dar nu tot timpul, spune ea.

– Nu, oftează hoţul. Poate nu tot timpul. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunde Mieli, înăbuşindu-şi încă un chicot, şi vrea să plece.

Simte o neregularitate în gevulotul ei, o amintire subită că se mai află şi altcineva în încăpere.

– Vai de mine, spune o voce. Sper că nu am întrerupt nimic important.

Pe scaunul din balcon, unde stă de obicei hoţul, se află acum un alt bărbat, care fumează o ţigară subţire de foi. Mirosul înţepător o loveşte brusc, asemenea unei amintiri neplăcute. Bărbatul e tânăr şi are păr negru, pieptănat pe spate. Şi-a aranjat haina pe spătarul scaunului şi şi-a suflecat mânecile cămăşii. Rânjeşte arătându-şi dinţii albi şi tăioşi.

– M-am gândit că a sosit vremea să avem o mică discuţie.

14
Detectivul şi arhitectul

Isidore examinează cadavrul lui Unruh pentru a doua oară. Mileniarul nu mai are aceeaşi expresie împăcată din noaptea precedentă: pe chipul livid i-a rămas întipărită o grimasă oribilă, pe frunte şi la tâmple are nişte semne roşii, iar degetele îi sunt încleştate ca nişte gheare.

În camera mortuară e atât de frig, încât Isidore scoate aburi când respiră. Gevulotul închis etanş de aici face ca totul să pară ireal şi alunecos, iar tăcerea în care sunt cufundaţi cei trei Oameni de la Resuscitare care l-au condus aici nu îmbunătăţeşte deloc situaţia. Siluetele în robe roşii, cu feţele ascunse de gevulot şi întuneric, stau nefiresc de nemişcate, fără să se clintească şi părând chiar să nu respire.

– Vă mulţumesc că mi-aţi permis să cobor aici, spune el, adresându-se celui (sau celei?) cu simbolul auriu al infinitului pe piept. Îmi dau seama că este o situaţie oarecum… neobişnuită.

Niciun răspuns. Este aproape sigur că este acelaşi Om de la Resuscitare cu care a vorbit mai devreme la Casa Resuscitării, după ce a realizat care era planul hoţului. După cutremurul oraşului, l-au adus aici pentru a-i arăta ce s-a întâmplat, dar până acum nimeni nu a scos niciun cuvânt.

Era singura concluzie logică: unicul motiv pentru a fura o cantitate atât de mică de Timp a fost acela de a o returna, cu scopul de a săvârşi vreo infracţiune în subterană. *Bietul Unruh.* Piesele nu se potrivesc, ceea ce îl face să nu se simtă în apele lui.

Examinează locul faptei cu lupa lui. Pe podea se află două tipuri de gel pentru conservarea trupurilor, în stadii diferite de coagulare: al lui Unruh şi al altcuiva. Se potriveşte cu teoria lui privind modul în care a pătruns hoţul aici: şi-a simulat cumva moartea, iar apoi a dat drumul înăuntru unui complice foarte bine înarmat. Îşi însemnează

în memorie să verifice exomemoriile tuturor agorelor cu *memento mori,* unde se duc să moară cerşetorii de Timp.

Detectează, de asemenea, sub unghiile lui Unruh, urme de celule artificiale bizare, mult mai complexe decât orice părţi componente ale unui trup sintobiotic din Oubliette, ceea ce reprezintă indicii clare ale unei lupte. Iar semnele de pe craniu şi urmele de vătămare ale creierului său mort indică un upload forţat.

– Aţi putea să-l reanimaţi doar pentru câteva secunde? îi întreabă Isidore pe Oamenii de la Resuscitare. Mărturia lui ne-ar putea ajuta să elucidăm ce anume s-a întâmplat de fapt aici.

Nu îl surprinde faptul că paznicii în robe roşii ai lumii din subterană nu îi răspund decât printr-o tăcere care îi confirmă aşteptările: nu sunt dispuşi să încalce cu niciun chip legile resuscitării, nici chiar pentru a rezolva un caz de infracţiune.

Se plimbă prin încăpere şi se gândeşte. Unul dintre Oamenii de la Resuscitare se ocupă de Tăcutul avariat, atacat de complicele hoţului. Isidore a examinat deja glonţul, un fragment minuscul de diamant. Oricare ar fi fost odată structura lui internă, s-a consolidat formând o masă compactă.

Ceea ce îl deranjează cel mai tare este lipsa mobilului crimei. Incidentul de la petrecere, iar acum asta: nicio asemănare cu cazurile de piraterie gogol despre care a citit sau în care a fost implicat. După câte se pare, hoţul nici nu a încercat să pună mâna pe gevulotul lui Unruh. Este o non-crimă. A fost furat nişte Timp, apoi returnat, cu două copii distincte ale minţii lui Unruh, care sunt, evident, inutile, imposibil de decriptat fără cheile gevulotului. Şi, de fapt, cum a fost furat Timpul?

– Vă deranjează dacă arunc o privire? întreabă el, ridicând Ceasul lui Unruh, după ce îl descleştează cu grijă din mâna mileniarului. Aş vrea să-l cercetez mai îndeaproape.

Omul de la Resuscitare cu semnul infinitului pe piept

încuviinţează încet din cap, scoate un Ceas mic, simplu, din buzunar şi îl atinge cu un Decantor atât pe acesta, cât şi Ceasul lui Unruh, după care pune noul Ceas exact în locul unde fusese cel vechi, dându-i apoi lui Isidore Ceasul negru, elegant, al lui Unruh.

– Vă mulţumesc, spune Isidore.

Omul de la Resuscitare îşi dă gluga pe spate şi îşi deschide puţin gevulotul, dezvăluind o faţă rotundă şi prietenoasă. Îşi drege vocea.

– Îmi cer scuze… petrecem atât timp cu… fraţii noştri Tăcuţi, încât ne vine greu să…

– Nu-i nicio problemă, spune Isidore. Aţi fost foarte amabil.

Omul scoate ceva din buzunar.

– Colegul meu… acolo jos… spune el arătând către podea. Pe vremea când era ne-Tăcut… era mare… fan, adaugă el tuşind. Aşa că mă întrebam… dacă nu cumva… aţi putea… un autograf?

Îi întinde un decupaj de ziar înfăşurat în tempomaterie. Articolul lui Adrian Wu.

Isidore îl ia oftând şi se scormoneşte în buzunar după un pix.

Isidore clipeşte în lumina zilei, bucuros să lase în urmă faţada sumbră a Casei Resuscitării. După răcoarea din subterană, vântul de pe Bulevardul Persistent i se pare fierbinte, însă sunetul vocilor trecătorilor este reconfortant.

Atacul optogenetic de la petrecere i-a provocat o senzaţie de dezorientare şi o uşoară durere de cap care persistă încă. Un Tăcut-medic l-a examinat ca şi pe ceilalţi oaspeţi, însă nu a descoperit niciun semn de contaminare permanentă. A izbutit să izoleze virusul, iar când au percheziţionat proprietatea, Isidore şi Odette au găsit floarea aruncată care fusese utilizată pentru a-l răspândi. Isidore o are la el, în geanta de umăr, închisă, pentru siguranţă, într-o bulă de tempomaterie.

Nu a închis un ochi, însă gândurile care-i zboară întruna

prin minte nu-i dau pace să se odihnească. Şi de fiecare dată când se gândeşte la hoţ, simte un fior de ruşine în vintre. Au stat atât de aproape unul de altul, faţă în faţă, iar hoţul i-a furat lui Isidore atât înfăţişarea, cât şi inelul de cuplare. Modul în care a fost săvârşit furtul de identitate este încă un mister. Din câte ştie Isidore, nu ar fi trebuit să existe nicio modalitate prin care hoţul să aibă acces la gevulotul lui.

Nici în exomemoria grădinii nu a lăsat hoţul vreo urmă: singura ocazie în care apare fără masca de gevulot este atunci când vorbeşte cu Isidore. Dar este evident că-şi poate schimba înfăţişarea după bunul plac. Isidore se întreabă dacă nu cumva neliniştea pe care o resimte este cauzată parţial şi de teamă: poate că le Flambeur îi este superior.

Se opreşte pentru o clipă sub unul din cireşii de pe Bulevard şi inspiră mireasma florilor pentru a-şi limpezi gândurile. Inamicul lui nu se deosebeşte de un pirat gogol ordinar decât prin reputaţie şi un anumit fler. Le Flambeur trebuie să fi făcut pe undeva o greşeală, iar Isidore o va descoperi.

Scrâşnind din dinţi, se îndreaptă spre aleile laterale care pornesc din Bulevard, în căutarea unei Ceasornicării.

– Interesant, spune Ceasornicarul, examinând cu ochii mici Ceasul lui Unruh printr-un ocular enorm de alamă. Da, cred că vă pot spune cum au făcut asta.

Lentila ocularului clipeşte, afişând tot felul de informaţii digitale. Ceasornicarul este un bărbat deşirat, între două vârste, îmbrăcat cu un tricou cu mâneci sfâşiate, cu păr albastru, o mustaţă zburlită şi urechi lungite de la implanturi şi cercei. Atelierul lui este o combinaţie între un laborator de fizică cuantică şi spaţiul de lucru al unui ceasornicar; e plin de cutii lucioase şi zumzăitoare cu ecrane holografice plutind în jurul lor şi de grămăjoare de piese mici şi instrumente atent ordonate pe suprafeţe de lucru din lemn. Pe fundal se aude o muzică zgomotoasă, iar

Ceasornicarul îşi scutură capul în sus şi-n jos, cu frenezie, pe ritmul muzicii, în timp ce lucrează. După ce Isidore i-a spus povestea lui Unruh, s-a arătat foarte dornic să-l ajute, deşi privirile libidinoase ocazionale pe care i le aruncă tânărului detectiv nu sunt foarte uşor de ignorat.

Scoate un obiect din interiorul Ceasului, cu penseta aflată la extremităţile degetelor lui înmănuşate – mâini miniaturale cu degete care se extind până la nivel molecular. Îl ridică în lumină. Abia este vizibil cu ochiul liber: un păianjen minuscul de culoarea pielii. Îl închide într-o mică bulă de tempomaterie şi îl măreşte până când arată ca o insectă monstruoasă, mare cât o mână. Isidore îşi scoate lupa, care atrage privirea curioasă a Ceasornicarului.

– Chestia asta are stări REP în burtă, spune Ceasornicarul. S-a strecurat în capcanele cu ioni ale Ceasului, unde sunt stocate creditele de Timp, şi-a cuplat chestia din stomac cu stările cuantice ale capcanelor, a transmis vreun semnal şi paf! stările au fost teleportate altundeva. Aproape cel mai vechi truc din manualul de mecanică cuantică, doar că asta e prima oară când îl văd aplicat pentru a fura Timp.

– Unde ar putea fi receptorul? întreabă Isidore.

Ceasornicarul dă din umeri.

– Ar putea fi oriunde. Pentru quptare nu ai nevoie de un semnal puternic. Ar putea fi şi în spaţiu, după câte ştiu eu. Apropo, gângania asta sigur nu e de prin locurile astea. Eu aş paria pe Sobornost, spune el scuipând apoi pe jos. Sper să-i prindeţi.

– Şi eu. Mulţumesc.

Aruncă o privire prin atelier. Ceasurile din vitrină îi inspiră o senzaţie de familiaritate, ceva care-i gâdilă mintea...

Un Ceas. Un capac greu din alamă. O brăţară argintie. Cuvântul Thibermesnil...

De unde vine amintirea asta?

– Vă simţiţi bine? întreabă Ceasornicarul.

– Da, da, am nevoie doar să stau jos un moment.

Isidore se aşază pe scaunul oferit de ceasornicarul cuantic. Închide ochii şi trece din nou în revistă exoamintirile de la petrecere. *Acolo:* o senzaţie bizară că vede dublu, chiar după ce a vorbit cu hoţul, chiar înainte ca acesta să fure Timp de la Unruh. Desigur: dacă hoţul a folosit cheia identităţii lui pentru a se da drept Isidore, atunci înseamnă că are acces la exoamintirile create în momentele respective.

– Puteţi, vă rog, să daţi muzica mai încet?

– Da, sigur, sigur. Vreţi un pahar cu apă?

Îşi masează tâmplele, separându-şi cu atenţie amintirile proprii de cele care nu ar trebui să se afle acolo. *S-a uitat la Ceas. Acela este Ceasul lui.* Mai dă şi peste alte gânduri, frânturi de desene arhitecturale, o femeie frumoasă cu o cicatrice pe faţă şi o navă spaţială ca un fluture cu aripi sclipitoare. Identifică şi nişte emoţii: aroganţă, aplomb şi cutezanţă, ceea ce îl înfurie pe Isidore. *Am să te prind,* gândeşte el, *ai să vezi!*

Deschide ochii. Inima îi bate puternic. Acceptă paharul cu apă şi bea cu sete.

– Mulţumesc.

Trage adânc aer în piept.

– Mai am o singură întrebare, după care nu vă mai deranjez. Aţi văzut vreodată Ceasul acesta?

Îi transmite Ceasornicarului o co-amintire a Ceasului pe care tocmai l-a văzut.

Bărbatul stă pe gânduri câteva secunde.

– Nu pot să zic că l-am văzut. Dar pare meşterit de bătrâna Antonia, de la două străzi mai încolo. Spune-i că vii din partea lui Justin.

Îi face cu ochiul lui Isidore.

– Mulţumesc încă o dată. Mi-aţi fost de mare ajutor.

– N-aveţi pentru ce. În zilele noastre e greu să întâlneşti tineri care să aprecieze Ceasurile, spune el rânjind şi punându-şi mâna fără mănuşă pe coapsa lui Isidore. Dar dacă chiar aţi vrea să vă arătaţi recunoştinţa, sunt sigur că

am putea găsi o modalitate…

Isidore o zbugheşte afară. În urma lui izbucneşte din nou muzica aceea infernală, amestecată cu hohotele de râs ale Ceasornicarului.

– Da, mi-l amintesc, spune Antonia.

Nu pare deloc bătrână, cel puţin nu după înfăţişare: se află probabil la al treilea sau al patrulea ei corp. E o femeie micuţă, cu pielea negricioasă şi cu trăsături indiene. Magazinul ei este luminos şi ordonat; alături de ceasuri, sunt expuse şi bijuterii xanteene. Printează imediat o reprezentare din tempomaterie a co-amintirii ceasului, cântărind-o în mână şi bătând uşor cadranul cu unghia ei de un roşu aprins.

– A fost cu ani şi ani în urmă, cel mai probabil, spune ea. Judecând după model, poate acum douăzeci de ani pământeşti. Clientul a vrut un mecanism special: puteai ascunde ceva înăuntru şi îl puteai deschide apăsând o anumită combinaţie de litere. Era probabil un dar pentru iubit sau iubită.

– Vă mai amintiţi din întâmplare ceva despre persoana care l-a cumpărat? întreabă Isidore.

Femeia scutură din cap.

– Gevulotul magazinului nu are permisiunea să memoreze asemenea informaţii. Mă tem că nu mai ştiu nimic despre clientul respectiv. Oamenii tind să-şi protejeze intimitatea când vine vorba de Ceasurile lor, spune ea încruntându-se. Cu toate astea, sunt aproape sigură că am făcut o serie întreagă de astfel de ceasuri, nouă în total, cu modele similare, toate pentru acelaşi client. Pot să vă dau schemele după care au fost făcute, dacă doriţi.

– Ar fi nemaipomenit, spune Isidore.

Antonia încuviinţează din cap şi brusc mintea lui e inundată de diagrame complexe de design mecanic şi cuantic, după care urmează o nouă durere săgetătoare. Clipeşte, încercând să înlăture durerea, iar Antonia îi zâmbeşte.

– Sper că Justin nu v-a speriat. E o meserie singuratică –

muncă multă, apreciere puţină; uneori îl ia valul, mai ales cu tineri ca dumneavoastră.

– Aţi descris şi munca de detectiv, spune Isidore.

Isidore ia prânzul într-un mic restaurant plutitor din Montgolfiersville şi încearcă să-şi adune gândurile. Este recunoscut chiar şi aici – se pare că implicarea lui în petrecerea de Carpe diem a lui Unruh a fost relatată în detaliu în *Herald* dar e prea absorbit de dilema Ceasurilor, pentru a se ascunde cu gevulot de fiecare privire curioasă. Mănâncă o plăcintă cu dovleac, însă aproape că nici nu-i simte gustul. Este prea ocupat să examineze în minte schiţele Ceasurilor.

Sunt toate identice, cu excepţia cuvintelor gravate pe fiecare dintre ele. *Bonitas. Magnitudo. Eternitas. Potestas. Sapientia. Voluntas. Virtus. Veritas. Gloria.* Bunătate, Măreţie, Eternitate, Putere, Înţelepciune, Voinţă, Virtute, Adevăr, Glorie. Niciuna din calităţile pe care le-ar asocia pe loc cu Jean le Flambeur. Însă sugerează că afacerea cu Unruh nu a fost un simplu impuls întâmplător de a-şi râde de barbarii din Oubliette, aşa cum bănuise mileniarul. Este clar că le Flambeur are o anumită legătură cu planeta Marte, o legătură veche de cel puţin douăzeci de ani.

Petrece o oră sorbind din cafea, admirând priveliştea oraşului de sus şi exocăutând cuvintele descoperite. Se găsesc în texte medievale, în *Ars Generalis Ultima* de Ramon Llull, în care apar ca atribute ale lui Dumnezeu, din secolul al treisprezecelea, în legătură cu arborele sephirot din tradiţia Cabalei şi cu arta uitată a... memoriei. Unul dintre discipolii lui Llull a fost Giordano Bruno, care a perfecţionat arta palatelor de memorie – stocarea imaginilor mentale în locuri fizice, ca şi cum s-ar afla în afara minţii. Cel puţin aceasta din urmă este o conexiune familiară. Exomemoria din Oubliette operează în aceeaşi manieră, stocând toate gândurile, experienţele şi senzaţiile dintr-un anumit loc în maşinăria computaţională omniprezentă din jur.

Forma raţionamentului pare corectă, însă nu poate fi convins că nu este doar o impresie iluzorie generată de potrivirea şabloanelor, ca atunci când identifici chipuri familiare în formele norilor. Îi revine apoi în minte fragmentul de amintire despre desenele arhitecturale.

O nouă exocăutare – despre palate de memorie – îi dezvăluie faptul că Vocea a dat o comandă pentru o serie de piese arhitecturale cu douăzeci de ani în urmă. *Nouă reflecţii asupra memoriei*, realizate de un arhitect numit Paul Sernine.

Toate palatele se află în Labirint, relativ aproape unele de celelalte, însă exoamintirile care le menţionează sunt vechi, aşa că Isidore e obligat să o ia la pas până să le găsească pe cont propriu.

Prima construcţie pe care o găseşte se află în apropierea unei pieţe din Labirint, înghesuită între o sinagogă şi un mic centru-faber public. Este absolut bizară. Are dimensiunile unei case mici şi este clădită dintr-un material negru şi neted. Este compusă din suprafeţe geometrice, planuri, cuburi, fixate toate laolaltă într-o manieră aparent aleatorie; totuşi, simte că structura are o anumită ordine subiacentă. Suprafeţele formează nişte spaţii care aduc a încăperi şi coridoare, distorsionate în mod bizar, ca într-o oglindă trucată. Pe o plăcuţă de lângă ceea ce ar putea fi considerată o intrare stă scris *Eternitas.*

Structura arată ca şi cum ar fi fost creată mai degrabă printr-o operaţie algoritmică, decât de o fiinţă umană. Anumite porţiuni se văd difuz, ca şi cum suprafeţele ar continua să se frângă şi să se secţioneze în mod fractal dincolo de capacităţile percepţiei vizuale umane. În ansamblu creează o impresie destul de ameninţătoare. Un localnic a mai atenuat efectul sinistru şi mormântal al interiorului întunecat, punând nişte ghivece cu plante înăuntru, iar mlădiţele au crescut şi s-au încolăcit în jurul ţepelor şi s-au întins de-a lungul suprafeţelor pentru a da de lumină.

În timp ce Isidore cercetează structura, se deschide o mică exoamintire locală care descrie *Eternitas* ca pe „un experiment de transformare directă a datelor exomemoriei în piese arhitecturale şi în spaţii locuibile”. În Oubliette se întâlnesc cu nemiluita astfel de proiecte artistice – chiar mulţi dintre colegii lui Isidore sunt implicaţi în proiecte cu mult mai ciudate – însă este clar că aici se află ceva mai profund, care are sau a avut o anumită însemnătate pentru hoţ.

Ascultându-şi instinctul, îşi scoate lupa. I se taie răsuflarea. Când măreşte imaginea, suprafaţa îşi dezvăluie imensa complexitate, frunze negre, ţepe şi piramide, întregi structuri arhitecturale de o regularitate îngrijorătoare care coboară până la nivel molecular. Iar lupa nici măcar nu recunoaşte materialul: seamănă cu ceea se cheamă materie cuantică zoku, însă mai densă; în ciuda dimensiunilor relativ reduse, structura este probabil incredibil de grea. În profunzime arată mai puţin ca o piesă arhitecturală şi mai mult ca o parte dintr-o maşinărie de o nemaipomenită complexitate, îngheţată în timp.

Şi sunt nouă dintr-astea? Isidore trage adânc aer în piept. *Poate chiar mă depăşeşte situaţia.*

Adâncit în gânduri, se îndreaptă către următoarea piesă din seria de Reflecţii, aflată la doar câteva sute de metri de prima, lăsându-se în seama simţului său de orientare pentru a-l ghida prin Labirint.

Ce legătură au toate astea cu Unruh? se întreabă el. *Timp*, *castele de memorie, Atribute ale lui Dumnezeu? Poate că nu au niciun sens: poate că le Flambeur e nebun.* Însă toate instinctele îi strigă că există totuşi o logică aici şi că toate elementele adunate până acum nu reprezintă decât o fărâmă dintr-un aisberg uriaş.

Un zgomot neaşteptat îl face să tresară. Observă silueta unui parkrouller pe un acoperiş din apropiere. Aceasta este una din zonele Labirintului în care au fost începute construcţiile, după care au fost abandonate atunci când

alunecarea platformelor oraşului a deplasat-o într-o poziţie nefavorabilă: aici totul este clădit pe jumătate şi abandonat. Construcţiile aliniate de-a lungul străzilor înguste arată ca nişte dinţi stricaţi. Parkroullerul dispare sub ochii lui, devenind o ceaţă de gevulot. Merge mai departe, grăbind pasul.

După un minut aude nişte paşi care îl urmăresc. La început crede că este o singură persoană, însă când se opreşte să asculte, îşi dă seama după ecoul lor că sunt mai mulţi urmăritori care mărşăluiesc perfect sincronizaţi, ca nişte soldaţi. Iuţeşte pasul şi coteşte pe o alee laterală, părăsind strada principală, însă observă cum mişcarea lentă a Labirintului o închide la celălalt capăt, transformând-o într-o fundătură. Întorcându-se, se pomeneşte aproape faţă în faţă cu cei patru Sebastiani.

Toţi arată ca prietenul lui Élodie: au şaisprezece ani, trăsături perfecte, păr blond, haine tinereşti strâmte influenţate de moda zoku. Iniţial, chipurile lor sunt lipsite de orice expresie. Apoi zâmbesc toţi la unison, cu gurile strâmbate într-o grimasă crudă şi sumbră.

– Salut, copyucigaşule, spune unul din ei.

– Acum te recunoaştem, spune un al doilea.

– Ar fi trebuit să…

– … îţi vezi de treabă, încheie ultimul.

– O mare prostie din partea ta să intri pe teritoriul nostru, duhnind a subterană.

– O mare prostie să te apropii de locurile pe care cei ascunşi ni le-au încredinţat în pază.

Fac un pas înainte asemenea unor soldaţi antrenaţi şi scot la iveală nişte cuţite mici.

Isidore se întoarce şi o ia la fugă cât de repede poate, uitându-se după nişte trepte pe care să se poată căţăra ca să treacă de obstacolul care a blocat aleea.

Parkroullerul Sebastian îl doboară cu o lovitură din zbor. Aerul îi părăseşte brusc plămânii şi el aterizează pe pavaj cu coatele înainte, urmate de nas. Pentru o clipă vede roşu în faţa ochilor. Când îşi recuperează vederea, este pironit

pe spate, iar deasupra lui desluşeşte patru feţe de porţelan aşezate în cerc. Ceva rece şi ascuţit îi apasă gâtlejul, iar nişte mâini îi imobilizează membrele. Disperat, îşi deschide gevulotul şi încearcă să contacteze frecvenţa de urgenţă a poliţiei Tăcuţilor, însă o simte îndepărtată şi alunecoasă: piraţii gogol se interpun cumva.

Tentaculele de upload dansează deasupra feţei lui ca şerpii focurilor de artificii de la petrecere: şi-i imaginează sâsâind. Simte o mică înţepătură dureroasă în gât. Unul din Sebastiani ridică un ac mic de injecţie.

– Mintea ta ne va aparţine nouă, copyucigaşule, spune el. A fost aşa o binecuvântare să aflăm cum arăţi. L-am slăvit pe Fedorov când am văzut hârtia. O să urli acum, asemenea ciocolatierului în amintirile fratelui meu. Roagă-te ca Fondatorii, în marea lor înţelepciune, să-ţi ofere un rol în Marea Misiune Comună. Pe post de sistem de lansat rachete. Sau poate ca hrană pentru Dragoni.

Simte extremităţile tentaculelor pe scalp ca nişte săruturi electrice usturătoare.

– Daţi-i drumul! porunceşte o voce corală hârâitoare.

Gentlemanul se află la celălalt capăt al aleii, la limita razei vizuale înceţoşate a lui Isidore – o siluetă neagră cu o licărire argintie.

– Nici gând, spune primul Sebastian, cu nişte tentacule ieşindu-i din gură ca un mănunchi de şerpi scânteietori. Îi ating creierul. Nici măcar ceaţa ta de vrăjitoare nu e mai rapidă decât lumina, căţea ce eşti.

Lumină. Sebastianii sunt acum cu ochii pe Gentleman. Cu un gând, dizolvă bula cuantică din geantă în care se află închis trandafirul hoţului. *Sper să funcţioneze suficient de rapid. Sper să aibă efect asupra lor*. Îşi deschide gevulotul către Gentleman, atât cât să-i arate gândurile de la suprafaţă. *Focuri de artificii,* gândeşte el către tzaddik. *Lumină.*

– De altfel, poţi să-i asculţi urletele…

Un fulger luminos, apoi o lungă cădere prin beznă.

În cele din urmă, lumina revine. Isidore este susţinut de ceva moale. Chipurile Sebastianilor îi scânteiază încă în privire, însă după o clipă realizează că este de fapt reflecţia propriului chip în masca Gentlemanului.

– Nu încerca să vorbeşti, îl sfătuieşte tzaddikul. Am chemat ajutoare.

Isidore pluteşte suspendat în aer pe o pernă moale de *ceva:* se simte mai comod decât în propriul pat.

– Lasă-mă să ghicesc, spune Isidore. Ăsta a fost *al doilea* lucru incredibil de stupid pe care l-ai văzut vreodată?

– Nu chiar.

– Asta da sincronizare perfectă, remarcă Isidore. Ai fi fost de mare ajutor la petrecere aseară.

– Nu ne putem afla pretutindeni. Să înţeleg că ancheta asta nesăbuită a ta are legătură cu infamul musafir nepoftit?

Isidore încuviinţează din cap.

– Isidore, am tot intenţionat să vorbesc cu tine. Să-mi cer scuze. După ultimul nostru caz te-am judecat prea… dur. Sunt de părere că ai calităţile necesare pentru a fi unul dintre noi. Nu am avut niciodată îndoieli în privinţa asta. Însă nu înseamnă că *trebuie* să faci asta. Eşti tânăr. Poţi face altceva cu viaţa ta. Să studiezi. Să munceşti. Să creezi. Să trăieşti.

– De ce vorbim despre asta acum? întreabă Isidore.

Închide ochii. Îi pulsează tot capul: o doză dublă a armei optogenetice într-o singură zi. Vocea tzaddikului îi sună dogită şi îndepărtată.

– Uite, de-aia, spune tzaddikul. Din cauză că te afli iar şi iar în primejdie. Iar pe lumea asta sunt lucruri cu mult mai periculoase decât vasilevii. Lasă hoţul în grija noastră. Du-te acasă şi rezolvă-ţi problemele cu prietena ta zoku. În viaţă mai sunt şi alte lucruri importante, nu doar vânătoarea de fantome şi de piraţi gogol.

– Şi de ce… te-aş asculta pe tine?

Tzaddikul nu răspunde. Dar Isidore simte o atingere uşoară pe obraz, urmată pe neaşteptate de un sărut lin pe

frunte, însoţit de senzaţia ciudată a unei măşti argintii alunecând la o parte. Atingerea este atât de uşoară şi delicată, încât Isidore este pentru prima dată gata să admită că Adrian Wu a avut dreptate. Şi parfumul acela discret de pin…

– Nu-ţi cer să mă asculţi, spune tzaddikul. Doar să ai grijă.

Urma sărutului îi arde pe frunte după ce deschide ochii. Dintr-odată este înconjurat de larmă şi forfotă, de vocile Oamenilor de la Resuscitare şi de Tăcuţi în roşu şi alb. Dar tzaddikul a dispărut. Isidore vede iar scântei şi închide ochii. *Ca nişte focuri de artificii,* se gândeşte el. Şi odată cu asta, înainte să se prăbuşească în beznă, se iţeşte o întrebare.

De unde a ştiut tzaddikul de focurile de artificii?

15
Hoţul şi zeiţa

Amândoi ne holbăm la străin. Acesta se ridică în picioare şi îşi pune haina.

– Vreţi să beţi ceva?

Se duce la faber şi îşi umple paharul.

– Mă tem că m-am servit singur cât am aşteptat. Se pare că sărbătoriţi, dar nici nu-i de mirare, spune el luând o înghiţitură. Aţi dat o lovitură impresionantă. Noi am urmărit-o cu interes.

– *Haide,* o îndemn eu pe Mieli. *Poţi să-l dobori pe tipul ăsta. Hai să-l facem să ciripească.*

Mieli îmi aruncă o privire ciudată.

Bărbatul dă din cap către Mieli.

– Apropo, mulţumesc de invitaţie. Eu şi asociaţii mei apreciem abordarea fără ocolişuri.

Dă drumul trabucului în pahar, iar acesta se stinge cu un fâsâit.

– Dar unde-mi sunt manierele? Vă rog, spune el arătând către canapea, luaţi loc.

O apuc de umăr pe Mieli. *Invitaţie?* Se scutură, îndepărtându-mă. *Mai târziu.* Cântăreaţa oortiană de la „Eşarfa de Mătase Roşie” a dispărut, iar trăsăturile ei sunt din nou dure ca granitul. Îmi dau seama că nu are chef de ceartă, mă aşez lângă ea. Bărbatul se sprijină de marginea mesei, arcuindu-şi sprâncenele.

– Apropo, Jean, sunt surprins. Pe vremuri, ai fi fost mult mai direct. N-ai fi aşteptat pe nimeni să moară de bunăvoie, ai fi lăsat în urmă cadavre acolo unde aveai nevoie de ele. Înseamnă că te-ai cam înmuiat.

– Sunt un artist, mă răţoiesc eu. Arta valoroasă nu se creează cu cadavre. Sunt sigur că v-aş fi spus asta chiar şi pe vremuri, domnule…?

– Scuzele mele, spune el. Nu mă aflu în propriul trup. Tânărul acesta a ieşit azi-dimineaţă din starea de Tăcut, aşa că mi-am apropriat corpul lui pentru întâlnirea noastră

ca să preîntâmpin orice… tentaţie de a fi atacat.

Mai scoate un trabuc, îi umezeşte vârful în gură şi îl miroase.

– În plus, e plăcut să încerci ceva nou din când în când. Poţi să-mi spui Robert. Ne-am mai întâlnit, dar, din câte înţeleg, e posibil să nu-ţi mai aminteşti. Şi amândoi am avansat în carieră de atunci. Eu am devenit… unul dintre indivizii luminaţi pe care prietenii tăi tzaddiki îi numesc criptarhi, în timp ce tu, din câte se pare, ai devenit prizonier.

Robert criptarhul aprinde trabucul şi pufăie. Capătul se înroşeşte.

– Te face să te întrebi care e treaba cu karma, nu-i aşa? Mă gândesc că ar trebui să fie integrată în următoarea generaţie a sistemului de resuscitare.

– Ce vrei? întreb eu.

Ridică din sprâncene.

– Ei bine, asociata ta aici de faţă a venit cu o propunere foarte interesantă. Poate că doamna ar dori s-o repete şi pentru urechile tale.

Mieli se uită la mine. Poartă un machiaj discret care pare ciudat în lumina necruţătoare din cameră: o face să arate ca un cadavru.

– Încetezi să te mai amesteci în treaba noastră, iar noi îţi livrăm tzaddikii pe tavă, zice Mieli.

– E tentant, nu-i aşa? spune Robert.

În piept îmi urcă un val de furie, fiere şi pucioasă. Alcoolul nu ajută. Inspir adânc şi îmi înăbuş mânia, adunând-o într-un pumn mental pentru mai târziu. Îi zâmbesc criptarhului.

– Ştii, Jean, te-am urmărit de când ai sosit. Pentru un profesionist, ai cam atras atenţia asupra ta. Încă ne mai amintim cum a fost data trecută. Nu ţi-ai făcut deloc prieteni aici. Ce păcat, că doar ne cunoaştem de atâta vreme. Oricum, loialitatea nu a fost niciodată punctul tău forte. Ca dovadă, uite ce s-a întâmplat cu fata aia, Raymonde.

Mă abţin să nu muşc momeala.

– Şi atunci ce-i cu toate tergiversările astea? Piraţi gogol, scrisoarea pentru Unruh…

În ochi i se aprinde o scânteie: încearcă să o ascundă în grabă cu gevulot, dar nu izbuteşte. *Habar n-are de scrisoare.* Face un gest vag cu mâna în care ţine trabucul.

– Nişte joculeţe ca să mai piperăm puţin lucrurile. Suntem bătrâni şi ne plictisim repede. Dar a venit momentul să trecem la subiect. Răspunsul la oferta ta este „nu”.

Mieli se încruntă.

– De ce?

Răspund eu în locul lui.

– Pentru că ştii deja cine sunt tzaddikii. Unul din ei este pus chiar de tine acolo, sau poate mai mulţi. Au fost cu toţii Tăcuţi. Şi îţi convine că fac curat pe străzi.

– Sunt bătători la ochi şi ineficienţi, uneori chiar puţin agasanţi, dar într-adevăr, ne ajută să facem faţă problemelor mărunte. Dar nu asta este ideea. Jean, mi-a plăcut dintotdeauna maniera ta expeditivă de a-i judeca pe toţi ceilalţi drept monştri. Noi *suntem de acord* cu tzaddikii. Noi *dorim* ca locul acesta să fie liber, special şi sigur, un loc în care să putem trăi eliberaţi de povara păcatelor trecutului. Nu cu tzaddikii avem noi o problemă, ci cu cine se află în spatele lor. Şi am vrea să le servim o mică informaţie falsă.

– Colonia zoku, spun eu.

– Mă bucur că te interesează politica noastră locală, zice el scoţând un obiect mic din buzunar: ceva rotund, de forma unui ou, care arată ca o bijuterie zoku. Vine la pachet cu o co-amintire pregătită special pentru prietenii voştri tzaddikii – ceva ce aţi fi putut descoperi, în mod plauzibil, în cadrul micii voastre întrevederi cu Unruh, dar mai util pentru scopul nostru.

– Asta-i tot? întreabă Mieli.

– Sigur că nu, rânjeşte din nou criptarhul, arătându-şi dinţii pătaţi de tutun cu o grimasă de bătrân pe un chip de

tânăr. Sigur că nu e suficient. Jean, ne vrem *partea noastră.*

– Poftim?

– Te-am lăsat să pleci de aici acum mulţi ani. Aveai să te întorci chipurile şi să-ţi împarţi cu noi toate comorile extraplanetare. Îţi mai aminteşti? Bineînţeles că nu, spune Robert şi scutură din cap. Chiar nu ar fi trebuit să te mai întorci acum. Am avut atâta amar de vreme să ne gândim la zilele nefericite de odinioară.

Se ridică în picioare.

– Aşadar, aceasta este oferta noastră. Unu: le livraţi asta tzaddikilor, în mod convingător. Doi: orice firimituri de date aţi extras din mintea acelui biet băiat le împărtăşiţi cu noi şi le distrugeţi. Şi trei: când găsiţi ceea ce căutaţi, ne primim partea noastră. Cu dobândă. Haide, Jean, nu fi lacom. Comoara ta legendară este cu siguranţă destul de mare pentru toată lumea.

– Ştii ce cred? zic eu. Cred că asta e o *cacealma.* Nu cred că eşti nici pe departe atât de puternic pe cât pretinzi. Cred că ţi-e *frică* de ceea ce am descoperit. Şi chiar ar trebui să-ţi fie. Răspunsul este…

Mieli îmi imobilizează trupul. Am senzaţia că sunt pălit în cap cu un ciocan îngheţat.

– Da, spune Mieli.

Vreau să-mi azvârl mâinile în tavan, să urlu şi să sar în sus, dar nu pot să mă eliberez din strânsoarea ei mentală de kung fu. Nu pot decât să privesc neputincios cum criptarhul face o plecăciune în faţa lui Mieli.

– Angajatoarea mea vă consideră nişte aliaţi valoroşi, spune ea. Vom împărtăşi unele dintre… descoperirile noastre cu voi, ca o dovadă de bună-credinţă. Iar ea o să vadă ce poate face pentru a vă ajuta cu problema voastră legată de zoku.

– Splendid! exclamă Robert. Mă bucur că ne înţelegem. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Se apleacă, lăsându-se pe vine, şi mă bate cu palma pe obraz.

– Se pare că doamna te ţine sub papuc, Jean. Dar aşa a

fost întotdeauna situaţia cu tine şi femeile, nu-i aşa?

Mieli îl conduce afară, în timp ce eu rămân în continuare încremenit ca o statuie, lovindu-mi tâmplele cu pumni închipuiţi de furie.

– Nu pot să cred că facem asta! strig eu la Mieli. Vrei să lucrezi cu ei? Cum rămâne cu toate promisiunile făcute? Cu onoarea *kotoului* tău? Tzaddikii sunt *personajele pozitive* aici.

– Are totuşi dreptate, admite Mieli. Nu e treaba noastră să stabilim asta.

– Pe naiba nu e!

Mă plimb nervos prin încăpere, după care mă opresc şi ating geamul cu fruntea ca să mă răcoresc.

– Uiţi ceva: ei mă cunosc *pe mine,* iar asta îi face *automat* personaje negative. Nu putem avea încredere în ei.

– Nu e o chestiune de încredere, îl contrazice Mieli. Vom aştepta până îţi vom recupera amintirile pentru a face următoarea mişcare.

– Şi dacă ceva nu merge conform planului? Dacă nu vom reuşi să-i convingem pe tzaddiki? Dacă Raymonde… rostesc eu scrâşnind din dinţi. Asta este o greşeală colosală.

– Nu este treaba ta să decizi asta, spune Mieli. Avem o misiune de îndeplinit, iar eu sunt cea care decide care este cea mai bună cale de urmat.

– Ştii, în seara asta am crezut pentru o clipă că ai într-adevăr nişte *omenie* în tine.

Încerc să nu rostesc cuvintele, însă ţâşnesc ca gloanţele dintr-o mitralieră.

– Dar Sobornostul ţi-a spălat minţile. Te-au transformat într-un robot. Cântatul ăla de mai devreme era doar melodia dintr-o cutie muzicală. O înregistrare. Un gogol, spun eu, strângând pumnii. Eu am stat în Închisoare o veşnicie şi tot nu au reuşit să mă facă unul de-al lor. Ţie ce lucru atât de teribil ţi-a făcut nemernicul pe care îl slujeşti?

Ridic paharul pe jumătate gol lăsat în urmă de criptarh,

cu mucul de ţigară plutind în el.

– Poftim, uite ce gust are, zic eu luând o înghiţitură, iar apoi scuipând-o pe jos. Are gust de cenuşă.

Expresia lui Mieli rămâne neclintită. Dă să plece.

– Am treabă, mă repede ea. O să analizez datele obţinute de la Unruh. Avem nevoie de o asigurare în caz că apare vreo problemă.

– Avem *deja* o problemă, remarc eu. Paharul meu e gol. O să mă îmbăt.

– Bravo ţie, spune Mieli glacială. Dacă încerci cumva să o contactezi pe prietena ta tzaddik, voi afla. Nu o să iasă prea bine pentru tine.

Nemernica. Mă apasă o greutate enormă. Sunt prins într-un colţ. Îmi blestem fostul sine pentru a suta oară pentru că a lăsat un asemenea dezastru în urmă, când există atâtea moduri mult mai simple de a ascunde o comoară, cum ar fi s-o îngropi într-o gaură în pământ. Afurisitul.

Idiotule, spune o voce în capul meu. *Există întotdeauna o ieşire. Singura închisoare e propria minte.*

– Aşteaptă, încerc eu s-o opresc.

Mă priveşte cu acelaşi dezgust cu care m-a privit pe navă, în prima zi după ce m-a eliberat din Închisoare.

– Dă-mi voie să vorbesc cu el sau ea, sau ce-o fi, spun eu.

– Poftim?

– Lasă-mă să vorbesc cu şeful tău. Ştiu că poţi să mă pui în legătură cu el. Hai să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna. Dacă e să urmăm calea aleasă de tine, vreau s-o aud din gura celui care comandă, nu doar de la cel care execută ordine.

Mă fulgeră cu privirea.

– Îndrăzneşti să…

– Haide, n-ai decât să mă decuplezi. Trimite-mă înapoi în iad. Nu-mi pasă, am fost deja acolo. Vreau doar să zic ce am de zis. După aia o să fiu un băiat ascultător, spun eu înghiţind restul de lichid scârbos cu gust de scrum. Promit.

Ne holbăm unul la altul. Ochii ei de un verde-deschis

rămân aţintiţi asupra mea fără să clipească. Însă după o clipă îşi atinge cicatricea.

– Foarte bine, acceptă ea. Tu ai vrut-o.

Se aşază pe canapea şi închide ochii. Când îi redeschide, este cu totul altcineva.

E ca şi cum ar purta o mască. Pare mai bătrână şi mai calmă; nu mai are liniştea ascetică de războinică, ci pare să fie cineva care este obişnuit să fie privit şi sigur pe sine. Iar zâmbetul ei are o viclenie de şarpe.

– Jean, Jean, Jean, spune ea pe un ton melodios, care îmi pare bizar de cunoscut. Ce ne facem noi cu tine, micul meu prinţ al florilor?

Apoi se ridică, îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută.

Mieli este prizonieră în propriul corp. Vrea să închidă ochii şi să se desprindă de hoţ, însă nu poate. Simte mirosul dezgustător de alcool care emană din răsuflarea lui. Îşi dă seama în ce direcţie se îndreaptă lucrurile şi realizează dintr-odată că nu e nimic amuzant în asta.

– Ajută-mă, îi cere ea lui *Perhonen* fără zgomot. Scoate-mă de aici!

– *Biata de tine. Uite.*

Brusc, este înconjurată de o beznă răcoroasă şi mângâietoare. Cel puţin nava mai are încă acces la subprogramul la care a fost redusă mintea ei.

– Ce are de gând să facă?

– *Misterioase îi sunt căile, ştii cum se zice,* spune nava. *Te simţi bine?*

– Nu.

Lipsită de trup şi de voce, lui Mieli îi vine să plângă.

– El a avut dreptate, iar eu m-am înşelat. Dar nu aveam de ales, nu-i aşa?

– *Aşa e. Ordinele zeiţei sunt literă de lege; pentru moment*, *aşa stau lucrurile. Îmi pare rău.*

– Iar eu mi-am încălcat jurămintele. Trebuie să mă rog la Ilmatar să mă ierte.

– *Sunt sigură că este o zeiţă înţelegătoare. Sunt convinsă că ai mai mulţi sorţi de izbândă cu ea decât cu cealaltă. Nu-ţi face griji. Ea şi hoţul se merită unul pe altul.*

Vocea navei este calmă şi blajină.

– Ai dreptate, spune Mieli. În plus, noi avem de lucru, nu-i aşa?

– *Chiar aşa.*

Dintr-odată, bezna din jurul lui Mieli nu mai este vidă. Se află în mijlocul unui datascop vast şi complex. Îi şopteşte, explicându-şi propria structură: doi arbori uriaşi suprapuşi, formaţi din puncte nodale şi ramuri, reprezentând cele două versiuni ale minţii şi memoriei cifrate ale lui Christian Unruh.

Sărutând corpul lui Mieli, mă simt ca şi cum aş săruta o veche prietenă care m-a atras dintotdeauna. Dar sărutul acesta nu este deloc cum mi l-am închipuit: este de o ferocitate şi o forţă care îmi taie răsuflarea. Evident, este mult mai puternică decât mine: trebuie să-mi întorc capul pentru a reuşi să trag aer în piept.

– Cine eşti? reuşesc eu să îngaim, respirând cu greu.

Se afundă în pernele canapelei, râzând ca o fetiţă. Apoi îşi întinde braţele de-a lungul spătarului şi se aşază picior peste picior.

– Binefăcătoarea, salvatoarea, zeiţa, mama ta.

Observându-mi expresia îngrozită, începe să râdă şi mai tare.

– *Glumesc*, dragule. Deşi s-ar putea spune că sunt mama ta *spirituală.* Te-am învăţat o sumedenie de lucruri cu mult timp în urmă, spune ea, după care bate cu palma perna de lângă ea. Haide, acum stai jos.

Mă supun cu oarecare precauţie.

Îmi mângâie obrazul, apoi coboară către gulerul descheiat al cămăşii, dându-mi fiori pe şira spinării.

– De fapt, ar trebui să verificăm dacă îţi mai aminteşti ceva.

Mă sărută intens pe gât, muşcându-mă uşor. Îmi este din

ce în ce mai greu să mă agăţ de propria furie. Mă încordez.

– Relaxează-te. Îţi place corpul acesta, bag mâna-n foc. Şi am avut grijă ca trupul tău să fie… receptiv.

Ultimele cuvinte le rosteşte şoptit. Simţindu-i răsuflarea fierbinte pe piele, mânia mea se transformă în altceva.

– Când trăieşti atâta vreme, devii un expert rafinat în orice domeniu. Mai ales în lucrurile pe care ai rar ocazia să le deguşti. Într-o bună zi, când totul se va sfârşi, o să te învăţ cum să trăieşti. Lucrurile astea sunt atât de greoaie şi stângace: avem metode mai bune în *gubernii.* Dar e distractiv, nu-i aşa?

Îmi muşcă lobul urechii, iar apoi tresare.

– Of, ce caraghioasă e legătura asta biotică. Biata Mieli este atât de paranoică. O voi deconecta. N-ai de gând s-o ştergi nicăieri, nu-i aşa?

– Nu, răspund eu răsuflând cu greu. Dar trebuie să stăm de vorbă.

– Vorbitul poate să mai aştepte, nu crezi?

Ba da, slavă Domnului.

– *Ţine cont că eu nu înţeleg toate astea,* spune *Perhonen, însă gogolii matematici ştiu ce fac. Acesta este unul din punctele nodale fundamentale ale acestui arbore de gevulot.*

Pentru Mieli, structurile complexe de date arată ca viziunile incomprehensibile pe care le experimentezi în *alinen.* Perspectiva ei pluteşte deasupra unei intersecţii de nenumărate linii, conectate într-o sferă plină de simboluri şi secţiuni tridimensionale ale unui creier. *Modificările au avut loc aici, aici şi aici.* Obiectele din interiorul sferei îşi schimbă culoarea. Mieli atinge sfera pentru a asimila informaţia şi reflectează o clipă.

– E memoria lui procedurală, o lămureşte ea. Deci într-o anumită situaţie, l-ar determina să acţioneze într-un anumit mod. De exemplu, să voteze pentru Voce.

– *Da. Mai sunt şi alte modificări, aici şi acolo, dar nimic esenţial. Partea interesantă este că putem identifica sursa*

editării.

Nava luminează una din liniile conectate la punctul nodal pe care îl examinează, la care sunt anexate informaţii suplimentare constând în formule matematice complexe.

– *Modul de funcţionare a gevulotului este generarea unui arbore de perechi de chei publice şi private: de fiecare dată când utilizatorul are o nouă amintire, domeniu sau experienţă pentru care vrea să indice drepturile de gevulot, este generată o nouă pereche de chei. Sunt de asemenea cifrate cu perechea superioară din ierarhie. Scopul este ca doar individul în cauză să aibă acces la punctul nodal originar.*

– Numai că…

– *Numai că se pare că toate punctele nodale originare sunt generate şi de o altă pereche. O cheie universală, dacă vrei să-i zici aşa. Cine deţine această pereche de chei poate accesa şi modifica orice exomemorie din Oubliette. Pentru oamenii care trec prin Tăcere, asta înseamnă întreaga lor minte. De acolo provin modificările suferite de mintea lui Unruh. Criptarhii au probabil un sistem automat care modifică pe oricine trece prin Tăcere.*

– Maică Ilmatar, îngaimă Mieli. Deci este posibil să…

– *… dacă vor, pot să vadă şi să modifice orice amintire şi gând aparţinând cuiva care a fost Tăcut. Bineînţeles, ar fi prea multă informaţie de coordonat pentru o singură persoană, deci presupun că au nişte metode mecanice îmbunătăţite pentru asta. Având în vedere alterările minore făcute minţii lui Unruh, presupun că au resurse limitate disponibile pentru asta.*

Dar ideea esenţială este că Oubliette nu este un loc al uitării. Nu este un rai al confidenţialităţii. Este un panoptic.

A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta. La început văd totul ca printr-o ceaţă fierbinte: mişcări fulgerătoare, carne, piele, guri, atingeri şi muşcături. Este mult mai puternică decât mine şi nu ezită să o arate. Pe deasupra, se joacă şi cu dotările lui Mieli, tachinându-mă cu

o particulă cuantică incandescentă în vârful degetului şi rânjind ca o pisică.

A treia oară descoperim că aripile ei sunt sensibile la atingere, iar atunci lucrurile devin extrem de interesante.

– Aşadar, ce putem face cu asta?

– *Nu putem face nimic în legătură cu accesul la punctul nodal originar. Însă – după cum îmi transmit gogolii – putem suprapune încă un nivel de codificare peste tot ce se află acolo deja. Cu ajutorul motoarelor pirat, putem crea identităţi false din Oubliette. Am creat câteva cu chei care nu proveneau din interfaţa generatoare de chei din Oubliette.*

– Şi?

– *Asta ne-a permis să creăm co-amintiri la care criptarhii nu vor avea niciodată acces. Orice persoană cu care împărtăşim acele co-amintiri va fi vaccinată împotriva oricărei falsificări a criptarhilor, fie că trece prin Tăcere sau nu. Modificarea este virală: o poţi transmite oricât de multor oameni doreşti. Şi am mai creat încă una care îţi şterge din memorie modificările operate deja. De altfel, hoţul a sugerat să le răspândim prin intermediul unui ziar…*

– Stai aşa! Hoţul a sugerat…?

– *Da, am avut deja discuţia asta cu el. În timp ce tu cântai. Nu a durat prea mult timp până ce gogolii matematici au reuşit să facă descoperirile astea.*

– Deci el ştie deja toate astea? Are co-amintirile?

– *Da.* Nava face o pauză. *M-a fraierit, nu-i aşa? Nemernicul.*

Mieli aşteaptă să asimileze noua informaţie.

– Da, te-a fraierit. Şi cred că mai urmează şi altcineva la rând.

Se crapă deja de ziuă când luăm în sfârşit o pauză ca să ne mai odihnim. La un moment dat în cursul nopţii, am reuşit în cele din urmă să ajungem până la mine în dormitor. Mă las pe spate, afundându-mă în perne cu ochii

pe jumătate închişi şi o privesc: stă întinsă pe partea cealaltă a patului, goală, cu excepţia Ceasului temporar, cu aripile rămase pe jumătate deschise, scăldată în lumina zorilor.

– *Într-adevăr* ţi-am fost o bună profesoară, nu-i aşa?

– Aşa este. Am fost… ştii tu… singuri?

– Ah, ţi-e teamă să nu cumva să o răneşti pe draga de Mieli? Ce drăguţ din partea ta să te ataşezi de ea. Recunosc că şi eu sunt un pic sentimentală când vine vorba de ea. E ca şi cum aş avea un stilou preferat sau un talisman norocos.

Se întinde. Până şi cicatricea arată altfel pe faţa ei: mai maliţioasă.

– Dar nu te îngrijora, e cu nava. Suntem singuri. Eşti numai al meu. Ar fi trebuit să fac asta mai devreme, dar asta e, nu am chiar atât de multe avataruri.

– Nu-mi vine să cred că nu-mi amintesc de tine. Cu o excepţie: atunci când am ieşit din Închisoare, am avut o licărire. O altă închisoare, pe Pământ. Citeam o carte…

– Atunci a fost prima oară când ne-am întâlnit, spune ea. Pe vremea aceea erai un derbedeu ordinar ajuns la oraş, cu nisip din deşert între degetele de la picioare. Aşa de necioplit şi de curajos. Şi uită-te la tine acum! Un diamant. Sau vei fi din nou unul în curând. Iar atunci… – zâmbeşte ea – atunci îmi vei putea mulţumi cum se cuvine.

– Ai auzit ce i-am spus lui Mieli, nu? Nu sunt de acord cu tactica ta cu criptarhii.

Face un gest de dezaprobare.

– Aiurea, Jean, tu *habar n-ai* ce se petrece cu adevărat aici. S-au descurcat bine cu locul ăsta. Sistemul din Oubliette *funcţionează.* Oamenii sunt fericiţi aici. Chiar şi tu ai crezut că eşti fericit data trecută când ai venit aici.

Mă priveşte cu o uşoară insinuare otrăvită în ochi.

– Cred că idealismul tău nu are atât de-a face cu politica, cât mai degrabă cu dorinţa ta de a o impresiona pe ticăloasa aia mică şi pistruiată.

– O închisoare rămâne o închisoare chiar dacă nu ştii ce

este cu adevărat, spun eu. Iar eu am alergie la închisori.

– Bietul băiat. Ştiu, ştiu.

– Şi ştii la ce mai am alergie? La încălcat promisiuni, zic eu înghiţind în sec. Ştiu că am o datorie la tine. Şi o să mă revanşez orice-ar fi. Dar nu o să-mi încalc cuvântul, nici măcar pentru tine.

– Şi cum ai de gând să-ţi ţii promisiunile, micul meu prinţ al florilor?

– Am promis să fiu băiat bun, aşa că o să încep prin a mă lăsa arestat, spun eu.

– Poftim?

– Ştii păianjenul acela cuantic pe care l-am confecţionat? Trucul cu furtul de timp? Ei bine, am făcut două bucăţi.

Mă uit la Ceasul meu.

– Asta nu ar fi mers niciodată cu Mieli: trebuie să admit că mă cunoaşte mult mai bine decât tine. Pe de altă parte, tu ai fost mult mai susceptibilă la anumite… distracţii: ar fi trebuit să vezi ce fermecător am fost şi cât m-am străduit aseară s-o cuceresc, fără niciun rezultat. În schimb tu…? Mai ai puţin şi-ţi expiră Timpul.

Se mişcă fulgerător, mai rapid decât o pot urmări eu cu privirea. Mă ţintuieşte cu genunchiul în stomac, iar mâinile i se strâng ca o menghină în jurul gâtului meu. Chipul ei devine o mască de furie. Nu pot să respir. Zăresc cu coada ochiului cadranul Ceasului ei arătând secundele care i se scurg, apropiindu-se de zero…

– O să… te… ţipă ea.

Ceasul ei scoate un clinchet metalic, iar ea devine o stană de piatră neagră. Orice-ai zice despre Oubliette, sistemul cu gevulot temporar pe care îl pun la dispoziţia vizitatorilor este destul de avansat, e aproape la acelaşi nivel cu ceaţa utilitară pentru uz militar. Nu te trimite în Tăcere, dar îţi taie legătura cu restul lumii, îţi opreşte funcţiile vitale. Mâinile ei îşi slăbesc strânsoarea din jurul gâtului meu, iar ea se răstoarnă de pe pat ca o statuie înaripată din marmură neagră, complet imobilă.

Îmi fac un duş şi mă îmbrac, fluierând de unul singur.

Jos, în holul hotelului, îmi înclin pălăria în faţa funcţionarului de la imigrări în uniformă albă şi a celor doi Tăcuţi care îl însoţesc: îmi place la nebunie când funcţionarii îşi fac treaba eficient.

Afară se anunţă o zi minunată. Îmi pun ochelarii de soare cu lentile albastre şi mă duc să o caut pe Raymonde.

16
Hoţul şi memoria

Îi trimit lui Raymonde o co-amintire, transmiţându-i să ne întâlnim în parc, la locul nostru din apropiere de Montgolfiersville. Primesc rapid răspunsul: îmi amintesc că va veni acolo. Traversez Labirintul înfăşurat complet în gevulot, sperând că noua co-amintire anticriptarhi a lui *Perhonen* va funcţiona conform planului.

A ajuns înaintea mea şi stă pe banca noastră obişnuită cu un pahar de cafea din tempomaterie, privind în sus la baloane. Ridică din sprâncene când vede că sunt singur.

– Unde ţi-e paznica oortiană? Dacă îţi închipui că asta va fi una din aventurile tale romantice…

– Şşş!

Îi pasez co-amintirea virală. O acceptă şi strâmbă din nas. Expresia ei trece de la încruntare la durere, iar apoi la uluire. *Excelent. A funcţionat.* Singurul efect secundar pe care l-am observat eu a fost un miros neplăcut persistent.

– Ce *naiba* a fost asta? întreabă ea clipind. Acum mă doare capul.

Prin cuvinte şi co-amintiri o pun la curent cu rezultatele operaţiunii Unruh, cu vizita criptarhilor şi cu disensiunea mea cu angajatoarea lui Mieli, dar omit detaliile intime referitoare la chestiunea din urmă.

– Tu ai făcut asta? se miră ea. Nu mi-am imaginat niciodată că ai…

– Eşti liberă să faci ce vrei cu ea, spun eu. Porneşte o revoluţie. Împărtăşeşte-o cu ceilalţi tzaddiki ca pe o armă. Nu e treaba mea. N-avem prea mult timp la dispoziţie. Când Mieli va redeveni operaţională, mă va deconecta: dacă ai vreo influenţă asupra Tăcuţilor de la imigrare, încearcă, te rog, să-i determini să întârzie procedura. Trebuie să-mi găsesc secretele înainte.

Se uită în jos.

– Nu ştiu unde sunt.

– Ah.

– Am minţit. Eram furioasă. Am vrut să-ţi arăt… ceea ce am devenit. Să-ţi arăt că am trecut peste, că am mers mai departe. Şi am vrut să am un as în mânecă.

– Înţeleg.

– Jean, eşti un nemernic. Întotdeauna vei fi un nemernic. Dar de data asta ai făcut un lucru bun. Nu ştiu ce altceva să-ţi zic.

– Ai putea să-mi oferi toate amintirile pe care le ai despre nemernicul care am fost, îi sugerez eu.

– Bine, acceptă ea şi îmi atinge mâna.

Sunt amintirile ei, nu ale mele. Însă atunci când îşi deschide gevulotul, ceva se întâmplă. E ca şi cum un bobos înfloreşte în capul meu, hrănit de ceea ce-mi oferă ea, crescând, renăscând; părţi din mine se unesc cu părţi din ea, devenind ceva mai mult. Un secret împărtăşit, ascuns de Arhonţi.

Marte, acum douăzeci de ani. Sunt epuizat. Simt o greutate care mă apasă: rezultatul anilor de metamorfoze, al pendulărilor între fiinţă umană, gogol, membru zoku, copyfamilie, trăind într-un trup sau mai multe trupuri simultan, în particule de praf conştient, furând bijuterii, minţi, stări cuantice şi chiar lumi de la creiere de diamant. Sunt o umbră rarefiată, ştearsă, subţiată.

Corpul din Oubliette simplifică lucrurile: bătaia inimii la unison cu ticăitul unui Ceas face ca totul să pară încântător de finit. Merg pe Bulevardul Persistent şi ascult vocile omeneşti. Simt că totul este iarăşi nou.

O fată stă pe o bancă în parc, privind lumina care dansează printre baloanele din Montgolfiersville. E tânără, iar pe chip are o expresie de uimire şi admiraţie. Arată ca o reflecţie. Îi zâmbesc. Iar ea, cine ştie de ce, îmi zâmbeşte înapoi.

E dificil să uiţi ceea ce eşti, chiar şi în preajma lui Raymonde. Prietena ei Gilbertine se uită la iubitul ei cu o

privire pe care aş vrea s-o fur. Raymonde află asta. Mă părăseşte şi se întoarce în oraşul-lent de unde provine.

O urmez în Nanedi City, unde casele albe se întind pe pantele văii ca un zâmbet. Îi cer iertare. O implor. Nu mă ascultă.

Aşa că îi vorbesc despre secrete. Nu despre toate, ci suficient cât să-mi înţeleagă apăsarea. Îi spun că nu le mai vreau.

Iar ea mă iartă.

Însă tot nu e suficient. Ispita de a lua o altă formă, de a evada, se află mereu acolo, este în permanenţă prezentă în mine.

Prietenul meu Isaac îmi vorbeşte despre palate de memorie şi despre cele nouă Atribute ale lui Dumnezeu.

Îmi creez propriul palat al memoriei. Nu este un simplu spaţiu mental pentru a stoca imagini memorate. Secretele mele sunt mult mai apăsătoare. Sute de ani de viaţă. Artefacte furate de la Sobornost şi de la zoku, minţi, minciuni, trupuri şi trucuri.

Îl construiesc din clădiri, fiinţe umane şi qubiţi cuplaţi; din materia Oraşului însuşi, dar mai ales din propriii mei prieteni. Au cu toţii atâta încredere în mine, sunt atât de deschişi, atât de receptivi. Nu suspectează nimic, nici măcar atunci când le ofer Ceasurile făcute la comandă, cele nouă Atribute. Le umplu exomemoriile cu lucruri care îmi aparţin mie. Introduc asamblori picotehnici furaţi de la Sobornost în nouă clădiri, pentru a putea să reconstruiesc totul dacă voi avea nevoie.

Încui palatul în urma mea, gândindu-mă că nu-l voi mai vizita niciodată. Îl încui de două ori: o dată cu o cheie, o dată cu un preţ.

Îi dau cheia lui Raymonde. Pentru un timp mă simt uşor şi liber şi iarăşi tânăr. Raymonde şi cu mine vrem să ne clădim o viaţă împreună. Proiectez clădiri. Cultiv flori. Sunt fericit. Suntem fericiţi amândoi. Facem planuri de viitor.

Până când apare Cutia.

Mă aşez. Îmi ating faţa. O simt nelalocul ei, ca pe o mască: dedesubt se află o altă înfăţişare, o altă viaţă. Pentru o clipă mă năpădeşte impulsul de a râcâi cu unghiile stratul fals.

Şi Raymonde arată altfel. Nu mai este doar fata pistruiată cu partiturile în geantă, sau Gentlemanul. Acum este înconjurată de o aureolă de amintiri – fantasmele a mii de momente. Realizez că nu-mi mai aparţine.

– Ce s-a întâmplat? o întreb eu. Cu tine, cu ei?

– Ce se întâmplă de obicei cu oamenii? Trăiesc. Merg mai departe. Intră în Tăcere. Se întorc. O iau de la capăt, reinventându-se.

– Nu-mi aminteam de niciunul din ei. Isaac. Bathilde. Gilbertine. Marcel. Toţi ceilalţi. Nu-mi aminteam nici de tine. M-am forţat să uit, ca să nu fiţi niciodată găsiţi, în caz că aveam să fiu prins cândva.

– Îmi place să cred că acesta a fost motivul. Dar te cunosc prea bine. Nu încerca să te păcăleşti singur. Ai evadat. Ai văzut ceva ce te-a atras mai mult decât dorinţa de a rămâne alături de noi, spune ea cu un zâmbet trist. Chiar te simţeai prins atât de tare în cursă cu noi, de ai simţit nevoia să rupi orice legătură?

– Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Raymonde se aşază lângă mine.

– Nu ştiu câtă importanţă are, dar te cred, îmi zice ea, privind casele-balon. Mi-a fost greu după ce ai plecat. La un moment dat am avut o altă relaţie. Dar nu m-a ajutat. Apoi am intrat într-o Tăcere timpurie pentru un timp. M-a ajutat puţin, dar, după ce m-am întors, eram încă plină de furie. Linişte mi-a arătat că pot să-mi canalizez furia într-o direcţie utilă.

Îşi acoperă gura cu mâna şi închide ochii.

– Nu-mi pasă ce vrea femeia aceea oortiană să furi pentru ea. Ai făcut deja tot ce se putea mai rău. Ai furat ceea ce ar fi putut fi. De la mine şi de la tine. Iar asta nu

mai poţi recupera.

– Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu… încep eu.

– Nu mă întreba, mă întrerupe ea. Uită de asta.

Între noi se instalează tăcerea şi privim locuinţele-balon. Îmi trece prin minte un gând nebunesc: să le tai sforile ca să se poată ridica şi pluti în tăria albastră. *Dar nu poţi trăi în văzduh.*

– Cheia ta e la mine, spune Raymonde. O mai vrei?

– Nu-mi vine să cred că am ţinut-o în mână, spun eu râzând şi închid ochii. Nu ştiu. Am nevoie de ea. Am o datorie de plătit.

O parte din mine o vrea mai mult decât orice altceva. Dar mai trebuie plătit şi un preţ. *Vieţile unor străini pe jumătate uitaţi. De ce mi-ar păsa?*

– Mi-ai dat-o împreună cu mesajul: „Spune-mi să mă duc la Isaac”, aşa că uite, îţi spun.

– Mulţumesc, zic eu ridicându-mă. O să fac asta chiar acum.

– Bine. Eu mă duc să vorbesc cu Linişte şi cu ceilalţi. Când termini ce ai de făcut, anunţă-mă ce ai decis. Dacă o mai vrei şi după aceea, nu trebuie decât să mi-o ceri.

– S-ar putea să trebuiască să rescrii opera aceea după ce termini cu toate astea, spun eu.

Mă sărută pe obraz.

– Pe curând.

Isaac locuieşte singur într-un mic apartament, într-un turn din Labirint. Îi trimit o co-amintire anonimă să aştepte un musafir şi îmi răspunde că este acasă. Când deschide uşa se încruntă, însă imediat ce îmi deschid gevulotul, chipul lui bărbos se luminează.

– Paul! exclamă el, îmbrăţişându-mă strâns, cu o forţă de urs, aproape făcându-mi coastele să trosnească. Apoi mă înşfacă de reverele hainei şi mă scutură de sus până jos. Unde ai fost până acum? strigă el. Îi aud vocea răsunând în cutia toracică.

Mă târăşte la propriu înăuntru şi mă azvârle pe o

canapea ca pe un şobolan.

– Ce naiba cauţi aici? Credeam că eşti Tăcut sau că ai fost înghiţit de nenorociţii ăia din Sobornost!

Îşi suflecă gâfâind mânecile cămăşii în carouri, dezvelindu-şi braţele groase şi păroase. În jurul uneia din încheieturile uriaşe poartă un Ceas solid din alamă. Îmi dă fiori, deşi cuvântul gravat este ascuns privirii.

– Dacă ai venit ca să-i dai iar bătăi de cap lui Raymonde… spune el.

Ridic o mână a protest.

– Sunt nevinovat. Am venit cu… afaceri. Dar voiam să te văd.

– Hm! mormăie el, privindu-mă bănuitor pe sub sprâncenele stufoase, apoi începe încet să rânjească. În regulă. Hai să bem ceva!

Traversează camera cu paşi hotărâţi, lovind lucrurile împrăştiate pe podea – cărţi, haine, foi de tempomaterie, caiete – şi-şi deschide drum spre bucătăria mică. Faberul începe să bolborosească. Mă uit în jur prin apartament: o chitară agăţată pe perete, tapet însufleţit cu personaje de desene animate pentru copii, etajere înalte pentru cărţi, un birou acoperit de o permanentă avalanşă de e-hârtie.

– Locul ăsta a rămas complet neschimbat, remarc eu.

Isaac revine cu o sticlă de vodcă din tempomaterie.

– Glumeşti? Păi, n-au trecut decât *douăzeci de ani.* Curăţenia de primăvară se face o dată la patruzeci de ani.

Ia o duşcă din sticlă, apoi ne toarnă amândurora două degete în câte un pahar.

– Şi n-am fost însurat decât de două ori în perioada asta, spune el ridicând paharul. Să bem în cinstea femeilor. Nu mă lua pe mine cu afacerile. Femeile te-au adus aici.

Nu răspund şi ciocnesc paharul cu el. Bem amândoi. Eu tuşesc, iar el râde, izbucnind într-o cascadă de hohote bubuitoare.

– Deci ia zi, va trebui să-ţi trag eu o papară bună, sau s-a ocupat Raymonde deja de asta? întreabă el.

– În ultimele câteva zile oamenii au stat la coadă pentru

asta.

– Aşa şi trebuie.

Toarnă din nou vodcă în pahare într-o cascadă generoasă care se prelinge pe podea.

– În orice caz, ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai să vii când au reînceput visele.

– Ce vise?

– Motanul Încălţat. Castele. Am bănuit dintotdeauna că tu ai ceva de-a face cu ele, spune el încrucişându-şi braţele. Oricum, n-are nicio importanţă. Deci, ia zi, te-ai întors ca să fii fericit alături de dragostea ta adevărată?

– Nu.

– Foarte bine, fiindcă e oricum *prea târziu.* Nătărăule. Eu mi-am dat seama dinainte ce aveai să faci, trebuie să recunosc. Ai stat întotdeauna ca pe ace. N-ai fost niciodată pe deplin mulţumit cu nimic. Nici măcar cu Raymonde, zice el făcând ochii mici. N-ai de gând să-mi povesteşti pe unde ai fost, nu-i aşa?

– Nu.

– Nu contează. Mă bucur să te văd. Lumea a fost mai anostă fără tine prin preajmă.

Ciocnim din nou paharele.

– Isaac…

– Ai de gând să-mi îndrugi vreo dulcegărie?

– Nu.

Nu-mi pot înfrâna hohotul de râs. Mă simt de parcă nici n-aş fi plecat. Îmi imaginez după-amiaza scurgându-se odată cu râul de vodcă, stând de vorbă şi bând până când Isaac începe să-şi citească poeziile şi să vorbească despre teologie şi depănând la nesfârşit amintiri despre femei, fără posibilitatea de a-l întrerupe. Nu există altceva ce aş face cu mai multă plăcere.

Iar acesta este, desigur, preţul.

– Îmi pare rău, spun eu punând paharul pe masă. Chiar trebuie să plec.

Se uită la mine atent.

– E totul în ordine? Ai o privire cam ciudată.

– Da, e în regulă. Mersi pentru băutură. Aş sta mai mult, dar…

– Ha! Deci chiar *este* vorba de o femeie. Nu-ţi face probleme. Până data viitoare când ai să mai treci pe aici o să fac curat.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? Nu e treaba mea să-ţi judec faptele. Sunt deja prea mulţi pe aici care aruncă cu pietre, spune el bătându-mă pe umăr. Hai, du-te. Data viitoare adu-mi o fată extraplanetară. Cu pielea verde, dacă se poate. Îmi place verdele.

– Nu scrie ceva pe tema asta în Tora? întreb eu.

– Îmi asum riscul, spune Isaac. *Shalom.*

Pe drum spre apartamentul lui Raymonde mă simt uşor ameţit.

– Mă aşteptam să vii mult mai târziu, spune ea, poftindu-mă înăuntru.

Mă strecor pe lângă dronele sintobiotice inerte care au început să facă reparaţii. Prelate de tempomaterie atârnă peste tot ca nişte pânze de păianjen.

– Pardon de dezordine, spune ea, dar e vina ta.

– Ştiu.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Aşadar?

– Dă-mi voie să o văd.

Mă aşez pe un scaun cu aspect şubred, printat recent, şi aştept. Raymonde revine cu un obiect învelit într-o bucată de pânză.

– Nu mi-ai zis niciodată cum funcţionează, spune ea. Sper că ştii ce faci.

Dezvelesc arma şi o privesc. Pare mai grea decât ultima oară când am ţinut-o în mână, şi mai urâtă, cu ţeava ei scurtă şi groasă şi cu magazia rotundă şi îndesată, conţinând nouă gloanţe – cele nouă atribute ale lui Dumnezeu. O bag în buzunar.

– Trebuie să mă gândesc bine la ce am de făcut, îi spun

lui Raymonde. Şi dacă nu ne mai vedem – îţi mulţumesc.

Nu răspunde şi priveşte în lături.

Închid uşa în urma mea şi cobor cu liftul la parter. Simt un fior bizar în gevulot şi, brusc, alături de mine pe Bulevard, răsărit ca din pământ, un tânăr brunet într-un costum elegant păşeşte în ritm cu mine. Are chipul meu, însă zâmbetul uşuratic nu-mi aparţine. Îi fac un semn să o ia înainte, iar eu îl urmez.

Interludiu
Virtute

Gilbertine are din nou un vis cu Motanul Încălţat. E un cotoi dungat care merge pe două picioare, poartă o pălărie extravagantă şi bocanci de armată. O conduce prin coridoarele din marmură şi aur ale unui palat; pe ambele laturi se află câte un şir de uşi. Una dintre ele este deschisă.

– Ce-i înăuntru? întreabă ea motanul, care o priveşte cu o scânteie bizară în ochi.

– Vei afla când se întoarce stăpânul, răspunde el cu o voce subţire şi tremurătoare.

Se trezeşte în apartamentul ei din Montgolfiersville, lângă corpul cald al recentului ei iubit, care sforăie lângă ea şi al cărui nume aproape că i s-a şters deja din memorie. Contractele ei de gevulot sunt întotdeauna bine întocmite, având grijă să creeze minimul de neplăceri pentru toată lumea implicată şi să lase în urmă doar amintiri carnale plăcute ici şi colo, senzaţii intense fierbinţi asociate cu anumite gusturi şi locuri.

Visele s-au înmulţit în ultima vreme. Iar propriile ei amintiri îi par dezlânate, incomode. Se întreabă dacă nu cumva a început să îmbătrânească, nu în sensul străvechi al termenului, ci dezvoltând maladia nemuritorilor despre care vorbeşte Bathilde, cauzată de prea multe ştergeri şi rescrieri consecutive.

Co-amintirea soseşte în timp ce se află sub duş împreună cu iubitul ei, ale cărui mâini anonime îi masează spatele. Mesajul este încărcat de nelinişte şi pare urgent. *Raymonde.*

Dispare de sub atingerea lui într-o ceaţă de gevulot. Oricum, asta plănuia să facă, mai devreme sau mai târziu. Se opreşte doar ca să-şi ia Ceasul de pe noptieră: nu suportă să-l poarte atunci când face dragoste. Cuvântul *Virtus* gravat pe el i s-a părut întotdeauna o glumă proastă.

Raymonde o aşteaptă în apartamentul ei din Pântece. Este palidă şi trasă la faţă, iar pistruii îi ies în evidenţă pe pielea albă.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Gilbertine.

– Paul. A dispărut.

– Poftim?

– A dispărut. Nu ştiu unde e. Nu ştiu ce să mă fac.

Gilbertine îşi îmbrăţişează prietena, în timp ce un val de furie creşte în ea.

– Şşş, nu-ţi face griji. O să fie totul bine.

– Cum? întreabă Raymonde, cu umerii tremurând. Cum o să fie bine?

Fiindcă o să-l găsesc şi o să-l fac să plătească, gândeşte Gilbertine.

Contractele ei de gevulot sunt întotdeauna bine întocmite, chiar şi cele mai vechi. Şi conţin întotdeauna clauze de urgenţă.

Spre satisfacţia ei, chiar reuşeşte să îl ia prin surprindere. Îl găseşte în grădina ciudată cu roboţi din Labirint, aşezat pe o capsulă mică de bagaj, zâmbind de unul singur şi privind în gol. Poartă un combinezon, lucios, în stil zoku, care nu pare să fie făcut integral nici din materie, nici din lumină. În mâini are o cutie mică pe care o tot învârte între degete.

Când ea i se arată într-un final, pare un băieţel speriat pentru o fracţiune de secundă. Apoi zâmbeşte.

– Aaa, iată-te în sfârşit, spune Paul.

Însă nu arată deloc ca acel Paul pe care şi-l aminteşte Gilbertine, arhitectul egocentrist, uneori necugetat, iremediabil îndrăgostit de prietena ei. Ochii lui sunt limpezi şi lipsiţi de orice emoţie, iar pe buze are un zâmbet alunecos şi glacial.

– Adu-mi aminte: cum te numeşti?

– Nu-ţi mai aminteşti?

– Am avut grijă să uit, spune el, îndepărtându-şi mâinile.

Gilbertine inspiră adânc.

– Sunt Gilbertine Shalbatana. Iar tu eşti Paul Sernine. Ai

iubit-o pe prietena mea Raymonde, care acum suferă. Trebuie să te întorci la ea. Sau măcar să ai decenţa să-ţi iei rămas-bun. Te-a iertat deja cândva.

Ea îi azvârle amintirea, deschizându-şi gevulotul.

Raymonde le-a făcut cunoştinţă. Raymonde, tovarăşa de arme a lui Gilbertine de când a venit din Nanedi, o fată dintr-un oraş-lent ajunsă în metropolă, care-şi dorea să compună muzică. Gilbertine a invidiat-o în secret pentru norocul ei, pentru modul în care lucrurile păreau să-i meargă mereu ca pe roate, aparent fără efort. La fel s-a întâmplat şi cu el, aşa că, desigur, a vrut să fie al ei. Şi nu era deloc dificil să-l facă să-şi dorească lucruri pe care nu le avea.

Dar nu a durat. El s-a întors la ea, uitând complet cine era Gilbertine, a urmat-o pe Raymonde până în Nanedi şi înapoi. Gilbertine a acceptat că aşa stăteau lucrurile. Însă ceea ce s-a întâmplat acum nu mai poate accepta.

Paul se uită la ea cu o privire detaşată.

– Mulţumesc, spune el, nu-mi ajungea ce obţinusem de la tine înainte.

Îngrozită, simte cum *ceva* încearcă să-i străpungă gevulotul.

– Dar ai dreptate, rosteşte Paul cu calm. Paul Sernine nu ar putea pleca vreodată. Însă, vezi tu, el va rămâne aici, în interiorul tău şi al celorlalţi. Pe când eu trebuie să mă aflu în altă parte. Să fur focul zeilor. Să fiu Prometeu. Treburi de genul acesta.

– Nu mă interesează, spune Gilbertine. Ai un copil împreună cu fata aia.

– *Asta* mi-aş fi amintit, spune el tresărind. Nu este o informaţie corectă.

– Ba bine că nu! zice ea pe un ton încărcat cu tot veninul pe care îl poate stoarce din vechea rană.

– Nu înţelegi. Nu aş fi uitat asta, spune el scuturând din cap. În orice caz, nu contează. Nu suntem aici ca să vorbim despre mine, ci despre tine.

Gilbertine îşi îndreaptă umerii, încercând să se

conecteze la exomemorie.

– Eşti dement.

Simte nişte furnicături pe scalp şi, brusc, unde în mod normal ar trebui să se afle partea din ea conectată la restul lumii, nu mai este decât un zid. Se simte ca şi cum ar avea un membru-fantomă în minte.

Paul se ridică în picioare.

– Mă tem că ţi-am tăiat conexiunea la exomemorie. Nu-ţi face griji, o să te reconectez în câteva momente.

Gilbertine face un pas înapoi.

– Ce eşti? şuieră ea. Un vampir?

– În niciun caz, spune Paul. Nu te mişca. O să te doară puţin.

Gilbertine o ia la fugă. Abia dacă poate gândi, având în vedere gaura pe care o simte în cap. *Ceasul. Orice-ar face, probabil că o face prin intermediul Ceasului*. Îşi zgârie încheietura, încercând să şi-l scoată…

… dar de fapt nu aleargă, e doar o *amintire* a alergatului; se află încă înţepenită înaintea lui Paul, iar ochii lui seamănă atât de mult ce cei ai Motanului Încălţat…

Înalţă cutia.

– Vezi? Am aflat despre asta din visele unui băiat sărman rănit în Erupţie. Am luat-o de la zoku: nici măcar n-o să-şi dea seama că lipseşte.

– Ce-i aia? şopteşte Gilbertine.

– Un zeu într-o cuşcă, spune Paul. Trebuie să-l pun undeva. Pentru asta te afli aici.

Cutia începe să strălucească, după care dispare din mâna lui Paul. Acum se află în capul ei.

Îşi *aminteşte* forme abstracte, o structură de date ca un fulg de zăpadă metalic imens, muchii ascuţite apăsându-i zonele moi ale minţii. Pentru o clipă are senzaţia că un tub de fier încins îi străpunge tâmplele. Apoi durerea dispare, însă rămâne cu senzaţia unei greutăţi.

– Ce mi-ai făcut?

– Ceea ce v-am făcut tuturor. Am pus anumite obiecte în nişte locuri în care nu le va căuta nimeni. În exomemoriile

voastre, protejate de cele mai bune metode criptografice din System. Într-un loc care va revendica un preţ dacă voi dori să le recuperez. Acesta a fost ultimul obiect de care trebuia să scap. Îmi pare rău pentru disconfortul cauzat. Sper că mă poţi ierta.

Non-Paul oftează.

– Fie că mă crezi sau nu, Paul pe care îl cunoşti tu nu a avut nimic de-a face cu toate astea.

– Nu te cred, zice Gilbertine. Memoria nu este totul. O parte din tine încă este Paul, indiferent cine crezi că eşti acum sau ce ai făcut cu propriul creier, chiar dacă el a fost o simplă mască pe care ai purtat-o. Şi sper că o să ardă în focurile iadului.

Ar vrea să se repeadă la el şi să-i zgârie faţa, dar aureola subţire de foglet din jurul creaturii care a luat forma lui Paul îi spune că violenţa ar fi inutilă.

– Îmi pare rău că asta este părerea ta, spune el. Evident, nu-ţi pot permite să-ţi aminteşti nimic din toate astea. Sper să o poţi consola cumva pe Raymonde.

– Poţi să faci ce vrei cu memoria mea, spune ea. O să mă asigur că are să te urască pe vecie.

– Poate că asta merit, replică el. Adio.

Îi atinge fruntea, iar prin mintea ei suflă o boare de vânt…

Gilbertine clipeşte în lumina strălucitoare a lui Phobos. E singură în grădina cu roboţi. Se simte dezorientată şi îi ia câteva secunde să-şi amintească de întâlnirea cu Raymonde. Ce a făcut după aceea? Exocaută ultimele câteva minute, însă descoperă că sunt goale. *Fir-ar să fie! O fi încă o defecţiune rămasă de pe urma Erupţiei.*

În mod surprinzător, îşi aminteşte visul avut azi-noapte: Motanul Încălţat, o uşă închisă. A avut într-adevăr un vis?

Pentru o clipă îi trece prin minte să exocaute şi visul, însă se răzgândeşte. Sunt şi-aşa prea multe de făcut în lumea reală.

17
Detectivul şi nodul gordian

Isidore are nevoie de restul zilei ca să-şi revină. Medicii Tăcuţi refuză să-l lase să plece până nu îl îndoapă cu nanodoctori sintobiotici. Este zăpăcit şi confuz, gândurile îi aleargă în toate direcţiile deodată, însă când ajunge acasă se prăbuşeşte în pat, doborât de oboseală. Se trezeşte târziu, după un somn lung, fără vise.

În mod frustrant, odihna nu-i oferă nicio rezolvare, aşa că rămâne îndelung la masa din bucătărie, holbându-se pe fereastră la lumea de afară, încercând să priceapă care este locul fiecărui fragment, unde sunt cusăturile, unde se îmbină toate piesele acestui puzzle: tzaddikul, hoţul, Timpul, palatele de memorie. Tapetul arată din nou ca o junglă à la Escher, părând ţipătoare în lumina puternică a zilei. Gândurile îi sunt întrerupte de o cerere veselă de gevulot.

– Bună dimineaţa, spune Lin.

– Îhî, mormăie Isidore.

Colega lui de apartament este îmbrăcată mai îngrijit decât de obicei, cu cercei sclipitori la urechi. Îi zâmbeşte lui Isidore şi începe să prepare micul dejun la faber: o omletă spaniolă.

– Vrei o cafea şi ceva de mâncare? întreabă ea.

– Da, te rog.

Isidore îşi dă seama că e lihnit. Mâncarea caldă îl ajută să-şi mai recapete forţele.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce. Chiar pare că ai nevoie să mănânci ceva.

– Ştii, i-am dat un nume creaturii de la tine, spune Isidore printre înghiţituri.

– Cum îl cheamă?

– Sherlock.

– E un nume foarte bun, râde ea. Să îndrăznesc să te întreb cum merge cu munca de detectiv? Ai apărut iarăşi în

Herald. Petreceri, hoţi şi moarte. Aveţi o viaţă captivantă, domnule Beautrelet.

– Ei bine, spune Isidore masându-şi tâmplele. E cu suişuri şi coborâşuri. În momentul de faţă habar nu am ce ar trebui să fac. E o situaţie foarte confuză. Nu-mi dau seama ce face hoţul ăsta, sau dacă e într-adevăr un hoţ.

Lin îi strânge uşor braţul.

– Sunt sigură că o să-i dai de capăt.

– Şi tu ce mai faci? S-a întâmplat ceva deosebit? Arăţi… altfel.

– Cam aşa ceva, admite Lin, trasând o linie cu degetul pe suprafaţa de lemn a mesei. Am cunoscut pe cineva.

– O, e grozav! exclamă Isidore, simţind o urmă de dezamăgire care nu-şi are locul şi pe care încearcă să o ignore.

– Cine ştie? Să vedem cum merge. Ne tot gândim la asta de o vreme, aşa că am decis să lăsăm precauţia la o parte şi să vedem cum evoluează lucrurile, spune ea cu un zâmbet larg. Dar sper să dureze suficient cât să putem da o petrecere aici. Dacă ţi-ai invita prietena, am putea să gătim cu toţii. Nici nu ştiu: oamenii zoku mănâncă?

– E puţin cam complicat la ora actuală, se scuză Isidore. Nici măcar nu sunt sigur că o mai pot numi prietena mea.

– Îmi pare rău. E ciudat, indiferent cât de isteţ ai fi, lucrurile astea devin tot timpul aşa de încurcate. Cred că după un timp trebuie să adopţi metoda nodului gordian. Îl retezi dintr-odată şi gata, s-a desfăcut. Fără atâtea complicaţii.

Isidore ridică privirea şi se opreşte din mestecat.

– Ştii ceva? Eşti genială!

Înghite, dă peste cap restul de cafea, după care se repede la el în cameră şi-şi ia geaca. Îl mângâie pe Sherlock pe cap şi se grăbeşte să iasă pe uşă.

– Unde te duci? strigă Lin după el.

– Să găsesc pe cineva cu o sabie, răspunde Isidore.

De data asta, colonia zoku i se pare neobişnuit de

ameninţătoare. Vârfurile, muchiile şi protuberanţele catedralei de sticlă par ascuţite. Isidore stă în faţa porţii, încercând să se hotărască ce să facă.

– Alo? spune el, însă nu se întâmplă nimic.

Cum se presupune că funcţionează treaba asta? Prin gânduri, îl lămurise Pixil.

Atinge suprafaţa rece a uşii şi îşi imaginează chipul lui Pixil. Simte furnicături în degete. Răspunsul vine brusc şi cu violenţă, fiind cu mult mai brutal decât atunci când foloseşte inelul de cuplare.

– **Cară-te.**

Soseşte cu o senzaţie asemănătoare cu o lovitură certă, ca o palmă usturătoare pe obraz.

– Pixil!

– **Nu vreau să vorbesc acum cu tine.**

– Pixil, ne putem întâlni? E important.

– **Lucrurile importante au o dată de valabilitate. Ca şi mine. Am treabă.**

– Îmi pare rău că nu am mai încercat să te contactez. Lucrurile au luat-o razna. Poţi să-mi dai drumul înăuntru sau să ieşi tu, ca să ne vedem? Nu o să dureze mult, promit.

– **Trebuie să fac un raid în douăzeci de minute. Ai zece minute la dispoziţie. Acum dă-te din drum.**

– Poftim?

– **Dă-te la o parte din drum!**

Ceva uriaş iese pe uşa care sclipeşte şi se unduieşte ca suprafaţa unei ape. Pixil apare călare pe o creatură neagră, asemănătoare cu un cal cu şase picioare, dar mai mare, acoperită cu platoşe aurii şi argintii, cu ochii injectaţi şi cu dinţii albi şi ascuţiţi. Pixil poartă o armură complicată cu platoşe late pentru umeri, asemănătoare celor purtate de samurai, şi o mască înspăimântătoare ridicată până la frunte, iar la brâu îi atârnă o sabie.

Creatura fornăie şi clănţăne din dinţi spre Isidore, făcându-l să se dea înapoi, împleticindu-se. Se lipeşte cu spatele de o coloană. Pixil descalecă şi bate animalul pe ceafă.

– E în regulă. Pe Cyndra o cunoşti deja.

Bestia fabuloasă scoate un răget care duhneşte a carne putredă, mai-mai să-i spargă timpanele.

– Ştiu că ne grăbim, îi spune Pixil creaturii, dar nu e nevoie să-l mănânci. Mă descurc şi singură cu el.

Animalul se întoarce şi dispare prin uşa prin care a venit.

– Îmi cer scuze, zice Pixil. Cyndra a ţinut morţiş să vină şi ea ca să-ţi arate ce părere are despre tine.

– Aşa deci, spune Isidore.

I s-au înmuiat genunchii, aşa că se aşază pe trepte. Pixil se lasă pe vine lângă el, ceea ce-i face armura să zăngăne.

– Deci despre ce e vorba? întreabă ea.

– M-am tot gândit, începe Isidore.

– Serios?

El îi aruncă o privire încărcată de reproş.

– Am voie să te tachinez, spune ea. Aşa merge treaba.

– Bine, admite el înghiţind sec.

Îi este greu să pronunţe cuvintele, care sunt parcă nişte obiecte ascuţite, cu forme bizare, în gura lui. Îşi aminteşte de Demostene, marele orator care se antrena vorbind cu pietricele în gură. Muşcă şi el pietrele şi vorbeşte în cele din urmă.

– Nu o să meargă relaţia noastră, zice el, făcând o scurtă pauză.

Ea nu răspunde.

– Am fost împreună cu tine pentru că eşti altfel, continuă el. Nu te puteam descifra. Nu te puteam înţelege. Ne-am simţit bine pentru o vreme. Dar nu avea să ducă la nimic altceva. Nu te-am pus niciodată pe primul plan. Ai fost întotdeauna doar… altceva. Vocea din capul meu care îmi distrăgea atenţia. Şi nu aşa vreau să te privesc. Meriţi ceva mai bun.

Ea îl priveşte cu o expresie serioasă, dar apoi el îşi dă seama că se preface.

– Asta ai venit să-mi spui? Ai avut nevoie de atât timp ca să ajungi la concluzia asta? Singur singurel?

– De fapt, m-a ajutat şi Sherlock, admite el, la care ea îi aruncă o privire curioasă. Nu contează.

Pixil se aşază lângă Isidore, îşi propteşte sabia pe una din trepte şi se sprijină în ea.

– Şi eu m-am tot gândit, zice ea. Ce-mi place mai mult la tine este faptul că îi scoţi din sărite pe bătrâni. Mă distrează să-i văd agasaţi. Şi faptul că nu există niciun fel de cuplare între noi, nu avem obligaţii. Şi să fiu cu cineva puţin mai încet la minte, ca tine, spune ea, scoţând limba la el şi dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Prostuţ, dar frumuşel.

Isidore trage brusc aer în piept.

– Ultima parte e o glumă, îl lămureşte Pixil. Într-un fel.

Rămân o vreme unul lângă altul.

– Vezi, nu a fost aşa de greu. Ar fi trebuit să purtăm conversaţia asta mai demult, rosteşte Pixil privindu-l pe Isidore. Eşti trist?

Isidore încuviinţează din cap.

– Un pic.

Ea îl strânge tare în braţe. Platoşele armurii îi apasă pieptul lui Isidore, provocându-i durere, dar cu toate astea o îmbrăţişează şi el.

– Aşadar, concluzionează ea, ridicându-se în picioare cu un zăngănit metalic. Trebuie să mă duc să omor nişte monştri. Iar tu ai de prins un hoţ, din câte am auzit.

– Da, apropo de asta…

– Ce anume?

– Îţi mai aduci aminte când ai zis că ai putea să-mi divulgi cine este Gentlemanul? Glumeai şi în legătură cu asta?

– Eu nu glumesc niciodată în chestiuni de dragoste şi război, spune Pixil rotindu-şi sabia.

Isidore merge până la marginea Districtului Prafului şi îi trimite o co-amintire tzaddikului: *Ştiu cine eşti.* Apoi se aşază pe un şezlong, într-o piaţetă, chiar la graniţa de unde începe colonia, unde piatra devine diamant.

Închide ochii şi ascultă zgomotul apei. Îşi lasă mintea să plutească în voie, odată cu sunetul. Şi brusc se simte el însuşi ca apa, curgând peste un bolovan, pipăind forma care i-a scăpat până atunci. I se desface în minte ca un fulg de zăpadă uriaş, ceea ce îl înfurie.

Simte o boare de vânt. Deschide ochii. Gentlemanul coboară dintr-o undă de căldură. Pentru o clipă, aura ei de foglet este oglindită de jetul de apă care ţâşneşte din fântână. Masca ei sclipeşte în soare.

– Sper că e ceva important. Sunt foarte ocupată.

Isidore zâmbeşte.

– Doamnă Raymonde, scuzele mele, însă trebuie să discutăm ceva.

Masca argintie se topeşte, lăsând locul chipului pistruiat al unei femei roşcate, în timp ce alcătuieşte rapid un contract strict de gevulot. Pare obosită.

– Foarte bine, spune ea, încrucişându-şi braţele; vocea ei adevărată sună ca un clopoţel, este cristalină şi melodioasă. Te ascult. Cum ai…

– Am trişat, spune Isidore. Am cerut o favoare cuiva.

– Pixil, bineînţeles. Fata aia nu ştie să-şi ţină gura închisă. Contam pe faptul că ai fi prea mândru pentru a o întreba vreodată.

– Există lucruri mai importante decât mândria. Poate că nu mă cunoşti atât de bine precum crezi.

– Presupun că nu ne aflăm aici ca să-ţi ridicăm în slăvi isteţimea. Şi se pare că nici ca să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat mintea. Apropo, cu plăcere.

Îi vorbeşte pe un ton glacial şi îi evită privirea.

– Aşa este, suntem aici ca să descifrăm un mister. Dar pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

– Aşteaptă, îl opreşte ea şi-i transmite o co-amintire, pe care el o acceptă, amintindu-şi deodată de un miros înţepător care-l duce cu gândul la mâncarea stricată lăsată cândva de tatăl său la el în atelier.

– Ce-a fost asta? întreabă el.

– Ceva ce toată lumea din Oubliette va primi în curând, îl

lămureşte ea. Continuă.

– M-am tot gândit la cuvântul *criptarh* de când l-ai menţionat, spune Isidore. Manipulează exomemoria, am dreptate?

– Da. Acum ştim cum funcţionează: au un soi de cheie universală care le oferă acces la mintea oricui a fost Tăcut la un moment dat.

– Iar voi luptaţi împotriva lor.

– Da.

– Şi aţi colaborat cu hoţul. Jean le Flambeur, sau cum l-o chema cu adevărat.

Ea pare surprinsă, însă încuviinţează din cap.

– Da, dar…

– Ajungem şi la asta. Ceea ce a făcut cu Unruh a fost să *obţină dovezi,* aşa e? I-a comparat mintea înainte şi după ce a intrat în sistemul de resuscitare, ca să vadă dacă a fost modificată. L-aţi pus să se murdărească el pe mâini în locul vostru. Un criminal extraplanetar.

Raymonde îşi acoperă gura cu pumnul.

– Da, aşa am procedat. Dar nu înţelegi…

– Fă-mă tu să înţeleg atunci. Fiindcă ştiu ce vrea şi pot să mă asigur că nu o s-o obţină vreodată. Pot să dau în vileag tot ce aţi făcut. Şi atunci adio, încredere în tzaddiki.

– Încredere, spune ea. Acum nu mai contează *încrederea.* Ceea ce contează este *dreptatea*. Îi putem învinge. Avem în sfârşit o armă cu care îi putem învinge. Toate cazurile acelea la care am lucrat, piraţi gogol, tehnologie extraplanetară – *ei* erau responsabili pentru tot. Au făcut şi lucruri mai grave, lucruri despre care nici măcar nu ştim. Fiecare decizie a Vocii. Nu ăsta e visul Revoluţiei. Încă suntem sclavi.

Păşeşte spre trepte şi stă deasupra lui Isidore.

– Pentru tine *încă* este un joc. Nici nu-i de mirare că te-ai înţeles aşa de bine cu fata aia zoku. Trezeşte-te. Da, bravo, ai câştigat, m-ai bătut; ai descoperit adevărul. Dar noi, ceilalţi, avem treburi mai importante de făcut. Nu avem de rezolvat un simplu caz, ci de obţinut dreptatea, pentru

toată lumea.

Îl priveşte cu asprime.

– Tu nu ai avut niciodată nevoie să lupţi. Ai fost întotdeauna ocrotit. Am început să lucrez cu tine ca să-ţi arăt că… se întrerupe ea şi îşi muşcă buza.

– Ce să-mi arăţi? întreabă Isidore. Ce anume ai vrut să-mi demonstrezi, mamă?

Pentru el, este încă o străină. Amintirile pe care a refuzat să i le ofere rămân pecetluite.

– Am vrut să-ţi arăt că există oameni răi pe lumea asta. Şi am vrut să mă asigur că nu o să ajungi şi tu ca… spune ea cu vocea întretăiată. Dar până la urmă nu am putut să te văd rănit. Aşa că am anulat totul.

– Cred că oamenii care le ascund celorlalţi adevărul nu sunt cu nimic mai breji decât criptarhii, rosteşte Isidore cu un zâmbet amar. Nici măcar nu ştiţi totul despre ei. Nu au manipulat doar Vocea. Au manipulat *totul.* Istoria însăşi. Vorbeşti de Revoluţie? Cred că este tot invenţia lor. Unruh a descoperit asta. Dacă te uiţi cu atenţie la toate detaliile, îţi dai seama că totul este un fals. El a adunat suficiente dovezi ca să înţeleagă asta. Orice persoană care îşi aminteşte de Revoluţie… toate informaţiile provin din exomemorie. Nu poţi avea încredere în nimic. Am văzut Regatul. Mi-a luat multă vreme să-mi dau seama de asta, însă este într-o cutie din colonia zoku. Este o simulare. De acolo provin toate amintirile despre Regat. Clădirile, artefactele – toate sunt doar recuzită. Deci aşa stau lucrurile. Voi lucraţi pentru zoku, iar ei lucrează pentru criptarhi. Aşa că, indiferent de intenţiile voastre, tot veţi acţiona în favoarea lor.

Se uită la ea şi se gândeşte la şirul de chipuri de pe peretele tatălui său.

– Aşa că scuză-mă dacă nu pot lua în serios nimic din ce spui tu despre trecut – şi, de altfel, şi despre viitor.

– Încercam să…

– Să mă protejezi? Isidore aproape că scuipă cuvântul.

Asta îi place tatei să creadă. De ce anume ne protejai?

– De tatăl tău. De tatăl tău adevărat, strigă ea strângând din ochi. Isidore, ai zis că ţi-ai dat seama ce vrea hoţul. Ce anume?

– Nu ştii?

– Spune-mi.

– În Labirint sunt nouă construcţii proiectate de el pe vremea când era Paul Sernine, care se pot conecta cumva la Tăcuţii-Atlas printr-un mecanism care le uneşte. A făcut nouă Ceasuri care au şi ele ceva de-a face cu asta. A făcut ceva similar şi când a fost în subterană, determinându-i pe Tăcuţi să se mişte. Construcţiile fac parte dintr-un mecanism. Nu ştiu la ce serveşte. Cred că este ceva legat de exomemorie…

– Nouă construcţii. O, Doamne! exclamă ea, apucându-l pe Isidore de umăr. Când ai descoperit toate astea?

– Chiar înainte de atacul piraţilor gogol…

– Asta înseamnă că şi criptarhii ştiu despre asta. Ceva îngrozitor este pe punctul de a se întâmpla. Trebuie să plec. Continuăm mai târziu discuţia asta. Trebuie să te adăposteşti într-un loc sigur. Colonia zoku este cel mai sigur loc. Stai acolo cu Pixil. Aici lucrurile o să ia o întorsătură urâtă.

– Dar…

– Nu e negociabil. Du-te acolo chiar acum, sau te duc eu cu forţa.

Devine din nou Gentlemanul şi se înalţă în văzduh înainte ca tânărul să poată răspunde.

Isidore se uită după ea câteva clipe. Apoi se aşază din nou. E obişnuit să i se mişte pământul sub picioare – cu legănarea uşoară, constantă a oraşului –, dar acum are senzaţia că se balansează pe muchia unui abis incomensurabil care tocmai s-a căscat sub el. Încearcă să se agaţe de forma din mintea lui, însă inima îi bate cu atâta putere încât îi este imposibil să se concentreze…

Pământul se zguduie. Se aude un scrâşnet înfiorător. Dalele pavajului din piaţetă se deplasează din loc. Se

prăbuşeşte la pământ, protejându-şi faţa cu braţele. Maşinării colosale duduie în subterană şi pentru o clipă are impresia că oraşul este un strat subţire de viaţă pe pielea unei creaturi gigantice care se scutură, înţepată de o albină. Apoi cutremurul încetează la fel de brusc cum a început. *Maşinăria hoţului.*

Isidore se ridică în picioare, încă tremurând, şi clipeşte, încercând să se dezmeticească. Apoi o ia la goană spre Labirint.

În oraş se aud ecourile şocului de după cutremur. Majoritatea daunelor sunt de natură estetică – clădirile au schelete de cerebromaterie –, însă oraşul a încetat să se mişte. O mulţime zgomotoasă ia cu asalt Bulevardul Persistent: în văzduh răsună murmurul neliniştit al vocilor a mii de oameni. S-a întâmplat ceva în Labirint: un nor de praf pluteşte în aer, pe deasupra acoperişurilor, iar dincolo de el se ridică o nouă structură, un ac negru înalt de câteva sute de metri.

Isidore încearcă să-şi croiască drum prin îmbulzeală. Unele scuturi de gevulot sunt dezactivate în degringoladă. Pretutindeni în jur sunt ochi măriţi, râsete nervoase şi o spaimă nerostită pe chipurile tuturor.

– Încă un proiect de artă blestemat, spune un bărbat cu un chip dur, purtând o mască de pânză de păianjen, sprijinit de taxiul-păianjen ancorat la pământ. Bag mâna-n foc că e încă un afurisit de proiect de artă!

– M-aţi putea duce acolo sus? îl întreabă Isidore.

– Nici gând, răspunde bărbatul. Tzaddikii blochează totul, nu vedeţi?

Isidore îi urmează traiectoria privirii şi observă un nor de tzaddiki plutind deasupra Labirintului, înconjuraţi de o undă de căldură, creând un soi de scut.

– Au luat-o razna cu toţii, spune taximetristul. Aţi văzut ce au făcut mai devreme? Am primit co-amintirea aia de la ei. A avut un gust mizerabil. Şi ne mai pregătesc încă ceva.

Unul din tzaddiki – Şerpoaica – zboară deasupra unei

agore din apropiere. Vocea ei pare să rezoneze de peste tot, chiar din aer.

– Nu vă încredeţi în Voce! strigă ea. Am fost minţiţi!

Vorbeşte despre criptarhi, despre manipularea Vocii şi despre conducătorii din umbră. Oferă o co-amintire care garantează protecţie împotriva lor. Vorbeşte despre piraţi gogol, despre dovezi de manipulare a minţilor, despre datele descoperite în mintea lui Unruh. Spune că tzaddikii vor avea grijă ca exomemoria să rămână intactă şi criptarhii să fie găsiţi şi aduşi în faţa justiţiei. Mulţimea mârâie furioasă.

În timp ce ea vorbeşte, Isidore exocaută fluxul de date al exomemoriei Bulevardului. Ea nu se află de fapt acolo, ci doar o mulţime care ascultă o voce venită din gol.

– La naiba! *Încearcă s-o blocheze.*

Amintirea bruscă transmisă de Voce îl loveşte cu o forţă şi cu o emoţie strivitoare, care aproape că îl doboară în genunchi. Îşi aminteşte că *tzaddikii răspândesc minciuni,* că *sunt agenţi zoku* şi că *zoku doresc să distrugă stilul de viaţă din Oubliette.* Vocea a fost întotdeauna doar o sugestie, doar un mic glas agasant care-ţi reaminteşte o listă de priorităţi, dar de data asta este un contact direct, agresiv, o amintire gravată în propria minte, cu neputinţă de ignorat. Îşi aminteşte că *ar trebui să se ducă acasă şi să-şi activeze confidenţialitatea integrală de gevulot până când lucrurile revin la normal* şi că *toate defecţiunile sistemelor din oraş sunt cauzate de o uşoară infecţie cu phoboi, care este ţinută sub control, lucrându-se la remedierea situaţiei.*

Scutură din cap. Amintirile sunt îmbibate de vină: se smulge din gheara lor ca şi cum ar fi nisipuri mişcătoare.

– Asta nu e în regulă, spune taximetristul, masându-şi tâmplele. Nu e în regulă. Am auzit cu urechile mele ce a zis adineauri.

Se aud strigăte. La marginea agorei s-a iscat o altercaţie: un tânăr îmbrăcat cu haine în stil zoku este împins de colo până colo de un grup de bărbaţi şi femei în uniforme ale Revoluţiei.

– Linge-praf! ţipă ei. Târfă cuantică!

Prin mulţime se răspândesc valuri de furie şi violenţă, la care se mai adaugă şi o altă mişcare: un grup de oameni care înaintează lent, la unison şi în tăcere. Un cuplu cu trupuri de vârstă mijlocie trece pe lângă Isidore cu o privire sticloasă, stranie. *A avut dreptate,* gândeşte Isidore. *Nu e un simplu joc.*

Îl înşfacă şi îl scutură de umeri pe taximetrist.

– Îţi dau o megasecundă dacă mă duci chiar acum în Districtul Prafului, spune el.

– Eşti nebun? Toţi oamenii ăştia se îndreaptă într-acolo ca să-l facă bucăţi.

– Atunci ai face bine să ajungi acolo înaintea lor, i-o retează tânărul.

Şoferul se uită la Isidore cu ochii mici.

– Hei, nu eşti cumva aghiotantul tzaddikului ăluia? Ai idee ce dracu’ se petrece?

Isidore inspiră adânc.

– Un hoţ interplanetar construieşte o maşinărie picotehnologică chiar din oraşul însuşi, în vreme ce criptarhii controlează minţile oamenilor pentru a încerca să distrugă colonia zoku ca să-i împiedice pe tzaddiki să-i înlăture de la putere. Iar eu vreau să opresc ambele părţi, spune el, şi după o scurtă pauză adaugă: Şi pe deasupra, bănuiesc că hoţul este tatăl meu adevărat.

Şoferul se holbează uluit la el câteva secunde.

– Am înţeles, zice el. Urcă!

Taxiul-păianjen goneşte ca o insectă posedată pe deasupra Bulevardului, croindu-şi drum printr-o zonă a Labirintului şi săltând nebuneşte pe deasupra străzilor. Acul negru se ridică ameninţător deasupra Labirintului, iar câţiva tzaddiki plutesc încă în jurul lui. Labirintul pare că a fost apucat de nişte mâini uriaşe şi amestecat precum un puzzle de copii: peste tot se văd clădiri prăbuşite şi străzi sfărâmate. Echipamente galbene de salvare şi Tăcuţi medici mişună peste tot, necoordonaţi şi dezorientaţi.

Întreaga exomemorie este străbătută de unde bizare de *déjà-vu.*

Districtul Prafului arată ca un glob cu zăpadă. Este înconjurat de o cupolă cuantică ce deformează tot ce se află în interior, conferind clădirilor zoku forme alungite şi ireale. Totul se deplasează, se pliază, îşi schimbă înfăţişarea.

Mulţimea mărşăluieşte în aceeaşi direcţie pe străzile de sub ei, dar cel mai probabil eforturile lor vor fi în van. *Nu e posibil ca asta să fie ceea ce plănuiesc criptarhii,* gândeşte Isidore. *Nu au cum să scape de ei doar cu o mulţime înfuriată…*

– Asta a fost, spune şoferul. Vrei să întoarcem? Nu avem cum să trecem mai departe.

– Lasă-mă undeva în apropiere.

Şoferul îl duce pe o alee lăturalnică, aflată chiar în afara câmpului cuantic, care arată ca un balon de săpun, subţire însă neînchipuit de mare, curbându-se spre cer ca un orizont vertical iridescent.

– Mult noroc, îi urează şoferul. Sper că ştii ce faci.

Taxiul decolează din nou. Săltând brusc, picioarele scot scântei în contact cu asfaltul.

Isidore atinge bula. Pare inconsistentă şi netedă la atingere, însă cu cât o împinge mai tare, cu atât îl respinge cu mai multă forţă. De fiecare dată când o împinge, sfârşeşte prin a aluneca pe suprafaţa ei. Se gândeşte la Pixil. *Dă-mi voie să intru.* Dar nu primeşte niciun răspuns.

– Vreau să vorbesc cu Venerabila, spune el cu voce tare. Ştiu treaba cu Regatul.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi bula îi cedează sub presiunea mâinii şi, luat prin surprindere, aproape că se prăvăleşte. Trece prin ea: o simte pe piele exact ca pe un balon de săpun – umed şi gâdilător.

În colonia zoku totul se află în mişcare. Clădirile diamantine *se pliază,* micşorându-se, schimbându-şi forma, de parcă ar fi castele de hârtie care se demontează şi revin la componentele iniţiale. Pretutindeni forfotesc creaturi

zoku cu diverse forme, de la chipuri în nori de fogleţi până la monştri verzi, modelând materia prin gesturi.

O sferă de mărimea unei persoane îşi face apariţia în faţa lui, printr-un proces invers spargerii unui balon de săpun. Pixil iese din ea, purtând încă armura şi sabia, cu o expresie sumbră pe faţă.

– Ce se întâmplă afară? întreabă ea. Raidul nostru a fost anulat. Iar întregul zoku se pregăteşte de *plecare.* Ţi-aş fi spus, dar…

Îşi atinge bijuteria zoku cu un gest neputincios.

– Ştiu, ştiu. Optimizarea resurselor. Cred că suntem pe cale să avem o revoluţie, spune Isidore. Trebuie să vorbesc cu Venerabila.

– O, excelent! spune Pixil. Poate că de data asta ai s-o înfurii *de-a binelea.*

Bula cuantică îi transportă pe Isidore şi Pixil în tezaur. Şi aici este forfotă: cuburile negre se ridică de la pământ şi dispar în portalurile de argint. Venerabila se află în mijlocul încăperii – este o formă feminină gigantică şi scânteietoare, cu un chip senin înconjurat de o aureolă de bijuterii suspendate în aer.

– Tinere, i se adresează ea, eşti întotdeauna bine-venit, însă trebuie să te avertizez că ai ales un moment foarte nepotrivit.

Are aceeaşi voce gravă şi caldă a femeii blonde pe care a cunoscut-o la petrecere.

Isidore se uită în sus către Venerabilă, adunându-şi toată mânia şi ostilitatea împotriva fiinţei postumane din faţa lui.

– De ce ai făcut-o? De ce i-ai ajutat pe criptarhi?

Pixil îl fixează neîncrezătoare cu privirea.

– Isidore, despre ce vorbeşti?

– Ştii criptarhii despre care au vorbit tzaddikii toată ziua? Îţi aminteşti de Tărâmul pe care ai spus că l-a creat Drathdor? Ei bine, acela *este* Regatul. De acolo provin toate amintirile celor din Oubliette legate de Revoluţie şi perioada de dinainte. Zokul tău a făcut asta posibil.

– Nu-i adevărat! protestează Pixil, străpungându-l pe Isidore cu privirea. Nici măcar nu are sens ce zici! exclamă ea, întorcându-se către Venerabilă. Spune-i!

Însă Venerabila nu răspunde.

– Nu pot să cred aşa ceva, strigă Pixil.

– Nu am avut de ales, admite Venerabila. După Războiul Protocolului, eram la pământ. Aveam nevoie de un loc unde să ne ascundem de Sobornost ca să ne vindecăm. Am făcut o înţelegere. Nu ni s-a părut mare lucru: noi ne rescriem trecutul şi amintirile tot timpul. Aşa că le-am dat ce au vrut.

Pixil îl ia de mână pe Isidore.

– Isidore, îţi jur că nu am ştiut nimic despre asta.

– Te-am creat să fii ca ei, să te integrezi printre ei, mărturiseşte Venerabila. De aceea nu ţi-am putut dezvălui mai mult decât ştiau ei.

– Şi i-aţi lăsat pur şi simplu *să facă ce-au vrut?* întreabă Isidore.

– Nu, spune Venerabila. Am avut nişte… regrete după ce am văzut ce s-a întâmplat. Aşa că am creat tzaddikii – le-am pus la dispoziţie tehnologia şi ajutorul nostru unor tineri idealişti din Oubliette. Am sperat că vor constitui o contragreutate. În mod cert, ne-am înşelat, iar hoţul ăsta al tău a dat totul peste cap.

– Lămureşte-mă un singur lucru. Ce a fost locul ăsta înainte? întreabă Isidore.

Venerabila face o pauză. Chipul senin îi este umbrit de o expresie de tristeţe.

– Nu e evident? spune ea. Oubliette a fost o închisoare.

18
Hoţul şi regele

Mă aflu în grădina cu roboţi, faţă în faţă cu vechiul meu sine, cântărind arma în mână. Şi el are aceeaşi armă în mână, sau cel puţin o reflexie onirică a ei. Ce ciudat că întotdeauna se ajunge la doi bărbaţi cu arme, reale sau imaginare. În jurul nostru, războiul lent al maşinilor antice continuă.

– Mă bucur că ai ajuns, spune el. Nu ştiu unde ai fost până acum. Nu ştiu încotro te îndrepţi. Dar ştiu că te afli aici ca să faci o alegere. Dacă apeşi pe trăgaci, vei fi din nou cine am fost odată. Dacă nu faci nimic, îţi vei duce mai departe viaţa asta cu fapte mărunte şi vise mărunte. Sau poţi alege să asculţi din nou muzica sferelor şi sunetul melodios al încălcării legilor lor. Eu ştiu ce aş face dacă aş fi în locul tău.

Desfac pistolul şi mă uit la cele nouă gloanţe. Pe fiecare dintre ele este un nume, conţinând o stare cuantică, cuplată cu Timpul din Ceasul persoanei respective: Isaac, Marcel, Gilbertine şi toţi ceilalţi. Dacă apăs pe trăgaci de nouă ori, le va expira Timpul. Motorul va porni. Nouă oameni vor deveni Tăcuţi, Tăcuţi-Atlas, dedesubtul oraşului. Îmi vor construi palatul de memorie. Şi nu-i voi mai vedea niciodată.

Învârtesc cilindrul revolverului, ca la ruleta rusească. Tânărul eu rânjeşte.

– Haide, mă îndeamnă el, ce mai aştepţi?

Arunc arma cât colo. Aterizează într-o tufă de trandafiri. Privesc spaţiul gol ocupat mai înainte de sinele meu tânăr.

– Nemernicule, îi strig eu. Ştiai că nu voi putea face asta niciodată.

– Nicio problemă, spune o voce. Mă ocup eu.

Grădinarul îşi înlătură gevulotul, ţinând arma în mână. Are părul alb, trăsături îmbătrânite cu grijă, însă îmi par extrem de familiare. Fac un pas înainte, dar de pe umărul

lui drept mă fixează cu un ochi cuantic strălucitor un dispozitiv ovoid lucios – o armă cuantică zoku.

– Nu ţi-aş recomanda să te mişti, spune el. Jucăria asta ţi-ar pulveriza până şi corpul tău sofisticat de la Sobornost.

Ridic mâinile încet.

– Le Roi, presupun?

Zâmbeşte – este acelaşi zâmbet ca al criptarhului de la hotel.

– Deci tu eşti Regele aici?

Îmi calculez şansele de supravieţuire în eventualitatea în care l-aş ataca. Nu arată bine deloc. Trupul meu este încă blocat în starea sa umană, iar cei cinci metri care ne despart ar putea la fel de bine să fie un an-lumină.

– Prefer să mă consider un simplu grădinar. Îţi aminteşti de Închisoarea Sante, de pe Pământ? Ce i-ai spus colegului tău de celulă? Că ceea ce ţi-ai dori cu adevărat să furi este un Regat al tău. Dar ar fi prea mare bătaie de cap să-l conduci personal, aşa că mai bine pui pe altcineva să conducă pe post de marionetă, în timp ce tu plivești grădina şi oferi flori fetelor, şi mai dai câte un ghiont din când în când ca să ajustezi lucrurile, zice el, desenând în aer un arc cu mâna liberă, suficient de larg cât să cuprindă grădina şi oraşul din jurul nostru. Ei bine, eu îţi trăiesc visul, oftează el. Dar, ca toate visele, a început să se destrame.

– Aşa e. Tzaddikii sunt pe cale să sfârşească şarada şi să trezească oamenii, spun eu încruntându-mă. Tu şi cu mine am fost colegi de celulă?

Râde.

– Într-un fel. Dacă vrei, poţi să-mi spui le Roi. Jean le Roi, aşa mi-au zis pe aici, cu toate că nu-mi mai place numele.

Îl privesc fix. Acum că şi-a deschis gevulotul, observ asemănarea.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost neprevăzători înainte de Colaps. Şi de ce nu? Am lucrat cot la cot cu Fondatorii. Am spart software-ul de administrare a drepturilor cognitive imediat ce Chitragupta l-a scris. Eram o mulţime. Iar unii dintre noi au fost prinşi.

Ca mine.

– Cum ai ajuns aici? întreb eu, apoi îmi dau brusc seama. Acesta nu a fost niciodată un Regat, nu-i aşa? spun eu. A fost o închisoare.

– Locul acesta trebuia iniţial să fie o nouă Australie, continuă el. O idee tipică pentru perioada pre-Colaps: să bage criminalii în maşini de terraformare pentru a-şi plăti datoriile faţă de societate. Şi crede-mă că am muncit din greu; am prelucrat regolit şi am transformat Phobos într-o sursă de lumină, am topit calota glaciară cu bombe nucleare, şi toate astea doar ca să fim iar oameni pentru o vreme. S-au asigurat, bineînţeles, că suntem încuiaţi cum trebuie aici. Chiar şi acum, numai când mă *gândesc* să plec de pe Marte, am dureri îngrozitoare. Dar apoi a avut loc Colapsul şi nebunii au luat în stăpânire azilul. Am spart sistemul panoptic şi l-am transformat în exomemorie. L-am folosit ca să preluăm *noi* puterea.

Scutură din cap.

– Şi am decis să le spunem celorlalţi o poveste mai frumoasă. Erupţia a fost o binecuvântare, a şters toate urmele pe care le-am lăsat – nu că ar fi fost prea multe oricum. Abia după ce au sosit zoku, am reuşit să-i dăm poveştii o formă fizică, desigur. Privind înapoi, nu ar fi trebuit să-i lăsăm să se stabilească aici. Pe atunci aveam nevoie de ceva care să ne ia Sobornostul de pe cap. Că mult ne-a mai ajutat şi treaba asta! Dar cel puţin ne-au oferit instrumente cu care să plămădim vise minunate.

– Noi? Cine mai e implicat în asta? întreb eu.

– Nimeni. Sau mai bine zis, nu mai e nimeni acum. Am scăpat de ceilalţi acum multă vreme. O grădină are nevoie de un singur grădinar.

Întinde mâna liberă şi atinge tulpina unei flori.

– Am fost fericit aici o vreme, spune el, după care faţa i se schimonoseşte într-o grimasă. Apoi a trebuit să vii *tu* aici. Tu, care avuseseşi atât de mult succes în comparaţie cu mine. Toată puterea aia pe care o aveai, toată libertatea! Şi totuşi te-ai stabilit aici. Nici nu-ţi imaginezi cât

m-a putut înfuria asta.

Le Roi râde.

– Ştii la fel de bine ca mine cum este să-ţi doreşti ce are altul. Îţi închipui cât de mult am râvnit la ceea ce aveai *tu.* Aşa că după ce ai plecat, am luat ce am putut. Femeia ta, de exemplu. Nu va mai fi niciodată a ta. Crede că ai părăsit-o, pe ea şi copilul pe care l-aţi avut împreună, şi ai dispărut. N-am înţeles niciodată ce ai văzut la ea. Cel puţin la capitolul ăsta ţi-ai acoperit mai bine urmele, cu amintirea aia pe care ai împărţit-o cu ea: nu mi-am dat seama niciodată *ce anume* era chestia asta.

Ridică revolverul cu cele nouă gloanţe.

– Te-ai crezut aşa de isteţ când ţi-ai ascuns comoara în exomemoriile prietenilor tăi. Minţile luminate gândesc la fel, şi cu toate astea recunosc că nu am reuşit s-o găsesc. Dar ştiam că o să te întorci, aşa că ţi-am întins o cursă. Imaginile de gevulot au venit de la mine. Şi totuşi, cel care a pus cap la cap toate indiciile a fost detectivul. Foarte convenabil.

Îndreaptă arma spre mine.

– Ţi-am oferit şansa să mergi până la capăt: la urma urmei, ce-i corect e corect. Dar n-ai făcut-o. Aşa că acum e rândul meu.

Cu un urlet de furie, văzând roşu în faţa ochilor, mă arunc asupra lui. Arma cuantică se descarcă. Mă prăbuşesc la pământ, faţa mi se izbeşte cu putere de marmură. Trupul de la Sobornost zbiară de durere pentru o clipă, apoi se milostiveşte şi îmi aplică un soi de anestezic, amorţindu-mă. Mă rostogolesc şi încerc să mă ridic, însă realizez că piciorul meu drept este acum un ciot înnegrit, dispărut de la genunchi.

Le Roi priveşte în jos spre mine şi zâmbeşte. Apoi ridică revolverul în aer şi începe să tragă. Încerc să îl apuc de picioare, dar mă loveşte cu talpa în faţă. Încerc să număr împuşcăturile, dar pierd socoteala.

Pământul se zguduie. În adâncurile oraşului, Tăcuţii-Atlas care erau cândva prietenii mei se trezesc cu noi minţi şi un

nou scop. Palatele de memorie reprezintă părţi din ei, care – cu toată forţa unei catastrofe naturale – vor să se reunească. O furtună de pietre se dezlănţuie în jurul nostru. Clădirile din jurul grădinii cu roboţi se prăbuşesc. Palatele se ridică impunătoare deasupra lor asemenea unor vele negre, brăzdând totul în calea lor, croindu-şi ameninţătoare drum către noi.

Se unesc deasupra noastră ca o cupolă, asemenea degetelor unor mâini geometrice negre. Apoi mă prăvălesc în beznă, cuprins de amorţeală; Regele dispare.

19
Detectivul şi inelul

Lui Mieli îi furnică pielea de la lacătele de gevulot. Dar se simte din nou uşoară şi imponderabilă, iar carlinga lui *Perhonen* este singurul lucru ce se poate compara cu un cămin. Senzaţia de siguranţă şi confort aproape că este suficientă pentru a estompa vocea turbată a pellegrinei din capul ei.

– *Mă bucur că te-ai întors,* spune *Perhonen.* Avatarurile-fluturi ale navei dansează în jurul capului lui Mieli. *M-am simţit ca şi cum lipsea o parte din mine.*

– Şi eu, recunoaşte Mieli, încântată să simtă din nou fâlfâitul gâdilător al aripilor pe pielea ei. O parte însemnată.

– Cât de repede poţi să te întorci acolo jos? vrea să ştie pellegrina.

Zeiţa a însoţit-o în permanenţă pe Mieli de când Tăcuţii de la imigrare au transportat-o înapoi pe navă şi au trezit-o. Gura ei este o dungă roşie glacială.

– Este inacceptabil. Va trebui pedepsit. Pedepsit, rosteşte ea savurând parcă gustul cuvântului. Chiar aşa, pedepsit.

– E o problemă cu activitatea lui biotică, spune Mieli.

Are o senzaţie bizară de *absenţă. E oare cu putinţă să-mi lipsească activitatea lui biotică? Cum devii dependent de otravă!*

– *Nu mai ocoli subiectul şi recunoaşte că, de fapt, eşti îngrijorată,* spune *Perhonen. Între noi fie vorba, şi eu sunt.*

– Ultimele date înregistrate semnalează daune grave. Şi nu mai putem coborî pe planetă timp de treizeci de zile, cel puţin nu în mod legal.

– Ce *face* băiatul ăla? bombăne pellegrina.

Autoritatea de control orbital din Oubliette ne cere să obţinem un vector de apropiere pentru Magistrală, mă informează *Perhonen. Iar vizitatorilor nu li se mai permite să utilizeze staţia-vrej. Se întâmplă ceva în oraş.*

– Avem vizibilitate? întreabă Mieli.

Avatarurile-fluturi ale navei deschid în faţa ei un evantai de imagini mişcătoare pe mai multe lungimi de undă, care îi arată oraşul – o formă lenticulară întunecată în mijlocul căldării portocalii a Depresiunii Hellas, acoperită de norul de gevulot.

– *Ceva e foarte în neregulă acolo jos,* spune *Perhonen. Nu se mai mişcă.*

Imaginile dezvăluie şi o masă neagră, ceţoasă, care se prelinge în jos de pe buza craterului de impact, îndreptându-se spre oraş.

Perhonen măreşte imaginile, iar Mieli se trezeşte privind scene infernale.

– *Chestiile-alea?* spune nava. *Ăia sunt phoboi.*

– Ce am putea face? o întreabă Mieli pe pellegrină.

– Nimic, răspunde zeiţa. Aşteptăm. Jean a vrut să se joace acolo jos: n-are decât să se joace. Aşteptăm până termină.

– Cu tot respectul, o contrazice Mieli, asta înseamnă că misiunea este ratată. Mai sunt agenţi la sol care ar putea fi utilizaţi? Piraţi gogol?

– Îndrăzneşti să-mi sugerezi ce să fac?

Mieli tresare.

– Răspunsul e nu. Nu pot lăsa nicio urmă a prezenţei mele aici. Trebuie să ne limităm pierderile.

– O să-l abandonăm pur şi simplu?

– E păcat, desigur. Eram puţin sentimentală în ceea ce-l priveşte: a fost o experienţă plăcută, în majoritatea timpului. Mica lui trădare chiar a făcut lucrurile mai interesante. Însă nimic nu este de neînlocuit. Dacă iese victorios criptarhul, poate va fi mai uşor să negociem cu el. Dar probabil nu la fel de distractiv, spune pellegrina melancolic.

– *Orice probleme ar experimenta oraşul, cred că se răspândesc,* anunţă *Perhonen. Flota de Tăcuţi este în dezordine. În caz că te interesează, phoboii vor lovi fortificaţiile oraşului în aproximativ treizeci de minute.*

– Stăpână, spune Mieli, am renunţat la tot ca să te slujesc: la propriul trup, la propria minte şi chiar la o mare parte din onoarea mea. Însă hoţul a fost fratele meu de koto în ultimele săptămâni, chiar dacă mi-a venit greu să-l accept. Nu-l pot lăsa în urmă – altfel nu voi mai putea da ochii cu strămoşii mei. Îngăduie-mi măcar atât.

Pellegrina ridică din sprâncene.

– Aşa deci, ţi-a intrat pe sub piele până la urmă. Dar răspunsul este tot nu, eşti prea valoroasă pentru misiune. Vom aştepta.

Mieli ezită, privind la oraşul nemişcat din imagini. *Nu merită,* se gândeşte ea. *Este un hoţ, un mincinos.*

Dar m-a convins să cânt din nou. Chiar dacă a fost doar un truc.

– Stăpână, dacă îmi îngădui asta, sunt gata să renegociez termenii înţelegerii noastre. Poţi să opreşti un gogol din mine. Dacă nu mă întorc, mă poţi reînvia sub ce formă doreşti.

– *Mieli, nu face asta,* îi şopteşte nava. *Nu te mai poţi răzgândi niciodată.*

– *Este singurul lucru care mi-a mai rămas, în afară de onoare. Şi valorează mai puţin decât onoarea mea.*

Pellegrina îşi îngustează ochii.

– Hmm, asta este *într-adevăr* interesant. Şi toate astea pentru el?

Mieli încuviinţează din cap.

– Aşa să fie. Îţi accept oferta. Cu condiţia ca nava să folosească dispozitivul strangelet asupra oraşului, în caz că se întâmplă ceva: încă mă porţi în interiorul tău, aşa că nu pot risca să fiu găsită, spune pellegrina, iar apoi adaugă zâmbind: Acum închide ochii şi roagă-te la mine.

Durează numai câteva minute până trece de flota dezorganizată de Tăcuţi-santinele. Mieli lasă subtilitatea la o parte şi accelerează motoarele cu antimaterie ale navei la putere maximă. Nava devine o săgeată luminoasă de diamant spintecând atmosfera pe traiectorie rectilinie în

jos, către Depresiunea Hellas.

– *Arată-mi phoboii.*

Creaturi de coşmar gonesc de-a curmezişul Depresiunii. Sunt cu milioanele, în nenumărate variante, aglomerate toate unele într-altele, formând o masă compactă care se mişcă asemenea unui organism coerent. Roiuri de insecte transparente organizate în forme mergătoare colosale. Ciorchini de saci ca nişte bulbi plini cu substanţe chimice, care se mişcă pulsând şi curgând. Umanoizi cu trupuri ca de sticlă şi chipuri straniu de autentice – se pare că unii dintre strămoşii lor au descoperit că înfăţişarea umană încetineşte puţin reflexele Tăcuţilor războinici.

Phoboii sunt arme biotice-biologice hibride, care se înmulţesc prin miliarde de generaţii virtuale şi care îşi modifică apoi propria structură în mod corespunzător. Oubliette poartă de secole un război împotriva lor. Iar când Oraşul Mişcător nu se mişcă, acestea pot simţi mirosul de sânge.

Mieli evaluează armele pe care le are la dispoziţie. Gogolii ei de contracarare sunt creaţi pentru a fi folosiţi împotriva zoku, aşa că probabil nu sunt eficiente împotriva creierelor chimice simple ale phoboilor. Prin urmare, forţa fizică pare să fie o opţiune mai realistă: particule cuantice, antimaterie, lasere şi – dacă se ajunge la asta – strangeletul care a mai rămas, deşi se teme de efectul acestuia asupra întregii planete.

– *În regulă,* spune Mieli. *Planul e simplu. Tu îi ţii în loc. Eu mă duc să-l recuperez pe hoţ. Iar apoi vii să ne iei. Ca data trecută.*

– *Am înţeles,* confirmă nava. *Ai grijă.*

– *Întotdeauna zici asta. Chiar şi atunci când eşti pe cale să-mi dai drumul într-un oraş la un pas de distrugere.*

– *Şi de fiecare dată vorbesc serios,* spune nava.

Apoi o înfăşoară pe Mieli într-o bulă cuantică, o prinde cu un câmp electromagnetic şi o lansează spre Marte.

Cu metacortexul activat la capacitate maximă, Mieli

cârmeşte cu ajutorul aripilor, îndreptându-se către una dintre agorele de pe Bulevardul Persistenţei. Trage cu nanomisile asupra oraşului la o fracţiune din viteza luminii. Poartă armură, iar de data aceasta are şi o armă externă, un tun Sobornost multifuncţional – un cilindru lucios cu o forţă distructivă enormă. Misilele trimit înapoi imagini fragmentate înainte de a fi pulverizate: sistemul de gevulot nu este suficient de rapid pentru a împiedica transmisia. Metacortexul ei le asamblează într-un tablou unitar al oraşului de dedesubt.

Feţe însângerate, uniforme albe pătate. Piraţi gogol cu tentaculele de upload desfăcute, atacând orice mişcă. Marţieni tineri şi bătrâni luptându-se cu arme improvizate. Tăcuţi militari restricţionând accesul pe anumite străzi. Tzaddikii luptând atât împotriva Tăcuţilor, cât şi a oamenilor, contracarând focurile de armă cu scuturi de ceaţă utilitară. Colonia zoku sub o cupolă cuantică, lupte încrâncenate de jur împrejurul ei. În mijlocul Labirintului, un ac negru care nu se afla acolo înainte. Şi aproape chiar sub ea…

Gentlemanul se luptă în Piaţa Timpului Pierdut cu o haită de Tăcuţi de asalt. Formele ei de foglet trosnesc sub presiunea focurilor de armă.

Mieli elimină Tăcuţii cu misile autonome încărcate cu plasmă quarc-gluon, care mătură o jumătate din piaţă într-un arc de flăcări de luminozitatea unei nove, luminând pentru o clipă formele de foglet invizibile, ce capătă aspectul unor corali exotici înflorind din Gentleman.

– *Cum stăm cu phoboii?* o întreabă Mieli pe *Perhonen.*

Nava îi oferă acces la propriile simţuri. Dansează deasupra masei colcăitoare, trăgând cu focoase AM de o microtonă asupra phoboilor. Sus, văzduhul clipeşte în acelaşi ritm, fiind brăzdat de nişte fulgere orbitoare; câteva secunde mai târziu se aud şi bubuiturile.

– *Situaţia nu e prea bună,* anunţă nava. *Am avea nevoie de o armă virală. Eu încerc să-i mai ţin pe loc, dar dintr-o clipă-ntr-alta vor ataca oraşul prin învăluire pentru a doua*

oară.

Mieli îşi încetineşte coborârea cu ajutorul aripilor, însă tot se izbeşte puternic de pământ. Piatra se crapă sub picioarele ei protejate de armura cuantică. Atunci când se ridică din micul crater format, o vede pe Raymonde. Este înconjurată de un nor de lame de foglet care plutesc în jurul ei, gata de atac.

– Tu care eşti? întreabă ea. Mieli sau cealaltă?

– Sunt cea care îţi zice că în câteva minute o să vă confruntaţi cu o problemă gravă: phoboii.

– Offf, la naiba! mormăie Raymonde.

Mieli se uită în jur la ruine. Mai încolo, pe Bulevard, se aud alte împuşcături şi o explozie în depărtare.

– Asta se presupune că ar fi o revoluţie?

– Lucrurile au luat-o razna acum o oră, o informează Raymonde. Cei controlaţi de criptarhi au început să-i execute pe toţi cei care erau infectaţi de co-amintire, iar apoi au chemat şi Tăcuţii militari din fortificaţii. Am înarmat supravieţuitorii până acum. Dacă supravieţuieşte sistemul de resuscitare, vom putea să-i reînviem pe toţi. Dar la ora actuală se pare că suntem pierduţi. Iar adevărata problemă este chestia *aia,* spune ea indicând acul ridicat deasupra Labirintului.

– Ce este?

– E creaţia lui Jean, o lămureşte Raymonde. Se află înăuntru. Cu criptarhul.

– Vin phoboii, spune Mieli. Trebuie să redobândim controlul asupra situaţiei, altfel o să aflaţi *cu toţii* pe propria piele ce înseamnă moartea permanentă. Trebuie să puneţi din nou oraşul în mişcare. Să înţeleg că zoku nu reacţionează în niciun fel?

– Nu. Nici nu-i mai pot contacta.

– Era de aşteptat, remarcă Mieli. În regulă. *Tu* trebuie să pătrunzi în chestia aia, să-l scoţi pe criptarh de acolo şi să-l faci să oprească lupta pentru a putea să ne ocupăm de phoboi. Iar *eu* o să vin să-l scot pe hoţ de acolo. Aşa că se pare că ne îndreptăm în aceeaşi direcţie.

Mieli îşi întinde aripile. Tzaddikul se ridică în aer alături de ea. Zboară pe deasupra oraşului cuprins de flăcări, înspre acul negru.

– *Voi* sunteţi cei care aţi perturbat lucrurile, spune Isidore. Trebuie să ne ajutaţi. O să ne alegem cu un război civil dacă nu-l opreşte cineva pe criptarh. Tzaddikii nu se pot descurca singuri.

– Nu. Suntem datori să ne apărăm în primul rând propriile interese. Ne-am vindecat; ne-am recăpătat forţele. E vremea să plecăm.

În jurul lor, sala tezaurului este aproape goală, nu au mai rămas decât portalurile de argint.

– Sunteţi nişte dezertori, îi provoacă Isidore.

– Nu facem decât să ne optimizăm resursele, se scuză Venerabila. Eşti liber să ni te alături, deşi vei afla că forma ta actuală nu este adecvată.

– Eu rămân aici, ripostează Isidore. Aici e casa mea.

O parte din strălucirea Venerabilei formează un oraş miniatural, ale cărui străzi sunt pline de oameni minusculi şi care este brăzdat de fulgere de lumină şi de flăcări. Isidore observă conflictul dintre cei controlaţi de criptarh şi cei inoculaţi cu co-amintirea. Simte gust de sânge şi îşi dă seama că îşi muşcă limba. Iar în apropierea fortificaţiilor, se văd valuri albe care se izbesc de ele, căţărându-se pe picioarele oraşului. *Phoboi.*

– Poate ar fi mai bine să te gândeşti de două ori, îl avertizează Venerabila.

Isidore închide ochii. E o formă diferită de cea a unui mister, se schimbă cu repeziciune, se transformă, nu este statică precum forma unui fulg de nea, care poate fi analizată din diverse unghiuri şi înţeleasă.

– Criptarhii, spune el. Criptarhii au puterea să oprească nebunia asta. Ar putea să repună oraşul în mişcare şi să oprească lupta. Raymonde era de părere că se vor duce acolo, împreună cu hoţul…

Apoi tânărul arată către acul înfipt ca o săgeată în inima

oraşului miniatural.

– Inelul, continuă el. Hoţul mi-a furat inelul de cuplare. Pixil, treaba aia fantomatică pe care ai făcut-o înainte ar funcţiona înăuntrul *chestiei ăleia?*

– Poate, dar depinde ce este *chestia aia.* Avem nevoie doar de o Poartă a Tărâmului ca să aflăm, spune Pixil, îndreptându-se către cel mai apropiat arc de argint.

– Zoku nu vor permite asta, îi atenţionează Venerabila.

– Doar lasă-mă să trec prin ea, o roagă Isidore. E tot ceea ce-ţi cer. Nu pot să stau pur şi simplu aici şi să privesc.

Pixil îşi atinge bijuteria zoku de la baza gâtului. Închide ochii, strângându-i cu putere. Pentru o clipă, chipul ei este transfigurat de durere. Bijuteria se desprinde ca o mică fiinţă care tocmai s-a născut. O ridică cu degetele pline de sânge.

– Libertatea care nu ne părăseşte niciodată, cugetă ea, este libertatea de a părăsi. Eu am plecat. Aici m-am născut, aici vreau să rămân.

Îl ia de mână pe Isidore.

– Să mergem!

– Ce crezi că faci? întreabă Venerabila.

Pixil atinge portalul, prin care se revarsă lumina zilei, aurie ca mierea.

– Ceea ce este corect, răspunde ea, după care păşeşte de partea cealaltă, trăgându-l pe Isidore după ea.

20
Doi hoţi şi un detectiv

Suntem reconstruiţi din întuneric. Pentru o clipă, am senzaţia că sunt desenat de un creion; îmi revin în simţiri treptat, puţin câte puţin: mai întâi pielea, carnea şi apoi, pe rând, toate membrele. Şi în cele din urmă îmi recapăt văzul.

O pisică se holbează la mine. Stă pe picioarele dinapoi, poartă cizme şi pălărie. De centura ei lată atârnă o sabie. Are ochii sticloşi, lipsiţi de viaţă, şi îmi dau seama că de fapt chiar *sunt* de sticlă; sclipesc în nuanţe aurii, luminoase. Apoi pisica îşi scoate pălăria şi face o plecăciune cu mişcări mecanice elaborate.

– Bună ziua, stăpâne, spune ea cu o voce ascuţită, uruitoare. Bine ai revenit.

Ne aflăm în marea galerie a unui palat. Pe pereţii auriţi sunt agăţate tablouri, iar din tavan atârnă candelabre sclipitoare. Nişte ferestre largi se deschid spre o terasă italiană, iar lumina aurie a soarelui după-amiezii inundă interioarele, înzestrând obiectele cu o aură chihlimbarie. Mă aflu la acelaşi nivel cu pisica, ghemuit la podea. Ca o mică îndurare, piciorul meu nu mai este un ciot. La fel ca le Roi, sunt îmbrăcat într-un vechi costum de curtean, cu pulpane, nasturi de alamă, nişte pantaloni caraghios de strâmţi şi o cămaşă cu volane. Însă el este cel în faţa căruia se înclină pisica. Ţine în continuare în mână revolverul.

Mă pregătesc să fac un salt, însă el e mai rapid. Mă loveşte peste obraz cu patul armei şi, în mod bizar, durerea este mai puternică aici decât în lumea reală. Simt cum metalul îmi pătrunde în carne şi într-unul din pometi şi aproape că leşin. Am gura plină cu sânge.

Le Roi mă înghionteşte cu piciorul.

– Ia de aici creatura asta, strigă el, şi găseşte-mi ceva de îmbrăcat.

Pisica se înclină din nou şi bate din labe. Abia dacă se aude bătaia, însă se aud paşi în depărtare şi se deschide o uşă.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor şi scuip sânge la picioarele lui le Roi.

– Canalie, îl sudui eu. Eram pregătit pentru tine. Sunt nişte capcane pe aici de care habar n-ai. Ai să vezi.

– Ooo, asta e o încercare jalnică, nedemnă de niciunul din noi, spune le Roi. Fii recunoscător că mi se pare distractiv să te ţin prin preajmă. Ca pe o amintire îndepărtată, poate.

Face un gest cu arma şi nişte braţe puternice şi ferme mă ridică de pe podea şi încep să mă târască. Figuri de ceară: un bărbat într-un costum de început de secol douăzeci, cu o mustaţă stufoasă, şi o femeie pe care nu o recunosc, în costum de slujnică. Amândoi au ochi de sticlă şi feţe galbene de ceară, sculptate grosolan. Încerc să mă eliberez, însă nu sunt nici pe departe suficient de puternic pentru forţa lor mecanică.

– Daţi-mi drumul! ţip eu. Nu el e stăpânul tău, eu sunt!

Însă este clar că arma îi conferă lui le Roi mult mai multă autoritate decât pot aduna eu aici.

– Canalie! ţip eu. Vino înapoi şi luptă!

Creaturile mă târăsc de-a lungul unui coridor cu uşi deschise. Par să fie cu sutele: dincolo de ele, figuri de ceară mute joacă diverse scene cu mişcări lente. Îmi evocă amintiri: un tânăr într-o celulă, citind o carte. Un cort întunecat cu o femeie şezând într-un colţ, fredonând de una singură, gătind ceva la un foc trist. Zăresc cu coada ochiului o Raymonde dezbrăcată, cu chip de ceară, cântând la pian cu mişcări lente şi stângace. Sunt cu toţii neînsufleţiţi şi mecanici şi brusc realizez ce ar putea însemna să fiu *o amintire îndepărtată.*

Însă nu încep să urlu decât abia atunci când mă duc în atelierul în care se află mulajele, cuva cu ceară încinsă şi instrumentul ascuţit.

Simte o discontinuitate. Atunci când se încheie, Isidore încă o ţine de mână pe Pixil. Clipeşte. Aerul miroase a praf şi ceară. Se află în ceea ce pare să fie un atelier de

torţionar, însă cu ferestre înalte şi ornamentate, care dau spre o grădină. Hoţul este prins în chingi pe o masă lungă, iar deasupra lui sunt aplecate creaturi din basme: un lup în haine de femeie, un bărbat cu mustaţă şi o slujnică în costume din istoria străveche a Pământului. Cu toţii au în mâinile de ceară sau în labe cuţite curbate ascuţite.

Pixil face un salt înainte. Spada îi ţâşneşte din teacă cu un sunet metalic şi începe să spintece în stânga şi-n dreapta, prin ceară şi alamă. Un cap blănos zboară în aer; din spatele craniului spintecat al bărbatului sar roţi dinţate şi alte bucăţi de metal. Creaturile de ceară se prăvălesc la podea făcute bucăţi. Apoi atinge uşor gâtul hoţului cu vârful sabiei.

– Nicio mişcare, îl avertizează ea. Asta e o sabie din Tărâm. După cum vezi, se adaptează binişor la locul ăsta.

– Voiam doar să spun *mulţumesc*, şopteşte hoţul abia trăgându-şi răsuflarea, după care rânjeşte către Isidore. Domnule Beautrelet, sunt încântat să vă văd aici. Ne-am mai întâlnit. Jean le Flambeur, la dispoziţia dumneavoastră. Însă, evident, prietena dumneavoastră are un ăăă… avantaj asupra mea.

– Ce se petrece aici? întreabă Isidore.

– Criptarhul – le Roi – deţine controlul asupra acestui loc, îmi pare rău să vă informez, spune el clipind. Dar cum aţi ajuns aici? Ah, desigur, inelul dumneavoastră zoku, remarcă el. E uimitor cât de utile pot fi uneori obiceiurile de cleptoman. Atenţie!

Isidore se întoarce. Zăreşte o creatură blănoasă care ţâşneşte ca o săgeată pe podea.

– Prindeţi-o! strigă hoţul. Ţi-a furat inelul!

– *Se apropie,* spune *Perhonen. Nu-i mai pot opri.*

Simte impactul phoboilor înaripaţi pe pielea navei, secându-i armura de energie.

– Ieşi de acolo.

Nava se ridică, iar Mieli vede cum valul de phoboi loveşte zidul dezorganizat de Tăcuţi ca o coasă,

revărsându-se peste el. Clipeşte ca să-şi mute privirea de la perspectiva navei şi-şi reîndreaptă atenţia asupra atacului împotriva Tăcuţilor de asalt controlaţi de criptarhi.

Un Tăcut constructor galben i-a provocat prăbuşirea, împânzind aerul cu praf de construcţie creat de un faber, blocându-i provizoriu microventilatoarele aripilor. Tăcuţii continuă să se arunce cu obstinaţie asupra ei şi a lui Raymonde, încetinindu-le înaintarea către acul negru.

– Phoboii au reuşit să pătrundă, îi strigă Mieli tzaddikului.

Chiar şi prin norul de praf şi mască, Mieli îi vede disperarea zugrăvită pe faţă.

– *Mieli! Se întâmplă ceva!*

Încetineşte timpul şi priveşte din nou prin ochii navei.

Cupola din jurul coloniei zoku dispare. Fantasme din lumină, diamant şi pietre preţioase ţâşnesc afară atacând hoarda de phoboi cu fascicule de lumină coerentă, secerând-o de parcă nici nu s-ar afla acolo, mişcându-se mai iute decât poate detecta ochiul uman. În urma lor izbucnesc flăcări mistuitoare – arme nanotehnologice autoreplicante –, iar cercurile de foc se răspândesc prin masa clocotitoare. *Oare ce i-a făcut să se răzgândească?* se întreabă Mieli. Dar nu are timp să se gândească la asta.

– Haide! îi spune ea lui Raymonde. Încă mai avem timp!

Scrâşnind din dinţi, scoate o lamă cuantică din gura tunului şi elimină mulţimea de Tăcuţi din drumul lor.

Fata zoku mă eliberează. Detectivul aleargă deja după pisică, iar eu o iau după el. Creatura nu mai e de găsit, iar eu alerg ca un zănatic în direcţia în care cred că s-a dus, trecând pe lângă alţi roboţi ai memoriei.

Iar apoi o văd, într-o mică galerie, aşezată pe o masă cu un singur picior, cioplit dintr-un lemn închis la culoare: un obiect negru, nedecorat, în care ar putea intra o verighetă. Cutia Schrödinger. Mă tentează la fel de mult ca acum douăzeci de ani, când am aflat că se afla în posesia coloniei zoku, şi nu pot rezista. Intru cu grijă şi o înşfac, aşteptându-mă la o capcană. Dar nu se întâmplă nimic. O strâng în

pumn şi mă întorc pe coridor.

Detectivul şi fata zoku aleargă înapoi.

– Îmi pare rău, spune detectivul. A scăpat.

– Asta căutaţi? spune Jean le Roi.

Arată întinerit acum, seamănă mai mult cu mine. Are faţa netedă, părul negru şi o mustaţă subţire. Poartă o cravată neagră, mănuşi albe şi o pelerină aruncată pe umeri, ca şi cum s-ar fi pregătit să iasă în oraş. În mână are un baston. În jurul capului îi pluteşte un ciorchine de bijuterii zoku, sclipind în nuanţe de verde şi albastru. Dar şi-a păstrat zâmbetul batjocoritor.

Ridică inelul – un cerculeţ argintiu cu o piatră albastră.

– Nu vă faceţi griji, nu o să mai aveţi nevoie de el.

Face un gest din mână ca un scamator şi inelul dispare într-un nor de pulbere strălucitoare.

– Puteţi rămâne cu toţii aici, în calitate de oaspeţi ai mei.

Îşi scutură praful invizibil de pe revere.

– Cred că am găsit un trup pe care aş vrea să-l port. E timpul să las în urmă toată nebunia asta.

Fata zoku scoate un ţipăt sălbatic şi, înainte s-o pot opri, se repede cu sabia asupra lui le Roi. Cu o mişcare prea rapidă pentru a o putea urmări, el răsuceşte capătul bastonului, din care iese, fulgerător, un şiş. Parează lovitura ei, apoi se retrage şi atacă. Vârful bastonului-spadă răsare din spatele fetei ca o floare malefică, ascuţită. El şi-l retrage dintr-o singură mişcare, fără efort. Ea se prăbuşeşte în genunchi. Detectivul sare în grabă lângă ea, ridicând-o. Dar îmi dau seama că e deja prea târziu.

Le Roi împinge cu şişul spada căzută pe jos.

– O jucărie frumuşică, remarcă el. Dar ale mele sunt mult mai frumoase.

Abia acum pare să-l observe pe detectiv pentru prima oară. Face ochii mari.

– Tu nu ar trebui să te afli aici, rosteşte el calm. Ce cauţi aici?

Detectivul se holbează în sus la el. Pe obraji i se preling lacrimi, însă ochii îi ard de furie.

– Domnule le Roi, spune el pe un ton netulburat, sunt aici ca să vă arestez pentru crimele împotriva oraşului Oubliette şi, în numele Revoluţiei, vă ordon să-mi predaţi neîntârziat cheia exomemoriei dumneavoastră…

– Nu, nu, spune le Roi îngenunchind alături de băiat. Te înşeli. Credeam că nu eşti decât o amintire pe care a întors-o el împotriva mea. Nu am vrut să se întâmple asta, adaugă el privind fata. O putem resuscita dacă vrei. Şi uite, asta e cheia mea, dacă o vrei, continuă el, scăpând bastonul din mână şi scotocindu-se în buzunar. Uite, ia-o tu, zice el, îndesând ceva în mâna detectivului. Ia-o. O să te trimit înapoi. Se cuvine ca prinţul să moştenească regatul…

Detectivul îl izbeşte peste faţă, iar el îşi ridică şişul dintr-un salt şi îl îndreaptă către Isidore. Apoi scutură din cap.

– Destul!

Face un gest cu arma, iar detectivul dispare într-o scânteiere luminoasă.

– Îţi strici toate jucăriile, spun eu ridicând sabia din Tărâm. Vrei să încerci şi cu mine?

Sabia îmi vorbeşte, dezvăluindu-mi structura subiacentă a tot ceea ce ne înconjoară. Acesta este un mic Tărâm, o lume virtuală care serveşte drept interfaţă pentru maşinăria picotehnologică din jurul nostru. Sunt o entitate programabilă, care conţine întreaga informaţie a materiei trupului meu, descompus de palat. Iar în pântece am ceva albastru, ca o fantomă…

Le Roi îşi îngustează ochii.

– Băiatul nu e stricat, spune el. A ieşit bine. Te-a depăşit, a fost mai deştept decât tine. Voi veni să-l vizitez peste o sută de ani.

– Tu nu ai niciun merit. În plus, are dreptate. Trebuie să plăteşti pentru ce ai făcut.

Mă salută cu şişul, zâmbind batjocoritor.

– Atunci execută sentinţa, dacă poţi. Hai să terminăm odată.

Adoptă o poziţie tipică de scrimă. Ochii lui sunt o reflecţie a propriilor mei ochi.

Ridic cu ambele mâini spada din Tărâm şi mi-o împlânt în stomac. Durerea e orbitoare. Spada spintecă constructul de software din care sunt constituit.

Şi eliberează Arhontele.

Iese din mine odată cu sângele şi măruntaiele, vărsându-se într-un flux de date. Se răspândeşte, penetrând pereţii şi podeaua palatului, care încep să se metamorfozeze în sticlă. Pereţii celulelor coboară între mine şi Jean le Roi şi, dând naştere unei Închisori Dilema, încep să râd.

Mieli este cât pe ce să-l împuşte pe detectiv atunci când acul îl expulzează. O porţiune dintr-o muchie ascuţită şi neagră se transformă în trupul gol al unui tânăr şi se prăbuşeşte afară. Raymonde se află lângă el în clipa următoare, ridicându-l în braţe.

– A prins-o pe Pixil, abia articulează băiatul.

Au ajuns la baza acului acum câteva minute. Lui Mieli i se pare că arată ca pseudomateria pe care nu a mai văzut-o decât pe lângă ruinele rămase în urma Erupţiei; nu este făcută din atomi şi molecule, ci din ceva mai subtil – materie quarc sau spumă spaţiu-timp.

– *Mieli,* spune *Perhonen, nu cred că te afli în siguranţă acolo. Se petrece ceva în interiorul chestiei ăleia. Raze gamma, particule masive cu interacţiune slabă, e ca o fântână…*

Structura este străbătută de o undă şi dintr-odată devine asemenea sticlei fumurii: întunecată, rece şi densă. *Ca Închisoarea. A eliberat Arhontele.*

Mieli îşi lasă arma în jos şi atinge peretele acului, care se deschide şi o acceptă ca un iubit.

Arhontele e fericit. Noi hoţi, noi lucruri de creat, noi jocuri de dezvoltat, într-un sol dens care îi ajută mintea să se extindă înmiit. Cineva îl atinge: femeia din Oort, fugara, revenind în îmbrăţişarea lui. O lasă să intre. Are gust de scorţişoară.

Pe Isidore îl dor toate mădularele. Trupul îi este nou, ca o

rană, iar moartea lui Pixil îl mistuie pe dinăuntru ca o flacără. Însă nici nu are vreme să se gândească la asta, fiindcă brusc ştie totul.

Exomemoria îl înconjoară ca o mare, limpede ca un ocean tropical. Tăcuţi, Nobili, tzaddiki: fiecare gând care a fost gândit vreodată, fiecare amintire. Toate îi aparţin. Este cea mai frumoasă şi cea mai înspăimântătoare formă pe care a văzut-o sau a simţit-o vreodată. Istoria. Prezentul: furie, sânge şi foc. Tăcuţi-Atlas luând-o razna, căznindu-se să menţină oraşul în picioare. Oameni luptând ca nişte marionete, cu butoanele, manetele şi manivelele pe care tatăl său le-a pus în capul lor complet date peste cap.

Le vorbeşte prin intermediul Vocii şi le reaminteşte cine sunt. Tăcuţii se întorc la posturile lor de apărare de pe zidurile anti-phoboi. Luptele încetează.

Şi încetul cu încetul, pas cu pas, oraşul începe din nou să se mişte.

Aşadar, iată-ne din nou aici. La zdup.

Sunt gol. Ţin ochii închişi. În faţa mea, pe jos, se află un pistol. Şi îndată am să-l ridic şi am să mă hotărăsc dacă să trag sau nu.

Zgomotul sticlei care se sparge este muzică pentru urechile mele, o muzică pe care o aud când încalc legea. Prin celulă se iscă un vânt care poartă cioburi mărunte. Deschid ochii şi o văd pe Mieli cu aripile deschise – un înger în negru cu o cicatrice.

– Speram că o să vii, spun eu.

– Acum o să-mi zici că tu eşti Jean le Flambeur şi că vei părăsi locul acesta numai când pofteşti tu? întreabă ea.

– Nu, de data asta nu o să spun asta.

O iau de mână. Mă strânge în braţe. Dă din aripi şi ne înălţăm prin cerul de sticlă, departe de arme, amintiri şi regi.

21
Hoţul şi un rămas-bun furat

Îmi iau rămas-bun de la detectiv – Isidore – în bucătăria lui, a doua zi după ce zoku o aduc pe Pixil înapoi la viaţă.

– E diferită acum, remarcă el. Nu ştiu de ce, dar e diferită.

Stăm la masa lui din bucătărie, iar eu mă străduiesc să nu privesc tapetul mohorât, de un cafeniu murdar.

– Uneori, spun eu, e nevoie doar de câteva clipe pentru a deveni o persoană diferită. Alteori e nevoie de secole întregi.

Încerc să scap de creatura verde care tot dă târcoale mesei. Pare să mă considere un inamic natural şi îmi tot roade mâneca.

– Dar fireşte, nu trebuie să ţii seama de sfaturile mele, cu atât mai puţin când vine vorba de femei.

Îl privesc: are un nas osos şi nişte pomeţi înalţi. Există o oareşce asemănare în jurul gurii, al mandibulei şi al ochilor. Mă întreb ce anume ar fi lăsat în seama întâmplării Raymonde şi le Roi. Sper că a moştenit mai multe de la ea decât de la mine.

– Şi tu te-ai schimbat mult, continui eu. Isidore Beautrelet, Criptarh al oraşului Oubliette. Sau poate că *rege* ar fi un cuvânt mai potrivit. Ce vei face mai departe?

– Nu ştiu, spune el. Nu pot lua singur toate deciziile. Trebuie să redau Vocea poporului. Trebuie să existe o cale mai bună prin care să funcţioneze totul. Voi renunţa la statutul meu cât mai curând cu putinţă. Şi trebuie să hotărăsc dacă… dacă le voi reda tuturor amintirile referitoare la originile oraşului Oubliette.

– În orice caz, o revoluţie este întotdeauna un vis frumos, zic eu. Iar tu tocmai ai avut parte de o revoluţie reală. Orice-ai face, fii cu băgare de seamă! Sobornostul o să încerce să te găsească rapid, punându-şi toate forţele în mişcare. Presupun că zoku vor ajuta şi ei de data asta, însă nu va fi uşor, îl avertizez eu, apoi adaug zâmbind: Dar va fi

şi palpitant. Măreţ şi derutant. Ca o operă, după cum mi-a spus cineva odată.

Priveşte pe fereastră. Oraşul încă se vindecă: este cu siguranţă o altă privelişte decât înainte. Iar Închisoarea este şi ea vizibilă de aici – un ac diamantin înălţându-se deasupra acoperişurilor din Labirint.

– Dar tu ce ai de gând să faci? întreabă el. O să te duci să te apuci de activităţi… ilegale?

– Mai mult ca sigur. Mă tem că încă mai am o datorie de răscumpărat, spun eu rânjind. Eşti bine-venit să încerci să mă prinzi dacă poţi. Dar cred că vei fi prea ocupat.

Îi arunc o privire ameninţătoare creaturii verzi, care acum încearcă să mi se cocoaţe în poală.

– Desigur, alţii nu par să aibă aceeaşi problemă.

Mă ridic în picioare.

– E timpul să plec. Mieli n-a mai ucis nimic de câteva zile bune, iar asta îi creează mereu o dispoziţie proastă.

Îi strâng mâna.

– Nu sunt tatăl tău, însă tu eşti un om mai de soi decât mine. Rămâi aşa. Dar dacă eşti cumva tentat să treci la un moment dat în tabăra cealaltă, dă-mi de ştire.

Spre surprinderea mea, mă strânge tare în braţe.

– Nu, mulţumesc, răspunde el. Ne mai vedem noi.

– *Putem pleca odată?* întreabă *Perhonen. Trebuie neapărat să-l aşteptăm şi pe el?*

Nava staţionează pe ruta împrejmuită de ziduri a oraşului, lângă peretele deteriorat şi pârjolit al Tăcuţilor. Mieli se plimbă pe afară într-un costum spaţial, încercând să-şi alunge înfrigurarea. Pe zid sunt sculpturi în relief care îi amintesc de Oort, peisaje şi rânduri peste rânduri de chipuri fără expresie. Atingându-le, aude în minte cântecul firav sculptat în ele.

– Bună! salută Raymonde.

E deghizată în Gentleman, dar fără mască, iar în loc de costum poartă un halo slab de foglet. Când zăreşte sculpturile în relief, o umbră de tristeţe şi vinovăţie îi trece

peste chip.

– Te simţi bine? întreabă Mieli.

– Mi-am amintit doar că trebuie să văd pe cineva, zice Raymonde, privind către *Perhonen.* E o navă frumoasă.

– *Mulţumesc*, spune *Perhonen. Dar nu sunt doar o faţă frumuşică.*

Raymonde se înclină în faţa navei.

– Îţi suntem recunoscători şi ţie, spune ea. Nu erai obligată să faci ceea ce ai făcut pentru noi.

– *Nu-ţi poţi da seama,* spune nava, cu carcasa de safir licărind, *dar să ştii că m-ai făcut să roşesc.*

Raymonde priveşte în jur.

– N-a ajuns încă? Nici nu mă mir.

O sărută pe Mieli pe ambii obraji.

– Mult noroc şi drum bun! Şi îţi mulţumesc, spune ea, ezitând apoi o clipă. Când ţi-ai deschis gevulotul, ne-ai arătat gândurile. Am văzut de ce faci toate acestea. Sper să o găseşti.

– Nu e o chestiune de speranţă, spune Mieli, ci de voinţă.

– Un răspuns bun, spune Raymonde. Şi nu fi dură cu el. Adică fii dură, dar nu foarte. N-are încotro – trebuie să fie ceea ce este. Dar nu este atât de rău pe cât ar putea fi.

– Vorbiţi despre mine? întreabă hoţul, coborând dintr-o bulă de transport zoku. Ştiam eu că o să mă vorbiţi pe la spate.

– Aştept în navă, spune Mieli. Plecăm în cinci minute.

La final, nu ştiu ce să-i spun, aşa că stăm amândoi în tăcere pe nisipul roşu. Umbrele oraşului palpită în jurul nostru ca nişte aripi de lumină şi întuneric.

După o vreme, îi sărut mâna. Chiar dacă are lacrimi în ochi, nu le văd, sunt ascunse de umbre. Mă sărută uşor pe buze. Rămâne pe loc, privindu-mă în timp ce mă îndrept spre navă. Când pielea navei se deschide să mă primească, mă întorc, îi fac cu mâna şi îi trimit o bezea.

Aflat înăuntrul navei, cântăresc Cutia în mână.

– Ai de gând să deschizi chestia aia sau nu? întreabă

Mieli. Aş vrea să ştiu încotro mergem.

Dar eu ştiu deja.

– Pe Pământ, spun eu. Dar poţi s-o rogi pe *Perhonen* să nu se grăbească? Aş vrea să admir peisajul.

Spre surprinderea mea, nu ripostează. *Perhonen* se înalţă încet şi coteşte deasupra Oraşului Mişcător, survolând artera reprezentată de Bulevardul Persistent, întinderea verde a Parcului Ţestoasei, castelele de hârtie din Districtul Prafului. Oraşul are acum un nou chip, însă îi zâmbesc oricum. Mă ignoră şi continuă să se mişte.

Ne aflăm deja la jumătatea drumului spre Magistrală când realizez că detectivul mi-a furat Ceasul.

Interludiu
Vânătorul

E primăvară şi Inginerul-de-Suflete e fericit.

Viroscopul lui din *gubernie* este o grădină mecanică, întinsă şi roditoare. Seminţele pe care le-a plantat în timpul lungii ierni Dyson, când *gubernia* şi-a încetinit funcţiile pentru a-şi elimina surplusul de căldură, au înflorit, iar acum este înconjurat de varietate – pretutindeni atâta varietate.

Gogolii îi roiesc în jur ca un stol de păsări albe, în timp ce el îi sondează adâncimile: afundă un miliard de perechi de mâini în solul negru, unde fiecare particulă este o roată zimţată care se potriveşte perfect cu particulele învecinate, pentru a simţi seminţele noilor minţi compozite pe cale să înflorească. Inginerul-Prim însuşi se află pretutindeni, supraveghind culesul roadelor unui arbore memetic aici, descinderea unui stol de algoritmi genetici într-un spaţiu cu noi parametri dintr-un proces de ramificare dincolo.

Cu o infinită tandreţe, scoate un mugure recent înflorit dintr-un gogol nou-creat, unul cu o afecţiune rară care îl face să creadă că ar avea un trup de sticlă, uşor casabil: ceva ce credea că a pierdut cu secole în urmă. Combinat cu o superbă schizofrenie, va da naştere unei minţi capabile să se dividă şi să se recombine după bunul plac, integrând amintiri, iar asta o vor adora războminţile lui Matjek. Despică un gogol pentru a se ocupa de detaliile banale ale lucrării, iar el îşi reîndreaptă atenţia către imaginea de ansamblu. Inginerul-Prim ţâşneşte ca o săgeată în văzduh, cu poalele halatului alb de laborator fluturându-i în briza răcoroasă. Da, stratul de acolo va produce o recoltă bună de vorbitori-Dragon. În acel vast labirint, Hăitaşi neabătuţi se află deja în faza de gestaţie; în curând vor fi gata să exploreze spaţii parametrale mai mari decât lumile – nişte furnici matematice scotocind după teoreme nedemonstrate prin imensul univers Gödel.

Inginerul îşi dă seama că nu a fost niciodată mai fericit: o

căutare rapidă prin biblioteca lui de gogoli îi confirmă acest fapt. Este mai satisfăcut decât a fost vreodată orice Inginer, încă din primele sale zile ca student la Universitatea din Minsk – deşi un alt moment, petrecut cu o persoană deosebită, aproape se ridică la aceeaşi înălţime. Pentru acest fapt în sine merită să despice un gogol şi să-l stocheze în Bibliotecă, îngheţat în timp.

Aşadar, nu poate dura, desigur.

Viroscopul este străbătut de o undă şi nu mai puţin de alţi doi Fondatori îşi fac apariţia neanunţaţi. Valuri de spaimă religioasă se abat peste gogolii grădinari de rang inferior, care se prosternează printre maşinăriile în creştere. O războminte aflată în gestaţie scapă, profitând de lipsa de atenţie a îngrijitorilor – un păianjen metalic cu o agresivitate otrăvitoare controlată, care calcă în picioare un strat promiţător de Visători, până când Inginerul îşi întinde una din miliardele de mâini pentru a remedia situaţia. *Ce risipă.* Inconştienţi de pagubele pe care le provoacă, cei doi străini înaintează cu paşi mari către zona principală a grădinii. Unul din ei este un bărbat chinez mic de statură, cu un aspect mai degrabă modest, cu păr alb, îmbrăcat într-un veşmânt călugăresc sobru. Cel puţin Matjek Chen, cel mai puternic dintre toţi Fondatorii Sobornostului, are galanteria să nu-şi facă apariţia aici în forma sa deplină de Fondator.

Însă cealaltă, o femeie înaltă într-o rochie albă de vară, cu o umbrelă de soare în mână şi cu faţa ascunsă…

Cuprins brusc de grabă, Inginerul se precipită să izoleze oaspeţii într-un subvirtual – o sarcină deloc uşoară, având în vedere că puterile lor de Fondatori ar putea lesne sfâşia astfel de iluzii – şi îl trimite pe Inginerul-Prim în întâmpinarea lor.

Grădina devine una autentică, plină de cireşi în floare, cu o fântână de piatră în stil fedorovist cu două figuri eroice, un bărbat şi o femeie, ridicând o cupă. Gogoli Ingineri de rang inferior pregătesc răcoritoare, în timp ce Inginerul-Prim le iese în cale musafirilor.

– Bine aţi venit! îi întâmpină el mângâindu-şi barba – un gest regal, socoteşte el.

Face o uşoară plecăciune în faţa celor doi. Chen îl salută cu un gest abia sesizabil din cap. Inginerul încearcă să analizeze vechimea acestui gogol: cu siguranţă, nu este cel Prim, însă are suficient din aura Fondatorului pentru a avea o putere autentică.

Femeia îşi strânge umbrela şi îi zâmbeşte. În jurul gâtului ca de lebădă poartă diamante sclipitoare.

– Bună, Sasha, spune ea.

El îi întinde un scaun.

– Joséphine.

Se aşază plină de graţie, punând picior peste picior şi sprijinindu-se delicat în umbrela strânsă.

– Ai o grădină fermecătoare, Sasha, remarcă ea. Nici nu e de mirare că eşti aşa scump la vedere în ultima vreme. Pe bună dreptate; şi eu, dacă aş trăi într-un astfel de loc, nu aş mai dori să-l părăsesc.

– Uneori este tentant să ignorăm realităţile lumii ce ne înconjoară, spune Chen. Din nefericire, nu dispunem cu toţii de luxul acesta.

Inginerul schiţează un zâmbet acru către bătrânul Fondator.

– De munca pe care o desfăşor aici beneficiază întregul Sobornost, precum şi Marea Misiune Comună.

– Desigur, este de acord Chen. Eşti unicul calificat pentru această muncă. Şi tocmai de asta ne aflăm aici.

Se aşază pe marginea fântânii, atingând apa.

– Cadrul acesta este puţin cam exagerat, nu ţi se pare?

Inginerul îşi aminteşte că tărâmurile lui Chen sunt de regulă locuri abstracte, spartane, cu o fizică elementară şi abia suficiente detalii pentru a evita văile straniului.

– Of, Matjek, spune Joséphine, te rog. Nu fi aşa un plicticos. Acesta este un loc minunat. Şi nu vezi că Sasha are treabă? Mereu îşi mângâie barba atunci când este nerăbdător să se întoarcă la lucru, dar e prea politicos să ne-o spună în faţă.

– Are gogoli cu duiumul care să-i facă treaba în locul lui, spune Chen, dar mă rog, fie.

Îşi împreunează mâinile şi se apleacă peste masă.

– Frate, avem o mică problemă cu una din creaţiile tale. Închisoarea Dilema a fost spartă.

– Imposibil.

– Convinge-te singur.

Viroscopul fluctuează când Chen îi transmite Inginerului o amintire: pentru o clipă, îl vede pe gogolul Fondator în adevărata sa înfăţişare, ca vocea a trilioane de Cheni, răspândiţi pe toată întinderea necuprinsă a *guberniilor, oblastiilor* şi *raioanelor* Sobornostului, nu atât o persoană, cât mai mult un mădular. În clipa următoare are în mână un gogol îngheţat pe care îl recunoaşte pe loc ca fiind o creaţie proprie: un mic experiment cu jocuri şi obsesii de care aproape că şi uitase. Un Arhonte, după cum l-a numit el, menit să-i ţină închişi undeva departe pe smintiţii şi criminalii din Sobornost. Îl descojeşte ca pe o portocală, deschizându-l şi absorbindu-i amintirile.

– Ce ciudat, spune el, privind cum Închisoarea scuipă afară trei minţi într-o carcasă fragilă de materie.

Este străbătut de un fior de admiraţie pentru creatura firavă din nava oortiană care izbuteşte să-şi păcălească propria creaţie. Îşi notează să aibă grijă ca următoarea generaţie de Arhonţi să fie înzestrată cu capacitatea de a distinge între diferite straturi ale realităţii.

– Nici măcar nu am fi observat, spune Chen, dacă nu ar fi comis o eroare: trebuia să scoată de acolo doi gogoli, nu trei. După cum vezi, al treilea este extrem de interesant.

– O, da, încuviinţează Inginerul, cuprins de o mândrie de bunic văzând creaţia Arhontelui. Dezertorul. Fascinant.

– Coduri de Fondator. Cineva a deschis Închisoarea cu coduri de Fondator. Trebuie să aflăm de ce, se răsteşte Chen izbind cu pumnul în masă. Suntem cu toţii în război, între noi, unii dintre noi chiar cu propria persoană. Dar sunt anumite lucruri pe care am căzut de acord să nu le facem.

– Poate că tu ai fost de acord, Matjek, spune Joséphine,

urmând cu un deget buza paharului ei de apă. E clar că cineva nu e de aceeaşi părere.

– Trebuie să recuperăm gogolii ăia: noi… eu am nevoie să aflu ce ştiu ei.

– Şi nu ai o mulţime de gogoli proprii cu care să faci asta? întreabă Inginerul, satisfăcut că-i poate susţine privirea bătrânului Fondator pentru un moment. Există opere mai importante de început şi de desăvârşit.

Simte iritarea lui Chen crescând îndărătul măştii calme a gogolului, precum electricitatea statică în aer.

– Sasha, spune Joséphine, nu suntem copii. Nu am fi… nu aş fi venit să-ţi cer ajutorul dacă nu aveam nevoie de tine.

Îi atinge mâna şi îi zâmbeşte; chiar şi după trei secole şi miliarde de ramificări, Inginerului îi vine greu să nu-i zâmbească înapoi.

– Matjek, poate ar trebui să-mi dai voie să vorbesc cu Sasha între patru ochi, zice ea, susţinându-i privirea bătrânului Fondator pentru o clipă.

Spre surprinderea Inginerului, acesta este primul care priveşte în lături.

– Foarte bine, acceptă Chen. Poate că un copil îi poate băga minţile în cap altui copil. Mă întorc repede.

Părăseşte viroscopul într-o manieră lipsită de eleganţă, trăgând după el avatarul gogol printr-o breşă a spaţiului cu atâta violenţă, încât Inginerul face eforturi s-o netezească.

Joséphine scutură din cap a dezaprobare.

– Vorbim cu toţii despre schimbare, spune ea. Dar sunt lucruri care nu se schimbă niciodată.

Apoi îl priveşte cu o licărire în ochi.

– Însă tu te-ai schimbat. Ador toate lucrurile astea pe care le-ai construit. E uluitor. Mă întreb – ai fost întotdeauna aşa în adâncul tău, chiar şi pe vremuri? Sau te-ai maturizat?

– Joséphine, spune-mi odată ce vrei.

Ea îşi ţuguiază buzele îmbufnată.

– Nu sunt sigură că-mi place acest Sasha matur. Nici măcar nu ai roşit.

– Te rog.

– Cum doreşti, zice ea privind în sus şi trăgând adânc aer în piept. Mă ucid. Ceilalţi. Lucrurile s-au schimbat în timpul ultimei tale Ierni, s-au schimbat radical. Anton şi Hsien sunt împreună acum. Chitragupta este… ei bine, este el însuşi. În schimb eu – pe mine nu m-au plăcut niciodată. Şi sunt slăbită, mai slăbită decât îţi poţi imagina.

Inginerul o priveşte neîncrezător.

– Gogolcid? Oare am ajuns chiar atât de departe?

– Nu încă, dar asta este ceea ce au de gând. Matjek este singura mea speranţă şi ştie că pe mine mă asculţi. Nu e vorba *de fapt* despre Închisoare, îţi dai seama: vrea doar să aibă o armă împotriva celorlalţi. Şi sprijinul tău.

– Aş putea… ezită el. Aş putea să te protejez.

– Eşti drăguţ, dar ştim amândoi că nu ai reuşi. Ceilalţi ţi-au lăsat locul acesta pentru că le eşti util. Dacă se schimbă situaţia, locul acesta va dispărea. Ajută-l pe Matjek, iar el ne va ajuta pe amândoi. Creează ceva ce-i va captura pe micii fugari. Este un lucru mărunt, însă îi va dovedi că mă asculţi, iar asta îmi va oferi *mie* valoare în ochii lui.

Inginerul închide ochii. Îşi simte Grădina vie, germinând, şi miliarde de mâini afundate în solul ei; toate acestea se află în interiorul unui puternic creier din *gubernie,* hrănindu-se cu materie şi energie provenite direct de la soare, o sferă de diamant de mărimea vechiului Pământ, cuprinzând trilioanele sale de gogoli şi Dragonii din interior. Şi cu toate acestea, se simte mic.

– În regulă, acceptă el. Doar de data asta. De dragul vremurilor de altădată.

– Mulţumesc, spune ea şi-l sărută pe obraz. Ştiam eu că pot conta pe tine.

– Nu lăsa lucrurile să meargă prea departe cu el.

– Îl cunosc pe Matjek, atât cât este cu putinţă să-l cunoască cineva. Mă descurc eu cu el, deocamdată. E posibil să am… şi alte opţiuni, dar acelea necesită timp. Aşa că îţi mulţumesc pentru darul acesta.

– N-ai pentru ce, răspunde el zâmbind. O să-ţi fac un vânător. Vrei să priveşti?

– Întotdeauna mi-a plăcut să te privesc lucrând.

Lasă visul grădinii să se destrame în jurul lor. În forma ei de Fondator, este la fel de frumoasă – o făptură de argint tors, ţesută dintr-o mulţime de gogoli. O conduce prin Fabrică în direcţia Livezii, unde cresc lucrurile lui preferate. Savurând în tăcere bucuria de a o vedea radiind uimire, se lasă complet absorbit de lucru. Aceasta este o misiune pentru un alt nivel, nu mai este o muncă de supraveghetor, ci una de artizan; modulele cognitive ale noii sale creaţii îi înconjoară ca nişte imense atlase şi simfonii de căi neuronale şi gânduri.

Este încântat că îşi poate integra noua descoperire în proiect. Acest Vânător nu va fi unul singur, ci mai mulţi: va avea capacitatea să se desfacă în numeroase părţi şi să se unifice la loc. Îl înzestrează cu fermitatea pe care a descoperit-o într-un sculptor oortian şi cu capacitatea de coordonare a unui pianist de concert, asezonate cu forme animalice mai primitive, din vechile biblioteci, de rechin şi felină. Îi îngăduie suficiente drepturi cognitive pentru a fi inteligent, însă nu destule pentru a dispune de latenţă, şi îi alocă un fragment din cerebromateria *guberniei,* astfel încât să fie gata de pornire atunci când îi va ordona noua sa stăpână.

Creatura plămădită nu vorbeşte, însă îi urmăreşte pe amândoi cu privirea, în tăcere, aşteptând o ţintă. Are acea frumuseţe pe care o au adesea armele, care te îmbie să le atingi, deşi ştii că te vei tăia în muchiile lor ascuţite.

– Este al tău. Al tău, nu al lui Matjek. Trebuie doar să-i spui ce vrei să găsească.

Joséphine Pellegrini zâmbeşte şi şopteşte un nume la urechea Vânătorului.

Mulţumiri

Toţi scriitorii sunt hoţi: respectăm ideile altora şi ni le însuşim pentru a le putea respecta şi mai bine, într-o manieră proprie. Le ofer mulţumirile mele şi o plecăciune adâncă tuturor victimelor, mai ales lui Maurice Leblanc şi lui Geoff Manaugh de la BLDGBLOG.

Îndeosebi, le mulţumesc din inimă tuturor celor care au făcut posibilă această carte:

Agentului meu, John Jarrold, pentru toate sfaturile înţelepte şi blândele îndemnuri ocazionale, şi editorului meu, Simon Spanton, pentru încrederea enormă pe care mi-a acordat-o.

Lui Angela, Sam, Cyrille şi tuturor celor de la ThinkTanks Maths, pentru răbdarea şi sprijinul lor.

Membrilor East Coast Writers Group: Alan Campbell, Tim Chant, Jack Deighton, Caroline Dunford, Andrew Ferguson, Andrew Home, Gavin Inglis, Jane McKie, Martin Page, Stefan Pearson, Charlie Stross, „Big Andrew” Wilson, Kirsti Wishart şi Alexander Guthrie Stewart, pentru înţelepciunea lor şi comentariile sincere de-a lungul anilor şi pentru că m-au învăţat tot ceea ce ştiu despre scris. Mulţumiri speciale lui Andrew Ferguson pentru şedinţa aceea extraordinară din Fife…

Lui Esa Hilli, pentru prietenia, ideile şi perspectiva sa.

Lui Anni, Antti, Darren, Jelena, Nicole, Panu, Sanna, Saana, Sami şi Sara, pentru prietenia, ospitalitatea şi întregul lor sprijin în momentele de anxietate, în diversele etape ale proiectului.

Părinţilor mei, Mirja şi Mauno, pentru tot.

Şi în sfârşit, lui Zuzana, pentru că a fost alături de mine.